

Ms. L. 1739. a

St. Gr. a. 458

Aristophanes

Auct. Gr. Vet. 52. p. 253.

ARISTOPHANIS
OPERA

QUAE SUPERSUNT OMNIA.

Vol. I.

CONTINENS PLUTUM

CUM

IOH. FRIDR. FISCHERI

COMMENTARIIS.

GIESAE

IMPENSIS TASCHÉ ET MÜLLER
MDCCCIV.

ARISTOPHANIS
PLUTUS
GRÆCÆ

CUM

COMMENTARIIS
IOHANNIS FRIDERICI FISCHERI

EDIDIT

CHRISTIANUS THEOPHILUS KUINOEL.

GIESAE

IMPENSIS TASCHÉ ET MÜLLER
MDCCCIV.

Aristophanes scripserat duas Fabulas, inscriptas nomine *Pluti*, alteram earum docuit siue spectandam edidit ipse Aristophanes a. 4. Olymp. XCII., archonte *Diocle*: v. schol. ad v. 179. alteram *Araros*, filius eius maximus; fuere enim Aristophani filii tres, *Araros*, *Philippus*, *Philetaerus*; a. 4. Olymp. XCVII. archonte *Antipatro*, v. Sam. Petitus Miscell. I, II. et 16. schol. ad v. 173. In hanc multa translata sunt e superiore *Pluto*: et haec fabula restat hodie: ita tamen ut nonnullis locis irrepperint in nostra exempla versus et verba e *Pluto* priore: ut v. 115. 119: ubi v. schol. 772: ubi v. nos. v. 216: ubi v. Nomen habet a persona *principe*. Aristophanes enim quum vellet, uti alia vitia, ita maxime iniustitiam atque auaritiam, omninoque improbitatem, principum ciuitatis Atheniensis, describere et notare: induxit *Chremylum*, probum hominem, sed inopem, qui consuleret Apollinem, quid facere de-

beret suus filius, ut ditesceret? Apollo consulenti respondit ita, ut eum sequi iuberet hominem, in quem primum incidisset: Chremylo exeunti ex Apoll. templo primus occurrit senex caecus i. e. *Plutus*: hunc duxit Chremylus in templum Aesculapii: Plutus quum recepisset lumina oculorum, locupletavit Chremylum aliosque probos ciues. Poëta igitur docere hac fabula instituit, iniustos improbosque homines propterea diuites esse, quod Plutus esset caecus: qui vbi oculorum lumina recepisset, fore, ut iusti atque probi homines omnes ditarentur: atque adeo exprobrare intelligitur poëta principibus Athen. *improbitatem*, qui adhuc diuites fuerint, quod Plutus fuisset caecus.

P E R S O N A E D R A M A T I S.

Καριων, Ieruius.

Χρεμυλος, herus.

Πλουτος.

Χορος, agricolarum.

Βλεψιδημος, senex.

Πενια.

Γυνη, Chremyli vxor.

Δικαιος.

Συκοφαντης.

Γραυς.

Νεανιας,

Ερμης.

Ιερευς τῆ Διοσ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥ
ΠΛΟΥΤΟΣ.

ACTVS I. SCENA I.

Τρίμετροι Ιαμβικοί.

Καριων, Χρεμυλος.

ΩΣ ἀργαλέον πρᾶγμ' ἐστίν, ὦ Ζεῦ καὶ
Θεοί,

I. ὥς ἀργαλέον πρᾶγμ' ἐστίν) H. e. *et scholl. saepe interpretantur per* *λίαν- quam misera res est: quam miserum est! nam* *Αργαλέος ductum est a nomine ἄλγος, ut* *Θαῖ- ῥαλέος a nomine Θάῖ- ῖρος: v. Suidas v. ῥωγα- λέον. Nam littera ρ etiam in aliis verbis mutata reperitur ab Atticis in litteram λ, quod genus ποδαργία pro ποδαλγία, ἀμέργω pro ἀμέλγω. vid. Schol.*

Δῆλον γενέσθαι παραφρονέντος δεσ-
πότῃς.

vet. et Doruil. et Ery-
mol. M. h. v. et Eu-
stath. ad Il. β' p. 218.
et Odyf. δ' p. 1511.
Rom. Ἀργαλέον igitur
significat *quicquid mo-
lestum, graue, difficile,
miserum est.* Schol.
vterque aliique Gram-
matici illud interpre-
tantur verbis βαρὺ, χα-
λεπὸν, δύσκολον, δυσ-
χερὲς, λυπηρόν. add.
Phau. v. ἀργαλέον. At-
que haec ratio prae-
stare videtur rationi
eorum, qui illud pro-
fectum putant a no-
mine ἔργον. v. schol.
vet. Nam primo desi-
dero Adiectiua similia:
deinde durum videtur
dicere ἀργαλέον con-
tractum esse ex ἀεργα-
λέον, ita vt α habeat
vim augendi, et inten-
dendi, nam Hesych.
ἀεργαλέον ἀεργῶ. 2) Ω
Ζεὺ καὶ θεοὶ h. e. o Iu-
piter caeterique dii:

dii immortales! vt v.
899. Ap. Plat. sympos.
15. est ὁ Ζεὺς καὶ οἱ ἄλ-
λοι θεοί. Nam a) saepe
vocabula generum et
totius rei connectuntur
cum vocabulis partium
et formarum et indi-
viduorum, copula καὶ
simpliciter, omissis ver-
bis οἱ ἄλλοι, οἱ λοιποὶ,
πάντες ita vt, et adsit,
et absit, Articulus.
vid. Berglerus ad h. l.
Sic v. 798. ἰσχυαῖδια καὶ
τρωγᾶλια i. e. *caricas*
et alia *bellaria*. Nubb.
412 ἐν Αῤθηναίοις καὶ
τοῖς Ἑλλησι h. e. *inter*
Athenienses reliquos-
que *Graecos*. Luc. 15,
1. οἱ τελῶναι καὶ οἱ
ἁμαρτωλοί. v. Index
Theophrast. in v. ἀκρό-
δυνα. b) Nominatur
diserte *Iupiter*, quia
est princeps deorum.
Interdum nominatur
Apollo, *Iupiter* retice-
tur, vt v. 438. non-

Ἦν γὰρ τὰ βέλτισθ' ὁ θεράπων λέξας
τύχῃ,

nunquam Iupiter lau-
datur postremo loco,
vt v. 81. f. Cf. Bergle-
rus ad h. l. et Casaub.
Exerc. Antibaronn. 16.
p. 488. —

2. δῆλον — δεσπότης.
seruum esse desipientis
domini. nam puer
(παῖς) vocatur δῆλος
seruus, quatenus est in
potestate heri; quate-
nus est sub dominatione
heri: eique seruit, h.
e. facit, quae herus
vult: qui idem, quate-
nus dominationem ha-
bet et potestatem in
puerum, seruum, di-
citur δεσπότης. 2) Πα-
ραφρονεῖν est extra sa-
nam mentem esse, h. e.
desipere; male sapere;
delirare; dementire
Gloss. vet. non videre,
quid fieri oporteat;
quod v. 12 dicitur με-
λαγχολᾶν vt ap. Xen.
Memorr. 4, 7. 6. Op-
ponitur verbo σωφρο-

νεῖν sapere h. e. videre
quid fieri oporteat, quid
sit bonum et utile. —
Nam particula παρὰ in
multis verbis composi-
tis habet hanc vim, vt
sit perperam, male,
aliter, quam decet: vt
παρὰγνώσκειν male sta-
tuere, male iudicare,
ap. Xen. Memorr. 1,
1. 17. παραμελεῖν cu-
rare aliquid obiter, et
sic, vt videaris non
curare, Cyrop. 1, 6.
12: παραπαίειν fehl-
schlagen, pulsando aber-
rare; ferire, quod non
destinaueras. Loquitur
enim Carion seruus,
qui videbat dominum
vestigia senis caeci se-
qui (v. 13.). nam seruo-
rum nomina fere for-
mabantur ab iis ciuita-
tibus barbaris, vnde
eos domini acceperant:
v. Strabo 7. p. 467. Al-
melou. quo in numero
erant Cares. vid. Hem-

Δόξη δὲ μὴ δεῶν ταῦτα τῷ κεκτημένῳ.

sterhusius ad argum. Pluti p. 8. : qui alia exempla huiusmodi Deminutiuorum attulit.

3. ἢν γὰρ — τύχη
h. e. nam si seruus sapientissime suaserit ; prudentissima et utilissima consilia dederit ; optima factu suaserit, nam seruus vocatur *δεράπων*, quatenus domino (*κυρίῳ*) ministrat operamque dat, *bedient*. Λέξας τύχη autem, auctore schol. vetere, dictum est *περιφραστικῶς*, ἀντὶ τῆς λέξης, add. Phau. v. *λέξας τύχη*. Causa est, quia significatur res fortuita, non necessaria. Nam *τυγχάνειν* est *propositum tenere*, *collineare*, et opponitur τῷ ἀμαρτάνειν — quod est fortuitum, non necessarium. Δόξη δὲ μὴ δεῶν τῷ κεκτημένῳ quae dominus

nolit facere, quae domino displiceant. Nam ὁ κεκτημένος dicitur, dominus, herus, quatenus possidet seruum ; quatenus est possessor serui. Nam *κτᾶσθαι* est *sibi parare aliquid* : et Pract. Pass. habet vim Medii —. Sic ἡ κεκτημένη est *hera* ap. Lucian. Asin. 11. p. 580 Tom. 2. Reit. : et ap. Xen. Oecon. 20, 22, *οἱ κεκτημένοι* sunt *possessores agrorum* : quo vocabulo maxime ii significantur ab Atticis, qui possidebant praedia in Attica. Moeris : *κεκτηῖσθαι, καὶ ἡ κεκτημένη, ἡ δέσποινα, παρ' Ἀττικῶς* vbi Pierf. h. l. laudat : v. Spanh. ad Iulian. p. 29. a. Omnino Graeci vtuntur Participiis, praemisso Articulo, loco nominum : vt *οἱ ἐφεσῶτες* Memorr. 3, 5. 19. *magistri, praefecti* : qui f. 18. *οἱ*

5. Μετέχειν ἀνάγκη τὸν Δεράποντα τῶν
κακῶν.

τεκῆσα mater, ap. Eurip. Phoeniss. 53: ὁί
φύσαντες parentes ibid.
34. Imitati sunt poë-
tae Latini: vt mugien-
tes, i. e. boues, ap.
Horat. Epod. 2, 13.
Sed haec forma loquen-
di, vt multae aliae, in
linguam Graecam vi-
dentur venisse ex Heb-
raica: quae inopia
substantiuorum coa-
cta vsurpauit pro iis
Participia, vel addito
He, vel omisso, vnde
etiam in N. T. non-
nunquam Participia
simpliciter, omisso Ar-
ticulo, ita ponuntur:
vt στρατεύόμενοι milites
Luc. 3, 14. ἀνακειόμενοι
conuiuiae Matth. 22, 10.
Caeterum schol. anim-
aduertit, esse, qui
pro ταῦτα scribant ταυ-
τά: quam certe scri-
pturam inuenit Hem-
sterhusius in Cod. Dor-
villiano: sed meliorem

esse lectionem ταῦτα.
recte. nam refertur ad
τὰ βέλτιστα, quae sua-
det seruus, non facit.

5. Μετέχειν ἀνάγκη τὸν
Δεράποντα τῶν κακῶν.
i. e. seruo parata sunt
necessario verbera: ser-
uus pugnīs flagellisue
verberatur: nam τὰ
κακά, quod vocab. opp.
τοῖς ἀγαθοῖς, et valet
quaecunque inutilia
sunt et pernicioſa; re-
lata ad seruum ratione
domini, sunt plagae,
verbera: sed in verbe-
randis seruis domini
utebantur vel manibus
et pugnīs, vid. 21. f.
vel flagellis, quae facta
erant, vel e funiculis,
vel e loris coriaceis, v.
Scheff. R. V. 1, 14. p.
190 fs. Idem docent
verba v. 6. f. nam herus
dominatur corpori ser-
vi ita, vt eum verberet,
vel ipse, vel per alios.
— Aliter Spanhem. ad

Τὸ σῶματος γὰρ ἐκ ἐᾶ τὸν κύριον
 κρατεῖν ὁ δαίμων, ἀλλὰ τὸν ἐωνη-
 μένον.

Callim. p. 187. f. Genit.
 rei additur, quia par-
 titio indicatur. Addi-
 tur interdum μέρος· vt
 μετέσαι — Cyrop. 2,
 3. 3.

6. τὸ σῶματος γὰρ
 — ὁ δαίμων, ἀλλὰ τὸν
 ἐωνημένον· h. e. neque
 enim corporis domi-
 num; h. e. seruum;
 fortuna finit esse eius
 dominum, immo herum
 ei iubet dominari. Nam
 a) ὁ δαίμων est fortuna,
 ἡ τύχη schol. Add.
 Phauor. v. δαίμων, vbi
 hic locus laudatur, et
 explicatur per ἡ τύχη.
 Atque sic huic vocabu-
 lo non modo feminini,
 sed etiam masculini,
 generis nomina iungi,
 contra Ioh. Burdelo-
 tium docuit Kusterus
 ad h. l. Causa est, quia
 Genius cuiusque cre-
 debatur esse auctor for-

tunae cuiusque. Nam
 δαίμονες ap. scriptores
 barbaros leguntur ea-
 dem facere, quae in
 libris diuinis angeli v.
 Plato Phaedon. 57. et
 Sympof. 23. August. C.
 D. 8, 14-18. Apuleius
 p. 45. — inter terri-
 colas et caelicolas ve-
 ctors. Genitiuus τὸ
 σῶματος et cum nomine
 τὸν κύριον cohaeret, et
 cum verbo κρατεῖν. Iam
 ὁ κύριος τὸ σῶματος est
 seruus. Nam natura
 quidem vult vnum-
 quemque hominem,
 atque adeo seruum, sui
 corporis dominum esse.
 Schol. eleganter: αὐτὸν
 ἐαυτῷ τὸν δῆλον ἐκ ἐᾶ
 κρατεῖν· μάλιστα γὰρ
 κύριος τὸ σῶματος ἐκα-
 σος αὐτὸς ἐαυτῷ. Et
 κρατεῖν τὸ σῶματος est
 dominum esse corporis;
 habere potestatem cor-
 poris. Schol. vetus in-

Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα. τῷ δὲ
Λοξίᾳ,

terpretatur ἐξοσιάζειν. bene. 1. Cor. 2, 4. ἡ γυνὴ τῷ ἰδίῳ σώματι ἐκ ἐξοσιάζει —. Vfus est h. l. Gatak. de stylo N. T. c. 10. p. 64. Ὁ ἐωνημένος est *herus*, quatenus emit feruum. Partic. Pass. habet vim Medii, vt v. 4. ὁ κεκτημένος. vnde schol. ἀντὶ τῆτον ὠνησάμενον. Nam ὠνεῖν valet *vendere*. Hesychius: ὠνεῖν· πωλεῖν. Itaque ὠνεῖσθαι est *sibi vendi aliquid iubere*, i. e. *emere*. Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα· h. e. *et haec quidem sic se habent: atque haec ita solent fieri: so gehts: so pflegt zu gehen.* Schol. vet. καὶ ταῦτα μὲν δὴ τῆτον ἔχει τὸν τρόπον, cuius verba descripsit Phau, v. ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα. Est haec formula Atticis perquam familiaris, ita,

vt ea vtantur fere ii, qui desinunt verba facere de re aliqua, et transire ad aliam volunt, sic, vt velint significare, vera esse ante dicta: Lat. *et haec quidem hactenus*.

8. τῷ δὲ Λοξίᾳ — τὸν δεσπότην· h. e. *sed de Apolline, qui oracula edit e tripode aureo, iure mihi videor conqueri posse, quod, quum feratur esse medicus et vates doctus, tamen dominum meum abire iusserit ex aede sua delirantem.* Nam ὁ Λοξίας est *Apollo Pythius, Delphicus*: ita dictus a λοξὸς *obliquus*, quia edebat oracula, non *recta*, h. e. *aperta et certa*, sed *obliqua*, i. e. *ambigua et obscura*: vid. schol. Doru. et vet. cuius verba descri-

Ὁς θεσπιαδὲν τρίποδες ἐν χρυσηλαίῃς,

psit Suidas : etiam Phauor. v. Λοξίας cuiusmodi oracula multa collegit Dalius in de Oraculis c. 7. f. 21. differt. 1. Gloss. vett. Λοξίας Obliloquis. Aeschyl. Eumen. 19. προφήτης λοξίας. Gesnerus legit obliquoloquus, hocque vocabulo auxit Thesaurum Linguae Latinae. Dici etiam flexiloquus potest, ut Cic. Div. 2, 56. oracula Apoll. vocat flexiloqua et obscura, ubi v. Dauis. Nam verba proprietatem personae alicuius, non communem, sed praecipuam, indicantia ponuntur recte pro ipso istius personae nomine. b) Θεσπιαδὲν compositum est e nomine θέσπις diuinus, et verbo ᾄδειν canere. Vsurpatur primo de Apolline, ut h. l. Eurip. Phoen. 966. atque idem est, quod

χεῖν et ἀναιρεῖν, oracula dare s. edere, respondere: nam oracula Apollinis fere versibus continebantur: deinde de vatibus, ita ut sit vaticinari, idem quod προφητεύειν, μαντεύεσθαι v. Pollux 1, 17: qui hoc verbum vocat διθυραμβῶδες. nam etiam vates utuntur versibus, et ea, quae dicunt, instinctu afflatuque diuino edunt: Gloss. vett. θεσπιαδὸς Fatidica: denique de ποιῆτις, eorumque vel poematis, vel oribus: v. Axioch. 10. Hesych. θεσπιαοιδός. ποιητής. canere: nam etiam poetae carmina fundunt instinctu diuino. Cf. Spanhemius ad h. l. c) Τρίπες χρυσήλατος est (mensa tripes) tripus aureus. Hesych. χρυσήλατος. χρυσῶ ἐληλασμένος καὶ κατεσκευασμένος. nam quaecun-

10. Μέμψιν δικάϊαν μέμφομαι ταύ-
την, ὅτι

que diis tribuuntur, altitudine — Iustin. 24, 6. 9. — Anecd. Gr. p. 109. Villois. Tom. 1. exhibetur a Dalio in de Oracc. p. 141. Describitur a D. Sic. 16, 26. p. 102. Tom. 2. Huic enim tribuendum proprie erat id, quod Apollini tribuere poeta Carionem iussit. v. Schol. vet. ad h. l. Μέμψιν μέμφεσθαι δικάϊαν est recte, iure, conqueri. nam nomina verbis eiusdem originis, aut significationis, iuncta, vel in Accusativo, vel in Ablativo, per se nullam addunt verbis vim, ita ut μέμψιν μέμφεσθαι idem sit, quod μέμφεσθαι simpliciter, atque adeo Adi. δικάϊαν vim Adverbii δικάϊως habeat. Μέμψις opp. ἔπαινος Cyrop. 5, 5. 5. extr. atque adeo μέμφεσθαι opp. ἐπαινέειν. Ducta

Ἰατρὸς ὦν καὶ μάντις, ὥς Φασιν,
σοφὸς,

autem haec forma lo-
quendi est ex oriente,
vt Iudd. 8, 24: 1
Regg. 12, 8. v. ad
Matth. 2, 10. Vor-
stius Philol. c. 35. Ἰα-
τρὸς ὦν καὶ μάντις
σοφὸς. nam Apollo
praeesse credebatur
medicis et vatibus, at-
que adeo ipse esse me-
dicus atque vates bonus
et doctus. Callimach.
h. in Apol. 45. ἴ. κελύξ
δὲ (sortes) θρηναὶ καὶ
μάντιες. ἐκ δὲ τοῦ Φοίβου
Ἰητροὶ δεδάασιν ἀνάβλη-
σιν θανάτοιο. vnde A-
pollo ab Aeschilo Eu-
men. 62. dicitur ἰατρό-
μαντις v. Spanhemius
ad Callim. d. l. Lucian.
Philopatr. 5. p. 591.
Tom. 3. ὁς (Apollo)
προφήτης ἀριστος, καὶ
ἰητρὸς — ἀμφίλοξος
πᾶσι μαντεύόμενος: vbi
v. Gesn. Ὡς Φασίν.
sic edidit, post Kuste-
rum, Hemsterhusius,

pro Φασί, legibus metri
inbentibus. Caeterum
verba ὥς Φασίν inter-
posuit poeta, vt oratio
accommodata esset per-
sonae serui: et Apol-
linem nominari iussit
ἰατρὸν potissimum et
μάντιν, quia praedi-
catum μελαγχ. ἀπέ-
πεμψε ista nomina de-
siderant. nam f) με-
λαγχολῶν est delirare,
insanire, furere, idem
quod παραφρονεῖν v. 2.
vt v. 904. Schol. vet.
animaduertit, χολῶν in
lingua Atticorum vo-
luisse idem, quod μαί-
νεσθαι. in lingua com-
muni — et in Eclogario
Moeridis legitur, χολήν,
ἀντὶ μανίαν, Α' τ' ἰαῶς.
Poterat igitur poeta
dicere χολῶντα. Sed
quia furor fere existere
putatur ex atrae bilis
abundantia: idcirco
usus est verbo μελαγχ-
λῶντα vt v. 902. Phau.

Μελαγχολῶντ' ἀπέπεμψε μὲ τὸν
δεσπότην.

Ὅστις ἀκολυθεῖ κατόπιν ἀνθρώπου
τυφλῆς,

v. μελαγχολῶν. vbi
laudatur h. l. et μελαγ-
χολ. explicatur μαι-
νόμενον. Cf. Vuolf. ad
epp. Liban. p. 31. Ca-
rion herum vocat με-
λαγχολῶντα, quia vi-
debat ab eo fieri alia
omnia, quam quae
fieri ab hominibus sanis
solent, ut praeceant cae-
cis, neque eos pone
sequantur. Huius fu-
roris scilicet auctorem
esse Apollinem queri-
tur seruus, quum ille
sit non modo magnus
medicus, sed etiam
doctus vates, nam σο-
φὸς est doctus: v. In-
dex Aesch. h. v. Alb. ad
I. Cor. 3, 10. et Sui-
das v. σοφία, qui hero
consulenti ita respon-
dere debuerit, ut recte
ageret omnia. Caete-

rum ἀποπέμψεν est,
hoc loco, ex aede sua
discedere iubere, sinere.
Actium pro Medio;
ut ap. Plat. Phaedon.
66. qui pro ἀπέπεμψε
f. 65. dixit ἀπιέναι ἐκέ-
λευσεν.

13. ὅστις ἀκολυθεῖ—
ἐδὲ γού. h. e. sequitur
enim pone hominem
caecum, secus faciens,
quam eum facere de-
cebat. nam nos qui-
dem, quibus lumina
oculorum sunt, caecis
praeimus; ille vero a
tergo sequitur, neque
idem facere cogit; ita
quidem, ut ipse mihi
omnino nihil respon-
deat. Nam a) ἀνθρώ-
πος τυφλὸς est Plutus:
et κατόπιν est particula
Atticis propria v. 757.

Τέναντιον δρῶν, ἡ προσήκ' αὐτῷ
ποιεῖν.

1095. 1210., idem valens, quod. ap. Graecos caeteros ὀπισθεν, pone, a tergo. Mocris: κατόπιν, Ἀττικῶς ὀπισθεν Ἑλληνικῶς. vnde etiam veteres Grammatici, vt schol. Leid. et Doruill. ad v. 1095, Hesychius, et alii, particulam κατόπιν interpretati sunt particula ὀπισθεν. Add. Phau. v. κατόπιν vbi hic locus Arist. laudatur: et Spanhem. ad h. l. b) Ἀκολουθεῖν κατόπιν est sequi pone, a tergo: vt v. 757. id quod factis intellegitur ex eo, quod refertur ad verbum ἡγεῖσθαι v. 15. praeire. Vnde patet, auctoritate horum locorum nullo modo vindicari posse constructionem verbi ἀκολουθεῖν cum particulis ὀπίσω et μετὰ in N. T.: vid. Matth. 10, 38. Luc.

9, 49. Apoc. 6, 8. 14, 13. Nam ἀκολουθεῖν ὀπίσω et μετὰ ibi est omnino sequi, comitari, aliquem. Atque eiusmodi sunt etiam caeteri loci, quos attulerunt contra Vorstium Phil. 5. c. 36, 4. Vitranga c. 8. p. 853. Georgius Vindicc. p. 337 fs.; Ecquardus ad h. l. Caeterum τέναντιον est contra, secus, et προσήκειν, vt Lat. conuenire, decere —. Hesych. προσήκει πρέπει —. Τέναντιον ἢ — v. Duck. ad Thuc. p. 500. ἡγεῖσθαι est praeire, ducem esse. Schol. interpretatur verbo προοδοποιεῖν. et Hesych. ἡγήσατο ὁδηγὸς ἐγένετο. Nam dicitur maxime de viae ducibus, vel simpliciter, vel adiecto nomine ὁδός, quod ponatur in Casu, vel secundo, vel

15. Οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς
ἡγέμεθα.

quarto. Vid. Cyrop. 3, 2. 13. 4, 2. 8. Ioseph. Arch. 6, 5. extr. Sic et ἡγεμῶν dicitur, et ἡγεμῶν τῆς ὁδοῦ. v. Valquernar. ad Herodo. p. 377. d) Οὗτος herus meus. Προσβιάζεσθαι est cogere, iubere, una ire, sequi a tergo. Neque enim puto, vim quandam hoc loco significari isto verbo: nam quia Carion erat podissequus Chremyli, et hic Plutum sequebatur pone: necesse erat, ut seruus, qui sequeretur herum pone etiam Plutum sequeretur a tergo. Sic παραβιάζεσθαι Luc. 24, 29. positum absolute extat de discipulis Christi, qui magistrum rogabant, eique persuadere studebant, ut cum ipsis maneret. Add. Act. 16, 15. Καὶ ταῦτα est; vel praesertim quum: vid.

Metaphrastes Caes. B. G. 1, 16: quum praecedit nullum nomen, ad quod referantur ista verba: vel et quidem, quum praecedit nomen, ad quod referantur, ut h. l. Nam ἀποκρινόμενος pertinet, non ad hominem caccum, pone quem Carion cum hero sequebatur, ut Ducquerus putabat: immo ad ipsum Carionis herum, vid. v. 19. Bentleius quidem legi iubebat ἀποκρινόμενος: ut referretur ad ipsum Carionis dominum. At primo in nullo libro veteri ullum varietatis lectionis vestigium extat: deinde superuacanea est ista emendatio. Nam Participia sic saepe absolute ponuntur, ut intellegi debeat Pronomen, ut Act. 21, 31. ζητούντων δὲ αὐτὸν ἀποκτεῖναι. v. Hoelzlin, ad

Οἷτος δ' ἀκολυθεῖ καὶ με̐ προσβιάζε-
ται.

Καὶ ταῦτ' ἀποκρινόμενος τοπαράπαν;
ἐδὲ γρύ.

Ἐγὼ μὲν εἴν' ἐκ' ἔσθ' ὅπως σιγήσομαι,
Ἦν μὴ φράσης, ὅτι τῷδ' ἀκολυθεῖ-
μέν ποτε;

Apol. Rh. 1, 260. Heu-
sing. ad Plut. E. P. 14,
14. p. 121. et Proluss.
nostras de vitiis Lexx.
N. T. P. 2. p. 133.
Sensus est, dominus
me cogit una sequi pone
hominem caecum, ita
quidem, ut ipse mihi
quaerenti nihil omnino
respondeat, neque osten-
dat, quis iste sit, curue
a tergo sequamur. Nam
τοπαράπαν est omnino,
παντελῶς Hesych. lib-
rarii fere τὸ omisere v.
Index Pal. v. ὁ. et ἐδὲ
γρύ ne minimum qui-
dem, nihil. Schol. vett.
γρύ explicant βραχύ,
τὸ τυχόν, ὅτι εἴν' He-
sychius τὸ ἐλάχιστον. Est
loquutio prouerbialis.

v. Erasmus p. 674.
Quae vnde ducta sit,
non omnino constat.
nam γρύ dicuntur vn-
guium sortes, ὁ ὑπὸ
τῷ ὄνυχι ῥύπος Hesych.
est genus quoddam nu-
muli minuti; est sonus
vocis suum. v. Schol.
vet., cuius verba de-
scripsit Phau. v. γρύ et
Suidas h. v. Atque hinc
sumtam esse prouertia-
lem illam loquutionem
arbitror. Aliter He-
rodi. Philet. p. 436.
γρύ εἴτως ἔλεγον τὸν
ὑπὸ τῷ ὄνυχι τῷ δακτύ-
λῳ ῥύπον, ἀπὸ δὲ τέττ-
καί πᾶν τὸ βραχύτα-
τον.

18. ἐγὼ μὲν εἴν' —
ἔχοντά γε. i. e. ego

20. ὦ δέσποτ' : ἀλλὰ σοι παρέξω πράγ-
ματα.

vero neutiquam tacebo, nisi ostenderis, quare tandem hunc sequamur, here: immo tibi molestus ero. neque enim poteris me verberare coronatum. Nam ἔκ' ἔσθ' ὅπως est nullo modo; haudquaquam; idem quod ἔδαμῶς. Vt v. 51. v. schol. ad h. l. Nam ἔσθ' ὅπως est: est quomodo, h. e. ullo modo, quodammodo; fieri potest ut; atque adeo ἔκ' ἔσθ' ὅπως non potest fieri ut i. e. nullo modo. v. Dauis. Misc. Critt. p. 281. Σιγήσομαι nam Attici in multis verbis Neutris in ᾶω et ἑώ desinentibus Futura Media praeferrunt Futuris Actiuis. Sic πράξομαι dicunt pro παρέξω v. Moeris h. v.: θηράσομαι pro θηράσω v. Moeris v. θηράσεται. Plato Symp.

32, ἐμὲ ἐπαινέσεται. de rep. 2. p. 379. To. 2. Steph. ἐπαινεσόμεθα.— Causa videtur esse, quod Actiua quondam habuerint vim Actiuam, non Mediam: quae certe restat in multis huiusmodi verbis, ut τιμάω, λυπέω—. Quae quidem opinio etiam eo confirmatur, quod sic usurpantur Fut Med. verbb. in ζω, quae proprie Actiua esse constat: ut θαυμάζονται Apoc. 17, 8. Φράζεν dicere, ostendere: docere: ut v. 24. et ap. Xen. Memorr. L. 1, c. 4. §. 15. Hesych. Φράζει δεικνύει, σημαίνει, λέγει. Ὅτι ποτὲ i. e. cur tandem? ut v. 24. τίς ποτε quis tandem; quisnam: add. v. 53. Hunc aliosque locos similes, multi laudant, ut doceant, Marcum c. 9, 11. ὅτι

Οὐ γάρ με τυπτήσεις, σέφανον ἔχον-
τά γε.

recte vsum esse pro *cur.*
v. Raphelius ad h. l. et
Vitranga ad Vorst. c. 3.
At *primo* hoc, aliis-
que locis, scribi debet
ὅ,τι, vt Jensus iam
monuit ad Lucian. To.
1. p. 497, auctoritate
optimorum librorum.
v. Hom. Il. α, 64: e
quo loco attulit He-
fych. glossam ὅ,τι τόσ-
σον διότι τοσῶτον. vt
sch. Doru. ad v. 967.
ὅ,τι explicat per διότι.
Nam Attici ὅσις dicunt
pro τίς vid. v. 53. coll.
v. 24: ita vt ὅ,τι di-
ctum sit pro τί: deinde
certum est, Marcum
expressisse particulam
Hebr. *ki*, quae vsur-
patur pro *cur*, et a
τοῖς ὁ reddita est per
ὅτι. vid. 2. Regg. 18,
34. πράγματα παρέ-
χειν proprie est *aliquem*
accusare, in ius vocare;
alicui litem intendere:
nam refertur ad for-

mulam πράγματα ἔχειν,
quae vsurpatur de reis,
et iis, qui lites sequun-
tur. v. Memorr. 2, 9. 1.
Deinde ponitur omnino
de iis, qui alicui *mo-*
lesti sunt re aliqua; vt
h. l. eo, vt quaeras,
cur quis sequatur a ter-
go. Matthaeus c. 26,
10. dixit παρέχειν κό-
πης et poëta mox, v.
22, ipse vsum est verbo
λυπεῖν. Schol. Doru.
δώσω ὀχλήσεις et Sui-
das v. πράγματά· ἀντί-
τῃ ἐνοχλήσω. d) Τυπ-
τήσεις Attice pro τύ-
ψεις v. schol. ad h. l.
Moeris: τυπτήσῃν, Ἀτ-
τικῶς· παίσεις, Ἑλληνι-
κῶς. Tho. Mag. τυπτή-
σει κάλλιόν, ἢ τύψει,
καὶ παίσει. Sic χαιρεή-
σεις v. 64. Consultores
autem, et liberi, et
serui, templum Apol-
linis adibant, et inde
reuertebantur, lauro
coronati, ita vt eos vio-

Χρ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἀφελὼν τὸν σέφανον,
 ἣν λυπῆς τί με,
 ἵνα μᾶλλον ἀλγῆς. Καρ. λῆρος. οὐ
 γὰρ παύσομαι,

lare nefas esset. v. schol. et Kusterus ad h. l. et Dalius de Oracc. c. 6. Ex quo intellegi potest, primo *cur* Carion adiecerit verba σέφανον ἔχοντά γε deinde σέφανον ἔχειν idem esse, quod σέφανοφορεῖν, coronam habere, s. gestare, in capite: denique σέφανον esse coronam lauream.

22. μὰ Δί' ἀλλ' — ἀλγῆς h. e. immo verberabo te, detracta capillis corona, si mihi ullo modo molestus eris, ut caput tibi doleat gravius. Μὰ Δί' ἀλλ' immo, immo vero: ut v. 101. nam ante μὰ Δί'α intell. g. Sensus est, non verberabo te, coronam in capite habentem, sed verberabo te, detracta capillis corona. Scilicet herus

in animo habebat, servum pugnis caedere, seruo colaphos infringere. Λυπεῖν idem est, quod v. 20. πρᾶγματ' παρέχειν et ἵνα μᾶλλον ἀλγῆς est ut caput tibi gravius doleat: dass du es besser fühlst.

23. λῆρος — πᾶν σοφόν h. e. nugae! neque enim desinam te quaerendo obtundere prius, quam ostenderis mihi, quisnam sit iste. benivolentissimus enim tibi atque amicissimus hoc ex te quaero. Λῆρος ponitur ut ap. Latinos nugae, vel de verbis et dictis vanis, futilibus, pondere omni carentibus, quae recte contemnuntur; vel de rebus inanibus, vanis, leuibus, nihili aestimandis, vel de homi-

Πρὶν ἂν φράσῃς μοι, τίς ποτ' ἐστὶν
ἐτοσί.

25. Εὖνξς γάρ ὦν σοι πυνθάνομαι πάνυ
σφόδρα.

nibus ineptis, stultis et contemtionē dignis. Hoc loco λῆξος pertinet ad minas domini v. 22. s., hoc sensu, frustra iactas istas minas: istae minae tuae me non movent: Narrenprossen! Παύσομαι d. sinam ex te quaerere: intell. λυπῶνσε s. πράγματα παρ' ἔχων σοι. Οὐτοσί pone quem sequimur. Differunt enim ἐτος et ἐτοσί inter se, auctore Ammonio, sic: τὸ μὲν Οὐτοσί δεικτικὸν μόνον· τὸ δὲ Οὔτος δεικτικὸν καὶ ἀναφορικόν. Particulae πάνυ σφόδρα cohaerent cum nomine εὖνξς, ita ut εὖνξς ὦν σοι πάνυ σφόδρα sit quia sum benivolentissimus tibi et amicissimus, ut v. 745. ἐπήνθην

πάνυ σφόδρα· nam Attici solent non raro, rei augendae causa, coniungere duas particulas idem declarantes, nulla interueniente copula. ut Plato Euthyphr. 4. εὖ μάλα πρεσβύτης· h. e. plane grandis Cat. M. 4. Aelian. V. H. 9, 31. εὖ μάλα ὑψηλός· Xen. de rep. Laced. p. 540. Leocl. εὐθὺς παρὰ χεῖμα κολλάζουσι· gleich den Augenblick. Schol. ὅτι σύνηδες Ἀττικοῖς — τυχὸν ἴσως — δηλῶν τὴν ὑπερβολὴν τῆς εὐνοίας. vid. v. 221. 860: vbi sch. Doru. ἐκ παραλλήλῃ v. 867. — Sic in lingua vernacula, ich habe dich recht sehr lieb: ich meine es recht sehr gut mit dir. Πυνθάνεσθαι est, vel inter-

Χρ. Ἀλλ' ἔσε κρύψω. τῶν ἐμῶν γὰρ
οἰκετῶν

rogare, ἐρωτᾶν, et
construitur cum Geni-
tuo; int ἐκ, vel παρὰ
vel *cognoscere*, *audire*,
cum Accusatiuo. v.
schol et Suidas γ, πυν-
θάγομαι. —

26. ἀλλ' ἔσε κρύψω
— πείθομαι ego vero
te id non celabo: meo-
rum enim seruorum fi-
delissimum puto esse te,
et maxime taciturnum.
ego pius aduersus deos,
et iustus, rebus utebar
aduersis, et inops eram.
Noui vero. Caeteri
erant diuites, sacrilegi,
rhetores, et sycophan-
tae, omninoque sceler-
ati. Scio. Nam ἔσε
κρύψω idem est, quod
Φράσω σοι v. 24. nam
κρύπτειν est celare. Οἰ-
κέται sunt omnino do-
mestici; omnes qui sunt
in domo, οἱ κατὰ τὸν
εἶκον πάντες Hesych.;

in primis *serui*, fami-
lia: vt h. l. nam loqui-
tur Chremylus, Cario-
nis herus. Πισὸς *fidelis*
de seruo legitur etiam
Matth. 24, 45. 25,
21. — Κλέπτῃς dicitur,
vel de homine *callido*: v.
schol. ad h. l.: vel de
occulto et obscuro, qui
non aperit sua consilia
aliis omnibus: vt ap.
Xen. Memorr. 3, 1. 6.
de imperatore: vel de
taciturno, qui com-
missa continet, neque
plenus rimarum est:
vt h. l. nam in fures
cadunt ista omnia. Et
κλεπτίστατος ductum est
a κλέπτῃς, vt πλεονεκ-
τίστατος, a πλεονέκτης,
Memorr. 1, 2. 12. Cae-
terum hic locus non
caret urbanitate, quam
lingua Latina non pos-
sit assequi. nam laudat
herus seruum ita, vt
ei simul *furacitatem*

Πισότατον ἡγοῦμαι σε καὶ κλεπτίστα-
τον.

Ἐγὼ Θεοσεβὴς καὶ δίκαιος ὢν ἀνὴρ,
Κακῶς ἔπραττον, καὶ πένης ἦν. Καρ-
οῖδά τοι.

exprobrare videatur. v. schol. Θεοσεβὴς, pius aduersus deos. Schol. ὁ Θεοσεβὴς, ἃ τῷ Θεῷ ἐστὶ φίλα, ταῦτα πράττει. bene. nam loh. 9, 31. εἰάν τις Θεοσεβὴς ᾖ, καὶ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιῇ. Δίκαιος est iustus, qui sua cuique tribuit, non omnino probus, honestus, καλὸς καὶ γα-
θὸς, vt in N. T. Luc. 1, 6. Κακῶς πράττειν est omnino rebus aduersis uti, vt εὖ πράττειν rebus uti secundis. Ap. Xen. Memorr. 3, 9. 8. κακῶς πράττειν, et ἀτηχεῖν, idem valet, et opponuntur verbo εὖ τυχεῖν. Hoc loco explicatur verbis πένης ἦν, i. e. inops, pauper, eram: quum vtrique formulae

opponatur vnum verbum, ἐπλέττειν. nam πτωχὸς est egenus, mendicus, qui caret victu necessario: πένης fere pauper, cui est victus necessarius. vid. v. 552 ff. Sic Socrates ap. Xen. Oecon. 11, 3. dicitur πένης, quia habebat πάνυ μικρά (Memorr. 1, 2. 1), hoc est, minas Atticas quinque v. Oecon. 2, 3. Interdum tamen πένητες ita dicuntur, vt etiam πτωχὸς complectantur. Οἶδά τοι recte. Ἱερόσυλοι sunt sacrilegi: qui sacrum legunt (ad Her. 2, 30 extr.): qui sacro manus adiuvantur; (Plaut. Afinar. 3, 2. 24.) Hesych. Ἱερόσυλος τὰ ἱερὰ κλέπτων. Etiam

30. Χρ. Ἐτεροι δ' ἐπλέτεν, ἱεροσύλοι,
ῥήτορες,

Xen. Agesil. 11, 1. ἱεροσύλοις ait esse τὲς ἐξ ἱερῶν κλέπτοντας. Aelian. V. H. 5, 16 dixit hoc sensu θεοσύλης. Caeterum respicitur hoc vocabulo ad nomen θεοσεβής. ῥήτορες per se sunt, vel *magistri artis dicendi*, vel *oratores*. Sed Aristophanis et Socratis aetate ῥήτορες dicti sunt ii, qui in concione ita verba faciunt, ut sua, non publica, commoda spectent; qui ea suadent, quibus gratiam populi collegant, ita ut salutis publicae rationem non habeant: qui adeo accusant, certe minantur accusare, apud populum ciues bonos, quo gratiam populi collegant —, ut aliquid auferant —. Sic accipi debet nomen hoc loco, et ap. Platon. Apol. 10.

20. Nam numerantur a poeta in αἰδίοις. vid. v. 28. cf. ad v. 379. et v. 567. — Συκοφάνται proprie dicti sunt ii, qui indicabant eos, qui ficus ex Attica, vel exportassent, vel exportarent. nam vetitum erat Athenis, exportare ficus: et φαίνειν est μηνύειν, ἐγκαλεῖν, εἰς δίκην εἰσάγειν. Plutarch. περὶ πολυπραγμ. p. 523 To. 2: Athen. 3, 2. p. 74: et Schol. ad v. 874. Deinde ita vocati sunt ii, qui indicabant eos, qui alia ἀπὸ ῥήτων exportassent. Sed quia multi reperiebantur, qui, sui commodi causa, indicare et accusare auderent infantes: συκοφάνται dicti sunt *criminales* et *accusatores falsi*, qui tantum hoc agunt, ut quaestum faciant: He.

Καὶ συκοφάνται, καὶ πονηροί. Καρ.
πειθομαι.

Χρ. Ἐπεξησόμενος ἐν ᾧχόμην ὡς τὸν
θεόν.

fych. συκοφάντης· ψευ-
δεκατήγορος. quomodo,
hoc loco, accipiendum
nomen hoc videtur:
quum συκοφάνται po-
nantur in numero αἰδι-
κῶν —. Sed πονηροί
sunt homines scelesti,
ita ut καὶ reddi debeat
omnino: qui in N. T.
dicuntur ἁμαρτωλοί· ut
Luc. 15, 1. πάντες οἱ
τελῶναι καὶ οἱ ἁμαρτω-
λοί. Caeterum πείθο-
μαι, quod in Cod. Dor-
vil. explicatum legeba-
tur verbo πείθω, verti
potest recte: scio: idem
quod οἶδα v. 29. —

32. ἐπεξησόμενος ἐν
— νομίσας συμφέρειν. h.
e. quia igitur video, me
iamiam esse moritu-
rum, adii Apollinem,
ut eum interrogarem,

an filius, quem unicum
habeo, deberet, muta-
tis moribus, esse frau-
dulentus, iniustus ne-
quam: quippe eum sic
sperans diuitem et bea-
tum fore. O' θεός est
Apollo Delphicus, deus
Pythius: sed ὡς τὸν θεόν
est in templum Apolli-
nis, vid. v. 41. Scilicet
particula ὡς, sequente
Accusatiuo, iungitur
nominibus rerum et
animatarum et inani-
matarum: qui Accusa-
tius pendet a particu-
lis εἰς, πρὸς, ἐπὶ vnde
quum Grammatici ad-
scripserint fere πρὸς, ut
h. l. schol. ὡς τὸν θεόν
δὲ, πρὸς τὸν θεόν. in-
tellegitur, cur pro ὡς
manus librariorum,
multis locis, dederint
πρὸς. ut ap. Dionys.

Τὸν ἐμὸν μὲν αὐτῷ τῷ ταλαιπώρῃ
σχεδὸν

Halic. 1, 73. ἐλθεῖν ὡς αὐτὸν Cod. Vatic., quum reliqui libri habeant πρὸς αὐτόν. Indicat autem saepe, ut εἰς et πρὸς, locum, in quo est is, cuius vocabulum additum est, indicio reliquae orationis reperiundum. Iam Chremylus exierat e templo Apollinis vid. v. 41. itaque certum est, ὡς τὸν Θεὸν esse in templum Apollinis quod v. 653 est πρὸς τὸν Θεόν i. e. ad templum Aesculapii, Eodem sensu ap. Pindar. Olymp. 7, 56 f. est Μαντεύσατο δ' εἰς Θεὸν ἐλθών. Sic ap. Chariton. 4, 4. εἰς Ἀφροδίτην βαδίζουσα sed 5, 5. εἰς τὸ τῆς Ἀφροδίτης τέμενος εἰσιῆσαν et 8, 8. εἰς τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἱερὸν ἀφίκετο. Act. 16, 40 εἰσῆλθον εἰς τὴν Λυδίαν. coll. v. 15. Erat autem templum Apoll. Pythii exstructum Athenis a Pisistrato. v. Meurs. Athen. Att. 2, 10: et Pisistrat. c. 9. Suidas in v. πύθιον. Τὸν ἐμὸν αὐτῷ dictum est, ut schol. animadvertit, pro ἐμῷ αὐτῷ, vel potius pro τὸν ἐμὸν, aut μου, simpliciter. Scilicet Attici Pronominibus possessivis Pronomen αὐτὸς addere solent in Genitivo, qui referatur ad Genitivum in Possessivis latentem: idque praecunte Homero. ut Odyss. α', 409. ἐὼν αὐτῷ χρεῖος ἐελδόμενος β', 45. ἐμὸν αὐτῷ χρεῖος. Sed Chremylus se nominat ταλαίπωρον miserum, ob egestatem et inopiam, qua premebatur. Βίος quum et victum signi-

Ἡδὴ νομίζων ἐκτετοξεῦσθαι βίον.

ficet, et *vitam*: interpretes hunc locum explicant dupliciter. nam Kusterus quidem βίον accipit de *facultatibus*, ita, *videns, me iam exutum facultatibus*, inopem: sed Spanhemius interpretatur de *vita*, hoc sensu, *videns, me iam iam esse moriturum*. Atque hanc interpretationem puto veram esse. Nam *primo* Chremylus erat homo inops, qui queri non posset, se prope abesse ab inopia: *deinde* apprimè conueniens est haec interpretatio verbo ἐκτετοξεῦσθαι. nam ἐκτοξεύεσθαι proprie dicuntur *sagittae*, et tela, quae arcu emittuntur, donec pharetra iis exhausta sit: quam in rem Berglerus laudauit locum Herodo. 1, 214: quem imitatus est Zosimus 2, 18. 9. τῶν βε-

λῶν ἐκτοξευθέντων i. e. *telis emissis*, ut nullae iis *suppeterent amplius*. Quod verbum quam eleganter translatum sit ad *cursum vitae impletum*, facile intellegi potest. Cf. schol. ad h. l., cuius verba descripsit Suidas in v. ἐκτετοξεῦσθαι. v. Prolus. 8. de Lexx. N. T. p. 7. f. Caeterum Bentleius legi iubebat ἐκτετολυπεῦσθαι *ad finem perductum esse*: ita ut metaphora ducta esset a *lana* in orbem *glomerata*. nam τολύπη est *glomus lanae*: *fila lanae in orbem glomerata*. Sensus eodem redit; sed ipsa emendatio et superuacanea est, et legibus Criticis repugnat. nam altera scriptura est in omnibus Codd., ita ut in nullo eorum appareant vlla vestigia alius scripturae: sensum pa-

35. Τὸν δ' υἱὸν, ὅς περ ὦν μόνος μοι τυγ-
χάνει,

Πευσόμενος εἰ χεὶρ μεταβαλόντα
τὰς τρόπας,

Εἶναι πανῆργον, ἄδικον, ὑγιὲς μηδέεν.

rit commodum: et ver-
bum ἐκτετολυπεῦθαι a
verbo ἐκτετοξεῦθαι ni-
mium discrepat, et qua
figuram, et qua sonum,
litterarum. V. 35. Μόνος
unicus: qui a τοῖς ὁ et
in N. T. dicitur, vel
μονογενὴς, vel ἀγαπη-
τός, Aqu. μονογενὴς,
Sym. μόνος. v. Prolusio
pr. de Vitiis Lexx. N. T.
p. 19. — ὦν τυγχάνει.
nam sermo est de re
fortuita neque necessa-
ria. Sed librarii fae-
penumero Partic. ὦν
omifere, post verba
maxime similiter desi-
nentia. v. ad Plat. Apol.
28 et ad Aesch. Socr. 2,
3 — V. 36. Πευσόμενος
positum est, vt schol.
bene animaduertit, κατ'

ἐπαιάληψιν. nam verba
εἰ χεὶρ τὸν υἱὸν (parti-
cula δὲ addita est, quia
praecedit μὲν) μεταβα-
λόντα τὰς τρόπας pen-
dent sane a Partic. ἐπε-
ρησόμενος v. 32: sed
propter interpositio-
nem (v. 33. f.), ne ob-
scura fieret oratio, poë-
ta Chremylum iussit re-
petere verbum. -- V. 37.
Πανῆργος triplicem ha-
bet potestatem. nam
primo ponitur de ho-
mine *naus*, strenuo, qui
omnia aggreditur: de-
inde significat *solertem*,
callidum, *sagacem*:
denique vsurpatur de
hominibus *versutis*,
vafris, *dolosus* (v. In-
dex Palaephat. in h. v.)
vt h. l. et 2. Cor., 12,

Ὡς τῷ βίῳ τῷ αὐτῷ νομίσας ζυμ-
φερεῖν.

Καρ. Τί δῆθ' ὁ Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν
σεμμάτων;

16. Hesych. πανῥεγος — δόλιος —. Ὑγιὲς μη-
δὲν nequam, improbus; qui nec honesti nec boni rationem habet: an dem nichts gutes ist. v. Berglerus ad h. l. Vnde v. 50. μηδὲν ἀσ-
κεῖν ὕγιες est improbum esse. V. 38. Τῷ αὐτό· nempe εἶναι πανῥεγον· hoc sensu, videbam enim, improbitate parari diuitias, et felicitatem. nam ζυμψέρεν est, vt v. 49, utile esse: et ὁ βίος accipi potest, vel de re et facultatibus, vel de vita. Nam vita inopum putatur nulla esse; diuites soli videntur beati esse, atque adeo viuere.

V. 39. sqq. τί δῆθ' ὁ Φοῖβος· h. e. quidnam Phoebus respondit? Au-

dies. Scilicet iussit me ab eo, in quem e templo egressus primum incidissem, non discedere, immo cum cogere mecum abire domum meam. In-quemnam igitur incidisti primum? In huncce. Itane vero tu non intellegis sententiam dei, qui tibi, stultissime, ostendit planissime, filium tuum colere debere atque sequi mores publicos? Ex quo id collegis? Scilicet vel caecus perspicere videtur, apprime utile esse nunc improbitatis studium. Haudquam haec est oraculi sententia immo spectat ad rem aliam maiorem. Et si dixerit nobis iste, quisnam sit; et cur, et quo consilio, veneris

40. Χρ. Πεύσει. σαφῶς γὰρ ὁ Θεὸς εἶπε
μοι τοδί:

*nobiscum huc: videbi-
mus, quae sit oraculi
sententia. Age igitur
tu, dic, quis sis, sta-
tim: aut ego te verbe-
rabo. Dic continuo,
quis tu sis. Τί δῆτα est
quidnam: quid tan-
dem: quid, quaeso? v.
Deuarius in δῆτα. Λα-
κεῖν proprie est crepare,
crepitum edere: Glos.
vett. λακῶ Crepo: He-
sych. λακεῖν· ψοφῆσαι·
item: λάκε· ἰδίωμα ἤχῃ
— ἤχησεν· item: ἐλά-
κησεν· ἐψόφησεν· deinde
dirumpi: vt Act. 1, 18.:
vbi v. Boisius: Phaoo-
rinus: ἐλάκησεν· ἐσχιδῆ·
denique profari, di-
cere: quo sensu ap.
tragicos saepe, maxi-
meque apud Euripidem,
legitur de hominibus:
sed idem Euripides hoc
verbo etiam de Apol-
line (τῷ Φοίβῳ Etymol.
M. h. v) vsus est ora-
cula edente consulenti-*

*busque respondente. v.
Kusterus et Berglerus
ad h. l. V. 40. est
εἶπε. Fortassis, quia
corona Pythiae laurea
tum, quum responde-
bat, concutiebatur ita,
vt crepitum ederet. vid.
v. 213. Nam addidit
Comicus verba ἐκ τῶν
σεμμάτων, quia tripodi
Delphico imposita erat
corona laurea. hac cin-
gere Pythia solebat
tempora consulentibus
respondens, ita vt ipse
Apollo quasi e lauro
respondere videretur.
vnde Lucret. 1, 739.
Pythia quae tripode ex
Phoebi lauroque profa-
tur. v. schol. ad h. l.
et Spanhem. ad Callim.
h. in Apol. 1. et h. in
Del. 90. Cf. infra v.
213. Callim. h. in Del.
94. ἐρέω - ἀπὸ δάφνης·
vbi v. Ernest. Gesn. ad
Lucian. p. 263. To. 1.
V. 40. Πεύσει h. e. ἀνέ-*

Ὅτω συναντήσαιμι πρῶτον ἐξιῶν,
Ἐκέλευσε τέτθ μὴ μεθιέδαι μ' ἔτι.

*σεις, audies: Attice pro
πρῶτη, v. schol. ad h. l.
quae in forma huius
personae fere mutata
est in communem a
librariis recentioribus,
ut v. 60. 964 in Cod.
Doruil. Σαφῶς aperte:
verbis perspicuis: pa-
lain neque perplexe et
ambigue. nam responsa
Apollinis (ὁ θεός) erant
fere ambigua et per-
plexas. unde ὁ Λοξίας
dictus est. vid. ad v. 8.
Et τοδὶ positum est pro
τόδε quia habet vim
δεικτικήν. nam de hoc
quoque Pronomine va-
let id, quod ad v. 24.
diximus de Pronomine
ἐποσί. V. 41. Ἐξιῶν
h. e. e templo egressus:
ex quo intellegi vidi-
mus, ὡς τὸν θεόν v. 32.
esse in templum Apol-
linis. Μεθιέδαι τινος
esse praecipunt, mit-
tere, missum facere,*

*aliquem: einen gehen
lassen. Sed proprie
dictum videtur de iis,
qui eum, pone quem
sequuntur, ita mittunt,
ut ab eius discedant
tergo, ut se auertant
ab eius tergo, ita ut
μεθιέδαι τινος primo
esset se auertere a tergo,
discedere a tergo, ali-
cuius; deinde discedere
ab aliquo: atque adeo
missum facere — Nam
primo sic ratio constru-
ctionis verbi cum Ge-
nitivo apparet: quippe
quum ἵεσθαι sit, se mit-
tere, et μετὰ idem va-
leat quod μετόπισθεν
deinde apertum est,
istam formulam hoc
loco ita positam esse.
nam Chremylus seque-
batur Plutum a tergo,
iussu Apollinis, quia
egressus e templo in
eum primum inciderat.
Iam ait, Apollinem*

Πείθειν δ' ἑμαυτῷ ζυνακολαθεῖν οἴ-
καδε.

Καρ. Καὶ τῷ ζυναντῶς δῆτα πρώτῳ·
Χρ. τετῶι.

iussisse ipsum μὴ μεθί-
εσθαι τέτῳ, h. e. hunc
a tergo sequi; ab huius
tergo non discedere.
Caeterum Accusat. *με*
cohaeret cum verbo
ἐκέλευσε· et particula
ἐτι ita intellegi debet,
posteaquam ego eum
semel nactus essem. Sed
ἑμαυτῷ pertinet ad ζυν-
ακολαθεῖν· et οἴκαδε est
domum meam. Hesych.
οἴκαδε· εἰς οἶκον, εἰς τὸν
ἴδιον οἶκον. Πείθειν· in-
tell. τέτον. — V. 44.
Τῷ alii accipiunt pro
τίνι· in his Portus, Ku-
sterus, Berglerus: alii
pro τετῶ, vt Frisck-
linus et Girardus. At
Hemsterhusio Aristo-
phanes videbatur tum
scripsisse καὶ τῷδε ζυν-
αντῶς. Mihi prior ratio
magis placet. nam sic
primo non opus est vlla

verborum mutatione:
deinde particulis καὶ et
δῆτα sua constat elegan-
tia: nam vt δῆτα ad v.
39 vidimus poni in in-
terrogationibus, ita vt
cupiditatem et studium
indiceret cognoscendū ea,
quae quaerimus: *Wem
bist du denn begegnet?*
ita etiam particula καὶ
eleganter praemittitur
Pronomini interroga-
tuo τίς, ita vt eandem
habeat vim, nisi quod
fere mirabundam cupi-
ditatem declarat: vid.
Elsnerus ad Marc. 10,
26: *ey, wem bist du
denn zuerst begegnet?*
Quae omnia apte cadunt
in personam Carionis.
Loquitur autem de re
praeterita, tanquam de
re praesenti; ζυναντῶς
pro ζυνήντησας· quod
ipsum arguit interro-

45. Καρ. Εἴτ' εἰ ζυνίης τὴν ἐπίνοιαν τῷ
θεῷ,

Φράζεσθαι, ὃ σκαιοτάτῃ, σοὶ σαφέ-
στατα,

gantis studium. V. 44. Τρωί· cadit in hunc locum observatio Ammonii. vid. ad v. 24. Sic v. 51 τῶν· v. 68. τῶν· εἴτα, ut ἐπειτα, in interrogationibus habet hanc vim, ut significet admirationem, quae aliquid indignationis admixtum habeat, *itane vero, sic-cine vero, vero*: ut v. 79: vbi v. Kusterus. Interdum additur καί, καίτα· v. Xen. Oecon. 2, 4. ἐπινοεῖν, et ἐπινοία, dicuntur de iis, qui aliquid *comminiscuntur*, inveniunt, *ex-cogitant*, in utramque partem, consilio et animo, vel malo (vid. Act. 8, 22), ut appareat, inventorem esse callidum, fraudulen-

tum, fallacem: vel bono, ut appareat, inventorem esse solertem, sapientem: — v. Index Palaeph. v. ἐπινοεῖν. Hoc loco, ἡ ἐπίνοια τῷ θεῷ, e mente Carionis, eo pertinet, quod Apollo Chremylum incidere iussit in hominem caecum eumque sequi h. e. intellegere, fieri debere ab eius filio semper id, quod vel caecus videret faciundum esse: nempe, studio probitatis posito, suscipiendum esse studium improbitatis. Ver-te: non vides, quo spectet voluntas, consilium, Apollinis, qui tibi ostendit clarissime. Σκαίος proprie est sinister: ut σκαὴ χεὶρ est manus scaeva, sinistra:

Ἀσκεῖν τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχώριον τρόπον;

deinde *iners*; *stultus*; *ineptus*: vt v. 60 σκαῖός *inepte*, *stulte*. Hesych. σκαῖός — μαρὸς, ἀπαλ-
δεύτος, ἀμαθής. Vocat
autem *seruus* herum
σκαλιότατον, quod re-
sponsum Apollinis ac-
ceperit proprie, quod
sequatur vestigia homi-
nis caeci; quum tamen
illud debuerit accipere
improprie, h. e. quum
a filio eius fieri debeat
id, quod vel caecus vi-
deat faciundum esse;
nempe — V. 47. ἀσ-
κεῖν τὸν ἐπιχώριον τρό-
πον. Verbum ἀσκεῖν
Stephanus in Thesau-
ro, et Eccardus, inter-
pretantur *imbuerere*, *in-
stituerere*, vt intell. κατὰ,
praeunte scholiasta ve-
tere. At desidero, et
simile exemplum huius
ellipseos, et vsum verbi
ἀσκεῖν, certe ap. Aristo-
phanem: qui etiam v.
50. μηδὲν ἀσκεῖν ὕγιες

dixit pro *improbitali
studere*, *improbum esse*.
Ἀσκεῖν igitur est *studere*,
colere, *sequi*. Et quum
χώρα in libris Attico-
rum sit *Attica*, qui re-
gionem quamuis aliam
vocant ὑπερορίαν: vt in
libris Iosephi *Iudaea*:
ἐπιχώριος τρόπος sunt
mores vernaculi, qui
vigent in Attica, Athe-
nis; nempe *fraudulen-
tia*, *iniustitia*, *studium
criminandi*, *facrilegia*,
omninoque omnia sce-
lera. vid. v. 30. f. Ἀσ-
κεῖν τὸν ἐπιχώριον τρό-
πον igitur est *scelera
quaeuis admittere et
flagitia*; *improbum*,
sceleratum, *flagitio-
sum*, *esse*. Sed quae-
ritur, quomodo sic
haec verba cohaereant
cum oratione superio-
re? Scilicet intellegi
debet, aut ὥς, aut δεῖν.
Neutra ellipsis noua est
et insolens: sed malim

Χρ. Τῷ τῆτο κρίνεις; Καρ. δηλονοτιή
καὶ τυφλῷ,

Γινῶναι δοκεῖ τῆθ' ὥς σφόδρ' ἐστὶ συμ-
φέρον

tamen intellegere δεῖν· cuius generis exempla similia habet Bosius in v. δεῖν. — V. 48. Τῷ, i. e. τίνι, τῆτο κρίνεις; h. e. *qua ex re hoc collegis? quomodo ita iudicas?* nam τῷ dictum est pro τίνι τρόπῳ, ita ut sit Neutrum, ut in formulis διὰ τί, τῆ χάριν — v. Hogeuenus ad Viger. 1, 19. extr. p. 20. In verbis δυλονοτιή καὶ τυφλῷ Γινῶναι δοκεῖ τῆθ' Hemsterhusio videbatur structura laborare, unde corrigendum putabat, aut δηλονοτιή καὶ τυφλὸς Γινῶναι δοκεῖ τῆθ', quae ipsa erat Bergleri coniectura: aut δῆλον ὅτι καὶ τυφλῷ γινῶναι δοκεῖ τῆθ', ut ordo verborum esset hic, ὅτι δοκεῖ δῆλον (εἶναι) καὶ τυφλῷ γινῶναι

τῆτο: ita tamen, ut, propter paulo molestiorem verborum structuram, priorem rationem posteriori anteferret. Ego vero non video, quidni pro καὶ τυφλὸς γινώσκει dici recte potuerit καὶ τυφλῷ δοκεῖ γινῶναι? ut sit periphrasis. Caeterum τυφλὸς ad mentem pertinet, atque adeo significat, ut Lat. *caecus, eum, qui nihil intellegit: stultum.* — V. 49 fs. Ὡς σφόδρ' ἐστὶ συμφέρον h. e. *vehementer esse utile: vehementer idoneum esse ad faciendam rem, ad colegendas opes: quibuscum verbis cohaerent verba ἐν τῷ νῦν χρόνῳ i. e. nunc: quo omnia plena sunt fraudum, dolorum, perfidiae, improbitatis—.*

50. Τὸ, μηδὲν ἀσκεῖν ὑγιὲς ἐν τῷ νῦν
χρόνῳ.

Χρ. Οὐκ ἔδ' ὅπως ὁ χρησμὸς εἰς τὰ
τὶ ῥέπει,

Ἀλλ' εἰς ἕτερόν τι μεῖζον. ἦν δ' ἡμῖν
φράση,

Et τὸ μηδὲν ἀσκεῖν ὑγιὲς
est studium improbita-
tis, improbitas. nam
ὑγιὲς est honestas, ho-
nestum. cf. ad v. 37.—
V. 51. Οὐκ ἔδ' ὅπως
est nullo modo: neuti-
quam, vid. ad v. 18.
Ὁ χρησμὸς εἰς τὰ τὶ ῥέ-
πει i. e. haec est senten-
tia oraculi, oraculum
huc spectat: idem quod
v. 55. ὁ χρησμὸς τὰ τὶ
νοεῖ. Metaphora sumpta
est a lancibus, quae
proprie dicuntur ῥέπειν,
i. e. vergere, propen-
dere. Gloss. vett.: vt
ῥοπή proprie est prae-
ponderatio, propensio.
Schol. Φέρεται, ἀποβλέ-
πει· ἐκ μεταφορᾶς τῆς
ζυγῆς. Χρησμὸς est ora-
culum, responsum. nam

vt χρᾶσθαι dicuntur ii,
qui deos consulunt et
interrogant: ita dii,
qui consulentibus re-
spondent, qui oracula
edunt, dicuntur χρᾶν.
v. Iamblich. v. Pythag.
2, 5. Vnde et Apollo
et vates dicuntur χρῆσ-
μαδεῖν. Caeterum per
τὸν χρησμὸν, hoc loco,
intell. responsum, quod
Apollo Chremylum ius-
serat non dimittere
eum, quem e templo
egressus primum nactus
esset. vid. v. 41. f. —
V. 52. Ἀλλ' εἰς ἕτερόν
τι μεῖζον h. e. immo
longe alio, ad rem
aliam maiorem, spe-
ctat: ὅστις ποτ' quis-
nam, quis tandem:
ἐτοσί· senex caecus,

Ὅς τις ποτ' ἐστίν, ἔτοσί, καὶ τῷ χά-
ριν,

Καὶ τῷ δεόμενος ἦλθε μετὰ νῶν ἐν-
θαδὶ,

55. Πυθοίμεθ' ἄν τὸν χρησμὸν ἡμῶν, ὅ,
τι νοεῖ.

quem a tergo sequimur. Τῷ δεόμενος i. e. *quid sibi fieri velit*: *Was er haben will, was ihm fehlt*. Νῶν h. e. ἡμῶν. Cod. Doruil. νῶν vt v. 484. At Moeris: νῶν, μὴ συνεκφωνημένον τῷ, Ἀττικῶς —. Ἐνθαδὶ huc, istuc, nempe in templum Apollinis. Τὸν χρησμὸν ἡμῶν ὅ,τι νοεῖ h. e. *quo spectet responsum nobis ab Apolline datum: quae sit oraculi sententia*. nam ordo verborum proprie debebat esse hic, ὅ,τι ὁ χρησμὸς ἡμῶν νοεῖ. Sed Attici solent fere nomina posteriorum membrorum sic ponere in membris prioribus,

eaque accommodare verbis, quae ibi habentur: vt v. 56 σαυτὸν, ὅστις εἶ, Φροῖσον v. 72. ἦν πύθνηθέ μ' ὅστις εἰμ'. Alia eiusmodi exempla collegit ad h. l. Kusterus. Scilicet Graeci hanc quoque formam dicendi ab Hebraeis acceperunt. vid. Ex. 2, 2. Pf. 25, 19. — Vetustissima et prima eius exempla reperiuntur in carminibus Homeri. vid. Odyss. α', 77. 115. γ', 85. 192f. Ab Graecis migravit ad Latinos. v. Dauisius, et quos laudat Andendorpius, ad Hirt. B. Afr. 20: et Corrius ad Sallust. Jug. 14, 11. Caeterum νοεῖν

Καρ. Ἄγε δὴ σὺ, πρότερον σαυτὸν, ὅς
τις εἶ, φράσον.

est significare; docere; *sententiam* habere: quam in rem scholia-
stes laudat locum Pla-
tonis Legg. 8. p. 911.
D. Francof. Eustath.
ad Il. 1, 108 p. 737.
ὅ,τι νοεῖ interpretatur
ita, ποτανήν ἐννοιαὶν κρύ-
πτει. Et Pluralis ἡμῶν
accipi, ut Singularis,
debet: cuius generis
exempla multa congef-
sit Reinesius ep. 27 ad
Rupertum p. 120 fs.
Nam solus Chremylus
Apollinem consuluerat;
soli Chremylo Apollo
responderat. vid. v. 32.
40 — Πρότερον est aut
statim ob v. 57: aut
primo: nam sc. 2. Plu-
tum interrogant, et
cur incedat illotus v.
83f., et quomodo fa-
ctus sit caecus v. 86:
ita ut πρότερον sit προ-
τον. Ἡ τὰ ἐπὶ τέτοις δὲ
h. e. *aut te verberabo*
verberibusque eo adi-
gam, ut nobis, quis tu
sis, ostendas. — nam
τὰυτα accipi debet δεικ-
τικῶς, ut referatur ad
minas. nam verba ἄγε
δὴ Carion putandus est
vultu et voce minaci
dixisse: et τὰ ἐπὶ τέτοις
ea, quae sequuntur mi-
nas, sunt verbera, pla-
gae: colaphi. vid. Schol.
ad h. l. Δὲ est forma
Futuri contracta: et
verba λέγειν καὶ ταχὺ
πάνυ Bentleio et Hem-
sterhusio videbantur Ca-
rioni tribuenda esse po-
tius, quam Chremylo.
Certe magis cadat talis
oratio in personam serui
inhumani et illiberalis,
quam in personam heri
liberalis et humani: et
Chremylus instituere
Plutum interrogare vi-
deri possit demum v. 61.
At ego ne huic eorum
sententiae accedam im-

Ἡ τὰ πὶ τέτοις δρῶ. Χρ. λέγειν χρὴ
ταχὺ πάνυ.

pedior caussa non vna. non sibi, respondere,
nam *primo* si Chremy- neque Plutus Chremy-
lus senem non appellaf- lo potuisset respondere
set: non potuisset ei tam aspere v. 62: deni-
Carion insultare v. 58. que ipsa appellatio v.
μανθάνεις —: deinde si 57. non est indigna per-
Chremylus hominem v. sona hominis liberalis.
61. s. primum appellaf- Adiuuat herus seruum,
set, Chremylus non po- vt v. 71: vt seruus he-
tuisse v. 59 — ostende- rum v. 65. 67.
re, Plutum Carioni,

ACTVS PRIMI, SCENA SECUNDA.

Τρίμετροι Ιαμβικοί.

ΠΛΟΥΤΟΣ, ΚΑΡΙΩΝ, ΧΡΕΜΤΛΟΣ.

Εγὼ μὲν οἰμώζειν λέγω σοι. Καρ. μαν-
θάνεις,

58. ἐγὼ μὲν οἰμώζειν Ceres amet, posthac.
λέγω σοι: h. e. poenas Nam nisi dixeris, quis
grauissimas dabis. Au- tu sis, miserum te per-
dis, quem se dicat esse? dam misere Heus vos,
Tibi ista dicit, non boni viri, missum me
mihi. inepte enim et facite. Haudquaquam.
inhumaniter eum inter- Optimum verò est, quod
rogas. At si ullo mo- dixi, domine: perdam
do delectaris probi ho- hominem hunc miser-
minis moribus, mihi rime. Collocabo enim
dic. Poenas graues da- eum in loco quodam
bis. Habe tibi homi- præcipiti: ibi eum re-
nem, et oraculum dei. linquam et discedam,
Miser vero eris, ita me ut delapsus inde cerui-

Ὅς φησιν εἶναι; Χρ. σοὶ λέγει τῷ.
ἐκ ἐμοί.

60. Σκαιῶς γὰρ αὐτῷ καὶ χαλεπῶς ἐκ-
πυνθάνει.

ces frangat. *Arripe vero eum continuo. Nolite id facere.* Οἰμῶζειν est eiulare, ululare: *heulen*: quum κλάειν v. 62 (quae forma verbi Attica est: v. Moeris et Tho. Mag. h. v.: a librariis recentioribus saepe numero mutata in communem) sit *flere*: *weinen*. Iam quia ii, qui puniuntur graviter, plorare solent; ii, qui poenis in primis gravibus afficiuntur, eiulare: κλάειν etiam est *graviter puniri*, et οἰμῶζειν *gravissime puniri*. Suidas in v. οἰμωγή· — οἰμώζεται, τιμωρηθῆναι ὀφείλει. Itaque οἰμῶζειν λέγω σοι *eiulare te iubeo* est *gravissimas dabis poenas*: nempe pe-

tulentiae. nam Carion Plutum iusserat dicere, quis esset, ita, ut ei minatus sit verbera, nisi id faceret: v. 56 f. Sed κλάειν σοὶ λέγω *flere te iubeo* est *graues poenas dabis*: nempe temeritatis. nam Chremylus Plutum acriter inclamarat (*ansfahren*) v. 57. Μανθάνεις, ὅς φησιν εἶναι; *audis, quem se dicat esse?* Nam μανθάνειν, hoc loco, est *audire*: Suidas: μανθάνω, ἀντὶ τῷ ἀκέω· et *Nominatiuus iunctus est Infinitiuo*, quia Subiectum est in eodem Casu: et quia Infinitiuus εἶναι, et verbum φησιν, ad eandem pertinent personam, propterea Pronomen reciprocum

Ἄλλ' εἴ τι χαίρεις ἀνδρὸς εὐόρκου τρό-
ποις,

Ἐμοὶ φράσον. Πλ. κλαίειν ἔγωγέ σοι
λέγω.

Καρ. Δέχου τὸν ἄνδρα, καὶ τὸν ὄρνιν
τῷ θεῷ.

omissum est. v. ad Vuel-
ler. p. 317. Τῷτ' nem-
pe οἰμώζειν. Ἐκπυνθάνε-
θαι idem est quod sim-
plex verbum πυνθάνε-
θαι et a particula ἐκ
pendet Genit. αὐτῷ.
Σκαιῶς inerte: vid. v.
46: quia Carion eum
interrogarat voce et
vultu minaci: χαλεπῶς
inhumane: quia ei mi-
natus erat verbera, nisi
accurate respondisset.

V. 61. Τι ὕλλο modo:
εὐόρκος opponitur ἐπιόρ-
κῳ qui quum dicatur
qui, vel falsum iurat,
vel iusiurandum violat
neque servat: εὐόρκος
proprie est is, qui et
liquido iurat, et iusi-
urandum servat. Quod

quum faciant homines
probi et aduersus deum
pii: εὐόρκος dicitur
etiam homo probus et
pius, vt h. l. Suidas:
εὐόρκος ἀληθῆς, εὐσε-
βῆς: laudato hoc ipso
poëtae loco. Φράσον
quis tu sis. Quae in-
terrogatio quum sit ple-
na comitatis: Plutum
puto non responsurum
fuisse, adeo inhumani-
ter, vt diceret κλαίειν
— σοὶ λέγω: nisi me-
mor fuisset superioris
Chremyli orationis v.
57, quam asperitate
non carere vidimus.

V. 63. Δέχου τὸν ἄν-
δρα καὶ τὸν ὄρνιν τῷ θεῷ
haec verba ita equidem
intellego: habe tibi ho-

Χρ. Οὗτοι μὰ τὴν Δῆμητρα, χαιρεή-
σεις ἔτι.

*aninem Apollinisque o-
raculum: gehe mit —;
ich hätte Zeit dazu —.*
nam Carion hoc signi-
ficare videtur verbo δέ-
χεσθαι, quia Chremy-
lus v. 43 ostenderat,
se iussum esse ab Apol-
line, eum, quem pri-
mum nactus esset, do-
mum suam deducere.
Ovis proprie est avis
quaevis: deinde singu-
latim avis auguralis,
quae proprio vocabulo
οἰωνὸς appellatur: vid.
Xen. Memorr. I, I. 3 f.:
porro ipsum augurium:
denique quicquid offer-
tur oculis et auribus,
atque est eiusmodi, ut
homines eo, vel impel-
lantur ad aliquid, vel
a re aliqua deterrean-
tur. v. Tho. Mag. h. v.,
etiam Suidas et schol.
ad h. l.: qui interpre-
tatur, ut schol. Doruil.,

τὴν μαντεῖαν, responsum,
oraculum. Per τὸν Θεὸν
intell. Apollo. Schol.
Doruil. τῆς Ἀπόλλωνος

V. 64. Οὗτοι i. e.
neque vero. Gloss. vett.
ἔτοι. Nequaquam, nunq.
leg. non. Cod. Doruil.
ἔτι. non male, qua
sensum nam ἔτι est
ἐδάμασ Hefych. v. Odyf.
α', 75. At leges metri
repugnant: et oratio sic
vinculo caret. Sed &
χαιρεήσεις ἔτι est vox vel
minantis mala, miser-
eris posthac et calamito-
sus: vel potius denun-
tiantis, futurum, ut
hominem poeniteat fa-
cti, ita, te vero, mihi
crede, poenitebit nihil
respondisse. nam quem
poenitet facti alicuius,
is nunquam laetus est:
χαιρεήσεις est forma Fu-
turi Attica, auctore

65. Εἰ μὴ Φράσεις γὰρ, ἀπὸ σ' ὁλῶ κα-
κὸν κακῶς.

Moeride, quae legitur etiam ap. Platon. Phil. 10: vt v. 21. τη-
πτήσεις et Chremylus iurat per Cererem, μὰ
τὴν Δήμητρα, vt agricola. nam Ceres est
dea frugum. v. schol. h. l. Caeterum notanda
est humanitas, quae elucet ex oratione hominis
ingenui, paululum commoti. Quae quum
desideretur in v. 65: assentior Hemsterhusio,
qui verba, εἰ μὴ Φρά-
σεις — κακῶς, prae-
eunte quodammodo
Codice Doruil., Cario-
ni vindicanda censuit.
Nam primo minax ista
et aspera oratio vix ca-
dit in personam homi-
nis ingenui et vr bani,
sed in personam serui,
eiusque barbari, bene
conuenit: deinde ex o-
ratione Pluti v. 66. ap-
paret, vtrumque, et
herum (v. 57) et ser-
uum, ei esse minatum:
denique e. v. 67. et 68.
intellegitur, Carionem
iam ante Pluto interi-
tum fuisse minatum.
Adiuuat scilicet seruus
orationem domini, vt
dominus orationem ser-
ui v. 71., et supra v. 57.
Pro Φράσεις in Cod.
Doruil. legitur Φράσης
quem Modum certe at-
tributum requirit. At
et Equitt. v. 945. sic est
Fut. Indicat. εἰ μὴ μ' εἰ-
σεις, vt Hemsterhusius
iam monuit. Nam
ἀπολῶ est Futurum non
Praesens, vt Kusterus
putabat. Sic καλῶ At-
tici dicunt, auctore
Moeride. v. Nubb. 632:
ἐλῶ, ἐξελῶ, et alia e-
ius generis. v. Bergle-
rus ad Nubb. 694 et
800. Et timesis illa
(vid. v. 68) poëtis fa-
miliarissima est. Κακόν

Πλ. ὦ τὰν ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμῶ.

Χρ. πάμαλα.

Καρ. Καὶ μὴν ὁ λέγω, βέλτιστόν ἐστι,
δέσποτα.

improbum, contumacem, aut caecum. Κακῶς· *misere*: ut v. 68. κάκισα· quo loco etiam interpretatio addita est v. 69f. Caeterum par-egmenon istud, κακὸν κακῶς et κακὸν κάκισα, extat etiam v. 418, et Matth. 21, 41. κακῶς, κακῶς ἀπολέσει αὐ-τός. —

V. 66. ὦ τᾶν est vox blande compellantis, quum quis ostendere vult, amari magnique fieri aliquem a se; quae verbis omnis numeri, Singularis, Dualis, Pluralis, praemittitur; idem valens, quod ὦ φίλε, ὦ φίλοι ita tamen, ut non raro ponatur Ironice, quum quis il- ludi aliquem a se et ir-

rideri ostendit. ut v. 377.

Hesych. ὦ τᾶν· ὦ σὺ (v. Moeris h. v.), ὦ ἑταῖρε, ὦ ἕτος (v. Timaeus Gloss. Plat. h. v.) ὦ μακάριε· πρόσρημα τιμητικῆς λέξεως· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ εἰρωνείᾳ πολλάκις. add. schol. Suidas et Etymol. M. h. v. Latine reddi potest, vel *carissime*, etiam *amabo*; vel *heus tu*, *bone vir*; *heus vos*, *boni viri*: ut h. l. nam Ironice positum est, ut ap. Plat. Apol. 13. Scilicet ductum est haud dubie a nomine ἑτης, quo significatur *verus amicus*; ita ut ὦ τᾶν Sing. sit Vocat. sing.; ὦ τᾶν Plur. et Dual. Vocat. Dual., adiecta littera ν. Caeterum ἀπαλλάχθη- τον ἀπ' ἐμῶ est *mittite*

Ἀπολῶ τὸν ἀνθρώπον καί κισα τστονί.

Ἀναθεῖς γὰρ ἐπὶ κρημνόν τιν' αὐτόν,

καταλιπὼν

me; missum me facite:
abite: quod v. 100 di-
citur ἀφετόν με. Nam
Aor. Pass. habet vim
Medii. Πώμαλα est,
non, nequaquam. He-
sych. πώμαλα· ἀντὶ τῷ
ἐ, ἐ μάλα, ἔδαμῶς.
Schol. ἔδαμῶς· ἔσι δὲ
Ἀττικόν· ἔσι γὰρ ἐπὶ ῥ-
ρημα ἀρνήσεως. Etiam
Harpocration, πώμαλα,
inquit, ἀντὶ τῷ ἔδαμῶς·
— ἐ μάλα, ἐ πάνυ· et
addit, compositum esse
ex πῶ, quod in lingua
Dorum valuerit πόθεν,
et μάλα· usumque eius
frequentem esse in Co-
moedia vetere. Ipse
poëta v. 71. dixit μηδα-
μῶς. v. omnino Koenius
ad Gregor. p. 60 f. Καὶ
μὴν est immo enimvero.
habent enim istae par-
ticulae vim aduersandi,
et corrigendi quasi ea,
quae herus responde-

rat: vt nec hac de caus-
sa πώμαλα tribui seruo
possit: quae erat vete-
rum quorundam inter-
pretum sententia. v.
schol. Οἱ λέγω· quod
dixi, quod iuravi, v. 65.
Cf. v. 3. Καί κισα ex-
plicatur verbis v. 69 f.

V. 69. Κρημνός est
praecipitium; locus
praecipitium; mons prae-
ruptus; rupes, saxum,
praecipitium. Hesych.
κρημνός· ὄχθος, ἐξοχή
πέτραις καὶ ὄρεσι βάθος.
Accusatiuus positus est
pro Genitiuo: vid. ad
Vueller. p. 387: et
ἀνατιθέναι idem est,
quod ἐπιτιθέναι, vt in-
terpretatur Eustath. ad
Il. χ' p. 1260, 42: qui
hunc usum verbi ἀνατι-
θέναι ait esse Atticum:
et Suidas atque schol.
monent, notari debere

70. Ἀπειμ', ἵν' ἐκεῖθεν ἐκτραχηλισθῇ
πесών.

hoc verbum, quod fere ponatur de rebus anima carentibus, positum esse de homine hoc loco. Caeterum elegans est Hemsterhusii coniectura, qui pro αὐτόν restitui iubet αὐτῶ ibi, (v. 1188.) vt post τιν' nota incisi ponatur; quod αὐτόν, quum praecedat τῆτονι, frigeat, et καταλιπών requirat Casum nominis loci. nam ita edidit, auctoritate Cod. Doruil. et Bentleii, pro κατὰ λιπών quae est librorum editorum omnium lectio, quam metri ratio respuit. nam versus Iambici ferunt Dactylum, non item Palinbachium (- - υ.) Ἀπειμι autem est abibo. Phrynichus Eclogg. p. 12. Ἀπελεύσομαι πάντας φυλάττε. — ἀντὶ δὲ αὐτῶ τῷ Ἀπειμι χρῶ. Moeris: ἀπεισιν,

Ἀττικῶς ἀπελείσεται, Ἑλληνικῶς. Ergo Matthaeus c. 25, 46. non scripsit Attice, ἀπελεύσονται εἰς κόλασιν αἰώνιον neque Iohannes c. 6, 68. πρὸς τὴν ἀπελευσόμεθα. neque Paulus Rom. 15, 28. ἀπελεύσομαι δι' ὑμῶν. Et vt ἐκτραχηλίζειν dicitur proprie equus, qui sessorem excutit: cervicibus demissis et deflexis, decollat, de collo deponit: — ita ἐκτραχηλίζεσθαι dicitur sessor, qui ab equo ita excutitur. Hesych. ἐκτραχηλιοθῆναι: ἐκπεσεῖν. Etymol. M. et ex eo Phau. ἐκτραχηλιοθῆναι: ἐκπεσεῖν τῶν ἵππων: οἷον τὸν αὐχένα ἐπικάμψαντες ἀπασείονται τὸν ἐπιβάτην. Et quia sessores, qui ab equis isto modo excutuntur, saepe cervices frangunt: ἐκτρα-

Χρ. Ἀλλ' αἶρε ταχέως. Πλῆτ. μηδα-
 μᾶς. Χρ. ἔκδ' ἐρεῖς;
 Πλ. Ἀλλ' ἤν πύθῃσθ' ἐμ' ὅς τις εἶμ',
 εὖ οἶδ', ὅτι

χηλίζεσθαι ponitur etiam
 de iis, qui cervices
 frangunt: vt h. l. Schol.
 τὸν τράχηλον κατακλα-
 θῇ, ἐκσπονδυλιθῇ. nam
 σπόνδυλοι sunt ver-
 tebrae. Suidas: ἐκτρα-
 χηλιθῶσι: τὰς τραχή-
 λους συγκλαθῶσι. Cae-
 terum ἄλλ' αἶρε ταχέως
 est arripe vero eum sta-
 tim, et pone in prae-
 cipitio quodam. Sic
 Matth. 22, 13. ἄρατε
 αὐτόν. —

V. 71. sqq. ἔκδ' ἐ-
 ρεῖς; h. e. dices igitur,
 quis tu sis? At si audie-
 ritis, quis ego sim: non
 dubito, quin vos sitis
 me admodum male tra-
 ctaturi, neque dimissuri.
 Immo nos quidem te di-
 mittemus, si tu velis di-
 mitti; dimittite me pri-

us. En! dimittimus te.
 Audite igitur: oportet
 enim, ut videtur, me di-
 cere, quae celare animus
 erat: ego scilicet sum
 Plutus. O foedissime
 omnium hominum! tunc
 tacere voluisti, quum
 Plutus sis? Tu es Plutus,
 tam male habitus? O
 dii immortales! quid
 ais? ille vere es tu?
 Sum. Ille ipse? Ipsissi-
 mus. a) Ἐρεῖς; intell.
 ὅς τις εἶ. vid v. 56. Et
 de constructione verbo-
 rum ἤν πύθῃσθ' ἐμ' ὅς τις
 εἶμ', pro ἤν πύθῃσθ' ἐμ',
 ὅς τις ἐγὼ εἶμι, dictum est
 ad v. 55. Κακόν τι ἐργά-
 ζεσθαι τινά tractare ali-
 quem pessime; nam Pro-
 nomen τι habet vim au-
 gendi; est hoc loco, vt
 opinor, aliquem vehe-
 menter verberare, nem-

Κακόν τί μ' ἐργάσεσθε κούκ ἀφήσετε.

Χρ. Νή τὰς θεὰς ἡμεῖς γ', εἰάν βέλη
γε σύ.

pe manu, palmis et pugnīs. Nam Plutus verebatur, ne palmis caederetur et pugnīs a Chremylo et Carione, quod Chremylum fuisset adhuc iacere in paupertate. Κὲκ ἀφήσετε scilicet Chremylus et Carion videntur stantes pone Plutum, iniectis manibus, tenuisse eum (vid. v. 101) et Plutus timebat, ne, si audissent, se Plutum esse, ab iis reprehenderetur et retineretur, ut ipsos ditaret. In Cod. Doruil. et Iunt. prima legitur ἀφήσετον, recte: ut v. 76 ἀκδέτον; et v. 100 ἀφετον. At videtur tamen illa lectio Grammaticis deberi. nam poëta toto hoc loco Pluralem numerum posuit pro Duali: et ἀφήσετε videtur gratiorem auri-

bus sonum reddere, quam ἀφήσετον, propter praecedens nomen κακόν. —

V. 74. Ἡμεῖς γ'. nempe ἀφήσομέν σε sed εἰάν βέλη γε σύ· intell. ἡμᾶς ἀφιέναι σε· nempe hac lege et conditione, ut dicas ante, quam te missum faciamus, quis tu sis. Haec ratio melior videtur, quam ea, quam schol. proponit, ut sit διπτολογία, *dimittemus te, si velis dicere, quis tu sis, et non dimittemus, si nolis dicere, quis tu sis.* Adiuvatur etiam oratione Pluti, Μέθεσθε νῦν μὲ πρῶτον· nam νῦν est, *quia vultis me dimittere; quia volo a vobis dimitti ita, ut dicam, quis ego sim.* Μέθεσθέ μὲ est *missum me faci-*

75. ΠΛ. Μέθεσθες νῦν με πρῶτον. Χρ.

ἡνὶ, μεθίεμεν.

ΠΛ. Ἀκέετον δὴ δεῖ γὰρ, ὥς ἔοικ',

ἐμέ

Λέγειν, ᾧ κρύπτειν ἢ παρεσκευασ-
μένος.

Ἐγὼ γὰρ εἰμι Πλάτος. Χρ. ὦ μισῶ-
τάς

τάς

*te: nolite me, iniectis
manibus, tenere: vid.
ad v. 42: ἡνὶ est Lat. en:
et schol. Doruil. inter-
pretatus est particula
ἰδὲ et μεθίεμέν σε, nem-
pe ἡμῶν, dictum est pro
μεθίεμεθά σε, non te-
nemus te, manibus in-
iectis. nam qui se di-
mittit ab aliquo, qui se
auertit ab alicuius tergo,
is eum etiam a se dimit-
tit, is eum se auertere
ab suo tergo iubet. nam
Chremylus et Carion
stabant post Plutum.
Κρύπτειν: tacere; celare:
ut v. 26. Ἡ παρεσκευασ-
μένος h e constitueram:
volebam. nam ἡ idem*

*est, quod ἦν et ἡμῶν.
Scilicet pro εἶν. haec
enim est vera forma Im-
perf. a Praes. εἰμί. Io-
nes dicunt ἔα, ut Ho-
mer. Il. ε, 887: sed
Attici ἔα contrahunt in
ἦ: v. schol. et Kusterus
adh. l.: sed dicunt etiam
ἦν. v. Moeris h. v. et
ibi Pierf. p. 172. Cae-
terum particula γὰρ
post ἐγὼ reddi potest
igitur, scilicet. Chre-
mylus Plutum vocat
μισῶτάτον foedissimum,
scelestissimum, non prop-
ter sordes, quibus obfi-
tus erat, ut scholiastes
videtur praecipere: sed
ὦ μισῶτάτε est vox*

'Ανδρῶν ἀπάντων.' εἴτ' ἐσίγας Πλῦ-
τος ὦν;

irae et indignationis: cum laeta quadam admiratione coniunctae: *du abscheulicher Kerl!* v. Suidas in *μιαρὰ καφαλή* et in v. *μιαροί*. Nam quia Plutus non responderat statim: putabat Chremylus, eum inimicum esse hominibus probis, neque eos velle ditare. add. v. 894. ὦ *μιαρώτατε* 'Ανδρῶν ἀπάντων est *omnium longe scelestissime*. nam Genit. ἀνδρῶν Superlativus iunctus habet vim particularum *μάλιστα, λίαν, μακρῶ, μάλα* —. vt v. 684. *ταλάντατ' ἀνδρῶν*. Odyss. α', 219. *ἀποτμότατος* θνητῶν ἀνθρώπων h. e. *longe miserrimus*. Infra v. 788. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν. Neque vero verba ἀνδρῶν ἀπάντων ad viuum ressecanda sunt. nam Chremylus Plutum

deum ita appellavit, vel quia erat formula communis et usitata, vel quia persona Pluti homo agebat, v. Berglerus ad h. l. Et Plutus erat Iasii filius ex Cerere, vid. Hesiod. Theog. 969. sq. atque adeo semideus. Sic v. 13. *κατόπιν ἀνθρώπου τυφλῶ*.

V. 79. Εἴτα ἐσίγας h. e. *tunc tacebas, neque statim ostendebas, quis esses?* vid. ad v. 45. — Nam animus Chremyli admiratione et indignatione plenus iubet particulam εἴτα ita accipi, vt sit index indignationis, coniunctae cum admiratione. Scholiastes putabat, posse verba etiam ita ordinari, ὦν Πλῦτος εἴτα ἐσίγας; vt εἴτα post Participium, ἐν ἀπε-

80. Καρ. Σὺ Πλῆτος, ἔτῳς αἰθλίῳς δια-
κείμενος;

ὦ Φοῖβ' Ἀπολλόν, καὶ θεοὶ, καὶ
δαίμονες,

Καὶ Ζεῦ· τί φήσ; ἐκεῖνος ὄντως εἶ σύ;
Πλ. ναί.

δόσει redundaret: de quo eius usu v. Gregorius de dialectt. p. 61 f. et ibi Koenius: ut v. 911. At dubito, an in interrogationibus εἶτα ita ponatur. Οὕτως αἰθλίῳς διακείμενος h. e. caecus et sordidus, sordibus plenus vid. v. 13 et 84 86. ὦ Φοῖβ' Ἀπολλόν — καὶ Ζεῦ h. e. o dii immortales! nam magnitudo admirationis Carionem iussit cumulare nomina deorum; neque ordinis eorum rationem habere. Cf. ad v. 1. Apollo Φοῖβος dictus putatur a specie et nitore, i. e. καθαρός καὶ λαμπρός. v. Macrobian. Sat. 1, 17. Etiam Latini poëtae

dicunt *Phoebus Apollo*, ut Virgil. Aen. 3, 251. nam supra v. 39 erat ὁ Φοῖβος simpliciter. Δαίμονες quum distinguuntur a θεοῖς, sunt dii minorum gentium f. *selecti*; sed θεοὶ maiorum gentium f. *con-sentes*. ὄντως est *vere*, ἀληθῶς Hesych. Mihi quoque ἐκεῖνος ὄντως εἶ σύ; videntur esse verba Chremyli, et ob v. 83. ἐκεῖνος αὐτός, et quia ei tribuuntur in Codd. antiquis. Superlativo αὐτότατος poëta Plutum uti iussit per iocum: v. schol. ad h. l.: ut v. 182. μονώτατος. Similis huic loco est locus Plauti Trinum. 4, 2. 144 fs. Syc. Eho

Χρῆμ. Ἐκεῖνος αὐτός; Πλ. αὐτότατος.

Χρῆμ. πόθεν εἶν, φράσον,

quaeso, an tu is es?

Charm. Is enimvero sum. S. ain' tu tandem, is ipse ne es?

Ch. ipse, inquam, Charmides sum. S. ergo ipse ne es? Ch. ipsissimus. Cf. ad Vueller. p. 148 f. et Helladius Chrestom. p. 18. —.

83. fs. πόθεν εἶν, φράσον, Αἰχμῶν βαδίζεις; h. e. unde igitur, quaeso, squalore oblitus prodis? E Patroclis domo venio, qui se non lauit, ex quo quidem natus est. Hoc vero malum qui acciderit tibi, narra mihi. Iupiter me orbavit oculorum luminibus, inuidens hominibus. ego enim, quum essem adolescentulus, minatus sum, me tantum aedes iustorum et sapientum et modestorum intraturum esse:

ille vero mihi oculorum lumina abstulit, ne eorum quenquam dignoscerem. Adeo ille probis invidet! Scilicet αἰχμῶν f. εἶν est idem, quod εὐπᾶν. Hesych. αἰχμῶντα· εὐπᾶντα· squalere, squalidum esse; atque adeo αἰχμῶν idem est, quod εὐπᾶν et εὐπαρὸς, illotus, sordidus, squalidus: Proprie siccum esse ξηραίνειν Hesych. arere prae aestu. βαδίζειν proprie Actium est, iubere, docere, aliquem gradi, progredi, ut nutrices infantes: sed fere ut Neutrum ponitur, ut sit ire, ambulare; progredi, prodire. Hoc loco βαδίζεις verti potest venis; nam Plutus respondet, ἔρχομαι· Kommst du gegangen? Ἐκ Πατροκλέους i. e. e domo Patroclis. non

Αὐχμῶν βαδίζεις; Πλ. ἐκ Πατροκλέους
ἔρχομαι,

necesse est, vt intell.
οἶκος nam vt v. 32. ὡς
τὸν Θεὸν erat in tem-
plum dei; vt v. 89. ὡς
τὰς δικάους in aedes
iustorum: vt v. 237 εἰς
Φειδωλὸν εἰσελθὼν est
in domum sordidi:
ita etiam ἐκ per se lo-
cum indicat. Sic ap.
Terent. Phorm. 5, 1. 5.
quae haec anus est exa-
nimata, a fratre quae
egressa 'st meu? i. e. e
domo fratris. Scilicet
Athenis erant multi,
qui imitarentur vitam
et mores Laconum
quod Λακωνανεῖν dice-
batur: h. e. qui quam-
vis diuites, tamen co-
mas alerent, esurirent,
nunquam balneo vte-
rentur. vid. omnino
Auu. 1281 f.: quo loco
pro αὐχμεῖν et ἔλγσα-
σαι est ῥυπαῖν. Horum
auarorum hominum fa-
cile princeps erat Pa-

trocles. v. schol. ad h.
l. Vnde extitit prouer-
bium Πατροκλέους Φει-
δωλότερος, de homine
diuite, sed sordido et
parce parco. v. Aposto-
lius Paroemm. 18, 74,
et Erasmus Adagg. p.
84. Sed homines auari
et parci cauebant, ne
balneo publico vteren-
tur: vid. Nubb. 835:
propterea, ne iacturam
scilicet olei facerent
et aquae, quo vngerem-
tur loti, et ne balneati-
cum (ap. Romanos erat
quadrans) soluere de-
berent balneatori. v. Vr-
sinus ad Ciaccon. de
triclinio p. 121 fs. et
Mercurialis A. G. 1, 10.
Atque ad hoc lauationis
genus, quae fit in bal-
neis publicis, referri
debent verba Pluti, ἐν
ἐλγσατο nam ne pri-
vata lauatio intellegi
possit, etiam hoc im-

85 Ὅς ἐκ ἐλέσας, ἐξότῃ περ ἐγένετο.

Χρ. Τῆτι δὲ τὸ κακὸν πῶς ἔπαδες;
κάτειπέ μοι.

Πλ. Ὁ Ζεὺς με ταῦτ' ἔδρασεν, ἀνθρώ-
ποις φθορῶν.

pedit, quod a poeta notatur *sordida* Patroclis *avaritia*. Cf. Theophrast. charr. 9, 3. Et verbum λέσθαι *se lavare, lauare se iubere, balneo uti*, inter verba balneis propria retulit Pollux 7, 167. —

V. 85. Ἐξ ὅτῃ περ ἐγένετο h. e. ex quo quidem natus est: seitdem er auf der Welt ist: vt v. 969. ἀφ' ἧ. Apostolius d. l. affert duplicem horum verborum interpretationem: ἔτος γάρ (Patrocles) ἐξότῃ περιεγένετο (leg. περ ἐγένετο) πλέσιος, ἢ καὶ ἐγεννήθη, ἐκ ἐλέσαςτο sed posteriorem veram esse, res ipsa docet, nam

et magnitudo auaritiæ hominis sic magis extat, et ellipsis illa nominis πλέσιος aliena est a legibus perspicuitatis. Τῆτι τὸ κακὸν hocce incommodum, h. e. caecitas oculorum: vt sensus sit, quomodo amiseris lumina oculorum. Κάτειπέ μοι est narra, dic, ostende, mihi: vt κατὰ λέξον ap. Homer. Odyf. α', 206. Vnde ὁ Ζεὺς με ταῦτ' ἔδρασεν est Jupiter me orbauit luminibus oculorum: quod v. 90 dicitur μ' ἐποίησεν τυφλόν. Ἀνθρώποις (nempe χρεσῶν v. 92) φθορῶν Scholiasta auctore, nomen φθόρος, (Lat. inuidentia Cic. Tusc. 4, 8.) at-

Ἐγὼ γὰρ ὦν μαιράκιον ἠπείλησ', ὅτι
Ὡς τὰς δικαίας καὶ σοφὰς καὶ νοσ-
μίας

que adeo verbum *Φθονεῖν*, in libris philosophorum ponitur de iis, qui dolent rebus aliorum secundis quae nihil noceant dolenti: sed h. l. *Φθονεῖν* accipiendum esse de *ζηλοτυπία* h. e. aegritudine, quod alii potiantur eo, quod ipse concupieris, quod ipse habere cupias, vel iam habeas: *aemulatio* Cic. Tusc. 4, 8. recte, opinor. nam probi nondum erant diuites. *Φθονεῖν* igitur est *aemulari*: et quia aemuli impedire conantur, ne alii consequantur ea, quae ipsi habere cupiant, vel habeant: verba *ἀνθρώποις Φθονῶν* reddi possunt, *impedire studens, ne probi homines ditescerent.*

V. 88. Ὡν μαιράκιον id est *adulescentulus*. nam actus vitae humanae sunt, Hippocrate auctore, (v. Pollux 2.4), septem, *παιδίον* a. 1 - 7: *παῖς* a. 7 - 14: *μαιράκιον* a. 14 - 21. *νεανίσκος* a. 21 - 28. *ἀνὴρ* a. 28 - 35. *γέρων* a. 35 - 42. *πρεσβύτης* a. 42 - 49. Alii aliter: vt Tzetzes ad Hesiod. Erg. p. 143 et Ασπ. p. 212. Basil: *βρέφος* ad a. 7: *παιδίον* ad a. 10: *μείραξ* ad a. 18: *νεανίας* ad a. 37: *ἀνὴρ* ad a. 52: *πρεσβύτης* ad a. 64: *γέρων*. Ὡς τὰς δικαίας h. e. *in aedes iustorum*: vt v. 97. Vid. ad v. 32. *Σοφός* qui a Platone *Φρόνιμοι* dicuntur: *intell. naturae rerum, et diuinarum, et huma-*

90. Μόνης βαδιοίμην, ὁ δέ μ' ἐποίησεν
τυφλόν,

ἵνα μὴ διαγιγνώσκοιμι τέτων μη-
δένα.

Οὕτως ἐκεῖνος τοῖσι χρηστοῖσι φθονεῖ.

narum periti et gnari. Κοσμίς· ita dicuntur
ii, qui non serviunt et
parent cupiditatibus
corporis et voluptati-
bus, immo imperant et
dominantur; sancti;
modesti: qui etiam
σώφρονες vocantur. v.
Plat. Phaedon. 13. Con-
iunguntur recte cum
σοφοῖς, quia philosophi
sunt fere κόσμιοι, ut So-
crates eodem illo loco
docet. Βαδιοίμην· est
Fut. Optat. Med. Nam
etiā etiam Attici Prae-
senti Actiuo utuntur, ut
Medio: tamen in Fu-
turo retinent formam
Medii, ut vel hinc iudi-
cari possit, verum esse
id, quod ad v. 84 de
propria significatione
Actiui diximus. Dicunt

autem Attici in Futuro
βαδιῆμαι, (v. 495.) non
βαδίσομαι. v. Moeris in
v. βαδιῆμαι. Διαγι-
γνώσκοιμι· h. e. digno/ce-
rem ut ap. Aesch. Socr.
1, 12. In Cod. Doruil.
scriptum erat διαγιγνώσ-
κοιμι· quae est forma
verbi communis, sub-
stituta a librariis recen-
tioribus in locum At-
ticae: ut ap. Aesch.
Socr. d. l. in Cod. Aug.
Caeterum Daues. Mis-
cell. p. 82 f. docuit, par-
ticulae ἵνα iungi, ut par-
ticulis ὅφρα et μὴ, Op-
tativum, quum sermo
esset de re praeterita,
Coniunctivum, quum
de re praesenti, aut fu-
tura —. Οὕτως adeo,
tantopere: ut loh. 3, 16.
ἔγω - ἠγάπησεν ὁ Θεός

Χρ. Καὶ μὴν διὰ τὰς χρησοῦς γε τιμᾶται
μόνως,

τὸν κόσμον· χρηστοῖσι·

h. e. δικαίοις, σοφοῖς, κοσμίοις nam proprie
χρηστὸς est homo utilis,
frugis bonae, frugalis.

Gloss vett. χρηστὸς Frugalis, utilis: deinde
homo probus, sapiens
et virtute praeditus:

ἀγαθός, καλὸς καὶ γα-
θός· et apponitur πο-
νηρῶ. v. Xen. Memorr.

1, 2. 20. et v. 96. Aesch.
Socr. 1, 3. Caeterum

schol. recte animaduer-
tit, Jouem probos ho-
mines propterea iubere
esse pauperes, si omnes
boni essent diuites, vir-
tus appeteretur ab ho-
minibus propter diui-
tias, nec propter suum
ipsius splendorem. —

93. Is. καὶ μὴν διὰ τὰς
χρηστὰς γε· h. e. enim-
vero a probis certe qui-
dem solis colitur et iu-
stis, recte. Quid igitur?

Si tu reciperes lumina
oculorum, fugeretne
iam malos? Fugerem.

Et aedes iustorum in-
trares? Intrarem. Diu

enim eos non vidi. Ne-
que vero id mirum, ne-

que enim ego, cui sunt
oculorum lumina, eos

vidi. Καὶ μὴν sunt par-
ticulae aduersatiuae,

enimvero, verum enim-
vero; atqui: Διὰ τὰς

χρηστὰς· h. e. a bonis,
a probis. nam διὰ iun-

gitur sic non raro Accu-
satio, vt indicet caus-

am efficientem. v. schol.
et ad Vuell. p. 367 f.:

vbi laudauimus duos
locos Charitonis: in

quorum vno (3, 4) est
ἐσώθη διὰ εὐσεβείαν·

altero (3, 3) ἐσώθη
ὑπὸ τῆς ἐμῆς εὐσεβείας.

Διὰ τὰς χρηστὰς γε μόνως
igitur est a probis certe

quidem solis. Τιμᾶται
h. e. colitur: quatenus

Καὶ τὰς δικάϊας. Πλῆτ. ὁμολογῶ σοι
 Χρεμ. Φέρε, τί ἔν,
 95. Εἰ πάλιν ἀναβλέψειας, ὥσπερ καὶ
 προτῆ,

probi homines Joui sacrificant, ei gratulantur, supplicant. Δικάϊας neque enim noua est haec ratio, vt vocabulo generis adiungatur vocabulum formae: vt verti possit *maxime, in primis, atque adeo.* nam χρηστοὶ quidem comprehendunt etiam δικάϊας. Ὁμολογῶ σοι concedo, do, tibi hoc. Suidas: ὁμολογῶ ἀντὶ τῶ συμφωνῶ eamque in rem laudat hunc poëtae locum. add. schol. Est scilicet formula aientis. reddi potest *recte.* Sic Φέρε ponitur, vt particula approbantis ea, quae alter dixit, et transitum facientis ad alia: quomodo etiam verba εἶεν, et ἄγε δὴ, vsurpantur. Latine verti, hoc quidem loco,

commode non potest: gut: aber sage mir einmal. Similis locus est v, 131 f. Φέρε, τίς ἔν ὁ παρέχων ἐστὶν αὐτῶ τῶ; Ap. Terent. Adelph. 5, 8. 18 ita legitur age: Age. quid? si quid te maius oret? Potest igitur Φέρε reddi age, sed ita vt seiungatur a verbis τί ἔν; colli nota. Πάλιν ἀναβλέψειας et si ἀναβλέπειν fere est *recipere visum, lumina oculorum*: vid. v. 126 et Luc. 18, 41 f.: tamen quia hoc loco addita est particula πάλιν, vim verbi simplicis habere videtur: vt v. 117. nam v. 126. est simpliciter ἀναβλέψης sine πάλιν. V. 460. βλέψαι πάλιν. id quod etiam adiecta verba ὥσπερ καὶ προτῆ sicut

Φεύγοις ἂν ἤδη τὰς πονηρούς; Ἠλ.
Φήμ' ἐγώ.

Χρ. Ὡς τὰς δικαίους δ' ἂν βαδίζοις;
Ἠλ. πάνυ μὲν ἔν.

Πολλῷ γὰρ αὐτὰς ἔχ' ἐώρακα χρόνῳ.

Χρ. Καὶ θαυμά γ' ἔδέν. ἔδ' ἐγὼ γὰρ
ὁ βλέπων.

et antea, in adulescentia, vid. v. 88: docere puto. nam προτῷ dictum est πρὸ τέτῃς ut nos dicimus, et *vor die-sem, vor dem*. Gloss. vett. πρὸ τῷ *Ante, antea - antehac*. — Φήμ' ἐγώ h. e. *recte*: ut v. 143: et Φημί simpliciter ap. Eurip. Phoen. 605. Est enim, ut ὁμολογῶ σοι v. 94. formula aientis. quae v. 97 permutata est formula πάνυ μὲν ἔν. Similis est formulae σὺ εἶπας Matth. 26, 25. 64. — Τὰς δικαίους. intell. etiam σοφούς et κοσμίους. v. 89. Πολλῷ χρόνῳ diu: inde a longo

tempore: ab adulescentia mea v. 88. et 90. Ἐγώ nempe αὐτὰς ἐώρακα πολλῷ χρόνῳ. ὁ βλέπων. h. e. cui sunt oculorum lumina. refertur enim ad τυφλόν. ut Matth. 15, 31 — Caeterum syllaba κα in ἐώρακα longa est, quia sequitur χρόνῳ. Sed Daves. miscell. Critt. p. 201. fs. suspecta erat haec scriptura, primo quod poetae Attici, in his Aristophanes, uti solerent forma praet. ὠρακα, non ἐώρακα. deinde, quod vocales breves ante Consonn. aspiratas, sequentibus liquidis, syllabam bre-

100. Πλ. Ἄφετόν με νῦν ἴσον γὰρ ἦδη
τὰ π' ἐμῶ.

vem clauderet. Vnde
coni. Πολλῶ γὰρ αὐτὸς
ἐν ὅπωπ' ἐγὼ χερόν,·
Certe Hesych. ὅπωπα·
ἐώρακα. At omnes Codd.
consentiunt in vulg. lect.
nisi quod Cod. Baroc.
legit ἐώρακά πρὸς χερόν·
etiam diligentissimi poë-
tae sunt interdum neg-
legentes: nec apparet,
quomodo ἐγὼ potuerit
omitti.

100. Is. Ἄφετόν με
νῦν· h. e. *missum facite
me nunc: scitis enim iam
res meas (quis ego sim,
cur sim illo et quomo-
do amiserim oculorum
lumina). Immo multo
magis te retinebimus.
Nonne dicebam, vos mi-
hi molestos fore? Velim
te sinas exorari: noli
me deserere. nam pro-
fecto non reperies vi-
rum me meliorem: ne-
mo, praeter me, pro-*

*bus est. Haec est com-
munis oratio omnium:
sed ubi me nacti fuerint,
euaserintque diuites;
tum vero aperte sunt et
insigniter improbi. Ve-
ra dicis: neque tamen
omnes sunt mali. Immo
ad unum omnes. Non
impune abibis. Ἄφε-
τόν με est mittite, mis-
sum facite, me: sinite
me abire: vt v. 73:
quod v. 66. dictum est
ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμῶ.
Nam etsi Chremylus et
Carion Plutum non te-
nebant, iniectis mani-
bus: vid. v. 75. tamen
stabant propter eum,
vt, si vellent, manus ei
iniicere, eumque adeo
consistere et manere co-
gere possent. Differt
igitur ἀφιέναι a μεθιέ-
ναι· μεθιέναι v. 75. est
mittere, missum facere,
aliquem, ita vt pone-
stans eum non amplius*

Χρ. Μὰ Δί', ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον ἐξόμεθα σου.

Πλ. Οὐκ ἠγόρευον, ὅτι παρέξειν πράγματα

Ἐμέλλετόν μοι; Χρ. καὶ σύ γ', ἀντιβोलῶ, πιδού.

teneas, manibus iniectis: sed ἀφιέναι aliquem missum facere, ita ut eum abire sinas. ἴσον scitis, habetis. nam dictum est pro ἴσατον, a verbo ἴσημι. Τὰ π' ἐμῶν res meas; quatenus eas scire ex me cupieratis; nempe quis sim, cur incedam illotus, et quomodo lumina oculorum amiserim. vid. v. 56 et 83 f. et 86. Μὰ Δί', ἀλλὰ h. e. immo: ut v. 22. Ἐξόμεθα 68 i. e. aut retinebimus te, iniectis manibus, aut adhaerebimus tibi, ita ut tecum simus neque a te discedamus. Vtramque interpretationem admittit, et ipsa res, et ingenium verbi ἐχεῖν.

nam ut ἔχειν τινά est einen halten ita ἐχεῖν τινος est sich an einen halten. v. Spanhemius ad h. l. Genitiuus iungitur sic huic verbo, quia indicat coniunctionem quandam.

V. 102. ἠγόρευον h. e. dicebam. nam proprie est verba facere in concione. Dixerat autem Plutus illud v. 73. quo ex loco patet, παρέχειν πράγματα (vid. ad v. 20.) τῷ esse, hoc loco, idem quod ἔχειν ἀφιέναι, alicui ita molestum esse, ut eum non dimittas. Καὶ est at: ἀντιβोलῶ respondet verbis Lat. quaeso, obsecro, sodes Gloss. vett.: He-

Καὶ μή μ' ἀπολίπῃς, ὃ γάρ εὐρή-
σεις ἐμοῦ,

105. Ζητῶν ἔτ' ἄνδρα τῶς τρόπῃς βελ-
τίονα.

Μὰ τὸν Δί'. ὃ γάρ ἐστιν ἄλλος, πλήν
ἐγώ.

Πλ. Ταῦτ' λέγῃσι πάντες. ἥνίκ' ἄρ'
δέ με

Τύχῳσ' ἀληθῶς, καὶ γένωνται πλέ-
στοι.

fych ἀντιβολῶ· παρα-
καλῶ· πιθῆ i. e. sine te
exorari; velim te sinas
moueri. Est enim Aor.
2 Med. a πείθομαι· qui
circumflectitur ab Atti-
cis. nam leges analogiae
scribi iubebant πίθῃ. v.
schol. Μή μ' ἀπολίπῃς
h. e. noli a me discedere:
noli me relinquere at-
que absistere. Ἔτι con-
iungi debet cum Partic.
ζητῶν, ita, si volueris
quaerere amplius, post-
hac: τῶς τρόπῃς, intell.
κατὰ, additum est, quia
βελτίων dicitur etiam

doctior; fortior. Μὰ
τὸν Δί'· intell. ὃ γάρ εὐρή-
σεις. "Ἄλλος· nempe
ἀγαθός· et particulam
πλήν non semper geni-
tius sequitur, sed saepe
Casus ille, quem requi-
rit verbum enuntiatio-
nis. vt ap. Theophr.
charr. 2, 1. τῷτο ἐδενί-
γινεται, πλήν σοι· v.
Deuarius in v. πλήν.

V. 108. Τύχῳσ' ἀλη-
θῶς· haec verba expli-
cantur sequentibus ver-
bis γένωνται πλέστοι.

Ἀτεχνῶς ὑπερβάλλει τῇ μοχ-
θηρίᾳ.

110. Χρ. Ἔχει μὲν ἄτως· εἰσὶ δ' ἔ πάντες
κακοί.

Ἀτεχνῶς ὑπερβάλλειν
τῇ μοχθηρίᾳ est aperte
et insigniter improbum
esse. nam vt μοχθηρὸς
proprie dicitur laborio-
sus, aerumnosus, dein-
de miser, denique im-
probus, scelestus: ita
etiam μοχθηρία dici-
tur, vel aerumna, quae
oritur e multitudine et
magnitudine laborum;
vel miseria; vel impro-
bitas, vitiorum stu-
dium. Ὑπερβάλλειν est
proprie vincere, iacu-
lando, sagittando, alios,
weiter werfen als an-
dere: vt ὑπερακοντίζειν
deinde excellere, prae-
stare, eminere: in v-
tramque partem. v.
Phau. h. v. Neque enim
necesse est, vt intelle-
gatur ἄλλως· quae erat
Girardi sententia: cum
hoc verbum etiam ab-

solute ponatur: vt ap.
Xen. Memorr. 4, 3. 7
ὑπερβάλλει - καὶ τῷ
Φιλανθρωπίᾳ· et ap.
Aeschin. Socr. 3, 17
ὑπερβάλλοντα θηρία
sunt bestiae, quae viri-
bus et ferocia homines
vincunt. Denique ἄ-
τεχνῶς et ἀτέχνως diffe-
runt inter se, Ammo-
nio aliisque Gramma-
ticis antiquis auctori-
bus, sic vt ἀτέχνως sit
inertiter; infabre; inar-
tificialiter: nam ductum
est ab ἀτεχνος iners:
ungeschickt: sed ἀτεχ-
νῶς aperte, palam, vere;
prorsus, plane, omnino,
idem quod ἀπλάως,
ἀδόλως, ἀπλῶς, σαφῶς,
παντελῶς, τῷ ἔντι: v.
schol. Harpocrat. He-
sych., Moeris, Timaeus,
Suidas, Etymol. M. h.
v. nam ductum est ab

Πλοῦτ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἀπαξόπαντες.
Καρ. οἰμῶζει μακρά.

ἀτεχνῆς simplex; aper-
tus; integer; ab omni
fraude et dolo alienus.
nam τέχνη saepe signi-
ficat dolum, fraudem,
ἀπάτην. ἔχει ἔτως i. e.
vera dicis: Οὐ πάντες
h. e. non omnes diuites:
ne quis putet, hanc
Chremyli orationem re-
pugnare orationi eius
superiori, v. 105. f. Μὰ
Δί', ἀλλ' ἰμῆνο: vt v.
101. 'Απαξόπαντες i.
e. ad unum omnes, ὁμῶ
πάντες schol. et Suid.:
vt v. 760. et 1110. vt
dicitur ἀειπαρθένος, et
plura eiusmodi alia v.
ad Vueller. p. 86 f. Pot-
erat etiam simpliciter
ἀπαντες dici. Οἰμῶζει
μακρά. Ducquerus re-
scribi iubebat οἰμῶζεις,
quod est in edd. non-
nullis, sine causa. nam
Carion ista dixit, aut
conuersus ad spectato-
res, hoc sensu, eiulabit

diu h. e. saeuis accipie-
tur verberibus: aut cum
Pluto agens, ita, saeuis
accipiere verberibus; vt
οἰμῶζει sit Fut. Med.
Quae quidem posterior
ratio videtur rectior
esse et melior. nam pri-
mo ad v. 18. vidimus,
Atticos Fut. Med. vti
pro Actiuis in iis ver-
bis, quorum Praesen-
tia Actiua, posita hac
persona, induerint per-
sonam Praesentium Me-
diorum: quale verbum
est οἰμῶζειν v. 58.
deinde sic intellegi fa-
cile potest, quomodo
Grammatici, vel etiam
librarii, pro οἰμῶζει scri-
bere potuerint οἰμῶζεις
nam terminatio illa se-
cundae personae Attica
istos homines offendit
saepenumero, vt eam
mutarent, vel in η, vel
in εις. v. ad Plat. Politic.
6. et Euthyphr. 19. —

Χρ. Σὺ δ' ὥς ἂν εἰδῇς, ὅσα παρ' ἡμῖν,
ἦν μέννης,

112. σὺ ὥς ἂν εἰδῇς.
h. e. tu vero ut scias,
quantum boni, apud
nos si manebis, euentu-
rum sit, attende, ut co-
gnoscas. Spero enim,
Spero, me esse tibi, mo-
do deus annuat, lumina
oculorum redditurum.
Noli id facere. nolo
enim recipere visum.
Quid ais? hic homo na-
tus est ad miseriam.
Iupiter certe quidem,
qui nouit horum amen-
tiam, me, si id audiret,
perderet. Nunc vero hoc
non facit, qui te ita
oberrare sinit, ut cor-
pus offendas? Nescio:
ego vero eum metuo
maxime. Itane? o ti-
midissime omnium deo-
rum. Putasne, Iouis im-
perium, et fulmina, fore
trioboli, si quidem tu
receperis visum vel ad
breue tempus? Ah! noli
haec dicere, miser. Tace.

ego enim demonstra-
bo, te multo potentio-
rem esse Ioue. Me tu?
Certe. Ἰλαρ' ἡμῖν h. e.
apud nos; nobiscum.
nam μένειν παρὰ, hoc
loco, idem est, quod v.
104. μὴ ἀπολιπεῖν. Le-
gitur sic παρ' ὑμῖν Ioh.
14, 25. Cyrop. 4, 2. 9.
sed Luc. 21, 29 est μεθ'
ἡμῶν. et ibid. 29. σὺν
αὐτοῖς. Nam particulae
παρὰ iungitur Casus
personae tertius fere
sic, ut locum significet.
ut v. 393 παρ' ἐμοὶ i. e.
domi meae. Act. 10, 6
ἔνιζεται παρὰ τινι
Σίμωνι Βυρσεῖ. sed v. 32
ἔνιζεται ἐν οἷ κία Σί-
μωνος Βυρσεῖος. Prolus.
de Lex. N. T. 13. p. 6.
Caeterum Plurabis nu-
merus ἀγαθὰ positus
est de re vna, de recu-
peratione integritatis
luminum oculorum pri-
stinae; vid. v. 115.

Γενήσεται ἀγαθὰ, πρόσθε τὸν νοῦν,
ἵνα πύθῃ.

Οἶμαι γὰρ οἶμαι (ἔνν θεῶ δ' εἰρήσε-
ται)

magnitudo et praestantia istius boni declaretur vid. Prolus. de vit. Lexx. N. T. 6. p. 6. de form. ὅσα ἀγαθὰ v. Daues. miscell. p. 299. ὅσον ἀγαθὸν detestatur Aristophanes. b) Πρόσθε τὸν νοῦν est formula Lat. *adhibere animum*: qua ita usus est Cicero de har. resp. 10. *adhibete animos, et mentes vestras, non solum aures, — admoveate*. Ergo πυθέσθαι, hoc loco est *cognoscere*. Hesych. πυθέσθαι-γνώσεσθαι. c) Οἶμαι est *spero*: et iteratio illa verbi et redintegratio; rhetores Graeci ἀναδίπλωσιν, Latini *conduplicationem*, vocant; exprimit certitudinem spei. v. Span-

hemius ad h. l.: qui etiam reliquos usus huius figurae explicauit. vid. v. 348. — Dem. Phaler. f. 280. Reit. ad Lucian. Imagg. 14. p. 472. f. To. 2. ἔνν θεῶ δ' εἰρήσεται quod *ita a me dicatur, si deus me iuuerit, h. e. fauente, iuvante, deo, Jove v. 119: modo deus annuat*: v. Kusterus et Berglerus ad h. l. et Vigerus 9, 5. 13. et Daues. d. l. p. 57. Nam Fut. Med. εἰρήσεται habet vim Fut. Passivi: Hesych. εἰρήσεται-λεχθήσεται et referri debet ad verba v. 115, non ad οἶμαι. Sic καταλύσεται Cyrop. 1, 6. 9.: ἀδικήσεσθαι 3, 2. 8.: infra 1065. ἐκπλυεῖται

115. Ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας,

Σὺν Θεῷ autem est *favente, annuente, iuvante, volente, deo*: ut ap. Xen. Cyrop. 1, 5. 7 extr. 6, 2. 7: qui Cyrop. 7, 4 10. dixit σὺν τοῖς Θεοῖς· ut Eurip. Phoeniss. 637 σὺν Θεοῖς· infra v. 347. ἦν Θεός· v. 405. ἦν Θεοὶ θέλωσι· Cyrop. 4, 2. 7. εἰάν οἱ Θεοὶ βέλωνται. Enn. in Cic. off. 1, 12. f. *cum dīs volentibus*. d) Ταύτης ἀπαλλάξειν — βλέψαι ποιήσας h. e. *me tibi restitutum esse oculorum lumina*. Nam ὀφθαλμία proprie est *lippitudo*, morbus oculorum: *ocularia aegritudo*: ut Xen. Memorr. 3, 8. 3. v. Foësius Oecon. Hip. h. v. Cels. 6, 6. Sed h. l. ita dicitur ipsa *caecitas*, τυφλώσις, ἡ παντελής τῆς ὁράσεως ἑξήσις schol.; qui

hunc vocabuli vsum animaduertit Aristophani proprium esse et peculiarem; h. e. *ἰδίως ὀφθαλμίαν τὴν πῆρωσιν φησι*. quae eius verba desc. Suidas h. v. et Phauor.: (cf. Valc. ad Herodo. p. 613.) sed ap. hunc legitur perperam φασίν. Et pro ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας dici etiam poterat ἀπ. σε τὴν ὀφθαλμίαν· quae est sane vilitior verborum structura, quum proprie caecitas depellatur ab homine, non homo ab caecitate. unde proprie dicitur ἀπαλλάττειν νόσον τινος· non contra. Sed etiam Latini dicunt, cum *ignem a tectis defendere*, tum *defendere tecta ab igni*. Caeterum verba βλέψαι ποιήσας addita sunt, ut intellexeretur eo ma-

Βλέψαι ποιήσας. Πλ. μηδαμῶς τῷ
ἐργάσῃ.

Οὐ βέλομαι γὰρ πάλιν ἀναβλέψαι.

Καρ. τί φῆς;

Ἄνθρωπος ἑτός ἐστιν ἄθλιος φύσει.

gis, quo pertineret nomen ὀφθαλμία· et auctore scholiasta, totus v. 115. sumtus est e priore Pluto; (vnde intellegitur, in scholiis, quae hodie restant, confusa esse inter se et commista scholia ad utrumque Plutum) cuius in locum poëta in Pluto posteriore substituerat versum hunc, Τῆς συμφορᾶς ταύτης σε παύσειν (non παύσει), ἧς ἔχεις· qui certe elegantior est, Atticorumque urbanitate dignior, et ob nomen τῆς συμφορᾶς· quum Attici res ingratas et tristes, qualis est caecitas et lippitudo, consuerint appellare vo-

cabulis rerum, aut gratarum, vt ὄζος dixere, μέλι, aut certe nec gratarum nec ingratarum, vt carcerem, lupanar, vocarunt οἶκημα, mortem χρεών· et propterea, quia tum verba βλέπειν ποιήσας plane necessaria sunt. e) Μηδαμῶς τῷ ἐργάσῃ (vel sei) *thue es ja nicht, begleite nicht*: πάλιν ἀναβλέψαι, vt v. 95: et ἄθλιος φύσει *miser natura; ad miseriam natus*, dicitur is, qui sciens et prudens sibi mala, incommoda, pericula, contrahit, et comparat; aut qui malo et incommodo aliquo affectus in periculum aliquod et

Πλ. Ὁ Ζεὺς μὲν οὖν εἰδὼς τὰ τέτων
 μῶρ', ἐμ', εἰ
 120. Πύθοιτ' ἄν, ἐπιτείψεις. Χρ. νῦν δ'
 ἔτῃτο δῆα,

discrimen vocatus, non hoc agit vnice, vt inde eripiat, vt ab eo quam primum liberetur; im- mo repugnat seruatori et liberatori. Caeterum v. 118. Hemsterhusio, auctoritate Cod. Vatic., Carioni vindicandus ita videbatur, vt verba τί φῆς; Chremylo tribue- rentur. recte, opinor. Nam primo Carion etiam alibi orationem heri adiuvat: deinde apparet magis, cur Plu- tus ita respondeat: f) ὁ Ζεὺς μὲν ἔν (haec parti- cula auget affirmatio- nem, certe, vt in for- mula γ' ἔν certe quidem) εἰδὼς τὰ τέτων μῶρ'. nam τέτων pertinet ad Chremylum et Cario- nem: et per τὰ μῶρ' intellegitur *stultitia*,

amentia, consilium, quod Chremylus et Ca- rion constituerant vi- sum Pluto reddere, no- lente et inuito Ioue. Necesse igitur est, vt etiam Carion ostende- rit, se velle id facere. Ostendit autem illud verbis, ἄνθρ. - φύσει. Εἰ πύθοιτ' h. e. si audi- ret, me velle mihi vi- sum reddi. nam haec verba cohaerent cum verbis ἔβλομαι γὰρ πάλιν ἀναβλέψαι. sed Carion et Chremylus loquentem interpellant; ita vt Plutus haec, ὁ Ζεὺς - ἐπιτείψεις, dixisse censendus sit, conuer- sus ad spectatores, non ad seruum et herum: ita tamen vt Chremylus ea audisse putandus sit. *Επιτίβειν* respondet

Ὅστις σε προσπταίοντα περινοσεῖν
ἐᾷ;

verbo Lat. *perdere*; quod est, non tantum *necare*, sed omnino maximis miseriis premere; cooperire miseriis; aliquem iubere miserrimum esse: ut in formulis Terentianis, *ut te magnus perdat Jupiter* (Adelphh. 4, 6. 2): *dii illum perduint* (Hecyr. 3. 4. 27). Atque hoc cognoscitur, cum e verbis Chremyli v. 120., tum e. v. 142 *ἦν λυπητὴ τι* — : Caeterum e scholiis intelligi potest, v. 119. f. olim varie esse lectos: de qua scripturae varietate Hemsterhusius consuli potest: et sumtos esse e priore Pluto, quos poëta in Pluto posteriore diffinixerit: sed quomodo, scholiastes, aut certe librarius, docere omisit.

V. 121. *Nóses* proprie est *reditus* ex aliena terra in patriam: ἢ ἀπὸ ἀλλοδαπῆς οἰκάδ' ἀφίξις schol.: deinde dicitur omnino de iis, qui reueniunt et reuertuntur in locum, ubi ante fuerant, e quo venerant, vnde *περινοσεῖν* *oberrare*, *circumerrare* dicitur is, qui saepius regreditur illuc, ubi iam fuerat: *πολλάκις περὶ τὸν αὐτὸν τόπον ἐπαναστρέφειν* Moschopul Eclog. Att. h. v. Quod quidem accidere videmus caecis, ita ut etiam offendant, nunc tibias, nunc pedes, nunc manum, nunc digitos, nunc alias corporis partes inferiores et membra, h. e. *προσπταίειν* nam *προσπταίεις* dicitur auctore Ammonio, τοῖς κάτω μέρεσιν, ἢ ποσὶν, ἢ

Πλ. Οὐκ οἶδ'· ἐγὼ δ' ἐκεῖνον ὀρῶδῶ
πάνυ.

Χρ. Ἀληθες; ὦ δειλότατε πάντων
δαιμόνων,

κνήμη· sed προσκρέειν,
τοῖς ἄνω καὶ κεφαλῇ.
Caeterum quum νοσεῖν
Acharnn. 29. sit *ire*,
venire: περινοσεῖν h. l.
posset etiam simpliciter
accipi pro *circumerra-
re*, *circumire*. Sed su-
perior tamen illa inter-
pretatio magis placet,
propter verba με ἐπιτρι-
ψεῖε —. Ἐγὼ οἶδ'. mo-
destia et pietas in Iouem
ita respondere Plutem
iussit. Ὀρῶδῶ *horresco*,
metuo, est verbum At-
ticum, idem valens,
quod φοβεῖμαι Moeris:
ὀρῶδεῖν, Ἀττικῶς· φο-
βεῖσθαι, Ἑλληνικῶς. Gloss.
vett. ὀρῶδῶ, τὸ φοβεῖ-
μαι, *Horresco*. v. Har-
pocrat. Etymol. M. in
h. v.; Ammon. in v.
ὀρῶδεῖν et Valquen.
Lectt. Ammon. p. 36 f.
Plato eo usus est mul-

tis locis, vt Euthy-
phron. 2. Sympos. 30.
— Nomen ὀρῶδῖα
legitur apud Euripid.
Phoenn. 1389. Ducta
putantur a nomine ὀρ-
ῶς, quod est *os sacrum
extremum*, quod sudat
omnium primum, in
iis, quos metus et hor-
ror inuadit. v. schol. et
Etymol. M. h. v. Ga-
lenus Lex. Hipp. v.
ὀρῶδέων — ὀρῶς
δὲ τῶ ἱερῶ ὁσέεσσι τὸ πέρας,
ὅπερ καὶ ὀρῶπύγιον κα-
λεῖται. v. Foëf. Lex.
Hippocr. v. ὀρῶδέειν.
Caeterum ἀληθες poni-
tur ab Atticis vt Aduer-
bium admirationis;
ἐπὶ ῥῆμα θαυμαστικόν·
wirklich? nein, *ists
wahr?* ita vt accentum
habeat in prima sylla-
ba. vid. schol. —

V. 123. Δαιμόνων

Οἷε γὰρ εἶναι τὴν Διὸς τυραννίδα,
 125. Καὶ τὰς κεραυνοὺς ἄξις τριωβόλῃ.
 Ἐάν γ' ἀναβλέψῃς σὺ, καὶ μικρὸν
 χρόνον;

vid. ad v. 79. et 81.
 nam δαίμονες sunt, hoc
 loco, *semidei*. Γὰρ au-
 get interrogationem,
 ita ut indicet indigna-
 tionem cum admira-
 tione quadam coniun-
 ctam, putasne? putas
 vero? Glaubst du denn?
 ut Cyrop. 5, 1. 5. Ty-
 ραννὶς h. l. bono sensu
imperium; quatenus
 Iupiter est rex deorum
 et hominum: unde
 Nubb. 564. vocatur
 θεῶν τύραννος sed Cy-
 rop. 3, 3 11. βασι-
 λεύς. Nam v. 130. est
 ἀρχεῖ-τῶν θεῶν. Κε-
 ραυνοὶ sunt *fulmina*
 (Ouid. Met. 2, 308):
tela trifulca (Amorr. 2.
 5. 52): argumenta im-
 perii et potentiae Iouis.
 unde Iupiter vocatur
 Κεραύνιος et Καταιβάτης

Lat. *fulminator* et *ful-
 gurator*: de quo Bur-
 mannus scripsit singula-
 rem libellum. Trai. ad
 Rh. a. 1700. 4. Leidac
 a. 1734. 4. Sic Virg.
 Aen. 1, 229f. O! qui
 res hominumque deūm-
 que Aeternis regis im-
 periis, et fulmine ter-
 res. Τριώβολον fuit
 numus, valens tres o-
 bolos, i. e. *dimidia
 drachma*. nam drachma
 Attica valebat sex obo-
 los. v. Pollux 9, 60 et
 schol. Doruīl. ad v. 194.
 In parte eius aduersa
 erat effigies Iouis, in
 auersa parte imago no-
 ctuae. v. Spanhemius
 ad v. 329. Sed ἄξιον
 τριωβόλῃ dicitur *res*,
*quae est alicuius, sed
 parui vilisque, pretii*:
 et ἔκ ἄξιον τριωβόλῃ est

Πλ. ᾿Α, μὴ λέγ', ὧ πόνηρε, ταῦτ'. Χρ.
ἔχ' ἥσυχος.

*res nullius, nec parui
et vilis, pretii.* Iam
οἶει — τριωβόλῃ; idem
est, quod ἡ Διὸς τυραν-
νὶς καὶ οἱ κεραινοὶ ἐκ ᾰζιοῖ
τριωβόλῃ εἰσὶ. Ait igitur
Chremylus, impe-
rium et potentiam Io-
v nullam fore, prae
imperio et potentia
Pluti, si hic lumina o-
culorum receperit vel
ad breue tempus. nam
καὶν est *vel, etiam*: ut
Marc. 6, 56. Caete-
rum extant vestigia
huius formae loquendi
ap. Plaut. Poenul. 1, 2.
168 f. Nam ego homo
τριβολὶ (ᾰζιος τριωβό-
λῃ qui etiam vno ver-
bo τριωβολιμαῖος dici-
tur. v. Suidas h. v)
sum, nisi ego illi masti-
giae Exturba oculos at-
que dentes: et pro μι-
κρόν in vtraque Iuntina
rectius legitur σμικρόν.
ut v. 147. —

V. 127. ᾿Α est Ad-
verbium ἐπιτιμητικόν,
scholiasta auctore, h. e.
reprehendentis et ob-
iurgantis: ut ap. Terent.
Andr. 5, 2 27. Ah! ne
faciui tantopere. vid.
v. 1052: et ὧ πόνηρε
est *miser*. nam Plutus
Chremylum ita vocat,
ratione Iouis, neque
adeo tam quia inops
erat, quam quia homo
erat. Ἐχ' ἥσυχος i. e.
ἡσύχαζε *tace*: nam Ad-
iectiua eleganter pro
Aduerbiis ponuntur:
sed librarii saepe repo-
suere Aduerbia. v. ad
Veller. p. 303. Sic h. l.
librarius Cod. Doruil.
scripsit ἥσυχως sed
accentum suo loco non
posuit; ut scilicet rema-
neret vestigium verae
scripturae. Ἀποδείξω.
h. e. *docebo*: et Partic.
δυνάμενον vim Infinitiu
habet: et pro μείζον in

Ἐγὼ γὰρ ἀποδείξω σε τῷ Διὶ
πολὺ

Μεῖζον δυνάμενον. Πηλ. ἐμὲ σύ; Χρ.
νὴ τὸν ἑρᾶνόν.

130. Αὐτίκα γὰρ ἄρχει διὰ τίν' ὁ Ζεὺς
τῶν Θεῶν;

Iunt. et aliis melius legitur *μεῖζω*: nam Pluralis accommodatior est magnitudini potentiae Pluti, quam Chremylus demonstrare instituit. Ἐμὲ σύ: intell. ἀποδείξεις, ἐμὲ τῷ Διὶ πολὺ μ. δυνάμενον. Νὴ τὸν ἑρᾶνόν: i. e. certe, profecto. nam et Iudaei et barbari consueverant iurare per caelum. v. Matth. 5, 34. Iac. 5, 12. et Spanhem. ad h. l. Ex quo intelligitur, Eccardum et alios non debuisse afferre hunc locum, ut docerent, Matthaeum c. 21, 25. et Lucam c. 15, 21. ἑρᾶνός posuisse pro Θεός, exemplo bonorum scriptorum

Graecorum: quum tamen certissimum sit, eos expressisse Hebr. *schamaim* vid. Dan. 4, 23 et Vorstius Philol. c. 3. —

130 Is. αὐτίκα γὰρ, ἄρχει: h. e. nam, ut hoc utar, per quem Iupiter imperat diis? Per argentum: plurimum enim eius habet. Recte. quis vero ei hoc dat? Hicce. Cuius beneficio homines ei sacrificant? nonne huius beneficio? Et precantur certe, ita me Iupiter amet, palam, ut diteſcant. Hic igitur est sacrificiorum auctor: et facile impedire, si vellet, posset, ne sacrificare homines Ioui valerent. Quomodo, quaeso? Quia

Καθ. Διὰ τὰ ἐγγύρην· πλεῖστον γὰρ ἔσ'
αὐτῷ. Χρ. Φέρε,

nullus hominum, ne-
que libum ei, te nolen-
te, dare amplius, ne-
que bouem immolare,
neque quidquam aliud
offerre, posset. Quo-
modo? Quomodo? ne-
mo scilicet ullo modo po-
terit emere quidquam,
nisi tu ei argentum da-
bis. itaque Iouis poten-
tiam, si tibi molestus
erit, euertes solus.
Quid dicis? Per me sa-
crificant homines Ioui?
Recte: et profecto, quic-
quid magnificum est et
pulcrum, aut gratum
hominibus, per te fit.
nam omnino omnia pa-
rent diuitiis. Particula
αὐτίκα eleganter poni-
tur, ut interdum εὐθέως,
in probationibus, quum
quis instituit afferre
argumenta orationis
suae, aut exempla ali-
cuius praecepti; de qua
eius potestate iam De-
varius h. v. et Casaubo-
nus ad Athen. p. 604
admonuere: vberius
eam explicarunt Marc-
landus ad Lys. p. 581
et ad Max. Tyr. p. 696,
et Ernestius ad Xen.
Memorr. 4, 7. 2. La-
tine reddi potest, iam
primum; ut hoc utar;
exempli gratia; verbi
caussa. Causa est, quia,
re aliqua proposita, ei
statim adiungi argu-
menta, exempla, so-
lent etc. Lat. ne longius
abeam. Ἀρχεῖ — τῶν
θεῶν nam Iupiter est
rex deorum: v. Horat.
4. Od. 4, 2: διασπό-
λος ἐρανίδησι, et θεῶν
ἑσσην, Callim. h. in
Iou. 3 et 661. Διὰ τίνα;
per quem? cuius bene-
ficio? Carion debebat
respondere διὰ τῆς τοῦ
ut Chremylus v. 133.
sibi ipse respondet ὁ διὰ
τῆς τοῦ; sed respondet,

Τίς οὖν ὁ παρέχων ἐστὶν αὐτῷ τῆς;
Καρ. ὁ δὲ.

Χρ. Θύεσι δ' αὐτῷ διὰ τίν'; εἰ διὰ τῆς
τονί;

Καρ. Καὶ νῆ Δί', εὐχονται γὰρ πλαστῆιν
ἀντικρυς.

quasi Chremylus dixerit
διὰ τί. Nam τὸ ἀργύ-
ριον est pecunia omnis
generis. v. Phauorinus
h. v. Attici enim sic
utuntur fere semper
Singulari numero. v.
Pollux 3, 86 et 9, 89:
ibique interpp. add. v.
141. 154. 158. — Sed
Comici tamen nonnun-
quam altero quoque
Numero vñ reperiun-
tur. v. Pollux 9, 89
et Phauorinus h. v.
Φέρει· τίς ἔν-τῆς· vid.
ad v. 94. Et ὁ παρέχων
ἐστὶ dictum est pro παρ-
έχει· vt v. 868. ἐστὶν
ἐξολωλεκῶς pro ἐξολώ-
λεκε. Articulus additus
est Partic., quia est e-
nuntiationis subiectum.
Θύεσι· nempe ἀνθρώ-

ποι· vt v. 134. εὐχον-
ται· vid. v. 137: et
αὐτῷ pertinet ad Iouem.
Θύειν proprie est suffire;
adolere, incendere, thus
et odores: v. Porphy. r.
Abst. animal. 2, 5. 2,
59. 1 Regg. 12, 33. 13,
1. Hof. 4, 13: deinde
omnino sacrificare, h.
e. vel liba, ferta, dare,
vel bouem, aliasue pe-
cudes, immolare: vid.
v. 137. f. ibique Span-
hemius: tum enactare:
porro occidere: Ioh. 10,
10: denique dilaniare;
etiam deuorare: v. Ae-
sop. fab. 218. Εὐχον-
ται πλαστῆιν· homines
precantur deos, vt
ipso ditent. vid. Pac.
1320 fs.: vbi pro εὐχε-
σθαι est ἐπείχεσθαι τοῖς

135. Χρ. Οὐκοῦν ἔδ' ἐστὶν αἴτιος: καὶ
ῥαδίως

Παύσειεν, εἰ βέλοιτο, ταῦτ' ἄν.

Πλ. ὅτι τί δῆ;

Χρ. Ὅτ' οὐδ' ἄν εἷς θύσειεν ἀνθρώ-
πων ἔτι,

Οὐ βῆν ἄν, ἔχι ψαισὸν, ἔκ ἀλλ'
ἐδεέν,

θεοῖς. Ἄντικρυς est
palam, praesentibus,
audientibus, aliis: schol.
et Hesychius interpre-
tantur φανερώς. Ὅδε·
Plutus. αἴτιος· causa,
auctor, sacrificiorum:
facit, ut homines sacri-
ficare Ioui possint. Ταῦ-
τα referendum est ad
sacrificia: ita ut ῥαδίως
παύσειεν ἄν sit facile im-
pedire posset, quo mi-
nus homines sacrificare
Ioui valerent. Similis
verborum structura e-
rat v. 119 f. Ὅτι τί δῆ;
est h. l. quomodo igitur?
quomodo, quaeso? nem-
pe ego possem id, quod
tu dixisti, facere: wie

denn so? Schol. πῶς
ἄρα —: ita ut haec
verba referantur ad po-
steriorem partem ora-
tionis Chremyli: παύ-
σειν —. nam aliis locis
valet cur tandem? cur,
quaeso? v. Vigerus 8,
9. 3: quomodo etiam
h. l. reddi posset, cur,
quaeso, hoc ais? nem-
pe me impedire posse,
ne vlla sacrificia fiant.
Sed scribendum videtur
ὅ, τι τί, ut scribitur
τί ὅ, τι, pro τί δι' ὅ, τι.
Ψαισὸς proprie etc. Ad-
iectivum, mola tritus
et comminutus, a verbo
ψαίω, comminuo. Sed
ψαισὸν ponitur fere ut

Μὴ βουλομένης σου. Πλουτ. πῶς;

Χρέμ. ὅπως; ἐκ ἑῶ' ὅπως

140. Ὡνήσεται δήπεθεν, ἣν σὺ μὴ παρὼν

Αὐτὸς δίδως τ' ἀργύριον; ὥς τε τῷ

Διὸς

Substantivum, intell. nom. ἄλευρον, (farina farinacea) l. ἄλφιτον (hordacea propr.). Ψαισὸν erat genus quoddam placentae orbicularis, confectae e farina oleo, cui etiam mel interdum et vinum addi solebant, subacta: in Gloss. vett. vocatur vno verbo *libum*, *fertum*: quae diis ferebantur a pauperibus, uti boues immolabantur ab opulentis. v. praeter schol. et Kusterum et Spanhemium ad h. l., Hesychius, Suidas, et Etymol. M. in v. ψαισά· etiam Foësius Oecon. Hippocr. in v. ψαισὴν μάζαν. Caeterum ἔδεον dictum est, ut v. 37 μηδεὲν. add. v. 116: ut ἔδ' αὖν εἰς pro

ἔδεῖς αὖν· v. Duck. ad Thuc. p. 556. Koen. ad Gregor. p. 23.

V. 139. Οὐκ ἔδ' ὅπως ὠνήσεται· intell. ἔδεῖς ἀνθρώπων e v. 137: h. e. nullo modo: ut ἐκ ἑῶ' ὁπότῃ est nunquam: poterit quisquam quidquam emere: nam ὠνεῖν est vendere, atque adeo ὠνεῖσθαι vendi sibi aliquid iubere, h. e. emere. Δήπεθεν vero est ut opinor, scilicet. Hesych. et Suidas: δήπεθεν· δηλονότι. Moeris: δήπεθεν, Ἀττικῶς· δηλονότι, Ἑλληνικῶς. Et αὐτὸς cohaecum Pron. σὺ, ita ut σὺ αὐτὸς idem sit, quod σὺ simpliciter. Ὡς h. e. itaque. Δύναμιν· po-

Τὴν δύναμιν, ἣν λυπῇ τι, καταλύ-
σεις μόνος.

Πλοῦτ. Τί λέγεις; δι' ἐμὲ θύουσιν
αὐτῷ; Χρεμ. Φήμ' ἐγώ.
Καὶ νῆ Δί', εἰ τί γ' ἐστὶ λαμπρὸν
καὶ καλόν,

145. Ἡ χάριεν ἀνθρώποισι, διὰ σέ
γίγνεται.

Ἄπαντα τῷ πλατεῖν γὰρ ἔθ' ὑπὴ-
καα.

tentiam; quatenus ex
eo cernitur, quod ho-
mines Ioui sacrificant:
ita ut τῷ Διὸς τὴν δύνα-
μιν καταλύσεις sit *facere*
poteris, ut nemo plane
Ioui sacrificet, ut hacte-
nus maiestas eius et po-
tentia tollatur. nam
καταλύειν est, scholiasta
auctore, ἀφανίζειν, δια-
λύειν. Suidas: καταλύ-
σας· κατατρέψας, ἀφα-
νίσας. Et verba ἣν λυ-
πῇ τι quomodo intelle-
gi debeant, ostendimus
adv. 120. Δι' ἐμέ· *per*
me, me auctore, meo be-
neficio: ut v. 133 et

145. Φήμ' ἐγώ i. e.
recte, ja: ut v. 96.
Λαμπρὸν· tanquam ve-
stes magnificae, epulae
lautae. nam λαμπρὸν
dicitur de omnibus,
quae magnifica sunt et
luculenta, sed in pri-
mis de vestibus et epu-
lis. Καλόν· verbi
caussa, picturae pul-
crae, horti pulcri. Con-
iungit poeta λαμπρὸν et
καλόν, quia res magni-
ficae et splendidae sunt
eadem pulcrae. Χάριεν·
velut ludi, porticus,
ambulationes. Ἄπαν-
τα· omnes homines

Καὲρ. Ἐγὼ γὰρ τοὶ διὰ σμικρὸν ἀργυρί-
διον

omnis aeratis, ordinis, sexus, vitae generis; mens et animus, omnesque eorum dotes. Horatius 2 sat. 3, 94 fs. eandem sententiam ita expressit, *omnis res, Virtus, fama, decus, diuina humanaque, pulcris Diuitiis parent.*

V. 147. Ἐγὼ γὰρ τοὶ διὰ σμικρὸν ἀργυρίδιον. h. e. ego quidem certe, ut nanciscerer pauxillum numorum, servus factus sum: quia non eram aequae diues, atque alii. Etiam meretrices Corinthias adiunt, si eas sollicitet pauper aliquis, ne advertere quidem animum: sed si diues, ei statim obsequi. Particulae γὰρ τοὶ habent eandem vim, quam particulae γ' ἔν, h. e. ponuntur, quum quis planum facere ali-

quid instituit exemplis, aut argumentis et rationibus. v. Deuarius in γὰρ τοὶ p. 95 f. Scholiastes non male interpretatur per γὰρ. Σμικρὸν ἀργυρίδιον est pauxillum numorum; pauxilla pecunia: ein Bagatellgeld. nam eleganter nominibus de minutius adduntur, in utraque lingua, Adiectiva eiusdem generis, rei magis minuendae causa. v. Doruil. ad Charit. I, 13. p. 140 et nos ad Vueller. p. 133. Scilicet varia erant seruorum Athenis pretia: alii emebantur minis decem; alii quinque minis; alii duabus minis; alii mina dimidia. v. Xen. Memorr. 2, 5. 2. Ex quo intelligi potest, σμικρὸν ἀργυρίδιον esse, hoc loco, *minam dimidiam, f.*

Δοῦλος γεγένημαι, διὰ τὸ μὴ πλῆ-
τεῖν ἴσως.

Χρ. Καὶ τὰς γ' ἑταίρας φασὶ τὰς
Κορινθίας,

150. Ὅταν μὲν αὐτὰς τις πένης πειρῶν
τύχη,

drachmas Atticas quin-
quaginta, nam mina
Attica constitit centum
drachmis. v. Pollux 9,
59. 86. et Photius Lex.
MS. ap. Albertum ad
Hesych. p. 610. To. 2.
Caeterum ἴσως est, in-
terprete scholiasta, ἐπι-
σης τοῖς ἄλλοις: ut v.
158. Ἑταῖραι sunt *me-*
retrices, *scorta*: quae
etiam a Latinis, leni
vocabulo, *amicae* ap-
pellantur. Omnium
meretricularum famo-
sissimae et perulantis-
simae erant *Corinthiae*.
nam Corinthi erat tem-
plum Veneris, in quo
fuisse dicuntur mille
amplius meretrices,
quarum nulla nonnisi
diuitibus copiam sui

fecerit. unde extitit pro-
verb. ἔπειτὸς ἀνδρὸς ἔς
Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλῆς, i.
e. frustra it Corinthum
ad meretrices, qui non
potest dare, quod posci-
tur, h. e. pauper. v.
Strabo 8. p. 581: schol.
ad h. l. et Apostolius
Paroemm. 15, 33. No-
bilissimae earum erant
Lais (vid. v. 179), *Cy-*
rene, *Leaena*, *Sinope*,
Myrrhine, *Scione*.

V. 150. Πειρῶν est
verbum Atticum, quod,
in arte amatoria, idem
valet, quod *πειράζειν*,
qua forma vtuntur re-
liqui Graeci, h. e. *so-*
licitare ad concubitum,
vt h. l. et v. 1063: *Moe-*
ris: *πειρῶν παῖδα*, Ἄτ-

Οὐδὲ προσέχειν τὸν νοῦν· εἴαν δὲ
πλέσιος·

Τὸν πρωκτὸν αὐτὰς εὐθὺς ὡς τῷ·
τὸν τρέπειν.

τικῶς· πειράζων, δια-
φθείρων, Ἑλληνικῶς. Sui-
das: πειρᾶν· τὸ λόγῳ
περὶ συνστάσεως προσφέ-
ρειν — πειρᾶν — κυρίως
τὸ προσβάλλειν γυναικὶ
περὶ τῆς Ἀφροδίτης·
Timaeus Gloss. Plat.
πειρῶντα· πειράζοντα
διὰ λόγων παῖδα ἢ γυ-
ναῖκα· vbi v. Ruhnque-
nius, item Berglerus ad
h. l. et Stauerius ad Hy-
gin. p. 315. et Hem-
sterh. ad Lucian. p. 217.
To. 1. In Eod. Doruil.
glossa πειρῶν explicata
legitur verbo συνεύων·
quod est verbum me-
diae Graecitatis, a Meur-
sio et Cangio omissum.
v. Hemsterh. ad h. l. et
Audend. ad Tho. M. p.
700. προσέχειν τὸν νοῦν,
quod est h. l. aduertere
animum, ob ἡδὲ, est

fere formula amatoria,
quando quis alteri mo-
rem gerit et obsequitur,
vt maritus vxori, vxor
marito, meretrices a-
matoribus — v. Hemst.
ad Lucian. p. 212. To. 1.
d) Τὸν πρωκτὸν εὐθὺς
ὡς τῷ τρέπειν est sta-
tim huic copiam sui
facere. Πρωκτός a Suida
et schol. Doruil. expli-
catur per κῶλος· quo
vocabulo mediae Grae-
citis scriptores signi-
ficant *anum*, *podicem*:
quem etiam Latini vo-
cant *culum*. v. Phaeder
4 fab. 17 extr. Etymol.
M. πρωκτός· προακτός
τις ἐστὶ· παρὰ τὸ δι' αὐ-
τῷ προάγειν τὰ περι-
τάματα. H. l. intell.
τὸ ἐμπροσθεν μέρος· sed
schol. Doruil. obseruat,
poëtam vsum esse isto

Καρ. Καὶ τὰς γε παῖδας φασὶ ταῦτ' ὅ
 τῷτο ὁρᾶν,
 Οὐ τῶν ἐρασῶν, ἀλλὰ τὰργυρίῃ
 χάριν.

verbo, ut exprobraret
 Atheniensibus mores
 impuros et nefariam
 libidinem, quod essent
 ἀρσενοκοῖται masculo-
 rum concubitores. v.
 153. —

V. 153. καὶ τὰς γε
 παῖδας. h. e. etiam
 pueros aiunt idem hoc
 facere, non amatorum,
 sed pecuniae, causa.
 Non ingenuos quidem,
 sed meritorios: nam in-
 genui poscunt, non pe-
 cuniam. Quid vero?
 Hic equum bonum, ille
 canes venaticos. Pudet
 enim eos pecuniam pos-
 cere, exemplo merito-
 riorum. unde obuoluunt
 vitium verbis decoris.
 Παῖδες vocantur a Nep.
 praef. 4 adolescentuli:
 quo loco ait, adolescen-

tulis laudi in Graecia
 duci, quam plurimos
 habere amatores. Intel-
 leguntur igitur per παῖ-
 das adolescentes, nati
 annos duodeuiginti, qui
 esse dicuntur, vel χη-
 σοί, vel πόρνοι. Πόρνοι
 sunt pueri meritorii, ut
 vocantur a Cicerone
 Phil. 2, 41. h. e. qui cor-
 pore quaestum faciunt:
 ut scorta, feminae, me-
 ritoria apud Sueton.
 Claud. 15: quae ab At-
 ticis χαμαιτύπαι dicen-
 tur, a reliquis Graecis
 πόρναι. v. Moeris in v.
 χαμαιτύπη. Sed χη-
 σοί sunt pueri ingenui:
 vid. Cic. d. l. qui ha-
 bent amatores, non so-
 lum ingenii et animi,
 sed etiam corporis: id
 quod hic locus satis do-
 cet: nam verba ταῦτ' ὅ

155. Χρ. Οὐ τὰς γε χρησούς, ἀλλὰ τὰς
πόρνας. ἐπεὶ

Αἰτῶσιν ἐκ ἀργύριον οἱ χρηστοί. Καρ.
τί δαΐ;

Χρ. Ὁ μὲν ἵππον ἀγαθόν, ὃ δὲ κύνας
θηρευτικάς.

τῶτο δρᾶν respiciunt ad
v. 152: dicuntur etiam
παιδικὰ, et ἐρώμενοι,
vti *amatores ἐρασαί* v.
Plato Phaedon. 13. Ae-
schin. Socr. 3, 1: omni-
noque Plato Sympos.
11. Per τὰς παῖδας igi-
tur intellegi *adulescen-
tes*, ephebos: apparet,
primo ex eo, quia pue-
ris proprie ita dictis
appositi erant custodes,
qui eos non finerent vti
rebus Venereis: *deinde*
ex hoc, quod οἱ παῖδες
οἱ χρηστοί dicuntur pe-
tere, non pecuniam,
sed equos et canes ve-
naticos: equi autem et
canes venatici appete-
bantur studiose ab adu-
lescentibus, non a pue-
ris, quia ephebi, non

pueri, venationibus ex-
ercebantur apud Grae-
cos et Romanos. v. Te-
rent. Andr. 1, 1. 29 f.
Horat. A. P. 162 f. —

V. 156. Δαί· ita scri-
bitur, quando est σύν-
δεσμος ἐρωτηματικός·
sed δέ, quum est σύν-
δεσμος συμπλεκτικός· v.
Ammonius in v. δαί, et
Deuarius p. 103 f. Sed
librarii multis locis δαί
mutarunt in δέ· v. ad
Criton. 10, 11. Ἴππος
ἀγαθός est *equus velox*:
nam huiusmodi equus
bonus est et aptus ad
venandum. talem au-
tem equum significari,
ex eo apertum est, quia
ei adiunguntur κύνες
θηρευταί h. e. *canes*

Καε. Αἰσχυρόμενοι γὰρ ἀργύριον
αἰτεῖν ἴσως,

Ὀνόματι περιπέττει τὴν μοχθη-
ρίαν.

venatici: vt ap. Palaeph. fab. 3, 1. Nam vocabulis bestiarum iunguntur Adiectiua feminini generis, quae indicant rem, quae in eas, qua bestias, non qua genus, cadat: cuiusmodi est *θηρευτικός*. Sed librarii et Grammatici saepe genus femininum mutarunt perperam in masculinum: vt h. l. in Cod. Vaticano scriptum est *θηρευτικός*. Sic ap. Xen. Cyrop. 1, 4. 8 *ἐλαφον ἐκπηδήσασαν* in Cod. Guelf. est *ἐλ. ἐκπηδήσαντα*.

V. 158. Ἴσως h. e. *aeque ac meritorii; sicut meritorii*. vid. v. 148. Ὀνόματι περιπέττει τὴν μοχθηρίαν est *verbis decoris obuolnere*

vitium, vt loquitur Horat. 2. sat. 7, 41 f. *pecuniae cupiditatem obtegere equo et canibus venaticis; equum et venaticos canes poscere, ne videare pecuniae cupidus*. Nimirum ἐνόματι pertinet ad ἵππον et κύνας *θηρευτικὰς* v. 157: *περιπέττειν* proprie dicuntur *pistores*, qui fermentum, in conficiendis panibus, cum farina ita commiscunt et confundunt, vt non appareat: vid. schol. ad h. l.: deinde ponitur hoc verbum de iis, qui rem aliquam obtegunt et occultant alia quadam re, vt idem fit, quod *περικαλύπτειν* v. Suidas in v. *περιπέττειν*, et Berglerus

160. Xρ. Τέχναι δὲ πᾶσαι διὰ σέ καὶ σο-
φίσματα,

ad h. l.: per τὴν μοχ-
θηρίαν denique intelle-
gitur pecuniae cupidi-
tas; procacitas, ἢ τῇ
ἀγρυγίᾳ ἐπιθυμίᾳ id
quod, non tam aucto-
ritas scholiastae, et
Suidae in v. μοχθηρία,
quam ipsa orationis se-
ries, docet. v. omnino
Ducquerus ad h. l. —

160 τέχναι δὲ πᾶσαι
διὰ σέ h. e. Artes etiam
omnes, et commenta,
extiterunt, propter te,
inter homines: quorum
alii coria tractant se-
dentes; alii aes; alii
ligna; alii aurum, a
te acceptum: quidam
grassantur adeo; non-
nulli parietes perfodi-
unt; alius exercet ar-
tem fulloniam; alius
lauat vellera; pars co-
ria subigunt; pars ven-
dunt cepas; adulteri

denique deprehensi,
propter te opinor, vul-
suram patiuntur. Τέχ-
ναι sunt artes sordidae
et illiberales, quae etiam
sellulariae vocantur:
quae v. 162 — 164. re-
censentur. Sed σοφί-
ματα, hoc loco, non
sunt fraudes, doli, fal-
laciae, vt Ducquerus
putabat; immo inuen-
ta, commenta, in v-
tramque partem, et
inutilia, mala, et uti-
lia, bona. nam primo
verbum σοφίζεσθαι vnde
istud nomen ductum est,
vsurpatur de iis, qui
aliquid comminiscun-
tur, inveniunt, exco-
gitant, ad quod inue-
niendum et excogitan-
dum opus sit solertia
quadam, in vtramque
partem vt κατασοφί-
σαι Act. 7, 19. et Ex. 1
19. est excogitare artes

Ἐν τοῖσιν ἀνθρώποισιν ἔσθ' εὐρη-
μένα.

Ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν σκυτοτομεῖ καὶ θή-
μενος:

Ἄλλος δὲ χαλκεύει τις, ὃ δὲ τεκ-
ταίνεται.

quibus utare ad oppri-
mendam et extinguen-
dam civitatem ali-
quam: deinde in nu-
mero σοφισμάτων po-
nuntur hoc loco, non
solum λωποδυτεῖν et
τοιχωρυχεῖν v. 165, sed
etiam κναφεύειν, πλύ-
νειν κώδια, et id genus
alia, v. 166-168. Cae-
terum certum est, σο-
φίσματα fere artes,
technas, fallacias, dici.
Σκυτοτομεῖν corium con-
cidere est omnino coria
tractare et ex iis ali-
quid conficere: im *Le-
der arbeiten*: ut σκυτο-
τόμος est coriarius, qui-
cunque coria tractat et
ex iis aliquid conficit:
quod genus futores, lo-

rarii, cingularii, ephip-
piarii. Καθήμενος vñ-
de hae, aliaeque artes
illiberales a Latinis no-
minantur *sellulariae*, et
ii, qui sedendo opus fa-
ciunt, *opifices, artifices,*
sellularii. Ἄλλος δὲ
poterat dicere ὃ δὲ sed
etiam alii scriptores di-
cunt ὃ μὲν - ἄλλος δὲ
et οἱ μὲν - οἱ δὲ - ἄλλοι
δὲ v. Aesch. Socr. 2,
10. 44. Etiam Prono-
men τις abesse poterat:
sed Attici illud sic so-
lent comitem addere
etiam Pronominibus ὃ
μὲν, et ὃ δὲ. vid. v. 166.
Xen. Sympos. 2, 6: vbi
v. Bacchius et Kusterus
ad h. l. χαλκεύειν est
aera tractare et vasa

Ὁ δὲ χρυσοχοεῖ, χρυσίον παρὰ σοῦ
λαβών.

*aerea fabricari: ut χαλ-
κεὺς dicitur faber aera-
rius, et χαλκεῖον offi-
cina aeraria. Coniun-
gitur cum verbo τεκταί-
νεσθαι ut ap. Xen. Me-
morr. I, I. 7. τεκτονι-
κός et χαλκευτικός et
Oecon. I, I. χαλκευ-
τικὴ ars aeraria, et
τεκτονικὴ ars lignaria.
Nimirum τέκτων est
omnis generis faber: Hefych
τέκτων πᾶς
τεχνίτης unde saepe
additur vocabulum ma-
teriae, e qua quis ali-
quid fabricatur: ut τέκ-
των σιδήρεος faber ferra-
rius I Sam. 13, 19: τέκ-
των χαλκῆς faber aera-
rius I Regg. 7, 14: τέκ-
των ξύλων faber ligna-
rius 2 Sam. 5, 11. Sed
simpliciter τέκτων voca-
tur faber lignarius f.
materiarius. unde
etiam verbum τεκταίνει-*

*σθαι est omnino fabri-
cari aliquid e quacun-
que materia: singula-
tim fabricari aliquid
e ligno: ut h. l. quia
distinguitur a verbo
χαλκεύειν.*

V. 164. Χρυσοχοεῖν
est aurum conflare, au-
rificem, aurarium, esse.
nam χρυσοχόος est au-
rarius, aurifex: qui
ab Hebraeis simpliciter
Zoreph dicitur: vid.
Ier. 10, 9. 14 —: et
χρυσοχοεῖον, etiam χρυ-
σοχοῖον, aurificina, of-
ficina auraria. Caete-
rum in plerisque libris
legitur χρυσοχοεῖ, χρυ-
σίον, laborante metro.
Kusterus edidit χρυσο-
χοεῖ τις, χρ.: Bentleius
coni. χρυσοχ., τὸ χρυσ.
Hemsterh. recepit χρυ-
σοχοεῖ γε, χρυσ. e Cod.
Vatic. et Doruil. et edit,

265. Ὁ δὲ λαποδυτεῖ γε νῆ Δί' ἑ δὲ τοι
χωρυχεῖ.

Florent. Hactenus enumeravit Chremylus τέχνας· nunc commemorat σοφίσματα τριῦς-que generis. Λαποδυτεῖν respondet verbo Lat. *grassari*, h. e. obsidere fere noctu vias et plateas oppidorum, obviosque spoliare, ut aliis rebus, ita maxime vestibibus. vid. v. 931. nam compositum est e nomine λαῶπις, et verbo δύω. Etymol. M. λαποδύτης· ὁς ἀποδύει τὰς παριόντας τὰς ἐσθῆτας· παρὰ τὸ λαῶπις, τὸ ἱμάτιον, καὶ δύω, τὸ ἀποδύω· ληστής. Vnde λαποδυτήν apparet esse *grassatorem*, et λαποδυσίαν *grassaturam*. Gloss. vett. Ab Hosea c. 7, 1. *grassatores* dicuntur et qui *spoliant*

alios vestibibus in publico, in plateis; Eodem loco sunt parietum perfossores (Plaut. Pseud. 4, 2. 23.) *effractores: Diebe, die einbrechen, einsteigen: qui a Graecis τοιχωρύχοι vocantur.* vid. v. 204. 870: ut hoc loco verbo λαποδυτεῖν iunctum extat verbum τοιχωρυχεῖν h. e. *parietes perfodere* (Plaut. Asinar. 3, 2. 17): quod v. 5 — 63 dicitur τὰς τοίχας διορύττειν· Matth. 6, 19f. absolute διορύσσειν. Sch. Doru. τρυπᾶν τοῖχον· Caeterum furum genera omnia laudantur a Xen. Memor. 1, 2. 62. κλέπτων, λαποδυτῶν, βαλαντιοτομῶν, τοιχωρυχῶν, ἀνδραποδιζόμενος, ἱεροσυλῶν.

Ὁ δὲ κναφεύει τις· ὁ δὲ πλύκει κώ-
δικα·

V. 166. Κναφεύειν·
sic enim Attice scribi-
tur, non γναφεύειν· vid.
Harpocrat. in v. γνα-
φεύειν, et schol. ad h. l.
contra tamen disputante
Dauesio Miscell. p. 197:
est *fullonem* esse, *artem*
fulloniam exercere.
Nam κναφεύς fullo ve-
stes, pallia, togas for-
didas primo lauat et
sordibus purgat aqua,
pedibus eas calcando:
vnde fullo, ab Atticis
antiquis πλυνεύς· v.
Moeris in v. πλυνεῖς et
πλύνειν v. 514 est *fullo-*
nem esse: cf. v. 1062.
adhibita etiam vrina,
creta, nitro: deinde
sulphure suffit, quo ci-
tius colorem cretae as-
sumant: tum lanas car-
minat carduis: qui
cardui dicti sunt κνάφῃ
vnde natum apparet no-
men κναφεύς· tandem

candidas reddit addita
creta s. *terra cimolia*,
ita dicta a patria, Ci-
molo, maris Aegaei in-
sula: quod Marc. 9, 3.
λευκαίνειν dicitur. Vnde
in Cod. Doru. κναφεύει
explic. βάπτει, ἢ λευ-
καίνει. Officina fullo-
nis a Latinis vocatur
fullonium, a Graecis
κναφεῖον. Qua quidem
de re omni accurate ex-
posuit Schoetgenius in
Antiquitatibus. Fullo-
niis. Κώδικα sunt *pelles*
ouillae, *vellera*. Hesych.
κώδιον· σκῦλον, ἢ δέρμα·
προβάτῃ χωρὶς σώμα-
τος. generis vocabulum
est δέρμα. Etymol. M.
scribi iubet κώδιον· quod
ductum sit a κῶας· vnde
κῶα τῖδρον, contracte
κώιδιον, atque adeo κώ-
διον. Daues. miscell. p.
197. leg. coni. e Cod.

Ὁ δὲ βύρσοδεψεῖ γ'· ὁ δὲ γε πωλεῖ
κρόμμυα:

Ὁ δ' αἰλούς γε μοιχὸς διὰ σέ που
παρατίλλεται.

Doruil. ὁ δὲ | γναφεύ |
ει γ'· ὁ δὲ | γε πλύ |
νει κώ | δια· vt iam
Hemsterh. nam a) vo-
calis brevis ante β, γ, δ,
sequente quavis liqui-
da praeter ρ, syllabam
longam constituit: sed
ante π, κ, τ, sequente
quavis liquida, et ante
β, γ, δ, sequente ρ,
syllabam breuem con-
stituit. b) quia cadat
in τis non interrogans,
accentus. Βύρσοδεψεῖν
est coria, pelles, subi-
gere: gerben: pro quo
v. 514 legitur σκυλο-
δεψεῖν. vnde coriarius,
subactarius, dicitur
βύρσοδέψης· a Luca Act.
9, 43. 10, 6. 32. βύρ-
σεύς. Κρόμμυα sunt
cepaе. erant cibus ho-
minum tenuium et vi-
lium. Horat. 1, ep. 12,

21. Verum, seu pisces,
seu porrum et cepe, tru-
cidas. Venditae viden-
tur Athenis in foro, vt
fici, mala, aliaque po-
ma. v. Theophr. charr.
11. Neque dubitandum
puto, quin petantur a
poëta, hoc loco, certi
quidam Athenienses, et
notentur, ob studiorum
humilitatem.

V. 168. Ὁ αἰλὸς μοιχὸς
est adulter, qui se de-
prehendi passus est: nam
Aoristi secundi Actiui
verborum huius ge-
neris habent vim Aorr.
Mediorum. Gramma-
tici tamen eos interpre-
tantur verbis Passiuis.
Gloss.vett. αἰλὸς Captus.
Hesych. αἰλὸς· πιαθεὶς,
ληφθεὶς. recte, ληφ-
θεὶς de adultero legitur
ap. Xen. Memorr. 2, 1.

Πλ. Οἶμοι τάλας, ταυτί μ' ἐλάυνθα.
 νεν πάλας.

5: vt καταληφθεῖς Ioh. 8, 3. Ps est credo opinor. Adulterorum autem apud Athenienses poena erat fere (de aliis poenis v. Meurs. Themis Att. 1, 4 et Petitus ad LL. AA. 5, 8. 6 fs. p. 559 fs.) duplex, παρατίλμος et ἀποραφανίδωσις v. schol. et Suidas in v. ῥαφανίς, ibique Kusterus. Hinc intell. locum Xen. Memorr. 2, 1. 5 καὶ ληφθέντα (τὸν μοιχεύοντα) ὑβριθῆναι. Quibus poenis qui affici nollent, eas redimere cogebantur pecunia. Pauperes igitur et inopes eas effugere non poterant, quia redimere pecunia non poterant: h. e. διὰ σε παρατίλλεται. Gloss. vet. παρατίλλω Depilo, vellico.

V. 169 fs. οἶμοι τάλας
 h. e. Heu! me misere-

rum: haec ignoravi antea. Rex Persarum non se hoc iactat? Concio non ob hunc fit? Quid vero? triremes nonne tu, quaeso, ornas et instruis? Praesidia, quae sunt Corinthi, nonne hic alit? Pamphilus nonne propter hunc miser est? Belonopola nonne cum Pamphilo? a) Οἶμοι est particula dolentis, ἐπίφθεγμα θεῆναι Hefych. Latini dicunt heu! et heu mihi! Nam compositum putatur ex οἶ et μοι ponitur, vel simpliciter, vel addito Nominatiuo nominis alicuius, vt h. l., et v. 851. 881. 931. aut Genitiuo, vt οἶμοι τῶν ἐμῶν κακῶν ap. Eurip. Phoenn. 376. vid. Devarius p. 248 f. Οἶμοι τάλας igitur est heu me miserum! Terent. Andr. 4, 1. 22.

170. Χρ. Μέγας δὲ βασιλεὺς ἔχῃ διὰ τῶν
τον κομᾶ;

Καρ. Ἑκκλησία δ' ἔχῃ διὰ τῶτον
γίγνεται;

V. 170. Μέγας βασι-
λεὺς est rex Persarum:
qui etiam simpliciter
βασιλεὺς vocatur: v.
Xen. Memor. 4, 2, 33.
Ages. 8, 3: et a Latinis
rex: v. Nep. Ages. 2, 1.
Μέγας appellatus est,
vt distingueretur a sa-
trapis, qui ipsi dicti
sunt βασιλεῖς: v. Ae-
schyl. Pers. 24: vbi est
βασιλῆς, βασιλέως ὑπο-
χρεῖς μεγάλης. nam βασι-
λεὺς est omnino prae-
fectus cum potestate et
imperio. vid. ad Odyss.
ε', 294. Caeterum rex
Persarum tum fuit Ar-
taxerxes Mnemon. —
Κομᾶν proprie est vel
comas alere, nutrire,
vel comatum esse: τὰς
κόμας φέρειν, ἢ τρέφειν
Etymol. M.: deinde
coma superbire: nam

Athenis nonnisi homi-
nibus ingenuis et viris
honoratis licebat co-
mam nutrire: denique
omnino gloriari, super-
bire, se iactare et ef-
ferre: vt h. l. et v. 572.
Schol. σεμνύνεται. He-
sych. κομᾶ· γαυριᾶ, με-
γαλοφρονεῖ. Suidas ae-
que bene interpretatur,
μέγα φρονεῖν: et Etym.
M. ἀγάλλεσθαι καὶ εὐ-
φραίνεσθαι. Cf. Index
Aeliani in ex. Perizonii
h. v. Ἑκκλησία est con-
cio: concio populi: con-
uentus ciuium: et ἐκ-
κλησία διὰ τῶτον γίγνε-
σθαι ciues in concione
conuenire dicuntur, quia
Agyrrhius (de quo ad v.
176) constituerat, vt ci-
vis quisque, qui con-
cioni interesset, acci-
peret ex aerario obolum:

Χρ. Τί δέ; τὰς τριήρεις ἐσὺ πληροῖς;
εἰπέ μοι.

Καρ. Τό δ' ἐν Κορίνθῳ ξενικὸν ἔχ
ἔτος τρέφεις;

quae merces inde dicta
est τὸ ἐκκλησιαστικόν. v.
Meursius Lectt. Att. 6, 4
et 5, 12: qui laudat
eam in rem locum Pol-
lucis 8, 113. Scholia-
stes tradit, ciuem quem-
que accepisse ternos
obolos, vid. v. 329 f.:
Sed de ipsis concionibus,
earumque generibus
variis, aliisque rebus
eo pertinentibus, v.
Sigonius R. A. 2, 4. —

V. 172. Τριήρης est
triremis, navis, cui
sunt triplices remorum,
atque adeo remigum,
ordines, i. e. navis bel-
lica, longa. nam na-
ves bellicae et militares
erant triremes. Hesych.
τριήρεις· πλοῖα πολεμι-
κά. v. Schef. M. N. 2,
2. Iam Athenis, belli

tempore, ciues beati et
diuites debebant suis
sumtibus triremes ae-
dificare, ornare, tueri,
ita vt iis etiam praefi-
sent, vnde τριηράρχαι
dicti sunt. nam τριηρα-
ρχίαι erant in numero
λειτεργιών. v. Xen. Oe-
con. 2, 6: et Sigonius
R. A. 4, 4. Πληρὸν igi-
tur pertinet ad remiges,
quibus triremes instrui
a ciuibz opulentis ita
debebant, vt etiam ale-
rentur eorundem im-
pensis. Ξένοι, et τὸ
ξενικόν, intell. στρατεύ-
μα· vt τὸ ναυτικόν co-
πiae navales, sed So-
phocles Philoctet. 57 f.
τὸ ναυτικόν στρατεύμα
dixit: quum vsurpan-
tur de militibus, signi-
ficant milites conducti-
tios, exercitum con-

Χρ. Ὁ Πάμφιλος δ' ἔχ' διὰ τῶτον
κλαύσεται;

175. Καρ. Ὁ Βελονοπώλης δ' ἔχ' μετὰ τῶ
Παμφίλῃ;

ductitium. v. Gronovius
ad Arrian. E. A. 1, 21.
p. 43, et Verportenius
dissert. de vocab. *ζένος*
(Coburgi a. 1708. 4.)
Causa est, quia mili-
tes conductitii sunt ex-
teri et barbari, non ci-
ves. Iam Olymp. xcvi.
a. iii. conflatum erat
bellum *συμμαχικόν*,
quod gestum est ab Athe-
nienfibus, et Thebanis,
et Argivis, et Corin-
thiis, aduersus Lacedae-
monios, in agro Co-
rinthiorum. vnde *πό-
λεμος Κορινθιακός* dici-
tur a Pausan. 4. 17. A-
thenienses igitur O-
lymp. xcvi. a. iii. (hoc
enim anno filius Ari-
stoph. docuit hanc pa-
tris fabulam:) alebant
Corinthis praesidia, quae
constabant conductitiis
militibus. vnde Carion,

τὸ δ' ἐν Κορίνθῳ ξενικόν
ἔχ' ἔτος τρέφει; cf. Har-
pocrat. v. *ξενικόν* et
Palmerius exercitatt. p.
785 f. — Pamphilus
fuit, auctore scholiasta,
cuius verba descripsit
Suidas, demagogus, qui
expilauit aerarium, ita
vt bona eius publicata
sint, et ipse ex vrbe e-
iectus. ex quo intellegi
potest, cur Carion di-
cat, ἔχ' διὰ τῶτον κλαύ-
σεται h. e. *miser est*.
nam Futurum saepe in-
dicat continuationem
rei, atque adeo Latine
reddi potest Praesenti:
v. Gracuius ad Hesiod.
Erg. 185. *κλάειν* idem
est, quod *δυστυχεῖν*
schol.: sed indicat ta-
men magis magnitudi-
nem miseriae. Et Βε-
λονοπώλης, quod voca-
bulum per se *acuarium*

Χρ. Ἀγύρριος δ' ἐχὶ διὰ τῶτον πέρδε-
ται;

significat; a βελόνη acus, fuit parasitus Pamphili, ut tradit scholiastes, et cum eo Suidas, ita ut nec ipse posset esse beatus, quum rex esset miser. Caeterum Palmerius exercitatt. p. 786. alium Pamphilum, ducem Atheniensium, intellegi putabat: sed huic eius opinioni repugnat etiam hoc, quod sic non apparet, quis fuerit iste βελονοπώλης.

176. Ἀγύρριος δ' ἐχὶ διὰ τῶτον πέρδεται; h. e. *Agyrrhius nonne propter hunc pedit? Philepsius nonne propter te narrat fabulas? Societas nonne propter te cum Aegyptiis publice facta est? Nonne Lais propter te amat Philoniden? Timothei turris —? Corruat, ruina-*

que sua te opprimat. Pro Ἀγύρριος, ut Hemsterhusius edidit, legitur in caeteris edit. Ἀεγύριος contra leges metri. nam syllaba secunda vocabuli αἰεγύριον brevis est. Etiam in libris Harpocrationis legitur Ἀγύρριος ad quem Grammatici locum Valesius docuit, aliis quoque locis duo ista nomina confusa esse ab librariis. Fuit dux classis Atheniensium post mortem Thrasybuli: legi de eo potest Meursius Lectt. Att 6, 4. qui ipse h. l. Ἀγύρριον emendandum docuit. Πέρδεθαι est *peditere*, ut προδὴν *peditus*, *peditum*: Notatur enim a poëta insolens hominis atque impudens superbia, quae extiterit e diuitiarum magnitu-

Καρ. Φιλέψιος δ' ἔχ' ἔνεκά σου μύθους
λέγει;

Χρ. Ἡ ζυμμαχία δ' ἔστι διὰ σέ τοῖς Αἰγυ-
πτίοις;

dine: ut asini saturi lu-
dunt et pedunt. Φιλ-
έψιος autem fuit homo
inops, qui populo, dum
conciones habebantur,
fabellas narraret, mer-
cedula scilicet adductus.
v. schol. et Suidas h. v.
b) Ἡ ζυμμαχία - τοῖς
Αἰγυπτίοις; Palmerius
exercitatt. p. 787 puta-
bat, Aristophanem no-
tare Chabrian, qui cum
Nectanebo, rege Aegy-
ptiorum, sponte, in-
iussu populi, societa-
tem inierit contra Ar-
taxerxen Mnemona,
praemiorum magnitu-
dine inductus, v. Nep.
Chabr. 2.) At *primo*
hoc repugnat rationi et
ordini temporum: nam
Chabrias adiuvit regem
Aegypti Olymp. ciii.
a. i: vid. ad h. l. Duc-

querus: sed Plutum
priorem docuit Ari-
stoph. Olymp. 92. a.
4: *deinde* sic poëta nec
vocab. ζυμμαχία usus
esset, nec dixisset τοῖς
Αἰγυπτίοις, immo τῷ
Αἰγυπτίῳ. Assentior
scholiastae, qui ait, Ae-
gyptios, tyrannide
Psammitichi regis com-
pulsos, confugisse ad
Athenienses, et ab iis
auxilia petiisse. nam
primo Diod. Sic. 14. p.
264. Rhodom. tradit,
Psammitichum a. i
Olymp 95. fuisse regem
Aegypti, eumque val-
de crudelem: *deinde*
sic apparet, cur poëta
scripserit τοῖς Αἰγυπτί-
οις. Sed exprobrat A-
theniensibus, quod Ae-
gyptiis auxilia mise-
rint, pecunia adducti.

Καρ. Ἐρᾶ δὲ Λαῖς ἔ δια σὲ Φιλωνίδε;

Nam *Συμμαχία* dicitur de iis, qui opem ferunt ei, qui bellum aliis infert, ut *ἐπιμαχία* de his, qui auxiliantur ei, cui bellum infertur.

V. 179. Ἐρᾶ δὲ Λαῖς ita legitur hodie in libris omnibus: neque aliter scriptum fuit in iis Codd., quibus usus est schol., etiam Athenaeus: qui tamen 13, 7 p. 592 pro Λαῖς suspicatus est reponendum esse Ναῖς: assentientibus Harpocrate in v. Ναῖς, et Palmerio exercitatt. p. 787. Certe Nais fuit meretrix Atheniensis, quam *Philonides*, Atheniensis, isque praediues, vastus corpore, et stultus (v. schol.) amasse legitur: neque credibile videatur, Aristophanem, qui constituisset describere

vitia suae civitatis, notasse meretricem Corinthiam, h. e. Laidem, de qua v. Gellius 1, 8. Accedit, quod librarii pro Ναῖς facile scribere potuere Λαῖς, quum nomen huius meretricis esset nobilius. Etiam scholiasten offendit haec scriptura, quod Lais tum nata fuisset annos xiiii. At quum tamen v. 302. haec ipse meretrix dicatur ἡ Κίρκη, ἡ τῆς ἐταίρης τῆς Φιλωνίδε ποτ' ἐν Κορίνθῳ ἐπίσειεν: quum conuentus ad eam *ditiorum* hominum ex *omni Graecia* celebres fuerint; quum Lais fuerit meretrix omnium procacissima; v. Gellius 1, 8: quum nata fuerit tum, quum posterior Plutus actus est, annos xxx; nam quae in scholiis de aetate eius dicuntur, ca-

180. Χρ. Ὁ Τιμοθέης δὲ πύργος; Καρ. ἐμ-
πέσοι γέ σοι.

dunt in tempus id, quo ipse Aristophanes docuit Plutum: arbitror, scripturam Λαῖς recte se habere. Nam notatur sic acrius *nequitia* Philonidae, qui, neglectis et spretis meretriculis Atheniensibus, subinde Corinthum profectus sit, et Laidis consuetudinem et amorem redemerit nimio quanto. nam ἐξαῖν potest reddi *admittere*, *sui copiam facere*. d) Ὁ Τιμοθέης δὲ πύργος intellegitur Timotheus, Cononis filius: cuius de vita exposuit Corn. Nepos. hic ut diuitias ostentaret suas, exstruxit πύργον. quod quale aedificium fuerit, non satis apparet. nam πύργος potest accipi de *turri* proprie dicta;

quum muri Athenarum multis distincti fuerint turribus, quae haberentur a ciuibus, v. Meursius Athen. Att. 3, 11: sed potest etiam accipi de domo praealta et inprimis magnifica. nam πύργος, ut Lat. *turris*, dicitur *domus magnifica*, quatenus talis domus esse solet praealta: v. Marc. 12, 1. Iam ut oratio Chremyli integra esset et plena: debuissent addi verba ἔχ' ἰδὲ διὰ σε ἐγένετο quae verba in Cod. Dorvil superne adscripta erant: aut certe similia. Sed Carion, iratus Pluto, interpellat herum, ἐμπέσοι γέ σοι, inquit, i. e. *corruat*, *et ruina sua te opprimat*: *erschlage dich*. —

Χρ. Τὰ δὲ πρᾶγματ' ἔχι διὰ σὲ πάν-
τα πράττεται;

Μονότατος γὰρ εἶ σὺ πάντων αἴτιος
Καὶ τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν εὖ
ἴδ' ὅτι.

181. τὰ δὲ πρᾶγματα
h. e. res nouae per te
omnes et negotia gerun-
tur? Solus enim tu, mi-
hi crede, es omnium
auctor, et malorum, et
bonorum. Superiores
certe quidem etiam in
bellis sunt semper ii,
qui hoc solo praepollent.
Ego tanta potis sum
unus efficere? Immo ve-
ro istis quidem multo
plura. Itaque nec sa-
tis diues ullus sibi un-
quam videtur. aliarum
enim rerum omnium sa-
tietas homines capit:
amoris: panum: mu-
sices: bellariorum: ho-
noris: placentarum:
virtutis: caricarum:
ambitionis: mazaе:
praeturae: lenticula-
rum. Tui vero nemi-
nem unquam satietas

cepit: immo si quis ta-
lenta acceperit trede-
cim; multo magis cu-
pit accipere sedecim:
quae si consecerit, qua-
draginta conficere vult,
aut vitam sibi vitalem
esse negat. Διὰ σὲ vt
v. 143. μονώτατος, per
iocum, dictum est, vt
v. 83. αὐτότατος. v. ad
Vueller. p. 149. He-
fych. μονώτατος· μόνος
ὧν, ὑπάρχων. nos di-
cere solemus, einzig
und allein, ganz allein:
interdum etiam, See-
len allein: Nam quae
alicui soli attribuuntur,
ea in eum, vel magis,
vel minus, cadunt. Cac-
terum εὖ ἴδ' ὅτι idem
valere alibi vidimus,
quod in N. T. formu-
lam ἀμὴν λέγω σοί.

Καρ. Κρατῆσι γούν καὶ τοῖς πολέ-
μοις ἐκάστοτε,

185. Ἐφ' οἷς ἂν ἔτος ἐπικαθέζηται μόνος.

Πλ. Ἐγὼ τοσαῦτα δυνατός εἰμ' εἰς
ὧν ποιεῖν;

V. 184. Γῆν poni-
tur fere, quoties con-
firmatur aliquid et il-
lustratur, vel exemplis,
vt h. l., vel argumen-
tis, Latine reddi potest
enim, certe quidem. —
v. Cyrop. I, I. 3. I, 5.
7. Κρατεῖν refertur ad
verbum ἡττᾶσθαι, at-
que adeo est *superiorem*,
potentioorem esse, *vin-*
cere: fere ita, vt victus
in potestatem victoris
redigatur —: καὶ δι-
ctum est pro καὶ ἐν οἷς
πόλεμοι sunt *bella*: nam
dicuntur sic etiam *prae-*
lia, *pugnae*, vt Hebr.
milchamoth: v. Ca-
saub. ad Polyb. p. 147.
To. 3. Gronou.: et
ἐκάστοτε idem valet in
lingua Atticorum, quod

in caeterorum Graeco-
rum linguis πάντοτε.
v. Phrynichus p. 38, et
Tho. Mag. in v. πάντο-
τε: Ἐφ' οἷς ἔτος ἐπικαθ-
έζεται sunt *diuitiis*
praepollentes: diuites.
Metaphora enim, schol.
et Suida auctoribus, pe-
tita est a libra. nam
ἐπικαθέζεσθαι dicuntur
momenta, ea, quae pon-
dere suo et grauitate
alteram lancem depri-
munt, et faciunt, vt
propendeat. Iam vtra-
que pars quae bellum
gerere instituit, sunt
quaedam quasi lances:
sed ea pars, quasi lanx,
deprimitur et propen-
det, in qua pecunia
imposita est, tanquam
momentum. nam ciui-

Χρ. Καὶ ναὶ μὰ Δία τέτων γε πολλῶ
πλείονα

‘Ωστ’ ἔδὲ μεσὸς σου γέγον’ ἔδεις πώ-
ποτε.

Τῶν μὲν γὰρ ἄλλων ἔσι πάντων πλησ-
μονή·

tas, rex, pecunia pol-
lens, praeter suos mili-
tes, conducere alios
potest; comparare sibi
multos focios, magna
auxilia, potest; potest
exercitum instruere iu-
sta commeatus aliarum-
que rerum necessaria-
rum copia; potest du-
ces hostium largitioni-
bus corrumpere; et sic
porro; ut vincat.

V. 187. Ναὶ μὰ Δία·
profecto. unde apparet,
μὰ Δία per se, neque
affirmandi vim habere,
neque negandi. Οὐδὲ
cohaeret cum πώποτε·
vid. v. 193: et ἔδὲ με-
σὸς σθ γέγον’ ἔδεις πώ-
ποτε, ut v. 193. σθ
ἐγένετ’ ἔδεις μεσὸς ἔδε-

πώποτε, est nullus sibi
unquam satis diues vi-
detur. nam Praeterita
et Aoristi habent non
raro vim omnium Tem-
porum, v. ad Vueller.
p. 173 f: et μεσὸς idem
est, quod κεκορεσμένος
et κεχρητασμένος, *sa-
tius*; is quem *satie-
tas* alicuius rei tenet;
is qui nihil requirit
et desiderat amplius.
Caeterum v. 189. ex-
pressus est e versu Ho-
merico, Il. ν’, 636,
Πάντων μὲν κόρος ἐστὶ,
καὶ ὕπνῃ καὶ Φιλότη-
τος —: et obseruanda
diligentia poëtae in ex-
primendis studiis, et
herilibus, et feruilibus.
ἔρωτος: ap. Homer. est
Φιλότητος Μισικῆς hoc

190. Ἐρωτος. Καρ. ἄρτων. Χρ. μουσικῆς.
Καρ. τραγημάτων.

vocabulo indicantur omnino omnes artes ingenuae et liberales: singulatim, nunc poëtice, ars et facultas pangendi carmina; quae etiam μουσικὴ δημῳδὸς nominatur: nunc philosophia: v. Plato Phaedon. 4: vbi v. nunc ars et facultas faciendorum et canendorum modorum. Atque de hac arte loquitur Chremylus, non de artibus ingenuis omnibus, ut putabat Girardus. nam primo artium ingenuarum et liberalium earum, quae ad animum pertinent, quibus animus alitur et augetur, satietate homines nunquam capiuntur; quod fecus est in iis artibus liberalibus, quae exercentur corporis opera, quibus sensus corporis delectantur: de-

inde homines ingenui ap. Graecos et discebant et exercebant artem canendi et voce et neruis: v. Index Aesch. v. μουσική: denique ap. Homerum est μολπῆς γλυκερῆς.

V. 190. Τραγήματα sunt bellaria, omne mensae secundae genus, veluti ficus, fabae, poma, nuges, myrti baccae, placentae: vid. v. 966 f. quae tr. h. l. distinguuntur a τραγήμασι, aut diserte nominantur, quia Cario hoc bellariorum genere in primis delectabatur. — v. Gellius 6, 13. 13, 11. Macrobius Saturn. 2, 14: in primisque Athen. 4, 6. p. 138. 14, 12. et Nicephorus Gregoras Gram. ap. Matthaeum Anecd. Grr. p. 4. Etiam

Χρ. Τιμῆς. Καρ. πλακούντων. Χρ. ἀν-
δραγαθίας. Καρ. ισχάδων.

schol. eleganter praeci-
pit, τραγήματα dici τὰ
μετὰ τὴν εὐωχίαν τῇ
τραπέζῃ τιθέμενα. et
addit, inde natum esse
proverbium, ἐκ τραγη-
μάτων τὴν εὐωχίαν,
quod vsurpatum sit de
iis, qui e minoribus
maiora admirentur.
Πλακῦντες. Bosius
intellegi iubet ἄρτοι.
praeunte Athenaeo 14,
13: qui, εἰρηται δὲ, in-
quit, κατ' ἐλλειψιν τῶ
ἄρτος. sunt *placentae*,
liba, confecta fere e
farina filiginea, caseo,
et melle; ita dicta, quia
referunt formam tabu-
larum. vnde Gloss. vett.
πλακῦντᾶριος *Placentar-*
ius, dulciarius. Erant
autem innumera pro-
pemodum placentarum
genera. praecipua ea-
rum persequitur Athe-
naeus 14, 12 fs. Ἀνδρα-
γαθία est, hoc loco, ut

opinor, *laus*, nata e
virtutis et honestatis
studio, e recte factis.
nam etsi hoc vocab. fere
ponitur de ipsa *virtute*
et *probitate*, quum
quis sequitur honesta
et bona: quae etiam
καλοκαγαθία appella-
tur: tamen quum nemo
ingenuorum facile adeo
immanis et inhumanus
reperiatur, quem fatie-
tas virtutis et probita-
tis capiat; quum ἀνδρα-
γαθία etiam de laude
virtutis dicatur: He-
sychius: ἀνδραγαθία
καλοκαγαθία, ἑπαινος.
ut Lat. *laus* de virtute:
quum nemo sit vanita-
tis adeo amans, quin
interdum taedio laudis
capiatur: quis dubitet,
quin ἀνδραγαθία, hoc
loco, recte accipi de
laude virtutis possit?
praesertim cum praec-
dat τιμῇ, sequatur Φι

Χρ. Φιλοτιμίας. Καρ. μάζης. Χρ. στρα-
τηγίας. Καρ. φακῆς.

Χρ. Σοῦ δ' ἐγένετ' ἔδεις μετὸς οὐδε-
πώποτε.

λοτιμία. Ἰσχυάδες sunt
caricae Gloss. vett. h. e.
ficus aridae, siccae: et
μάζα est genus cibi,
confecti e farina hor-
dei tosti subacta aqua,
aut oxymelle, aut posca,
aut mulsa, aut aqua et
oleo v. Hesych. et Ery-
nol. M. et Foësius Oe-
con. Hippocr. h. v. A-
thenaeus 14, 23. p. 663.
vocat δημοτικὴν καὶ κοι-
νὴν τροφήν. Cf. ad Cy-
rop. 1, 2. 11. Στρατ-
ηγία est *munus* et di-
gnitas στρατηγῆς. Iam
στρατὸς, vt *exercitus* ap.
Latinos, dicitur, et po-
pulus, ciues, et mili-
tes: qui ap. vett. erant
ciues. vnde στρατηγὸς est,
et *dux exercitus*, impe-

rator, et *praetor* urba-
nus, ap. Athenienses:
de quo v. Sigon. R. A.
4, 3: in cacteris ciui-
tatibus, *magistratus*
urbanus summus. v.
Dalenius dissertt. ad
Marmora antt. 5, 3:
quod Caput est de Strat-
egis et Scribis Graeco-
rum. Denique φακῆ
sunt *lenticulae coctae*;
cibus hominum tenui-
um et pauperum: vid.
v. 1005: quum φακὸς
sint *lenticulae crudae*,
vt Ammonius, schol.,
Tho. M. aliique Gram-
matici, praecipiant.
Neque tamen semper
seruatur haec verborum
differentia. v. Index
Theophrast. v. φακῆ.

Ἄλλ' ἦν τάλαντά τις λάβη τριακαί-
δεκα,

195. Πολὺ μᾶλλον ἐπιθυμεῖ λαβεῖν ἐκ-
καίδεκα,

Κῆν ταῦτ' ἀνύσῃ, τετταράκοντα
βέλεται,

Ἦ φησιν, ἐκ εἶναι βιωτὸν αὐτῷ τὸν
βίον.

V. 194. Τάλαντα·
talentum *Atticum* con-
stitit vi. millibus drach-
marum Atticarum, s.
lx. minis Atticis. nam
mina Attica erant c.
drachmae: drachma ha-
bebat vii. obolos. v.
Pollux 9, 85. et schol.
Doruil. ad h. l.: sed
pro ὀγδοήκοντα leg. ἐξή-
κοντα. Ἀνύτειν est
conficere; lucrari; nan-
cisci: de quo verbi si-
gnificatu v. Heinsius
Lectt. Theocritt. c. 23.
et Bosius Observatt.
Critt. p. 45 f. Sed pro
ἀνύσῃ leg. ἀνύσῃται Da-

vel. Miscell. p. 206.
probante Abr. Thucyd.
p. 139. Nam etsi ἀνύ-
τειν potest habere vim
Medii: tamen metri le-
ges, quum syllaba me-
dia verbi ἀνύτειν semper
brevis sit, inferi sylla-
bam iubent: id quod
iam Kusterus vidit, qui
γε addendum censebat:
certe cum sequatur τετ-
ταρ., et γε, et ται, fa-
cile potuit a librariis
omitti. Βίος βιωτὸς
est *vita vitalis* (vt lo-
quitur Ennius ap. Cic.
Lael. 6) h. e. *suavis,*
incunda: vt βίος ἀβίος

ΠΛ. Εὖ τοὶ λέγειν ἔμοί γε φαίνε-
θον πάνυ.

Πλὴν ἐν μόνον δέδοικα. Χρ. φράζε-
τῃ περὶ.

200. ΠΛ. Ὅπως ἐγὼ τὴν δύναμιν, ἣν ὑ-
μεῖς φατέ

τος v. 970. est vita non
vitalis, i. e. molesta,
misera. Hesych. ἀβίω-
τον· κακὸν, ἀηδὴ, ὀδυ-
νηρόν. Caeterum in
libris editis ante Ku-
sterum erat ἔκ εἶναι βίω-
τον· contra leges metri.
Εἶναι· scilicet irrepsit e
margine. Cod. Doru. ἔ-
βίωτον αὐτῷ βίον· addi-
to interpretamento, ἔκ
εἶναι βιώσιμον, ἀξίον
ζωῆς.

198. εὖ τοὶ λέγειν·
h. e. rectissime vero ista
dicere mihi quidem vi-
demini: verum unum
tantum vereor. Quid,
quaeso? Ut ego poten-
tia, quam vos ait me

habere, uti possim. Re-
cte: sed dicunt etiam
omnes, Plutum esse ti-
midissimum. Minime:
sed id parietum perfos-
sor aliquis calumniatus
est: qui quum pene-
trasset aliquando in do-
mum meam, et ad unum
ibi omnia clausa inue-
nisset, ut nihil posset
quidquam auferre: tum
vero meam providen-
tiam nominavit timidi-
tatem. δέδοικα schol.
animadvertit dici ἀμε-
ταβάτως· recte. nam
δαῖδω est perterreo: at-
que adeo Praeter Med.
δέδοικα perterrui me,
perterreri me sui, i. e.
timeo, vereor. Etiam

ἔχειν με, ταύτης δεσπότης γενήσομαι.

Χρ. Νή τὸν Δί', ἀλλὰ καὶ λέγουσι πάντες, ὥς

varietas constructionis verbi obseruanda est, ἐν μόνον-τῷ, h. e. τίνος, πέρι. Ὅπως, post verbum timendi, habet vim negandi, vt ap. Latinos vt: quam particulam sequitur Fut. Indicatiui, quoties sermo est de re futura, quae Latine reddi debet Praesenti Coniunctiui: vt h. l. ὅπως δεσπότης γενήσομαι h. e. vt uti possim: quia coecus sum. Caeterum notanda est insolentia structurae verborum τὴν δύναμιν — ταύτης. nam Casus nominum sequuntur Casus Pronominum, ad quae nomina referuntur: vt ap. Virgil. Aen. 1, 573 urbem quam statuo, vestra est: vbi v. Seruius: et ap.

Plautum Epid. 3, 4. 12.

Istum quem quaeris, ego sum: et per τὴν δύναμιν ἣν ὑμεῖς φατέ ἔχειν με, intell. potentia, quod Plutus impedire possit, ne homines sacrificent Ioui. —

Νή τὸν Δία h. e. recte ais, te timere: non solum tu ostendis, te timidum esse, sed etiam alii omnes dicunt, te esse timidissimum. nam nomini masculini generis additum est Adiect. neutrius generis, quia locum attributi habet. Caeterum schol. obseruauit, Aristophanem respexisse hoc loco ad locum Euripidis in Phoenissis hunc (v. 600) Δειλὸν δ' ὁ πλεῖστος καὶ φιλόψυχον κακόν. Cf. v. 123. Διαβάλλειν γε

Δειλότατόν ἐσθ' ὁ Πλούτος. Πλ. ἤκισ',
 ἀλλά με
 Τοιχωρύχος τις διέβαλλ'. εἰσδύς
 γάρ ποτε,
 205. Οὐκ εἶχεν, εἰς τὴν οἰκίαν, εἰδὲν λα-
 βεῖν,
 Εὐρῶν ἀπαξάπαντα κατακλεισ-
 μένα.
 Εἴτ' ὠνόμασέ με τὴν πρόνοιαν, δει-
 λίαν.

spondet, hoc loco, ver-
 bo Lat. *calumniari*:
 quod dicitur de iis, qui,
 vt dicta, ita etiam facta,
 aliorum in deteriore
 partem interpretantur.
 Iam vero Plutus ait, ab
 isto parietum perfossore
 (τοιχωρύχος vid. ad v.
 165.) diligentiam suam
 et providentiam (τὴν
 πρόνοιαν) dictam esse
 timiditatem (δειλίαν):
 cuius descriptio est ap.
 Theophrastum charr.
 c. 25. Per τὴν οἰκίαν

intell. domus Pluti: et
 εἰσδύναι εἰς τὴν οἰκίαν est
 penetrasse in domum.
 Gloss. vett. εἰσδύνω Pe-
 netro. Hesychius: εἰσ-
 δύεταί· εἰσέρχεται. Οὐκ
 ἔχεν εἰδὲν λαβεῖν h. e.
 nihil posse quicquam
 auferre. Ἀπαξάπαντα
 dictum est, vt ἀπαξά-
 παντες v. 111: et par-
 ticula εἴτα eleganter po-
 nitur, post Participia,
 ἐν ἀποδόσει vid. ad
 v. 79. —

Χρ. Μὴ νῦν μελέτω σοι μηδέν· ὥς
ἐὰν γένη

Ἄλλος πρόθυμος αὐτὸς εἰς τὰ πράγ-
ματα,

208. μὴ νῦν μελέτω σοι μηδέν· h. e. bono esto nunc animo. nam si tu paratus eris facere id, quod ostendisti, ego reddam te perspicaciorē ipso Lynceō. Quomodo vero tu poteris id facere, quum sis mortalis? Vehementer confido, me id facere posse, ex iis, quae mihi respondit Phoebus ipse per Pythiam. Ergone et ille horum conscius est? Consciens vero est. Videte! Noli sollicitus esse, o bone. ego enim, mihi crede, vel cum vitae periculo, ipse ista efficiam. Et, si voles; ego quoque. Multi etiam alii erunt nobis adiutores, qui, etsi sunt iusti, tamen in summa iacent inopia.

Papae! malos quidem et ignavos narras nobis adiutores. Immo boni erunt et naui adiutores, si quidem denuo diteſcere poterunt. Μὴ νῦν μελέτω μηδέν est noli sollicitus esse: bono esto animo: quod v. 215. dicitur μὴ Φρόντιζε μηδέν. nam vt Φροντὶς dicitur de aegritudine, sollicitudine, v. Anacr. od. 24, 5. — ita etiam Φροντίζειν significat sollicitum esse. Ὡς est nam: quippe. Τὰ πράγματα in Versione Latina retuli cum scholiasta ad promissa, quae Plutus fecerat Chremylo, se, si lumina oculorum recepisset, discessurum esse ex aedibus hominum malorum et improborum, sed aedes proborum,

210. Βλέποντ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον τῷ
Λυγκέως.

ΠΛ. Πῶς ἐν δυνήσει τῷτο δρᾶσαι
θνητὸς ὤν;

rum et bonorum intraturum. vid. v. 96 f. Et quem πρόθυμος sit *alacer*, paratus et promptus, qui gestit aliquid facere: γενέσθαι πρόθυμον εἰς τὰ πρᾶγματα est paratum esse et promptum ad reddenda promissa. Alii, ut Frischlinus et Berglerus, referunt τὰ πρᾶγματα ad ipsam visus restitutionem, hoc sensu, si tu gesties ipse lumina oculorum tibi restitui, ita ut nobis, illa tibi restituere instituentibus, inseruias: quam quidem interpretationem adiuuare magis videtur, atque adeo confirmare, Προνομὲν αὐτός· Ἀποδείξαι est facere, reddere, quatenus quae quis fecit, ea ostendere aliis potest

et solet: et *Lyncæus*, Apharei filius, vnus ex Argonautis, (de quo v. Burmannus in Catalogo Argonautarum, qui est in eius editio e Argonauticorum Valerii Flacci), fertur tantā praeditus fuisse oculorum acie, ut ea penetrarit in ipsa terrae viscera; scilicet ob summum rei metallicaē studium. vid. Palaephata. fab. 10. Vnde ὀξύτερον τῷ Λυγκέως βλέπειν dicuntur ii, qui incredibili quadam et singulari oculorum acie valent Lucian. Hermotim. 20. p. 759 To. 1. dixit ὑπὲρ τὸν Λυγκέα δεδορκέναι: et pro Imagg. 20. p. 500. To. 2. ὀξύτερον δεδορκέναι τῷ Λυγκέως.

Χρ. Ἐχω τίν' ἀγαθὴν ἐλπίδ', ἐξ
ᾧν εἶπέ μοι

Ὁ Φοῖβος αὐτὸς, πυθικὴν σείσας
δάφνην.

V. 212. Ἐχειν ἐλπίδα est sperare, vt Lat. *spem habere*: ἀγαθὴν ἐλπίδα ἔχειν bonam, magnam, certam, *spem habere*: est vno verbo *confidere*: ἀγαθὴν τινὰ ἐλπίδα ἔχειν optimam, maximam, certissimam, *spem habere* est *vehementer*, plane *confidere*: quod Vespp. 503 f. dicitur χρυσὴν τινὰ ἐλπίδα ἔχειν. Scilicet Chremylus confidebat, se posse Pluto restituere lumina oculorum. Ἐξ ᾧν dictum est pro ἐξ ἐκείνων οὐ. Apollo autem Chremylum monuerat, vt eum, quem primum, e templo egressus, nactus esset, ne dimitteret, immo secum

domum deduceret. vid. v. 40 fs. Et quia Pythia, consulentibus respondens, tempora cincta erat corona laureā, quae, sacerdote instinctu et afflatu diuino concitata, concuteretur; quum eo, quae Pythia fecit, recte tribuantur ipsi Apollini: vid. ad v. 39: idcirco Apollo dicitur σείσαι δάφνην πυθικὴν nam δάφνην πυθικὴν malim accipere de corona laurea Pythiae; quae v. 39 dicta est ξέματ' quam de lauro, quae steterit iuxta tripodem, cum scholiasta. Itaque verba Πυθικὴν σείσας δάφνην recte verti posse videntur per Pythiam.

Πλ. Κακέϊνος ἔν ξύνοιδε ταῦτα; Χρ.
Φήμ' ἐγώ.

215. Πλ. Ὁρᾶτε. Χρ. μὴ φρόντιζε μηδέν,
ὅ' ἔγασθαι.

Ἐγὼ γάρ, εὖ τῶτ' ἴδι, καὶν δεῖ
μ' ἀποθανεῖν,

Αὐτὸς διαπράξω ταῦτα. Καρ. καὶν
βέλη γ' ἐγώ.

V. 214. Φήμ' ἐγώ i. e. *recte*: idem quod πάνυ
μὲν ἔν. vid v. 95 f. Ὁ-
ρᾶτε h. e. *caute facia-*
tis. nam ὁρᾶν, sequen-
tibus particulis μὴ et
ὅπως μὴ, valet idem
quod φυλάττεσθαι *ca-*
vere. Iam vero, cum
res ipsa, tum v. 217,
docet, Imperat. ὁρᾶτε
absolute positum esse,
ita vt intell. μὴ διαπρά-
ξῃτε ταῦτα. Sic Marc.
13, 5 est βλέπετε, μὴ
τις ὑμᾶς πλανήσῃ. sed
v. 23 simpliciter ὑμεῖς
δὲ βλέπετε. Εὖ τῶτ'
ἴδι h. e. *mihi crede*. v.
183 erat εὖ ἴδ' ὅτι. Καὶν
δεῖ μ' ἀποθανεῖν h. e. *vel*

cum vitae periculo; vel
cum maximo periculo:
vt Petrus Matth. 26, 35
καὶν δέη με σὺν σοὶ ἀπο-
θανεῖν. v. Hemsterh. ad
Lucian. p. 156. To. 1.
Caeterum in Cod. Vatic.
et Doruil. scriptum erat
καί. quam scripturam
peperisse videtur con-
structio particulae καὶν
cum Indicatio. Sed
Chremylus loquitur de
mortis periculo, tan-
quam de re certa: *wenn*
ich auch sterben muss.
Διαπράξω ταῦτα. red-
dam tibi lumina oculo-
rum. ὅ' ἄτεροι sic scri-
bi debet. nam contra-
ctum est e καὶ et ἑτεροι

Χρ. Πολλοὶ δ' ἔσονται χ' ἄτεροι νῶν
ζύμμαχοι,

Ὅσοις δικάίοις ἔσιν ἐκ ἧν ἄλφίτα.
220. Πλ. Παπαὶ. πονήρους γ' εἶπας ἡμῖν
ζυμμάχους.

Nῶν idem est quod ἡμῖν
in lingua Graecorum
communi. Moeris: νῶν,
μὴ συνεκφωνημένον τὸ ἰ
Ἀττικῶς ἡμῖν, Ἑλληνι-
κῶς. vnde Cod. Doruil.
male legit νῶν. Supra
v. 54. erat pro ἡμῶν.
Et ζύμμαχοι sunt omni-
no adiutores, auxilia-
tores: βοηθοί.

V. 219. Ἀλφίτον est
farina omnis generis,
sed proprie hordeacea,
auctore Etymol. M. h. v.
Hesych. ἄλφίτον· τὸ
ἀπὸ νέας κριθῆς, ἢ σίτου,
πεφρυγμένον ἄλευρον.
add. idem in v. ἄλευρα.
Nam *molita cibaria* a
metaphrasta Caesaris
B. G. 1, 5 dicuntur ἄλ-
φίτα. Telemachus, Py-

lum proficiscens, nutria-
culam iubet vtres com-
plere ἄλφίτοις Odyf. β',
354: ap. Theophrast.
charr. 16, 2 memoratur
Θύλακος ἄλφίτων· vid.
etiam v. 763: et ap.
Xen. Memor. 2, 7. 6
Nauſicydes ἄλφίτοποιίᾳ
alere dicitur se et fa-
miliam et suos et bonos
multas: porro panis.
Itaque ὅσοις ἐκ ἑστίν ἄλ-
φίτα sunt inopes, egeni:
*die das liebe Brod
nicht haben.* vid. v.
628. Poëta Chremylum
vti iussit Imperfecto,
quia certo sperabat, eos
mox diuites futuros esse,
vbi Plutus recepisset vi-
sum. Παπαὶ h. l. est
particula aut admiran-
tis simul et irridentis,
H 2

Χρ. Οὐκ, ἢν γε πλατῆσωσιν ἐξ ἀρχῆς πάλιν.

Ἄλλ' ἴθι, σὺ μὲν ταχέως μολών. Καρτί δ' ἔω, λέγε.

vt Lat. *parae*: aut potius *miserantis*. Schol. τὸ παπαί σχετλιαστικὸν ἐνταῦθα. Hesych. παπαί· σχετλιασμός. Πόνῃροι ξύμμαχοι sunt, vt opinor, *adiutores mali* i. e. *ignavi, pigri*: nam *miseria, inopia*, homines reddit timidos, atque adeo ignauos et pigros: et in scholiis, in quibus diuersae interpretationes vocabuli πόνῃρος exhibentur, legitur etiam haec, ἀσθενεῖς, ἀπράκτες. Ab Eurip. Troadd. 469 vocantur κακοὶ σύμμαχοι. Οὐκ' intell. ἔσονται πόνῃροι. Ἐξ ἀρχῆς πάλιν dictum est, vt v. 25 εὖνεις πάνυ σφόδρα· vbi v. et Deuar. in v. πάλιν.

222. Ἄλλ' ἴθι, σὺ μὲν ταχέως μολών· h. e. Tu vero *auola hinc*. Quid faciam? cedo. *Agricolae arcesse; inuenies autem ipsos forsitan in agris laborantes; vt eorum quisque hic aequalem nobiscum Pluti partem auferat. Recte: has v. ro carnes seruorum aliquis intro ferat. Ego quidem id curabo: sed tu quam velocissime curue.* ἴθι, σὺ ταχέως μολών est *abi tu citato cursu: tu hinc auola*. Ita enim Hemsterhusius edidit ex edit. Florentina principe: quam ipsam scripturam retinuerant in suis exemplis Bernh. Iunta et Gelenius. Aldus vero vul-

Χρ. Τὰς ζυγγωργούς κάλεσον (ἐυρή-
σεις δ' ἴσως
Ἐν τοῖσιν ἀγροῖς αὐτὰς τάλαιπορε-
μένους)

gavit δραμάν· quem se-
quutus est, praeter
alios, Kusterus. Mihi
et ipsi placet magis le-
ctio Florentina. Nam
primo veteres Gramma-
tici, ut Hesychius, ver-
lum μολεῖν, quod fere
venire, ire, significat:
vid. Phoeniss. 81. 269:
interpretantur etiam
per τρέχειν et δραμεῖν·
ita ut valde probabile
sit, δραμῶν esse inter-
pretamentum Partic.
μολῶν· deinde verba
eundi adiunguntur ver-
bis eiusdem generis, ita
ut celeritatem actionis
exprimant, atque adeo
reddi Latine Aduerbiis
debeant: quod genus
οἴχεσθαι Il. β', 71: ἰέναι
Odyss. β', 324. γ', 469:

βαίνειν Odyss. γ', 162.
Itaque ἴθι μολῶν est *curre*,
abi statim: et ἴθι
ταχέως μολῶν *abi sta-*
tim velociter, h. e. *auo-*
la hinc: gehe ge-
schwind.

V. 225. Δραῖ ἐτ Fut.
contractum, pro δραῖσω
ut v. 57: ubi v. ζυγγω-
ργοὶ sunt *agricolae*;
quatenus referuntur ad
Chremylum, qui et
ipse agricola erat. nam
Chremylus ostendit Ca-
rioni, eos fore ἐν τοῖσιν
ἀγροῖς. Sed quum no-
men γῆ etiam *vineas*
complectatur: γεωργοὶ
interdum sunt *vinito-*
res, vinearum cultores.
vid. Marc. 12, 1. Κάλε-
σον· nam καλεῖν dicitur

225. Ὅπως ἂν ἴσον ἕκαστος ἐνταυθοῖ
παρῶν,

Ἡμῖν μετὰσχη, τῷδε τῷ Πλάτῃ
μέρος.

Καὶ. Καὶ δὴ βαδίζω· τῷτο δὲ τὸ
κρεάδιον,

is, qui aliquem venire iubet ad alterum: sed καλεῖσθαι is, qui aliquem venire iubet ad se, qui aliquem arcessi iubet ad se. Interdum tamen Act. vim Medii habet, non contra. vid. v. 260. Ταλαιπωρεῖσθαι, ut verba μοχθεῖν (v. 28) et πονεῖν (v. 254), ponitur proprie de iis, qui laborant, qui grauibus et difficilibus laboribus membra defatigant; ut ii, qui opus faciunt rusticum. Cf. Xen. Memor. 2, 1. 18. Et quia poëta vsus est Medio: satis apparet, Activum proprie dictum esse de iis, qui alios laborare iubent: sed fere

vim habere reciprocam, ita, ut intellegatur ἑαυτόν.

V. 225. Ἐνταυθοῖ idem est, quod ἐνταῦθα, interprete Hesychio: nempe *domi meae*: Dativus ἡμῖν pendet ab Adiectiuo ἴσον· et ὅπως ἂν ἴσον ἕκαστος ἡμῖν μετὰσχη τῷδε τῷ Πλάτῃ μέρος idem est, quod ὅπως ἂν ἕκαστος πλάτῃ ἴσως ἡμῖν· vid. v. 148. et 221: ut eorum quisque aequae nobiscum ditescat. Καὶ δὴ βαδίζω iam ab eo: nam Chremylus dixerat ἴθι, v. 222: et Hesych. καὶ δὴ· ἐπὶ τῷ ἡδὴ· add. v. 414 et Deuarius in v. καὶ δὴ p.

Τῶν ἐνδοθέν τις εἰσενεγκάτω λαβών.
 Χρ. Ἐμοὶ μελήσει τῆτό γ' ἀλλ' ἀνύ-
 σας τρέχε.

195 f. et in v. δὴ p. 107.
 h. e. recte: gut. Τῆτο
 τὸ κρεάδιον v. 320. vo-
 catur κρέας. Vñus est
 poëta nomine Deminu-
 tiuo, rationem habens
 personae loquentis. nam
 feruis nihil carius est
 cibo, atque adeo carne.
 Nam Chremylus sacri-
 ficauerat in templo A-
 pollinis: sed reliquiae
 victimarum consume-
 bantur in epulis, (v.
 Theophr. charr. 9.) ita
 vt conuiuarum quisque
 suam portionem posset
 etiam secum domum re-
 ferre. id quod tum ab
 Carione factum esse ap-
 paret. vid. ad h. l. schol.
 Caeterum etsi in libris
 nonnullis editis melius
 legi videatur τῆτί: quia
 δεικτικῶς positum est:
 tamen recepto τῆτι le-

ges metri non constant,
 quum longum sit, vt
 existat Amphimacer,
 quem non fert natura
 senariorum. Οἱ ἐνδοθέν
 sunt serui, familia, οἰ-
 κέται. Nam ἐνδον et
 ἐνδοθα inprimis in Atti-
 corum lingua valet in
 domo, domi: sed οἱ
 ἐνδον et οἱ ἐνδοθα dicun-
 tur non omnes, qui in
 domo sunt, verum tan-
 tum serui, familia vid.
 Theophr. charr. 4. 11,
 et infra v. 965. Hoc
 loco dicuntur οἱ ἐνδοθέν,
 quia ii, qui aliquid in-
 tro, in domum, ferre
 debent (εἰσενέγκαι), de-
 bent ante e domo pro-
 dire. —

V. 229. Ἀνύσας τρέ-
 χε h. e. curre quam ve-
 locissime. nam verbi ἀνύ-

230. Σὺ δ', ὦ κρείττε Πλῆτε πάντων
δαιμόνων,

τεῖν aliis verbis iuncti haec vis est, vt indicet celeritatem actionis, quae altero verbo declaratur, atque adeo Latini reddi debeat Aduerbis statim, celeriter, quantocytus. nam qui studet perficere aliquid, is celeritatem adhibet. Sic v. 349. λέγ' ἀνύσας v. 648. πέρχαιε ὅ,τι λέγεις, ἀνύσας v. 975. ἔκδ' ἐρεῖς ἀνύσασα. Cf. Albertus ad Hesych. p. 409 To. 1: et Vigerus 6, 2. 2. ibique Hogenus. —

230. σὺ δ', ὦ κρείττε Πλῆτε πάντων δαιμόνων h. e. tu vero, Plute omnium deorum maxime, intra mecum huc: haec enim est domus, quam te oportet pecunia replere, hodie,

quouis modo. Ego vero inuitissime sane intro semper domum alienam. nihil enim boni unquam mihi ibi contigit. nam si aedes hominis auari intraro, statim me defodit in terram: et rogatus ab amico probo, vt ipsi det pauxillulum pecuniae, negat se me unquam vidisse. Si vero domum hominis prodigi ingressus fuero scortis et aleae obiectus, nudus foras eiicior per breui tempore. Moderatum enim liberalemque hominem nunquam nactus es. Δαίμονες sunt, hoc loco, omnino dii. Chremylus enim antea docere instituit, Plutum esse auctorem potentiae Iouis, cultus deorum, omnium artium humanarum,

Εἴσω μετ' ἐμῶ δ' εὐρ' εἴσιθ'. ἢ γὰρ
οἰκίᾳ

Αὕτη εἶν, ἣν δεῖ χρημάτων σε
τήμερον

Μεσὴν ποιῆσαι, καὶ δικαίως καὶ ἀδι-
κῶς.

omnium bonorum et
malorum, quae homi-
nibus acciderent. unde
eum vocat κράτιστον, h.
c. *maximum*, *potentis-
simum*: Hesychius: κρά-
τιστος· ἰσχυρότατος, δυ-
νατώτατος. Est de hoc
vocabulo disputatiun-
cula ap. Canegieterum
in dissert. de aetate et
stilo Auliani c. 6. (Am-
stel. 1731. 8.) Εἴσω —
δεῦρ' εἴσιθι h. e. *ingre-
dere mecum in hanc do-
mum*. poterat omitti
εἴσω· nam εἰσιέναι per se
est *ingredi in aliquem
locum*. vid. v. 249. Sed
etiam Matth. 26, 58. est
εἰσελθεῖν εἴσω. Τήμερον
Attice dictum est pro
σήμερον. Moeris: τήμε-

ρον, Ἀττικαί· σήμερον.
Ἑλληνες. Et καὶ δ' αὖτως
καὶ δικῶς est *quouis modo*,
id quod docet primo res
ipsa; nam facultates et
opes aut iure parantur
aut iniuria: deinde
scholastes istam formu-
lam tradit idem valere,
quod παντὶ τρόπῳ· de-
nique Berglerus locum
attulit ex Andocidis
orat. 1, ubi formulae
καὶ δικαίως καὶ ἀδικῶς
iuncta sunt, interpre-
tationis causa, verba ἐκ
παντὸς τρόπου. Ap. Te-
rent. Andr. 1, 3. 9. est,
eodem sensu, *qua iure
quaque iniuria*: ut le-
gendum puto cum Guic-
to: non *quo iure*, ut
editum est. *χρήματα*

Πλ. Ἄλλ' ἄχθομαι μὲν εἰσιῶν, νῆ
τὲς θεῶς.

235. Ἐς οἰκίαν ἐκάστου ἁλλοτρίαν πάνυ·
Ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλαυσ' ἔδεν αὐτῷ
πώποτε.

*Ὡν μὲν γὰρ εἰς Φειδωλὸν εἰσελθὼν
τύχῳ,

h. l. pecunia: vid. 238.
— 243, — Proluss. Pa-
laeph. p. 22 f. Parti-
cula πάνυ cohaeret cum
verbo ἄχθομαι et πάνυ
ἄχθομαι εἰσιῶν est per-
quam inuite, haudqua-
quam libenter, intro:
nam ἄχθομαι proprie
est onere, pondere, pre-
mor, grauior: deinde
aegre fero, doleo: piger
me: sed Participp. iun-
ctum Adu. inuite. Ver-
bo ἀπολαύειν iunctum
est nomen ἀγαθόν, quia
ponitur in vtramque
partem, sensu et bono
et malo, de rebus bo-
nis et laetis non minus,
quam de rebus tristi-

bus et malis. v. Ienius
et Hemsterhus. ad Lu-
cian. p. 101 f. To. 1, et
Albertus ad Hesych. p.
469. To. 1. Caeterum
αὐτῷ idem est, Hesy-
chio interprete, quod
ἐκεῖ et αὐτόθι, ibi nem-
pe in aedibus alienis.

V. 237. Εἰς Φειδω-
λόν· Kusterus legi iu-
bebat εἰς Φειδωλῶ. sed
Bentleius ὡς Φειδωλόν,
vt v. 241. est ὡς παραι-
πλήγαι· sed neutra e-
mendatio adiuuatur au-
thoritate Codicum ve-
terum: nisi quod iam
in edit. Florent., e Fra-
cini coniectura, rece-

Εἰς οὗς κατάρυξέν με κατὰ τῆς γῆς
κάτω.

ptum est ὡς Φειδωλόν. At non modo ὡς, (vid. ad. v. 32) sed etiam εἰς, iungitur Accusatiuis nominum personarum, ita, ut locum significet, in quo persona est: ut Act. 16, 40. εἰσῆλθον εἰς τὴν Λυδίαν. h. e. εἰς τὸν οἶκον τῆς Λυδίας v. 15: ubi v. Albertus, in primisque Berglerus ad h. l. Εἰς Φειδωλόν igitur est in domum, in aedes, auari: nam Φειδωλός est auarus, tenax, cupidus: qui etiam σκνιφός et μικρολόγος dicitur, cuius naturam et mores eleganter descripsit Theophrastus charr. 10. Hoc docent primo attributa v. 238 - 241: deinde oppositum vocabulum παραπλήξ v. 242. Notauit hanc verbi potestatem Hesych. Φειδωλός· Φειδόμενος δαπανᾷν, σκνιφός· sed

glossam σκνιφός interpretatur per μικρολόγος. Moeris: Φειδωλός, Αττικῶς· σκνιφοί, Ἑλληνες καὶ κοινόν· ubi v. Pierf. p. 388. Caeterum scholiastes perperam tradit, Φειδωλός compositum esse e verbis Φεῖδομαι et δέναι, et dictum pro Φειδωδός· immoducum est a verbo Φεῖδομαι, ut αἰμαρτωλός a verbo αἰμαρτάνω· cuiusmodi Adiectiua studium indicant et assiduitatem actionum earum, quae verbis significantur.

V. 238. Κατάρυξέν με κατὰ τῆς γῆς κάτω· h. e. defodit, defodere solet, pecuniam, quam mecum illuc attuli, in terram, quod Matth. 25, 18 dicitur ὥρυξεν ἐν τῇ γῇ· nam Aoristus vterque (vid. v. 244) habet vim omnium

Κἄν τις προσέλθῃ χρηστὸς ἄνθρω-
πος φίλος,

240. Αὐτῶν λαβεῖν τι μικρὸν ἀργυρί-
διον,

Ἐξαερός ἐστι, μὴδ' ἰδεῖν με πάποτε.

Ἦν δ' ἄς παραπλήγ' ἄνθρωπον εἰσ-
ελθὼν τύχῳ,

Temporum, v. ad Vuel-
ler. p. 173. Et κάτω
additum est verbis κατὰ
τῆς γῆς, vt Act. 2, 19.
καὶ δώσω-σημεῖα ἐπὶ τῆς
γῆς κάτω. Χρηστὸς
utilis: h. e. bonus, pro-
bus, i. e. aut frugalis,
aut suavis: quod appo-
situm non parum auget
turpitudinem auaritia.
Μικρὸν ἀργυρίδιον· vt v.
147. διὰ μικρὸν ἀργυ-
ρίδιον· et τὸ μικρὸν idem
est, quod πάνυ, μάλα,
μικρόν· vt v. 212. τὴν
ἀγαθήν. Ἐξαερός ἐστι
h. e. negat, inficiatur.
Hesych. ἔξαερος· ἀερέ-
μενος. Gloss. vet. ἔξαε-
ρος Inficians, inficiator,

negabundus. Est forma
loquendi admodum fa-
miliaris Atticis, et poë-
tis et oratoribus. vid.
Spanhemius ad h. l. Ap.
Theophrast. char. 18.
est ἔξαερον γίνεσθαι. Et
ἔξαερός ἐστι μὴδ' ἰδεῖν με
πάποτε h. e. negat se
unquam fuisse diuitem;
queritur, se esse inopem
et pauperem, dictum
est, vt v. 59. μανθά-
νεις, ὅς φησιν εἶναι.

V. 242. Παραπλήξ
proprie valuisse videtur
eum, qui fila lyrae ma-
le et perperam pulsaret,
ita vt sonos ederent dis-
cordes et discrepantes

Πόρναισι καὶ κύβοισι παραβεβλη-
μένος,

inter se: cf. schol. et Suidas h. v.: deinde ita dictus est *cerritus*; *vacerra*; *mente alienatus*; *vecors*; *insanus*. Schol. ἀφρον, μωρόν. Schol. Doruil. μανικόν. Hesychius: παραπλήξ· παράφρων, τὰς φρένας βλαμμένος, μανιώδης, παρακόπτων, παραφρονών. Denique ita vocatur quicumque ea facit, vel dicit, ut videatur *insanus esse menteque alienatus*: ea quae sint, debet reperiri indicio seriei orationis. Hoc loco significat hominem prodigum, luxuriosum, profusum, ἄσωτον: nam primo opponitur Φειδωλῶ *auaro* v. 237: deinde dicitur esse aleator et scortator. Nam πόρναι sunt *fornicariae*; metrices olente in fornice stantes (Horat. l.

sat. 2, 10.) vid. Salmasius de foen. trapez. v. 141 fs. Gloss. vet. πόρνη, ἀπὸ καμάρας ἢ ἱσάται, *Fornicaria*. Nomina habent inde, quod vendunt corpora pretio: nam *πέρνην* significat *vendere*, *πωλεῖν*, atque adeo *πέρνησαι se*, corpus suum, *vendere*. Κύβοι sunt *tesserae*, ut ἄσφαλαλοι *tali*: tessleris ludebatur tribus, sed talis quatuor: tesserae habebant latera sex, tali latera quatuor. unde *κυβεία* est *alea*, lusus tesserarum, et *κυβεύειν* valet *aleatorem esse*: quo de genere lusus legi, praeter Senftlebiū et Pauī libros de Alea, potest Ioh. Meursii Graecia ludibunda in v. *κυβεία*, et Suterii Palamedes (L. B. a. 1625, 8). Caeterum

Γυμνὸς θύραζ' ἐξέπεσον ἐν ἀκαρεῖ
χρόνῳ.

aleatores fuisse etiam Athenis homines contentos, eorumque artem ap. Athenienses humilem et infamem positam esse, intellegitur et Xen. Memorr. 1, 2. 57 et Theophrast. charr. 6: et ὡς παραπλήγας poeta dixit, non εἰς παραπλήγας vid. v. 237: nam etiam in Cod. Dorvil. ita legitur, et ap. Suidam v. παραπλήξ' ut auribus inferuiret. — Παραβάλλειν dicitur proprie de pabulo, quod iumentis obiicitur: vorlegen: ut ap. Homer. Odys. δ', 41. παραβάλλειν ζείας obiicere equis zeas, femina: Dinkelkörnner: et Il. ε', 369. παραβάλλειν εἶδας obiicere equis pabulum: omninoque de iis, qui obiiciunt bestiis cibum. Sed poni-

tur etiam de iis, qui aliquem alteri committunt et tradunt. Plutus igitur dicitur πόρνοις καὶ κύβοις παραβάλλεσθαι, quatenus facultates et opes, quas secum illuc attulit, ab homine prodigo commendae traduntur fornicariis. Sed queritur etiam Plutus, se ab homine prodigo, eiici mox foras exutum opibus: ἐξέπεσον θύραζε. nam Aor. vim omnium Temporum habet: vid. ad v. 238: ἐκπίπτειν dicuntur ii, qui eiiciuntur ex aliquo loco, ut ἐκπίπτειν τῆς πόλεως, τῆς πατρίδος, addito etiam Casu personae, a qua eiiciuntur, interveniente particula παρὰ qui h. l. commode intellegi potest, παρ' ἐκένε. nam θύραζε in

245. Χρ. Μετρίῃ γὰρ ἀνδρὸς ἐν ἐπέτῳ
 Χρὲς πῶποτε·

lingua Atticorum idem valet, quod ἔξω in communi Graecorum oratione, *foras*: ut v. 956. Moeris: Δύραζε, Ἀττικῶς ἔξω, Ἑλληνικῶς. Ab Hesychio explicatur verbis εἰς τὰ ἔξω τῆς Δύρας· quae ipsa in Etymol. M. habentur, nisi quod ibi legitur εἰς τὸ ἔξω· Ἀκαρῆς Atticis idem est, quod μικρός, auctore Moeride; vel potius idem, quod ἐλάχισος, interpretibus schol. et Etymol. M. h. v.: quam interpretationem confirmat et origo vocabuli, et auctoritas Glossariorum Graeco Latinorum. nam in his ἀκαρῆς explicatur nomine *momentum*, et ἀκαρῆς Adiectiuo *momentarius*: sed ἀκαρῆς ductum est a verbo κείρεσθαι *tonderi*, atque adeo dicitur proprie de

pilo, qui adeo brevis est, ut tonderi et desecari nequeat. v. schol. vet. et Etymol. M. Itaque ἀκαρῆς χρόνος est *breuissimum tempus*, uno verbo *momentum*: et ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ est *momento*, ut Liuius loquitur, i. e. *celerime*: Dicitur etiam absolute ἐν ἀκαρεῖ· quam formulam Hesychius interpretatur formula ἐν ῥίπῃ, h. e. ἐν ῥίπῃ ὀφθαλμοῦ 1. Cor. 15, 52. Denique γυμνὸς est *nudus*, *exutus opibus*, *inops*: nam refertur ad opes, quibus ornatus Plutus intrauit aedes hominis prodigi. Atque sic etiam Adiectiuum γυμνηλὸς usurpatum est. Hesychi. γυμνηλοὶ· οἱ ἀκτῆμονες καὶ πένητες.

V. 245. Ante enuntiationem μετρίῃ γὰρ·

Ἐγὼ δὲ τέττῃ τῷ τρόπῳ πῶς εἶμι
ἀεὶ.

πῶποτε intelliigi debet
πείθομαι, simileue ver-
bum, credo, recte: ich
glaube es: ganz recht.
nam sic apparet, quō
pertineat γάρ. Scilicet
partēs eiusmodi vocis
agit, in sermonibus,
nutus et gestus corpo-
ris. Cf. v. 252. Ἀνὴρ
μέτριος est *vir modera-
tus et temperans*, h. e.
neque fordidus, avarus,
neque prodigus, pro-
fusus. nam refertur ad
Φειδωλὸν v. 237, et ad
παραπληγὰ v. 241. add.
v. 247 f. Et ἐπιτυγχά-
νειν μετρίῳ ἀνδρὶ est *ve-
nire in aedes viri mode-
rati*: quatenus illud fit
casu et fortuito. —

246. Ἐγὼ δὲ τέττῃ
τῷ τρόπῳ πῶς εἶμι ἀεὶ.
h. e. *ego vero fere sem-
per sum talis*. etenim
et libenter parcus sum,

*ut nemo alius, et rur-
sus sumtuosus, re et
tempore ita postulante.*
At eamus intro: nam
videat te velim et uxor
et filius unicus, quem
ego amo plurimum post
te. Credo. Cur enim
quis nollet fateri tibi
vera? a) Ἐγὼ τέττῃ τῷ
τρόπῳ εἶμι est *ego sum
his moribus: ego sum
huiusmodi: ego sum
talis: meine Art ist
diese*. Hesych. τρόπος
ἡθὺς — προαίρεσις. Ver-
ba τέττῃ τῷ τρόπῳ ex-
plicantur v. 247 f. Pro
πῶς εἶμι ἀεὶ in libris e-
ditis legitur πῶς εἶμι
ἀεὶ, quomodo etiam
scholiastēs legerit ne-
cesse est. nam animad-
vertit, πῶς esse θαυμα-
σικόν. At tum post ἀεὶ
nota interrogationis po-
ni deberet, ita, *ego vero
qui fit ut sim semper*

Ἐγὼ δὲ τὸτ' ἔτ' τὸν τρόπον πῶς εἶμ' αἰεὶ.

talis? At admiratio aliena est, hoc loco, a persona Chremyli: et interrogationis figura tollitur tota orationis series. Hemsterhusius igitur, praecunte Devario p. 330 f., recte edidit πῶς εἶμ' αἰεὶ, ita ut particula πῶς coniungi debeat cum particula αἰεὶ. nam primo particula πῶς ponitur maxime ab Atticis indefinite, sic, ut respondeat particulæ Lat. *fere*: ut Aesch. Socr. 2, 17. ὥδ' πῶς sic *fere*: deinde sic apte cohaerēt oratio Chremyli, estque personae eius apprime conueniens. Verbum χαίρω iunctum Participiis verborum reddi Latine potest Aduerbio *libenter*: Φειδόμενος, ὥς, ἔδεις ἀνῆς est longe

parcissimus: quod circuitionis genus Latini acceperunt a Graecis: elegantia eius inde existit, quia rem ita exprimit, ut magnitudo eius egregia magis sentiat, magisque aperta pateat: v. Valquen. ad Phoen. p. 537: πάλιν est *rursus, retro, e contrario*: ἀναλίσκειν absolute positum est pro ἀναλίσκειν τὰ χρέματα, *sumtus, impensas, facere*: et ἀναλεῖν etsi possit Praesens videri esse, quum praecedat Φειδόμενος, et ἀναλίσκω tempora sua ducat ab obsoleto Praesenti ἀναλόω: tamen puto Fut. esse. nam primo Attici delectantur, hoc in genere verborum, Futuris contractis: deinde quum Futurum complectatur

Χαίρω τε γὰρ Φειδόμενος (ὥς ἔδεις
ἀνὴρ,)

Πάλιν τ' ἀναλῶν, ἡνίκ' ἂν τέτῃ δέῃ.
Ἄλλ' εἰσίσωμεν, ὥς ἰδεῖν σε βέλομαι

saepe, ut Aoristi, omnia
Tempora: quidni Fut.
recte referri ad Praesens
possit? praesertim
quum haec ratio non
nova sit et inusitata. v.
ad Phaedon. 58, 19. 65,
26. Caeterum verba
ἡνίκ' ἂν τέτῃ δέῃ non
necesse est ut dicamus
cum scholiasta Doruil.
pertinere ad utrumque
Partic., Φειδόμενος et
ἀναλῶν, quum e v. 248.
pateat, verbis Φειδ., ὥς
ἔδεις ἀνὴρ, indicari ho-
minem frugalem et di-
ligentem, non avarum
et sordidum. Τέτῃ igitur
referendum est ad
τὸ ἀναλίσκειν, et verba
ἡνίκ' ἂν τέτῃ δέῃ verti
possunt *in tempore, re
ita ferente et postu-
lante.*

V. 249. Εἰσιέναι *ire
intro*, in domum. vid.
v. 231. Ὡς est *nam*,
quippe, vel *quod*, ὅτι.
Articulus in verbis τὴν
γυναῖκα καὶ τὸν υἱὸν non
superfluous est, ut scho-
liastes praecipit: immo
necessario requiritur, ut
oratio sit perspicua et
clara, neque obscura et
ambigua. nam Articulo
sublato, obscurum est,
utrum σὲ, an γυναῖκα et
υἱὸν, sit subiectum ora-
tionis. Caeterum υἱὸς
μόνος, ὃν ἐγὼ φιλῶ idem
est, quod Matth. 3, 17.
υἱὸς ἀγαπητοῦ, ἐν ᾧ εὐ-
δόκησα. v. Proluss. P. 2.
p. 13.: nam vocab. ἀγα-
πητοῦ de Christo, dei
filio, in libris N. T. ita
ponitur, ut idem decla-
ret, quod *μόνος*. v. Pro-

250. Καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὸν υἱὸν τὸν
μόνον,

Ὅν ἐγὼ φιλῶ μάλιστα μετὰ σέ. Πλ.
πείθομαι.

Τί γάρ ἂν τις οὐχὶ πρὸς σέ τά-
ληθῆ λέγοι;

lusio pr. de vitiis Lexx. N. T. p. 19 f. Cf. supra v. 35. Πείθομαι i. e. *credo, te magis amare me, quam filium: credo, te diuitiarum amantio-rem esse, quam filii.* Schol. *χαριέντως τῷ τῷ*, inquit. Scilicet Chremylus ista oratione usus erat, ut Plutum moue-

ret eo magis: sed Plu- tus eam ita accepit, ut ei exprobraret cupiditatem pecuniae, sic ta- men, ut Chremylum ne offenderet. *Πρὸς σέ: te audiente: coram te: te audiente: ut nos dicere solemus in sermone patrio, bey dir.* —

ACTVS II. SCENA I.

(Τετράμετροι, Ἰαμβικοί, Καταληπτικοί,
Δίμετροι, Ἀνακρεόντριοι, καὶ ἄλλοι τινές.)

ΚΑΡΙΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταυτὸν θυμόν
φαγόντες

253. ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ· h. e. vos, qui
saepe easdem cum do-
mino cepas syluestres
esitavistis, amici, et
populares, laboriosi, a-
gite, properate, festi-
nate. neque enim tem-
pus est cunctandi: immo
summam nacti estis op-
portunitatem et occa-
sionem, quam dimittere non debetis. Atqui vi-
des pergere nos iam
studiose, quantum fieri
potest a senibus iam de-
crepitis imbecillis. Tu
vero postulas, ut ego
aequo tecum gradu cur-
ram, quum tamen nec
dixeris mihi, cur do-
minus tuus arcessierit
nos. Πολλὰ habet vim
Aduerbii πολλάκις πυκ-

Ἄνδρες φίλοι, καὶ δημόται, καὶ τῶν
 πονεῖν ἐρασαί.

νῶς, saepe numero, crebro, vt τὰ πολλά Rom. 15, 22. persaepe: vbi Codd. nonn. πολλάκις: immo πλειστάκις. et particula δὲ, hoc quidem loco, respondet particulae Latinae utique, vernaculae gar: vt πολλά δὲ sit gar oft: Dativus τῷ δεσπότῃ pendet a Pronomine ταυτόν: vt v. 225 f. ἴσον ἡμῖν et ταυτόν Attice dictum est pro τὸ αὐτό. Moe- ris: ταυτόν, Ἀττικῶς τὸ αὐτό, Ἑλλήνες. Θύμον. Grammatici veteres etiam in Masculino genere Θύμος laudant: vid. schol. ad v. 283 et Suidas in v. Θύμος. Hesychius interpretatur per τὸ σκόρο- δον allium: sed alii Grammatici, vt schol. ad v. 283, schol. Dorvil. ad h. l., et Moscho-

pul. Eclog. Att. in v. Θύμος, tradunt, Θύμον in Atticorum lingua idem valuisse, quod in oratione Graecorum communi βολβός et ἀγρικρόμμυον. His igitur auctoribus, Θύμον est cepa agrestis, sylvestris: eine wilde Zwiebel. Hae cepae erant Athenis cibus hominum tenuium atque inopum. id quod non modo schol. vetus ad v. 283. observavit et Dorvil., qui ὡς χρῶνται, inquit, οἱ πένητες δι' αἴκραν ἀπορίαν: sed docet etiam, praeter hunc locum et v. 283, locus Antiphanis ap. Athen. 2, 19. p. 60. Οὐδεὶς κρέως παρόντος ἐδίδει Θύμον. add. Lucian. Timon. c. 56. p. 173. To. 1. et Ern. ad Callim. fr. 261. p. 533. —

255. Ἴτε, ἐγκοινοῦτε, σπεύδετε, ὥς ὁ και-
ρὸς ἔχει μέλλειν,

Horat. I. ep. 12, 21. Itaque ὦ τῷ δεσπότῃ ταυτὸν Δύμον φαγόντες est vos, qui in eadem cum hero meo vixistis inopia: vos, qui aequae fuistis inopes, ac dominus meus. Δημόται sunt populares, ut vocantur a Terentio Eun. 5, 9 1. Adelph. 2, 1. 1.: h. e. qui sunt de vno eodemque populo, pago. Scilicet Attica diuisa erat in certas civitates, et dioeceses, quae a Graecis δῆμοι, a Latinis populi, dicuntur: Kreyssse, Cantons: a quibus ciues Athenienses nominabantur, ut ciues Romani a tribubus; nam ciues Athenienses descripti erant tum in Φυλαῖς denas; Φυλὴ quaeque habebat certum numerum δῆμων· de quibus Atticae populis et pagis extat li-

bellus Ioh. Meursii, editus L. B. a. 1616. 4: et Paralipomena ad hunc de δῆμοις libellum, vna cum Excerptis e Sponii Itinerario de pagis Atticis, vulgavit Graevius Ultrai. a. 1684. 4. Nomina habebat fere ab opidis et vicis ibi positis. Intell h. l. populares Chremyli, heri Carionis; quos Carion vocat τῶ ποιεῖν ἐραστὰς h. e. ποιητὰς, laboriosos. vid. v. 224. Ἴτε, ἐγκοινοῦτε, σπεύδετε, h. e. pergite, properate, festinate: currite propere: nam ii, qui hortantur alios ad id, quod maxime cupiunt fieri, verba cumulare solent, neglecta copula. Nam ut σπεύδειν est Lat. studere, h. e. properare, festinare: ita etiam ἐγκοινοῦν valet accelerare, properare: quia ii, qui festinant et properant,

Ἄλλ' ἐς' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ἥ δέϊ
παρόντ' ἀμύνειν.

pulverem excitant. v. Etymol. M. in h. v.: qui hoc verbum explicavit verbo κατεπείγε-
σαι. vt Hesychius verbis σπένδειν, ἐνεργεῖν, ἐπείγε-
σαι. Est illud poëtis Atticis admodum fami-
liare: v. Spanhemius et Berglerus ad h. l.: et vt Aristophanes id verbo σπείδειν praeposuit, ita Eurip. Hecub. 507 post-
posuit, σπένδομεν, ἐγ-
κονίζμεν. Et quum ad ista verba referatur ver-
bum μέλλειν. euidens est, hoc idem declarare, quod βραδύνειν. Gloss. vett. Μέλλω Postero, cunctor. vt Actt. 22, 16. —

V. 256. Ἀκμή proprie est *mucro, cuspis, acies*: Gloss. vett. ἀκμή σιδήρεα *Acies*: deinde ita dicitur id, quod *sum-
mum est in re quaque*: et refertur vel ad *prima*, ita vt significet *maturi-*

tatem, tempus quo ma-
tura sunt; vt Apoc. 14, 18. ἤκμασαν αἱ σταφυλαὶ h. e. *maturuerunt, ma-
turae sunt, vnae*: vel ad *aetatem*, ita vt in-
dicet *florem aetatis, pubertatem*; vt παρθένος ἀκμαῖα *virgo matura viro, nubilis*, quae etiam ὥραια, γάμος ὥ-
ραια, et ἐν ὥρᾳ γάμος, et ἐν ἀκμῇ γάμος, vocatur: quum παρθένος ὑπέρακ-
μος (1. Cor. 7, 36.) sit *virgo exoleta*: Suidas: ὑπέρακμος. ὑπερδραμῶν τὴν ὥραν. vel ad aliam *rem quamvis*, ita vt declaret *articulum tem-
poris*, h. e. momentum temporis rei gerendae et peragendae maxime *opportunum*; höchst e *Zeit*, summam rei ge-
rendae facultatem; *oc-
casionem commodissi-
mam maximeque ido-
neam*. v. Berglerus ad h. l. Hoc loco refertur

Χο. Ὁυκδὲν ὁρᾷς ἐρμωμένους ἡμᾶς πά-
λαι προθύμως,

ad tempus; nam ἔστι
pertinet ad ὁ καιρός
ita ut ὁ καιρός ἔσ' ἐπ'
αὐτῆς τῆς ἀκμῆς sit
adeſt ipſe temporis arti-
culus: *es iſt die höch-
ſte Zeit: commodiſſi-
mam nacti eſtis diteſ-
cendi occaſionem.* Ἀμύ-
νειν proprie eſt propul-
ſare: deinde opem ferre,
ſuccurrere. v. Kuſterus
V. M. I, 34. Hoc loco
ἀμύνειν τῇ ἀκμῇ eſt oc-
caſionem diteſcendi non
dimittere, immo am-
plecti, eaque uti. nam
qui tempus et occaſio-
nem amplectitur, ei
quaſi ſuccurrit. Caete-
rum παρόντ' Hemſter-
huſius edidit, auctori-
tate L. Boſii animad-
verſſ. p. 5, et legum
metri iuſſu, quippe
quae non ferunt ſcriptu-
ram omnium librorum
veterum, παρόντας eſt
enim verſus Iambicus

tetrameter catalecticus.
vnde etiam Bentleius
reponi iuſſerat πάραντ'
h. e. παραντίκα, παρα-
χρήμα, ἐυθέως Heſych.
Sed emendatio Boſii
proprius accedit ad ſcri-
pturam vulgatam: ac-
commodatior eſt reli-
quae orationi: vid. v.
225. 255: et facilius
ſic reperiri poteſt, quo-
modo nata ſit lectio παρ-
όντας. Scilicet Gram-
matici, qui docere vel-
lent, Dualem pro Plu-
rali poſitum eſſe; quae
quidem Numerorum
permutatio non noua
eſt (v. Arnaldus Lectt.
Grr. p. 186) adſcripſe-
rant ας, qua ſyllaba
librarii imperiti ipſum
verborum poëtae con-
textum auxerunt. Atque
ſic ſtatuerem malim, quam
cum Boſio παρόντ' ac-
cipere pro παρόντα:
nam παρόντε pertinet

Ὡς εἰκός ἐστιν, ἀθροεῖς γέροντας ἀν-
δρας ἤδη.

ad agricolas, idemque
est quod ὑμᾶς. Ὁρμαῖν
est concitare, impellere:
sed ὀρμαῖσαι concitare,
impellere, se, h. e. vel
proficisci; vel ire, per-
gere, vt h. l.: προθύ-
μως cohaeret cum Par-
tic. ὀρμωμένους, et red-
di potest *sedulo, alacri-
ter, enixe* Glos. vett.
συντόμως schol. nam sic
leg. pro συντόμως. vt
v. 324: et πάλαι arbi-
tror verti posse *iam,*
iam dudum: Schol.
enim monet, τὸ πάλαι
esse ἔ μόνον βραδυτήτος
ἐπιρρήμα, ἀλλὰ καὶ τα-
χυτήτος. h. e. usurpari
non tantum de spatio
temporis longo, quod
elapsum est, sed etiam
de admodum breui.
Idem animaduertit Pha-
vorinus ex Eustathio,
huncque particulae

usum ait familiarem esse,
vt omnino Atticis, ita
maxime Aristophani.
nam senes illi coeperant,
conspecto Carione emi-
nus, ad eum pergere.
Legitur sic particula
πάλαι Marc. 15, 44.
ἐπηρώτησεν αὐτὸν, εἰ
πάλαι ἀπέθανε. vbi
Codd. nonnulli e vers.
vulg., vt videtur, inter-
polati, habent ἤδη.
Vulg. *iam*. Neque La-
tini aliter vtuntur par-
ticulis *iam dudum*, et
nos ita dicere solemus
schon lange. v. ad
Phaedon. 27, 2. Caete-
rum ἔκθ' est *atqui*:
du siehst ia. Atque
ita vertit iam Frischli-
nus; etiam Deuarius
p. 292. sic interpreta-
tur: sed suspicatur ta-
men, legendum esse
ἔκθ', retracto Accentu,

Σὺ δ' ἀξιοῖς ἴσως με δεῖν, πρὶν ταῦ-
τα καὶ φράσαι μοι,

vt Berglerus, qui vertit
nonne. Quae tamen su-
spicio inanis videtur.
Nam v. 261. Carion
imitatur orationem fe-
num, iis illudens. ibi
vero particula δὴπερ im-
pedit, ne legi possit
ἐκγε. Itaque nec hic
interrogatio locum ha-
bere potest; praesertim
quum aliena sit a graui-
tate et acquanimitate
fenum.

V. 258. Γέροντες ἀν-
δρες sunt senes grandae-
vi, decrepiti. nam vt
πρεσβύτης dicitur is qui
agit annum aetatis ter-
tium et quinquagesi-
mum, vsque ad quartum
et sexagesimum, ita γέρον
incipit esse is, qui trans-
gressus est annum quar-
tum et sexagesimum. v.
Tzetzes ad Hesiod. Egey.

p. 143 et Ασπ. p. 212
Basil. Sed Grammatici
tamen, etiam scriptores
ipsi, valde inter se dis-
sentiunt, in definien-
dis verbis partium et
quasi actuum vitae, hu-
manae, et aetatis. Et
ἀδενεῖς γέροντες sunt
inualidi, infirmi, senes:
unvermögende. Εἰ-
κός ἐστιν est, vel *credi-
bile, verisimile, est, vel
aequum, par est, recte
fieri, postulari, potest*.
Itaque ὡς εἰκός ἐστιν ἀδε-
νεῖς intell. ὁρμαῖσαι
est quantum recte po-
stulari et fieri ab inuali-
dis potest. Ἀξίον pro-
prie est dignum, con-
ueniens, consentaneum,
putare. deinde velle,
(Theophr. charr. 6, 2
f.) postulare, vt h. l.:
Με nam loquitur vnus
senex nomine omnium:

260. Ὅτῃ χάριν γ' ὁ δεσπότης ὁ σὸς κέ-
 ληκεν ἡμᾶς.

Ἰὼς θεῖν· h. e. ut ego
 aequo tecum gradu cur-
 ram: nam Ἰὼς idem
 est, quod ἐξίσῃ schol.,
 aequè celeriter, ac tu:
 vid. v. 148. Atque sic
 recte intellexit hunc lo-
 cum Frischlinus, nam
 vertit, ut aequis pas-
 sibus tecum curramus.
 Sed Berglerus perperam
 interpretatus est, at tu
 forte vis, ut curram.
 In verbis πρὶν ταῦτα
 καὶ φράσαι μοι scholia-
 stes inesse monet hyper-
 baton; alii synchysin
 vocant: quum verba de-
 buerint ita strui, καὶ
 ταῦτα πρὶν φράσαι μοι
 h. e. et quidem ante,
 quam dixeris mihi;
 quum tamen nondum
 mihi dixeris. Atque
 sic Frischlinus accepit
 haec verba. nam vertit,
 et hoc prius, quam nos
 certos reddas. Certe
 non rara sunt exempla
 huius generis hyperba-
 ti, s. synchysios, prae-
 fertim in sermonibus.
 v. Dorvil. ad Charit. p.
 259 et p. 319 ff. nos ad
 Plat. Criton. 8, 1. Alii
 vero, ut Berglerus,
 Pronomen ταῦτα con-
 iungunt cum verbis ὅτῃ
 χάριν, et vertunt prius-
 quam istud dicas mihi.
 Ego ita sentio. Prior
 sententia mihi propter
 ea displicet, quia tum
 foret duplex Hyperba-
 ton: cuius generis ex-
 empla alia dubito, an
 reperiantur alibi: et si
 ταῦτα καὶ dictum esset
 pro καὶ ταῦτα et quidem,
 maxime, in primis:
 particula καὶ careret
 sensu omni alio; quum
 tamen apertum sit, eam
 iunctam esse verbo φρά-

Καρ. Οὐκ ἔν πάλαι δὴ πρ λέγω· σὺ
δ' αὐτὸς ἐκ ἀκούεις.

σαι, ita, ut significaret
vel, auch nur. Puto
igitur, ταῦτα cohae-
rere cum verbis ὅτ' ἔ-
χ' ἔγω· nam primo Pro-
nomen demonstrativum
fere ita praemittitur,
ut verbis sequentibus
explicetur: ut v. 246
ss.: deinde quum Pro-
nomen ὅ, τ' sit Collecti-
vum, recte dici potest
ταῦτα, ὅτ' ἔχ' ἔγω· et
poëta usus est Plurali
numero, ut ostenderet,
senem putasse, causam,
cur arcesserentur a Chre-
mylo, esse gravem et
magnam: Sed καὶ non
debet praetermitti in
Versione Latina, immo
reddi *vel*. Sensus enim
loci, ut opinor, est hic,
*tu vero postulas, ut ego
aequo tecum gradu cur-
ram, ante, quam, non
exposueris, sed vet*

*ostenderis, mihi hoc,
cur dominus tuus nos
arcessat: ehe du mir
auch nur mit einem
Wort gesagt hast. Nam
vnus senex loquitur no-
mine omnium: et
Actium καλεῖν vim Me-
dii habet: ut Matth.
2, 7. vid. ad v. 223.—*

V. 261. ἐκ ἔν πάλαι δὴ-
πρ λέγω· h. e. atqui ego
illud iam, ut opinor,
dixi: sed tu non audis.
Dominus enim meus
ait, vos omnino omnes
suauiter esse et iucunde
victuros, inopiae labo-
rumque molestiis libe-
ratos. Quid? et qua-
re adductus dominus
tuus nuntiari hoc nobis
iussit? Dominus meus
domum venit, o miseri,
cum sene quodam squa-
lido, cernuo, aerum-

Ὁ δεσπότης γάρ φησιν, ὑμᾶς ἡδέως
ἀπαντας

noſo, ruſoſo, caluo, edentulo, etiam verpo, ut opinor. Οὐκ ἔν πάλας illudit Carion ſenem: nam primo utitur eadem orationis forma, quia iſte uſus erat: vid. 257 f.: vnde ἐκὼν, hoc quoque loco, eſt atqui; πάλας iam; δὴ πρὸς ut opinor; et Praeſens λέγω eſt loco Praeteriti ἔλεξας, quia iſ, qui ſemel aliquid dixit, neque id retractauit, illud ſemper dicere videtur: nun ich dächte, ich hätte es ſchon geſagt: deinde exprobrat eidem auditus grauitatem; incommodum ſenibus fere proprium: σὺ δ' αὐτὸς ἐκ ἀκέρει. v. ſchol. ad h. l. nam αὐτὸς iungitur Pronominibus perſonalibus, ſine vlla emphasi: denique ita

reſpondet, ut ſenex non ſtatim videre poſſit, cur dominus eius ipſos arceſſiat: et reliquis ſenibus inopiā exprobrat. φησὶ h. e. nuntiare me vobis iuſſit, et ſuo nomine oſtendere: ut Marc. 14, 14. ὁ διδάſκαλος λέγει h. e. magiſter noſter interrogare te ſuo nomine nos iuſſit. Ἀπαντας h. e. omnino, ad unum, omnes: ἡδέως ζῆν eſt ſuauiſſime, iucunde, viuere: ψυχρὸς βίος eſt vita moleſta, miſera; quatenus quis eam agit et trahit in inopia: ſchol. Doruill. ad ψυχρὸς τοιοῦτος γάρ ὁ τῶν πενήτων. nam frigus corpori moleſtum eſt: cuius corpori viſ frigoris moleſta eſt, eum miſerum eſſe putamus: βίος δύſκολος eſt et ipſa vita

Ψυχρὸν βίον καὶ δύσκολον ζῆσθαι
ἀπαλλαγέντας.

Χο. Ἐσὶν δὲ δὴ τί; καὶ πόθεν τὸ
πρᾶγμα τῷ, ὃ φησιν;

molesta; quatenus quis
eam agit et trahit in la-
boribus; ut agricolae;
nam cibi fastidiosi ei,
qui eos capit, sunt mo-
lesti. (*Δύσκολος* est fa-
stidiosus.) Schol. igitur
et cum eo Suidas duo
verba ψυχρὸν καὶ δύσκολον
recte interpretantur
vno verbo *ταλαιπῶρον*.
Quam interpretationem
confirmat etiam hoc,
quod ad utrumque vo-
cabulum refertur vnum
ἡδέως. Caeterum vis
verbi ἀπαλλάττεσθαι ex-
plicata est alio loco:
βίον ἀπαλλαγέντας ζῆ-
σθαι dictum est pro βίον
ἀπαλλάττεσθαι καὶ ζῆσθαι.
denique βίος et βίον,
ζῆν et ζῶν, differunt in-
ter se sic, ut haec verba

dicantur de vita animali,
illa de vita rationali. v.
Ammonius v. βίον et
βίος.

V. 264. Καὶ πόθεν
τὸ πρᾶγμα τῷ, ὃ φη-
σιν; h. e. et unde, quō-
modo, hoc, quod ille
ait, fieri possit? i. e.
haudquaquam: nullo
modo credibile est, id
futurum esse; nos opu-
lentos fore: Suidas:
πόθεν ἀριητικόν ἴσον
τῷ ἔδαμῶς. Etiam schol.
Eurip. ad Phoeniss. 1614
explicat per ἔδαμῶς. v.
interpp. Thomae M. in
h. v. et Deuarius p. 321.
Sed cum φησὶ pertineat
ad Chremylum (v. 262),
non ad Carionem;
quum senes sint creduli,
maxime si quis iis spem

265. Καρ. Ἐχων ἀφικνται δεῦρο πρεσβύ-
την τίν', ἃ πόνηροι,

diuitiarum ostendat:
malim locum ita inter-
pretari, ut ἔστι δὲ δὴ τί;
— sint verba cupide
quaerentis, *quid vero?*
et qua ratione adductus
dominus tuus hoc nobis
nuntiari iussit? Sic fere
Elisabetha Luc. 1, 43.
καὶ πόθεν μοι τῆτο. —
Δεῦρο· h. e. domum.
vid. v. 231. ἔχων πρεσ-
βύτην τινὰ h. e. cum
sene quodam: ut v. 269.
σωρὸν- χρημάτων ἔχοντα.
cum magna opum copia
nam sic reddi debet.
Latine Partic. ἔχων· ut
ap. Palaeph. fab. 8.
ἀφικνεῖται· πολὺν ἔχων
σερτόν. v. Proluss. Pa-
laeph. p. 50 f. Πόνη-
ροι· quia erant agri-
colae, atque adeo labo-
riosi. Schol. Doruil.
γεωργοί. ῥυπῶν est
sordidus, squalidus.
Plutus ita dicitur, quia

et corpus eius erat squa-
lidum (vid. v. 84.), et
pallium sordidum, nam
verba ῥίπας, ῥυπαῖν,
ῥυπῆν, ῥυπαρός, vsur-
pantur de sordibus cor-
poris et vestium. Sic
εἵματα ῥερυπώμενα
Hom. Odys. ζ', 59. 87.
93. Aelian. V. H. 14,
10. ῥυπαρά χλαμύς· et
Iac. 2, 2. opponitur in-
ter se ἐδῆς ῥυπαρά, et
ἐδῆς λαμπρά· et ap.
Theophr. char. 10. μι-
κρολέγος a fullonibus
contendit enixe, ut ad-
dant pallio multum cre-
tae ἵνα μὴ ῥυπαίνηται τα-
χύ. Κυφός est incuruus,
cernuus, in terram pro-
nus: der vor Alter ganz
gebückt geht. Schol. κυρ-
τόν Hesych. κυφόν· καμ-
πύλον, κύρτον, διὰ γῆρας
ἐπικεκυρτωμένον. Glos.
vett. κύφος Cebulus. leg.
Cernulus. Luc. 13, 11.

ῥυπαῖντα, κυφόν, ἄθλιον, ῥυσόν,
μαδῶντα, νωδόν.

Οἶμαι δὲ, νῆ τὸν ἔρανόν, καὶ ψωλόν
αὐτὸν εἶναι.

fic est συγκύπτουσα. "Αθλιον miserum, i. e. ut opinor, caecum, hic enim recte dici simpliciter ἄθλιος potest. ῥυσός est rugosus Gloss. vett. ἔχων ῥυτίδας Eph. 5, 27. Schol. ῥυτίδας ἔχονται. Hesych. ῥυσοῖσι ῥευσσηκῶσι, γερανοῖσι. Μαδῶν est, caluus, glaber; glabrio Gloss. vett. Schol. Doru. κόμην μὴ ἔχοντα. Schol. vet. Φαλακρόν. Vnde μαδισήριον dicitur vulsella f. vulsella, instrumentum, quo euelluntur pili e corpore. Alii μυδῶντα nam μυδᾶν est nimio madore vitari, putrescere, et μαδᾶν valet etiam madere: sed μυδᾶν non poni solet sic, ut sit caluum esse. v. Ruhnqu. ad Gloss. Plat.

p. 132. Koen. ad Greg. p. 265. Νωδός denique est edentulus: Gloss. vett. der keine Zähne hat: Schol. ὀδόντας μὴ ἔχοντα διὰ τὸ γῆρας. Hesychius: νωδός ὁ ὀδόντας ἐκ ἔχων. Nam particula, νε, νῆ, et νῶ, sunt priuatiuae, σεσηταικὰ μόρια, ut ne ap. Latinos: v. Gell. N. A. 13, 22. (interdum ἐπιτατικὰ, ut νῆδυμος praedulcis:) v. Eust. ad Il. p. 729. Rom. vt, νῶνυμοι (Hesiod. Erg. 154.) obscuri, ignobiles: νωδός segnis, piger, ὁ τῷ θόρειν, h. e. ὀξέως κινεῖσθαι, ἐσερημέιος v. Glossar. N. T. Fabric. p. 174.

V. 267. Ψωλός dicitur fere verpus, recuti-

Χο. ὦ χρυσὸν ἀγγεῖλας ἐπῶν, πῶς
φῆς; φράσον μοι.

tus, is qui caret praeruptio: qui etiam ἀπεψωλημένος dicitur. Hesych. ψωλόν· τὸν ἀπεσκολυμένον· ab ἀποσκολιπτῶ defeco praeruptium. Suidas: ψωλός· λειπόδερος. Aliter interpretatur schol. ἀσχήμονα κατὰ παρέκτασιν τῆ μορίῃς. At hic vocatur ψωλόεις. Gloss. vett. ψωλόεις *Mentulatus*: quae ipsa Glossaria habent nomen ψωλή, idque interpretantur nominibus Latinis *menta*, *mentula*, *praeruptium*. Ego vero quaerendum amplius censeo, annon ψωλός accipi, hoc loco, possit de eo, cui pars corporis pudibunda amputata est, deest: nam sic vocabulum magis responderet vocabulis μαδῶντα, γωδόν· et appa-

ret plane, cur poeta Curionem iurare iusserit per Caelum, νῆ τὸν ἔρᾶνόν. nam Saturnus fertur Caelo parenti defecuisse genitalia. vid. Hesiod. Θεογ. 180 ff. Apollodor., 1 p. 5. Plato Euthyphron. 6.—

V. 268. ὦ χρυσὸν ἀγγεῖλας ἐπῶν; h. e. o optimum et optatissimum nuntium! quid ais? narro iterum mihi. Ostendis enim, dominum venisse cum acervo bonorum. Immo vero eum ego ostendo venisse cum acervo malorum senilium. Num putas, si nos deceperis, te impune abiturum esse; praesertim quum ego baculum habeam? χρυσὸς ἐπῶν sunt aurea i. e. praestantissima, exi-

Δηλοῖς γὰρ αὐτὸν σωρὸν ἥκειν χρη-
μάτων ἔχοντα.

*mia, gratissima, utili-
lissima, verba, h. e. o-
ptimus, exoptatissimus,
nuntius: nam χρυσὸς
ἐπὶ dictum est pro
χρῦσεα ἐπὶ aurea verba,
aureus nuntius: vt v. 530
δαπάναι ἱματίων pallia
sumptuosa et pretiosa:
quae forma loquendi ex
Oriente petita videtur.
v. Proluss. nostras de
Verff. Grr. p. 83. ff.
Prolus. 9 p. 11. χρῦ-
σεον autem, vt aureum
ap. Latinos, dicitur
quicquid in aliquo gene-
re eximium est, opti-
mum, praestantissimum:
quia aurum bonitate
vincit metalla alia o-
mnia. Itaque χρυσὸς
ἐπὶ s. χρῦσεα ἐπὶ sunt
per se, vel elegantissima,
lectissima verba; qua-
tenus spectantur per se:
vel verba utilissima;*

quatenus referuntur ad
eos, qui audiunt, vel
legunt; vt τὰ τῶν Πυθα-
γορείων χρυσᾶ ἐπὶ h. e.
versus Pythagoreorum
utilissimi. Hoc loco
significatur istis verbis
nuntius optimus, caris-
simus, iucundissimus,
exoptatissimus, τιμιώ-
τατος λόγος schol. Et
χρυσὸν ἀγγείλας ἐπὶ
est is, qui attulit nun-
tium exoptatissimum;
qui nuntiauit rem gra-
tissimam, iucundissi-
mam et optimam: nun-
tius optimus: nuntius
rei laetissimae: εὐαγγε-
λιστής. b) Πάλιν in ex-
emplo Aldino, iisque
editionibus, quae ex eo
fluxerunt, non legitur:
sed Kusterus et Hem-
sterhusius hanc parti-
culam recte addiderunt.
nam primo addita legi-

270. Καρ. Πρεσβυτικῶν μὲν δὲν κακῶν ἔγνων
ἔχοντα σωρὸν.

tur in Cod. Arundel. et Doruil., etiam in edit. Florr. duabus, Farreana, et Geleniana: deinde requirunt eam, non solum leges metri, sed etiam res ipsa et animus senis laetitia plenus. nam Cario iam dixerat, quo comite herus domum venisset, et animus bono nuntio, praeter opinionem, exhilaratus, gestit eum iterum accipere. Δηλοῖς γάρ nam ex iis, quae Cario de comite Chremyli dixerat (v. 266. f.), suspicatus erat senex, eum domum venisse, non quidem cum ipso Pluto, sed tamen diuitiis auctum. vid. schol. ad h. l. Nam qui cum Pluto, diuitiarum auctore et datore, domum venisse dicitur, is illuc venisse

recte credi potest diuitiis ornatus. Vnde senex addit, αὐτὸν σωρὸν ἔχοντα h. e. *herum tuum domum venisse diuitem*. Etenim 1) αὐτὸς refertur ad Carionem, h. e. ad feruum, atque adeo idem est, quod v. 262. ὁ δεσπότης nam αὐτὸς saepe ita ponitur, vt referatur ad alius personae, vel rei, vocabulum: e quo adeo reperiri debeat eius potestas, vt vernac. *er*. Verbi causa, αὐτὸς ap. Plut de discr. amici et adulat. c. 14. refertur ad κόλακα: significat igitur *regem*: αὐτοῖς refertur Odyf. i, 40 ad urbem, et declarat *ciues*: Odyf. κ', 26 ad naues, ita vt intell. *nautae*: αὐτῇ Iliad β', 517 et 327 ad liberos, et valet *matrem*; ad ancillas Odyf. ζ', 99. et est

Χο. Μῶν ἀξιοῖς φενακίσας ἡμᾶς
ἀπαλλαγῆναι

hera: αὐτὸς v. 956 ad
feruos, τὰς ἐνδοθι, et
indicat *herum*; vt h. l.
2) Ἡκεῖν non est *venire*,
vt vertunt vulgo, immo
venisse, nempe domum.
id quod non solum om-
nino vsus huius Praesen-
tis apud Atticos docet;
sed vel maxime hoc,
quod Carion v. 265 dixit
ἀφικταῖ δεῦρο· sed v.
284 dicit, τὸν Πλῆστον
ἦκει Ἀγών. v. Loefn. ad
Ioh. 8, 42. 3) Σωρὸς
proprie est *aceruus gra-
norum*: schol. κυρίως δὲ
σωρὸς, τὸ ἐκ μικρῶν
σπερμάτων συναγόμενον
πλῆθος· dei deponitur
de *aceruo* aliarum re-
rum, velut terrae, lapi-
dum, lignorum, cadaue-
rum. Gloss. vett. σωρὸς
γῆς *Rudus*, *agger*: σω-
ρὸς λίθων, ἢ ξύλων *Con-
geries*: σωρὸς νεκρῶν

Strages. Itaque σωρὸς
χρημάτων est *aceruus*
nummorum, *pecuniae*:
qui χρήματα dicuntur,
quia boni sunt et utiles.
Act 8, 20 — ἀργύριον-
χρήματα. "Εγώ γ'· in-
telli δηλῶ· et particulae
μὲν ἔν· reddi recte pos-
sunt *et vero*, *immo vero*:
vt v. 287 v. Vigerus 8,
8, 18 κακὰ πρεσβυτικά
sunt *mala*, *incommoda*,
senilia, quae accidunt
senibus, quibus affici-
vntur senes: quorum
aliquot genera Carion v.
265 enumeravit. Nem-
pe Carion negat, se dixis-
se, Chremylum domum
venisse cum Pluto, h. e.
diuitem, vt senex ille
recte suspicatus erat:
sed, vt senes illudat, ait,
se dixisse tantum, Chre-
mylum domum venisse
cum sene, *incommodis*

Ἀζήμιος, καὶ ταυτ' ἐμὲ βακτηρίαν
ἔχοντας;

senilibus omnibus cum-
mulato: hanc senten-
tiam expressit verbis,
πρεσβ. κακῶν ἔχοντα σω-
ρὸν, vt oratio ipsius re-
sponderet orationi senis.
id quod studiose facere
solent ii, qui id agunt,
vt alios illudendo et ca-
villando irritent.

V. 271. Μῶν idem
est in libris Atticorum,
quod in scriptis reliquo-
rum Gracorum μὴ ἄρα
num, num forte. Moe-
ris: μῶν, Ἀττικῶς. μὴ
ἄρα, Ἑλληνικῶς. Legitur
etiam v. 372. 846. (vbi
schol Dor. ἄρα δὴ 881.
Ἀξίῳν est *putare* h. l.,
sperare: idem quod νο-
μίζειν et ὑπολαμβάνειν.
Suidas: Ἀξίῳν· ἀντὶ τῶ
νομίζων, ὑπολαμβάνων.
Λυσίας καὶ Πλάτων.
Harpocratio: ἀξιοῖ· ἀν-

τὶ τῶ νομίζει· Ἀντιφῶν-
cf. adv. 259. Φενακίζειν
est et ipsum verbum At-
ticum, valens idem, quod
ἐξαπατᾶν, *fallere*, *de-*
cipere. Moeris: Φενα-
κίζειν, Ἀττικῶς· ἐξα-
πατᾶν, Ἑλληνικῶς.
Virumque hoc verbum
coniunxit Demosth. de f.
legat. p. 125. 189 To. 2.
Tail. Auctore scholiasta
ductum est a nomine Φε-
νάκη, quo idem Gram-
maticus ait proprie
significari τὴν προοδετήν
καὶ ἐπιτηδευτήν κόμην,
h. e. *galericulum*, *ca-*
liendrum, *capillamen-*
tum *adscititium*, *comas*
adscititias, quibus mu-
lierculae, vetulae maxi-
me, in capillorum rari-
tate, ita vtantur, vt
eas videri velint natiuas.
Ἀπαλαγῆναι ἀζήμιος h.
e. *te abiturum esse im-*

Καὶ. Πάντως γὰρ ἄνθρωπον φύσει
τοιῆτον εἰς τὰ πάντα

pune. nam Adi. habet
vim Adu. ἀζημίως. vid.
ad v. 127. Caeterum
καὶ ταῦτα est in primis,
maxime: zumat: vt v.
1176. Aesch. Socr. 3, 2.
et Βακτηρίαν, baculum,
gestabat senex, vt eo
corpus sustineret, gra-
dumque adiuuaret, vid.
v. 258. —

V. 273. πάντως γὰρ
ἄνθρωπον φύσει τοιῆτον.
h. e. plane vero putatis,
me esse hominem natura
ad vafritiem omnino fa-
ctum, nihilque veri dice-
re? Quam graues gerit
et seueras vultus teneb-
rio! crura tua nervis
et compedibus impedi-
ri gestiunt! Tu quum sis
capularis senex, quid
mori cessas? Pereas
cum nugacitate et vafri-
tie tua! Nondum dixi-

sti nobis, cur nos herus
tuus venire ad se iusserit:
et nos in laboribus occu-
pati, tamen studiose te
sequimur famelici. a)
In libris editis, ante
Hemsterhusii tempora,
legitur post verba ὕγιες
εἰπεῖν signum interroga-
tionis: quod Hemster-
husius in suo exemplo,
nescio cur, iustulit.
Nam primo particula
γὰρ ponitur in interro-
gationibus non raro, ita,
vt fere admirationem
grauem et seueram ex-
primit: vt v. 286. Pa-
trius sermo ita frequen-
tat particulas, nein —
denn: deinde talis in-
terrogatio non aliena
est a persona Carionis.
nam homines vafri et
versuti quum vident,
dubitari de ipforum
fide, admirari solent,

Ἠγεῖθε μ' εἶναι καὶ δὲν ἂν νομίζεθ'
ὕγιες εἰπεῖν·

275. Ὡς σεμνὸς οὐ 'πίτριπτος' αἰ κνημαί,
δέ σε βοῶσιν

quid sit; quod ipso-
rum fides in suspicionem
adducatur, quo magis
occultent fraudulentiam.
b) Πάντως co-
haeret cum verbo ἡγεῖσ-
θε, et valet *proptus*,
plane, *vere*: ἀληθῶς
schol. Ap. Hesychium
legitur, πάντως ἴσως
δυνάμει, ἀληθεία, κυρί-
ως· sed corrigi debet
ἴσον δυνάμει, ἀληθεία,
κυρίως, h. e. *proprie va-*
let idem, quod ἀληθεία.
Τοιῦτος pertinet ad
verba senis v. 271 Φεισ-
κίσας ἡμᾶς, atque adeo
notat *hominem fallacem, fraudulentum,*
veteratorem, tenebri-
nem, mendacem. Ita-
que ἄνθρωπος φύσει τοι-
ῦτος εἰς τὰ πάντα, vel
εἰς ἅπαντα, ut scholia-

stes, est *homo totus a*
natura compositus e
fraudibus, fallaciis,
mendaciis. nam εἰς τὰ
πάντα, vel εἰς ἅπαντα,
est *omnino: durhaus*.
Iam ut genus fraudis et
fallaciae definiretur:
addidit poeta verba,
καὶ δὲν ἂν νομίζεθ' ὕγιες
εἰπεῖν h. e. *putatis me*
mendacem esse. nam
ὕγιες, verbis λέγειν et
εἰπεῖν iunctum, signifi-
cat idem, quod ἀληθῆς,
verum.

V. 275. Ἐπίτριπτος
dignus qui conteratur:
est, nunc vocabulum ge-
neris, significans *homi-*
nem perditum, vitiis
ita obrutum, sceleribus
et flagitiis ita deditum,
ut nulla spes sit, cum ad

Ἰοῦ, ἰοῦ· τὰς χοίνικας καὶ τὰς πέ-
δας ποθεῖσαι.

frugem esse rediturum: nunc vocabulum formae, declarans hominem certa cuidam vitio, (v. 619) *sceleri, flagitio, deditum*. Hoc loco Carion a sene ita vocatur propter fraudulentiam et mendacitatem, ita, ut sit *tenebrio: der einen einen blauen Dunst vormacht; fraudulentus; dolosus; mendax*. Gloss. vett. ἐπίτριπται *Tenebriones*. Nos dicere in lingua vernacula talem hominem solemus *einen Erzlügner*. Conf. Reitius ad Lucian. p. 662. To. I. Σεμνός est proprie *venerabilis*: et quia feminae castae et pudicae sunt venerabiles, σεμνή dicitur femina *casta, pudica*: deinde *gravis, seuerus, is qui gerit vultus et seue-*

ros: ernsthaft. nam homines venerabiles gerunt vultus graues et seueros. Scilicet Carion ista debet putari ita dixisse, ut vultus graues et seueros induerit: v. Spanhemius ad h. l. κνήμαι sunt *crura*. nam κνήμη crus constat duabus partibus: aduersa dicitur ἀντικνήμιον h. e. *tibia*; auersa vocatur γαστροκνήμιον h. e. *sura*. vid. Pollux 2, 190. Χοίνικες sunt *nerui*, h. e. ligna crassa et rotunda, in quae pedes, crura feruorum, furum, omninoque captiuorum arcebantur. unde etiam ζυλοπέδαι dicta sunt καῖλαι, ποδοκαίκαι, ποδοπεράβαι; itemque ζύλαι. vid. Act. 16, 24: et Cangius Gloss. in v. ζύλον. Prolus. de Vit. Lexx. N. T. 19. p.

Καρ. Ἐν τῇ σωρῶ νυνὶ λαχὼν τὸ
γράμμα σε δικάζειν.

21. f. Κνήμαι igitur
τὰς χοίνας ποδῶσαι
crura, quae gestiunt
coniici in nervos: in
den Stock. Πέδες sunt
compedes, vincula, qui-
bus cura impediuntur:
quae ab aliis Graecis πε-
ρισκελίδες dicuntur.
Moaris: πέδη, Ἀττικῶς
περισκελὶς, Ἑλληνικῶς.
Et κνήμαι τὰς πέδας πο-
δῶσαι sunt crura, quae ge-
stiunt compedibus vinci-
ri. Sic nervus et compe-
des coniunguntur a Ca-
tone ap. Gellium II, 18.
βοῶσιν est Fut. contr. pro
βοήσουσιν et ἰξ, ἰξ, est vox
σχιστλιασική, quam
ipsa natura exprimit, et
fere repeti atque iterari
iubet. Gloss. vett. ἰξ, ἰξ
Heu, heu. add. v. 478.
Caeterum senex istis ver-
bis ostendere vult, Cari-
onem esse hominem pe-

tulantem, neque prius
quieturum esse, quam,
petulantiae suae causa,
in nervum coniiciatur et
compedibus vinciatur.
Carion ista senis voce la-
cessitus, exprobrat ei et
comitibus annosam se-
nectam, iisque impre-
catur mortem. Scilicet
Athenis erant decem
iudicia, notata totidem
litteris, Gerichtshöfe:
in quibus quaerebatur
de criminibus et publi-
cis et privatis: in singu-
lis iudiciis sedebant de-
ni iudices: nam e singu-
lis tribubus (φυλαῖς) le-
gebantur deni ciues: sed
ut appareret, quānam in
iudicio quoque iudices
federent: centum ta-
bellae litteris Alphabeti
primis decem inscrip-
tae: his enim insignita
erant δικασήρια demit-

Σὺ δ' ἔ βαδίσεις· ὁ δὲ Χάρων τὸ
ξύμβολον δίδωσιν.

tebantur in fitellam (καδίσκον): tum tabellae educebantur: et qui, verbi causa, eduxisset tabellam littera A inscriptam, is iudex erat in δικαστηρίῳ eadem littera notato: et unusquisque intrans δικαστήριον, accipiebat ἀβκήρυκι scipionem littera sui δικαστήρις notatum, in signe iudicis. vid. ad h. l. schol. Itaque τὸ γράμμα est *tabella*, littera Alphabeti inscripta: τὸ γράμμα σ *tabella a te educta*: Nominiatiui λαχὼν τὸ γράμμα σ *positi sunt*, auctore scholiasta, pro Genitiuis consequentiae. v. ad h. l. Kusterus, et Dauisius ad Max. Tyr. 34, 3 p. 584: δικάζειν est *iudicare*, iudicare: et σορός *arca funebris* Glossarr. vett., *capulus*. Cf. ad v. 973. At vero mihi λαχὼν di-

ctum videtur pro ἔλαχε: nam primo si λαχὼν τὸ γράμμα positum esset pro λαχόντος τῶ γράμματος: poeta debuisset scribere σὺ ἔ βαδ., omissa particula δέ: deinde Participia, a poetis maxime, saepenumero ponuntur absolute, omisso verbo Substantiuo. Daues. p. 124. probat λαχὼν: at sic requiro sensum idoneum: *sortitus es litteram tuam, ut iudicares in capulo*. Iam quid est, *tabella a te educta sortita est iudicium in capulo*; nempe littera Σ inscripta; *tu sortitus es munus iudicandi in capulo*, nisi tibi mors decreta est a natura; *tu es mortis proximus*; *tu es senex capularis*: *decus capuli*. Sed Carion hanc sententiam expressit istis potius

Χο. Διαξέξαγείης· ὡς μόθων εἶ, καὶ
 φύσει κόβαλος,

simum verbis, ut illu-
 deret seni, ut exprobra-
 ret ei pecuniae cupidi-
 tatem, et temeritatem in
 iudicando. nam senex v.
 269 dixerat, αὐτὸν σωρὸν
 ἔχοντα· propterea Ca-
 rion dixit, ἐν τῇ σορῶ·
 senex v. 275 Carionem
 appellarat ἐπίτριπτον·
 propterea Carion ait,
 λαχὸν-δικάζειν. Illu-
 dendi studium ferui
 etiam ex eo apparet,
 quod ostendit, senem
 fortitum esse munus iu-
 dicandi in nouo plane
 iudicio: quia Athenis
 nullum erat iudicium,
 quod esset littera Σ no-
 tatum. Σὺ δ' ἔβαδίζεις·
tu vero cessas pergere in
capulum; tu vero cessas
mori; quin tu statim
moreris? nam iudices,
 fortitione facta, perge-
 bant in suum quisque δι-

κατήριον. Ὁ δὲ Χάρων τὸ
 ξύμβολον δίδωσιν· Cha-
 ron ferebatur esse porti-
 tor manium, qui eos per
 Styga et Acheronta, flu-
 vios inferorum, trans-
 veheret: ξύμβολον est
 omnino id, e quo conici
 aliquid atque collegi
 potest; iudicium; si-
 gnum; insigne: hoc loco
 indicat baculum, scipio-
 nem, insigne iudicis: δι-
 δωσιν est praebet, dare
 vult s. paratus est. Nam
 haec verba addidit Ca-
 rion, quia iudicibus δι-
 κατήρια intrantibus tra-
 debantur scipiones ἀνέ-
 ρουκι, ut supra significa-
 vimus, ut seni exprobra-
 ret senectutem decrepi-
 tam. nam ex iis, quae
 de singulis verbis dicta
 sunt, intellegitur, Ca-
 rionem ostendere, senem
 istum esse senem capula-

280. Ὅστις φενακίζει· φράσαι δ' ἔπω
τέτληκας ἡμῖν,

rem, qui cogitare debeat de morte, non de diuitiis, neque insolenti oratione uti.

V. 279 Διαῤῥαγείης h. e. *pereas*. nam qui *dirumpi* aliquem iubent, eum perire volunt. Sed utitur senex hoc potissimum verbo, quia eum facit esse hominem, cuius pectus mendaciis, fraudibus, fallaciis, non repletum fit, sed refertum. cf. v. 893. Nam addit, ὥς μόθων εἰ κ λ. Ὡς est, hoc loco, particula admirationis cum indignatione coniunctae, ut Lat. *quam! quanto per e!* nam μόθων, hoc quidem loco, notat hominem garrulum, loquacem, nugacem. nam primo ab Harpocrate; cuius in Lexico fere eadem le-

guntur de hoc vocabulo, quae in Scholiis; et ab schol. Doruil. explicatur verbo φλύαρος, et ab Hesychio nomine σπερμολόγος hoc autem nomen significat, Suida auctore, idem, quod εὐρυλόγος et ἀκριτόμυθος. vid. Act. 17, 18: deinde apertum est, Carionem a senex ita vocari ob voces, quas iecit in senem v. 277 f. Φύσει κόβαλος est, aut *natura fallax*; nam κόβαλος ab Hesychio explicatur verbis παιῤῥος, κακῆρος, ἀπατεών. et fallacia fere cum loquacitate coniuncta est: neque nouum est, Adiectiuus, praesertim iis, quorum significatus multiplex est, adiungi verba, quibus eorum potestas definiatur: nam φενακίζειν est *fallere*:

Ὅτε χάριν μ' ὁ δεσπότης ὁ σὸς κέ-
κληκε δεῦρο.

vid. v. 271: aut *natura insolens, contumeliosus*: nam in Cod. Doruil. adscriptum erat ἐβριζήs et homines insolentes sunt iidem fallaces. Interdum praepositur nomini μόθων, ut Equitt. 632, declaratque σωμύλον, λάλον Hesych.

V. 280. Φράσαι τέ-
τληκας dictum est pro
ἔφρασας vid. v. 259:
quae est periphrasis Ho-
merica: quae nec Latini
inuisitata reperitur.
Verba v. 281 explicata
sunt supra v. 260. Πο-
λά μοχθήσαντες sunt la-
boriosi, laboribus occu-
pati in agris: nam μοχ-
θεῖν idem valet, quod
πονέειν et verbis ἐκ
ἔσης σχολῆs declaratur
studium, quo incubue-
runt laboribus fenes;

quantopere ipsos labo-
res vrserint. Προθύμως
est *cupide, studiose*: Se-
dulo: *animo alacri*:
δεῦρο huc h. e. ad te.
nam Carion putandus
est constitisse eminus, et
fenes ad se venire iussisse.
Πολλῶν θύμων ῥίζας διεκ-
περῶντες h. e. *praeteri-
tis et relictis neque euul-
sis cepis multis*, h. e. *fa-
melici*, ita ut nec famem
sedauerimus cepis ob-
viis. nam διεκπερῶν est
transire, praeterire:
nam verba decomposita
fere habent vim verbo-
rum compositorum, ut
διεκπερῶν sit διαπερῶν, sed
διὰ in multis verbis com-
pos. est *trans, praeter*:
ρίζαι θύμων per peri-
phrasin dictum est pro
θύμα de quo vocabulo
diximus ad v. 253. Quo
ipso loco ea vidimus

Οἱ πολλὰ μοχθίσαντες, ἐκ ἔσης
σχολῆς, προθύμως
Δεῦρ' ἤλθομεν, πολλῶν θύμων ῥίζας
διεκπερῶντες.

Καρ. Ἀλλ' ἐκ ἔτι ἂν κρύψαιμι τὸν
Πλῆτον γὰρ, ὃ ἄνδρες, ἤκει

fuisse cibum hominum
inopum et tenuium.
Iam si eiusmodi homines
ostendunt, se aliquem
sequi, ita ut cepas relin-
quant, neque euellant:
quid declarant aliud, ni-
si hoc, quod prae studio
neglegant famem, quod
malint famelici manere,
quam non sequi alte-
rum? — h. e. quod se-
quantur alterum sum-
mo studio, summa ala-
critate.

V. 284. ἀλλ' ἐκ ἔτ'
ἂν κρύψαιμι h. e. at vos
rem non celauerim am-
plius, nam dominus do-
mum venit cum Pluto:
qui nos, diuites reddet.

Verene nos ad unum
omnes possumus diuites
fieri? Immo Midas vos
reddet, si aures aselli
indui poteritis. Quam
gaudeo! quam laetor!
quam gestio plaudere pe-
dibus choreas prae gau-
dio! Si quidem plane
vera sunt, quae tu dicis.
ἐκ ἔτ' ἂν κρύψαιμι h. e.
dicam, cur vos dominus
meus arcessi, vo ari, ad se
a me iusserit. vid. v.
281. Aor. I. Opt. cum
ἂν respondet Praeter.
Coni., ut Cyrop. 5, 3.
15. 5, 5. 13. Ἡκεῖ etiam
hoc loco habet vim Prae-
teriti. nam Chremylus
iam venerat domum
cum Pluto (vid. v. 249

235. Ἄγων ἐ δεσπότης, ὅς ὑμᾶς πλεσίς
ποήσει.

f.) h. e. τὸν Πλεστόν
ἄγων · nam Partic. ἄγων
aliis verbis iunctum La-
tine reddi debet parti-
culacum, ut Partic. ἔχων.
vid. Proluss. Palaeph. p.
p. 50 f. Vtrumque do-
cet comparatio huius
loci cum v. 265: ubi pro
ἄγων est ἔχων, et ἀφικ-
ται pro ἵκει. Hesych.
ἵκει - ἦλθεν. — Caete-
rum pro ἡμᾶς Portus re-
posuit ὑμᾶς: quae lectio
ex edit. Geleniana venit
in nonnullas alias: et
quanquam eam adiuua-
re videri possit responsio
senum; tamen non est
necessaria, quum per
ἡμᾶς inte'l. Chremylus,
Carion, senes: et Carion
fortassis de industria
usus est oratione ambi-
gua; nam ἡμᾶς poterat
dixisse videri, respiciens
ad se et dominum; ut

laceggeret senes eo magis.
Γὰρ inseruit, hoc loco,
et cupidae admirationi,
reddique Latinis parti-
culis vero, ergo, ne, potest:
*wir können also wirklich
alle mit einander?* —
nam ἐς, positum est pro
ἐξ-ς. Et ἡμῶν scribitur,
etiam ἡμῶν, non ἡμῶν, quia
posterior syllaba brevis
est. v. Eustathius ad
Iliad. ε' p. 1112 Rom.
Μὰ τὰς θεάς, ut Hem-
sterhusius edidit; nam
in aliis libris legitur ἢ
τὰς θεάς: habet vim af-
firmationis, ut particu-
lae μὲν ἐν: sed Latine,
ratione seriei orationis
habita, verba μὰ τὰς
θεάς - μὲν ἐν reddi pos-
sunt, immo, immo vero,
immo quidem. Gloss.
vett. Μὲν ἐν Imo qui-
dem. vid. v. 270. Pro
Μιδᾶς Kusterus malebat

Χο. Ὅντως γάρ ἐσι πλεσίοις ἅπασιν
ἡμιν εἶναι;

legi *Μίδαις*· vt cohaere-
ret hoc nomen cum ver-
bis ἐσι πλεσίοις ἡμιν εἶναι.
Immo cohaeret cum
oratione Carionis supe-
riore v. 285 πλεσίῃς ποι-
ήσῃ· id quod iam schol.
vidit: neque vllum va-
rietatis vestigium appa-
ret in antiquis Codici-
bus. Scilicet *Midas* fuit
rex Phrygiae, cui puero
dormienti formicae di-
cuntur in os tritici grana
congeffisse. vnde diui-
tissimum fore, praedi-
ctum est. quod euenit.
v. Cic. Diuin. 1, 36. nam
perhibetur fuisse longe
ditissimus. vnde et *Μίδας*
χρήματα dicuntur di-
vitiae maxime ingentes,
et *Μίδαί* sunt homines
praediuites. Hesych.
Μίδας· — ὁ πλεσίος,
ἀπὸ Μίδα τῆ βασιλέως·
immo ὁ ἀγαν πλεσίος.

vid. Apostol. Prouerb. 13, 19. Itaque *Μίδας* μὲν
ἐν est immo ditissimos
vos *Plutus* reddet. Sed
idem ille Midas quum
Apollini ausus esset
praeferre Pana canen-
tem, Apollo hanc homi-
nis temeritatem fertur
ita ultus esse, vt cum
indui iusserit aures lente
gradientis aselli. v. Ouid.
Met. 11, 92 179. Quae
quidem fabula varie ex-
plicata est a veteribus. v.
schol. ad h. l. et Aposto-
lius d. l. Hinc intelle-
gi potest, cur Carion, il-
ludens senes, addiderit,
ἦν ὥτ' οἷα λάβητε. Ὡς
est Lat. *quam: wie:*
ἡδεῖσθαι et *τέρπεσθαι* est
laetari, gaudere. nam
animus commotus iubet
linguam multiplicare
verba: vt Pac. 291 ὥς
ἡδομαι καὶ τέρπομαι καὶ

Καρ. Μὰ τὰς Θεὰς, Μίδαο μὲν ἔν,
ἦν ὧτ' ὄνυ λαβήτε.

Χο. Ὡς ἡδομαι, καὶ τέρπομαι, καὶ
βέλομαι χορεύσαι

Ἵφ' ἡδονῆς, εἶπερ λέγεις ὄντως σὺ
ταῦτ' ἀληθῆ.

209. Καρ. Καὶ μὴν ἐγὼ βελήσομαι, Θρετ-
τανελὸ τὸν Κύκλωπα

χαίρομαι. Iam homines
laetitia et gaudio pleni,
gestiunt, vel canere, vel
exultare, vel saltare
adeo in orbem. unde fe-
nex, καὶ βέλομαι, inquit,
χορεύσαι ὕφ' ἡδονῆς· nam
χορεύσαι est proprie sal-
tare in orbem; tripudi-
are: ἡδονῆ est gaudium,
laetitia. et particula
ὑπὸ respondet Lat. prae.
Caeterum ὄντως ἀληθῆ
dictum est, sicut nos in
lingua patria dicimus,
wenn es wirklich
wahr ist.

ro volo, threttanelo Cy-
clopa imitans, et pedibus
sic quatiens terram, vos
ducere: eia, agite, pulli
clamitantes, et balantes
ouicularum, capella-
rumque olentium car-
mina, sequimini, nuda-
tis inguinibus, et lasciae
tanquam hirci. — καὶ
μὴν sunt particulae ad-
versatiuae, atque, im-
mo vero Gloss. vett. Sed
reddi, hoc loco, simpli-
citer possunt vero. nam
quum dixisset fenex, se
velle, prae laetitia, in
orbem saltare: Carion,
illudens eos, contra
ostendit, se velle ipsis

V. 290. καὶ μὴν ἐγὼ
βελήσομαι h. e. ego ve-

Μιμέμενος, καὶ τοῖν ποδοῖν ὡδὶ πάρε-
νσαλεύων,

praeire tripudiantem. nam hoc est ἐγὰ βελή-
σομαι ὑμᾶς ἄγειν: quum
Carion mox senes ita
hortetur, εἶα — ἔπειθ' v.
292. 295. Sed ut verba,
θρεττανελό - μιμέμενος,
intellegantur, tenenda
haec sunt. Polyphemus,
Neptuni et Thoosae,
nymphae, filius, fuit
omnium Cyclopum ro-
bustissimus et immanis-
simus, qui deuorasse fer-
tur sex Vlyssis socios.
vid. Odyss. α', 10 ff. 1,
187 ff. Is amasse dici-
tur Galateam, et cum ea
pecus, h. e. ouiculas et
capellas, pascere in Sici-
lia ita, ut etiam fidibus
cecinerit. vid. Riccius
dissertatt. Homerr. diss.
51. Vol. 3. Iam Philo-
xenus, poeta dithyram-
bicus, (v. Gesn. ad Lu-
cian. p. 112. T. 3.) a Dio-

nyfio seniore, Syracusa-
norum tyranno, in lapi-
cidinas missus erat: sed
quum inde aufugisset,
sciretque, Dionysium te-
neri amore Galatae me-
reticis; ut tyranni
crudelitatem vlciscere-
tur: conscripsit carmen
de amore Cyclopis, h.
e. Dionysii. In eo fin-
gitur *Cyclops* cum Gala-
tea pascere pecus, et in-
ter pascendum citharam
pulsare: cuius sonum ut
exprimeret, usus est voce
θρεττανελό. vid. schol.
ad h. l. et Suidas v.
θρεττανελό. Carion igitur
fingit se esse *Cyclo-
pem*, pastorem; senes
pecus, h. e. ouiculas et
capellas: et quia non
habebat citharam: osten-
dit, se velle iis ita prae-
ire, ut voce imitetur so-
num citharae. nam

Ἵμᾶς ἄγειν, ἀλλ' εἶα τέκεα θαρμὶν
ἐπαναβοῶντες

θρεττανελό est τῆς λύρας
ἀπήχημα· ἡ γὰρ κιθάρα
κρηομένη τοῖστο μέλος ποι-
εῖ, θρεττανελό, θρεττα-
νελό schol. Retineri igitur
haec vox in Versione
Latina debet. Caeterum
Fut. βελήσομαι poëta
usus est, et quia conti-
nuatio actionis signifi-
catur, et quia βελήσο-
μαι ἄγειν per periphra-
sin dictum est pro ἄξω·
cuius periphraseos caus-
sa inde repetenda est,
quia senex dixerat, καὶ
βέλομαι χορεύσαι. Ὡδὶ·
Sic, hoc modo. nam po-
situm est δεικτικῶς, ita
vt Carion hanc vocem
edens putandus sit pe-
dibus terram quassasse.
Vnde etiam verbum
παρενσαλεύων absolute
positum est, omissis no-
minibus πέδον, ἔδαφος,
et similibus. nam quum

Carion dixit, τοῖν ποδοῖν
· παρῆνσ., simul terram
et humum quassasse ita
censendus est, vt oculos
quoque illuc deiecerit,
et senes iusserit ad se
respicere. Sed τοῖν ποδοῖν
παρενσαλεύειν arbitror
esse alternis pedibus,
alternno pede, quaterre
terram (Horat. 1 od. 4,
7). εἶα est particula at-
que vox blande hortan-
tis, agite quaeso: vt v.
316 et 760: quam quum
reperiatur ipsa natura
exprimere hominibus:
non mirandum est, etiam
Latinos ea eodem modo
vti: eia. Τέκεα sunt pul-
li ouium et caprarum,
h. e. ouiculae et capel-
lae. nam Carion facit se
esse Cyclopem: hic vero
pauit ouiculas et capel-
las: et τέκος dicitur de
fetibus omnium ani-

Βληχόμενοι τε προβατίων,
Αἰγῶν τε κίναβρωντων, μέλη,

mantium, ut Lat. *pullus*. Sed Carion usus est ista voce, ut illuderet magis fenes: *nun, ihr Thierchen!* Θαμινά idem est, quod πυκνά. Moeris: Θαμινά, Ἀττικῶς· πυκνά Ἑλληνικῶς. Gloss. vett. Θαμινά *saepicula*. Et Masculinum genus ἐπαναποῶντες iunctum est Neutri generi τέκεα quia nomen τέκεα positum est pro ὑμεῖς. quae Synesis generum vocatur. vid. ad Vueller. p. 300. Sic φίλε τέκνον Odyss. β', 363: τέκος Φυγᾶς ἀποσάλεις ap. Eurip. Phoeniss. 323. 325. Vnde scriptura Cod. Doru. ἐπαναβοῶντα Grammatico imperito debetur.

V. 292. Iam verbum generis ἐπαναβοῶντες

explicatur verbo formae βληχόμενοι. nam βληχᾶσθαι est, ut Lat. *balare*, verbum factitium e sono et voce ouicularum: quod hoc loco, seruata lectione vulgata, etiam de voce capellarum positum est, quae proprie μηχανᾶσαι dicuntur, *meckern*. Zenodot. περὶ Φωνῶν ζῶων ap. Valquen. Lectt. Ammon. p. 228 f. ἐπὶ προβάτων βληχᾶσθαι et Anonym. p. 210 f. αἰζμηκᾶται Gloss. vett. βληχᾶμαι Balō: μηχανᾶται, ἐπὶ αἰγός, — *valat*. leg. *balat*. Hesych. βληχῆσθαι ὥς πρόβατα βοῆσαι item: μηχανᾶσαι κράζειν, ὥς αἰζ. Προβάτια idem est, quod πρόβατα ut Lat. *ouiculae*. habet vim, non tam blandiendi, quam illudendi, hoc

245. Ἐπεσθ' ἀπεψωλημένοι τράγοι δ'
ἀκρατιεῖσθε.

loco, vt ante τέκεα. Κι-
νάβρα est foetor, et ala-
rium, et caprorum, ἢ
δυσωδία τῶν μασχαλῶν,
ἢ τῶν αἰγῶν schol. cuius
verba et Suidas descri-
psit et Phauorinus. Sic
ap. Horat. i ep. 5, 29.
caprae olidae legitur de
foetore alarum. Αἶγες
igitur κινάβρωντες sunt
capri, capellae, olentes,
foetentes: et voces qui-
cularum et capellarum
dicuntur μέλη, quia Ca-
rion se ita praeuntem
facit, vt cithara canat:
sed μέλη proprie dicun-
tur carmina, quae ca-
nuntur ad fides, ad ci-
tharam et lyram, carmi-
na lyrica. vid. ad tit.
Carm. Anacr. Sed in
Ald. legitur κινάβρωντα
μέληων: scilicet duplex
fuit in Codd. vetustis
scriptura κινάβρωντα et

κινάβρωντων. haec no-
tata fuerat ita κινάβρων-
ων
τα μέλη. sed librarius
Cod. Ald. omiserat syl-
labam ων. qua re anim-
aduersa, maluit eam
addere alieno loco, quam
neglegens videri. cf. ad
Aesch. Socr. 3, 13. 88.
Et mihi quidem lectio
κινάβρωντα magis nuper
arridebat. nam primo
sic αἶγων simpliciter po-
situm est, vt προβατίων
deinde κινάβρωντα μέλη
exquisitius dictum est,
quam αἶγες κινάβρωντες.
nam κινάβρωντα μέλη
sunt voces foetentes, h.
e. quae exeunt ex ore
foetenti; ita vt senibus
obiiciatur anima foe-
tens; spiritus foetidus:
der stinkende Athem.
At nunc malim legere e
Tho. M. Codd. v. πρό-

Χρ. Ἡμεῖς δὲ γ' αὖ ζητήσομεν, θρετ-
τανελο τὸν Κύκλωπα

βατον (in quibus est
προβατίων βληχώντων)
βληχωμένων τε κνα-
βρώντων. nam μέλη co-
haeret cum Partic. ἐπα-
ναβοῶντες, et sic existit
elegans utriusque mem-
bri concinnitas, βληχω-
μένων προβατίων - αἰγῶν
κναβρώντων. v. Proluss.
nostras de Vitiis Lexx.
N. T. p. 257.

V. 295. Ἀπεψωλη-
μένοι dicuntur ii, quibus
glans veretri, ob libidi-
nem, *resecta est et nuda-
ta*. ductum est a verbo
ἀποψωλέω, quod origi-
ginem debet suam nomi-
ni ψωλή, quod serua-
runt antiqua Glossaria,
in quibus traditur signi-
ficasse, *mentulam*, et
praeputium. Schol.
Doruil. τὰ αἰδοῖα δεκ-
νύντες. Ante τράγοι in-

tell. ὥς. id quod iam
schol. monuit: vt v. 308.
vid. Bosius ellipss. v. ὥς.
Ἀκρατίζεσθαι autem est
omnino *libidini indul-
gere*, *libidinosum esse*:
sed hoc loco, quum li-
bido iam verbo ἀπεψω-
λημένοι declaretur;
quum additum sit τρά-
γοι, arbitror ita accipien-
dum esse, vt schol. acce-
pit. is enim interpreta-
tus est, *λείχετε τὸ ἄκρον
τῶν αἰδοῖα*. ἐπειδὴ μετὰ
τὴν συνείαν, inquiring, οἱ
τράγοι λείχουσι τὰ ἑαυ-
τῶν αἰδοῖα. Eius verba
exscripsit Suidas in v.
ἀκράτεια. Atque ex hac
ratione Partic. ἀπεψω-
λημένοι incisi nota seiun-
gi debet a verbis τράγοι
δ' ἀκρατιεῖσθε alteram
rationem, quae verba
ἀπεψ. τράγοι coniungit,
et quam Hemsterhusius

Βληχόμενοι, σὲ τετονὶ πεινῶντα
καταλαβόντες,

probat, conuincere videtur vel particula δὲ, alieno tum loco posita. Caeterum Fut. etiam hoc loco, ut v. 290, pro Praesenti positum est, quia continuatio actionis significatur. —

V. 296. ἡμεῖς δὲ γ' αὖ ζητήσομεν. h. e. nos vero vicissim volumus, balantes, te threttanelo Cyclopa ubi deprehenderimus famelicum, peram gestantem et olera agrestia roscida, crapula distentum, ouiculas ducentem, atque adeo forte alicubi dormientem, vasta et acuta fude excaecare. Ego vero omni modo imitabor Circen veneficam, quae sodales Philonidae aliquando mutavit Corinthi in sues,

iussitque merdam, a se subactam, deuorare. Vos vero grunientes prae gaudio sequimini matrem porci. Nos igitur te, Circen, veneficam et praestigiatricem, homines vertentem in sues, arreptum, prae gaudio, ut Vlysses, suspendemus e testiculis, tibi que, ut hirco, nares oblinemus stercore: tu vero, ut Aristyllus, ore hiantes, Sequimini matrem porci. Αὖ est vicissim, contra, πάλιν Hefych. v. Deuarius p. 77. Verb. ζητήσομεν cohaeret cum Infinitiuo ἐκτυφλώσαι v. 301; quod est hyperbaton notabile, sed animo fenum commoto conueniens; atque adeo notat, seq. Infinit. velle, idem quod βέλε-

Πήσαν ἔχοντα, λάχανά τ' ἄγρια
δροσερά, κραιπαλῶντα,

Θαι. Hefych. ζητεῖν·
βέλεσθαι. Ἀπτικοί. id
quod ex hoc ipso loco
plane cognosci potest,
nam verba senum re-
spondent verbis Cario-
nis hic autem dixerat,
βελήσομαι - ὑμᾶς ἄγειν
v. 290. — b) De verbo
βληχᾶσθαι dictum est ad
v. 29. Verba θρεττα-
νελὸ τὸν Κύκλωπα co-
haerent, non cum verbo
βληχῶμενοι, sed cum
verbis σὲ πεινῶν· nam
quia Carion dixerat
θρεττανελὸ τὸν Κύκλω-
πα μιμέμενος v. 290 f.,
propterea eum senes
nunc vocant θρεττανελὸ
τὸν Κύκλωπα. Πεινῶν
est famelicus: qua voce
Carioni obiicitur cibi
inopia. Et καταλαμβάνειν
est inuenire, offen-
dere: antreffen: sed
quia hoc verbum poni-

tur fere de iis, qui in
flagitio aliquo et scelere
deprehenduntur, ita,
vt nec aufugere possint,
nec inficiari: senes eo
vsi videntur, vt ostende-
rent Carionis nequitiam.
Πήσα est, Ammonio in-
terprete, δέρμα τι ἀρτο-
φόρον, ὃ ἐπὶ τῶν ὤμων
φέρεισιν οἱ ποιμένες. Fuit
sc. *sacculus pelliceus*, co-
riaceus, quo de humeris
suspensio pastores, etiam
viatores, panem reli-
quosque cibos gestabant.
vid. ad Matth. 10, 10.
Λάχανα sunt olera
omnis generis, et satiua
atque hortensia (v. The-
ophr. charr. 20, 3. 22, 2.)
et agrestia. vnde h. l.
additum est ἄγρια· quae
referuntur ad κηπευτά sc.
κηπαῖα hortensia, et ad
σπόριμα satiua. Sed
λάχανα δροσερά sunt

Ἡ γὰρ μενον τοῖς προβατίοις,
300. Εἰκὴ δὲ καταδαρθέντα πρ,

olera roscida, rore matutino humecta: ad-
sperfa, vt Virg. Ecl. 8,
37. *roscida mala*: quae
Carion fingitur pera
gestare: ita, vt exprob-
rent senes Carioni in-
opiam victus, qui statim
mane collegat olera, qui-
bus famem fedet. aut *te-
nera*, *mollia*: — ἀπαλὰ
(Theoph. 20, 3) nam
δρῶσερον et δρῶσῶδες voca-
tur etiam *quicquid tene-
rum est et molle*, quia ros
est imber quasi, humor te-
nuiter sparsus. v. Casaub.
ad Athen. 9, 8. p. 662.
vt Anacr. 29, 9 ἀπαλὸν
καὶ δρῶσῶδες μέτωπον
frons tenera h. e. *venu-
sta*. Et quum Polyphē-
mus Cyclops ab Homero
neque peram gestasse
dicatur, neque olera
comedisse; quum fera-
tur ventrem repleffe

carnibus humanis;
nempe comitum Vlyf-
fis: vid. Odyf. 4, 288 ff.:
recte animaduertisse
scholiastes videtur, Ari-
stophanem notare hoc
loco voluisse inscitiam
Philoxeni, qui Cyclopem
in Carmine suo fecisset
peram gestantem, atque
olera agrestia comeden-
tem.

V. 298. Κραιπαλῶν-
τα: h. e. *crapululentum*;
crapula distentum. vid.
Ruhnq. ad Timaei Gloss.
h. v. κραπαλῶτα: ἐτι
ἀπὸ τῆς μέθης βαρυνό-
μενον. quae glossa per-
tinet ad Symp. 4. —
Tho. M. κραπάλη, ἡ ἐκ
τῆς χθὲς γενομένης οἶνο-
ποσίας καὶ ρωσῆς: μέθη δὲ
ἡ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἡμέρας.
nam Polyphemus fuit
se ab Vlyffe vino ita one-
rari, vt non posset cre-

Μέγαν λαβόντες ἡμμένον σφηκίσκον,
ἐκτυφλᾶσαι.

ctus consistere. v. Odyf. *ί*, 353 ff. Ἡγέμενον τοῖς προβατίοις· idem quod v. 292. ὑμᾶς ἄγειν. Sed additus est Dat., quia est *praeire* simpliciter; *ducere* ita ut iis, quos ducas, imperando ius non habeas. Εἰκῇ est *temere*, *sine causa*. unde hoc loco eleganter ponitur de eo, qui dormit ibi, ubi noluerat dormire, ut ipse dicere non possit, cur ibi potissimum dormiat: quod accidere solet crapula distentis. Καταδαρδάνειν f. καταρδεῖν proprie est *dormitare*: quod sequitur καθεύδειν *dormire*. vid. Phaedon. 16. Sed usurpatum etiam Actiue videtur pro *sopire*, *consopire*. ex quo intelligitur, cur καταδαρδεῖς hoc loco sit somno *sopitus*,

vino *sopitus*. nam etiam Polyphemus vino ab Vlyffe operatus, somno sopitus est. v. Odyf. *ί*, 371 ff.

V. 301. Σφηκίσκος est *lignum oblongum et in acutum desinens*; *pallus, fudes, telum, acutum*; ita dictum a vespis, aluum adductam et admodum strictam habentibus. Hesych. σφηκίσκος, τὰ μακρὰ τῶν ξύλων καὶ εἰς ὄζυ συνηγμένα, σφηκίσκος λέγουσι· ἐπεὶ καὶ οἱ σφῆκες τὴν κοιλίαν ἐπισυνηγμένην ἄγαν ἔχουσι. Eadem traduntur in Scholiis ad h. l. Ab Homero telum, fudes, qua Vlysses eruit orbem oculi Polyphemi, vocatur *μοχλὸς ὄζυς ἐπ' ἄκρῳ* Odyf. *ί*, 332. 375. 382: quo loco pro

Καὶ. Ἐγὼ δὲ τὴν Κίρκην γε, τὴν τὰ
Φάρμακ' ἀνακυνκῶσαν,

λαβόντες est ἐλόντες.
Sed σφηκίσκος ἡμμένος est
fudes acuta praeusta.
nam ἡμμένος ductum est
a verbo ἄπτειν, *adurere*
quod Homer. Odyss. i,
328 dixit πυρακτεῖν ἐν
πυρί· et fudes ipsa v.
378 s. dicitur ἐν πυρὶ
μέλλειν ἄψασθαι. Ab eo-
dem poeta ib. v. 387 vo-
catur πυριήκης μοχλός.
Caeterum ἐκτυφλῶσαι
Gloss. vett. explicant
verbis Latinis *obcaecare*
et *excaecare*.

V. 302. Etiam hoc
loco est Hyperbaton,
nam Pronomen ἐγὼ co-
haeret cum verbis μιμή-
σομαι πάντα τρόπον v.
306. Circe fertur fuisse
venefica, et habitasse in
Laestrygonum insula ad
Siciliam. Ad eam Vlysses
cum comitibus dela-

tus est, quum effugisset
Polyphemi crudelita-
tem: sed Circe comiti-
bus Vlyssis dicitur dedis-
se pocula medicata, qui-
bus exhaustis conuersi
fuerint in fues. vid.
Odyss. κ'. Ex quo pri-
mum intellegitur, quo-
modo Carion, post Cy-
clopis mentionem, inci-
derit in mentionem Cir-
ces. Φάρμακα dicuntur
omnino *medicamenta*,
inprimisque *purgantia*:
sed, adiectis verbis ἐλέ-
θρια, θανάσιμα, λυγρὰ,
ita vocantur *venena*, me-
dicamenta mala, pesti-
fera: ut τὸ Φάρμακον ab
Atticis ponitur pro κώ-
νειον *cicuta*: v. ad Plat.
Phaedon. i.: h. l. ca-
feus, farina, mel, vinum,
quibus admisti sunt suc-
ci herbarum malarum
mali. nam Circe comi-

Ἡ τὰς ἐταίρους τῷ Φιλωνίδῃ πότῃ
ἐν Κορίνθῳ

Ἐπεισεν, ὥς ἔντας κάπρους,

tes Vlyssis bibere iussit
portionem miscellam, h.
e. confectam e caseo, fa-
rina, melle, vino, et ve-
nenis, v. Odyf κ', 234
seqq.: quo loco legitur
Φάρμακα λυγρὰ, et ver-
bum κυκᾶν· quod, vt
ἀνακυκᾶν, est verbum
propriū de iis, qui
conficiunt portionem
miscellam: quae ipsa
inde nominatur κυκεών.
v. Index Theophr. h. v.
ἡ Κίρκη ἢ τὰ Φάρμακ' ἀνα-
κυκῶσα est *Circe venefica*.
Deinde Carion pro *Phi-
lonida* nominare debe-
bat *Vlyssen*, et pro *Corin-
tho* laudare *insulam*
Laestrygonum. Sed no-
tare scilicet poëta voluit
turpissimam et porcinam
libidinem Philonidae,
eiusque parasitorum, ita, vt apertum sit, per
Circen intelligi *Laidem*
Corinthiam. vid. ad v.
179. Οἱ ἐταῖροι τῷ Φι-
λωνίδῃ igitur sunt *soda-
les, parasiti, Philonidae*,
qui cum Philonida ita-
runt ad *Laidem*, mere-
tricem *Corinthiam*:
quos *Lais* dicitur mu-
tasse in fues, h. e. coë-
gisse facere id, quod fues
facere solent, modo, vt
libidinem explerent
suam: qua quidem re
exprimi incredibilem
eorum amorem *Laidis*,
in promptu est: vt *Her-
cules* dicitur *Omphalae*
feruisse. vid. *Palaeph.*
fab. 45. Nam κάπροι,
non tantum sunt *apri*,
sed etiam *verres*, porci
masculi: Gloss. vert.
κάπρος *Verris* = *aper*.

305. Μεμαγμένον σκῶρ ἐσθίειν, αὐτὴ
δ' ἔματτεν αὐτοῖς,

Μιμήσομαι πάντα τρόπον.

Ἵμεῖς δὲ γρυλλίζοντες ὑπὸ Φιλ-
ηδίας

Ἐπεσθε μητρὶ χοῖροι.

Χο. Οὐκοῦν εἰ τὴν Κίρκην γε τὴν τὰ
Φάρμακ' ἀνακυκῶσαν,

310. Καὶ μαγγανεύσαν μολύνουσάν τε
τὸς ἑταίρους,

Σκῶρ est merda Gloss. vett., cibi retrimmentum: et μεμαγμένον σκῶρ est merda subacta, quum μάττειν fit subigere: einmachen. Sed Circe ipsa dicitur comitibus Vlyssis, in porcos conversis, glandes obiecisse. v. Odyf κ', 242 f. Pro πάντα τρόπον in aliis libris est πάντας τρόπους v. Daues. Miscell. p. 198.

V. 307. Γρυλλίζειν est, vt Lat. grunnire, verbum factitium, e voce porcorum expressum. Dici-

tur etiam γρύζειν: et porcus γρύλλος. Zenodotus ap. Valquen. Lectt. Ammon p. 229 ἐπὶ χοίρων, γρυλλίζειν καὶ γρύζειν: et Anonym. p. 231. χοῖρος γρυλλίζει. Sed porcigrunniunt maxime tum, quum laeti sunt et hilares. vnde addita sunt verba ὑπὸ Φιληδίας. prae voluptate, hilaritate. Caeterum in verbis μητρὶ χοῖροι intell. ὡς. vt v. 295. Μαγγανεύειν dicuntur et ii, qui orant res venales et com-

Λαβόντες, ὑπὸ Φιληδίας

Τὸν Λαέρτις μιμέμενοι, τῶν ὀρχεῶν
κρεμῶμεν,

ponunt ita, ut alliciant fallantque emtores, et ii, qui praestigiis utuntur, circumstantiumque et spectantium aciem oculorum ita praestringunt, ut non animadvertant dolum: quod fere γοητεύειν dicitur: ut h. l. nam ut verbum μαγαγανεύειν eo pertinet, quod Circe homines mutasse visa sit in porcos: ita verba μολύνειν (inquinare, polluere, foedare) τὰς ἐταίρους referenda sunt eo, quod Circe Corinthia, Lais, parasitos Philonidae coegerit merdam a se subactam deuorare. Caeterum pro λαβόντες in Cod. Doruil. scriptum erat ἤν λαβώμεν: quae scriptura iam a scholiasta reperta erat in libris nonnullis. Na-

ta scilicet est e glossématique: sed repugnat metri legibus, et concinnitati orationis. vid. v. 301. ὁ Λαέρτις (pro Λαερτίς) est Ulysses. intell. υἱὸς, γένος, τόκος. nam pater Ulysses, qui ab Homero Λαέρτης vocatur, a Sophocle dicitur Λαέρτις, κτητικὸν (Patronymicum) ἀντὶ πρωτοτύπου (proprio) schol. Soph. vid. Hemsterh. ad h. l. et p. 325. et ad Lucian. Timon. 44. p. 157. To. I. Koen. ad Gregor. p. 133. 231. Κρεμῶμεν est Fut. pro κρεμάσομεν: quod et sequens Fut. μιν θάσομεν ostendit, et consuetudo Attica. vid. ad v. 222. ubi est δεῶ pro δεάσω. Ὀρχεῖς sunt testiculi, coli: et Genitiuus pen-

Μιν θάσομέν θ', ὥσπερ τράγῃ,
 Τὴν ῥίνα· οὐδ' Ἀρίστυλλος ὑποχάσ-
 κων ἔρεϊς,

315. Ἐπεσθε μητρὶ χοῖροι.

Καρ. Ἀλλ' εἶα νῦν τῶν σκωμμάτων
 ἀπαλλαγέντες ἤδη

det a Praepositione ἐκ·
 quae intellegi debet. v.
 Bosius h. v. Respexit
 autem poëta ad poenam,
 quam Vlysses redūx sum-
 fisse fertur a Melanthio
 caprario (αἰπόλῳ αἰγῶν).
 v. Odyss. χ', 175 ff.
 Μῆδῃ, etiam μίνθος, est
stercus caprinum. hoc
 stercore caprarii capellis
 morbo correptis obdu-
 cunt nares: quo facto,
 sternutamenta dicuntur
 moueri, et morbus de-
 cedere. v. schol. ad h. l.
 Atque inde intellegi
 poterunt facile verba se-
 num, μιν θάσομεν, ὥσπερ
 τράγῃ, Τὴν ῥίνα. nam
 μιν θέν est *stercore capri-*
no obducere, oblinere:

stercus caprinum affri-
care: Carion com para-
 tur cum hirco: et ῥίνα
 sunt *nares, nasus*.

V. 314. Pro εἰδ' in
 exemplo Hemsterh. leg.
 σὺ δ'. Aristyllus descri-
 bitur vt homo obscenus,
 qui inguina lamberit,
 qui loquutus sit ore non
 satis aperto, sed *hiscente*:
 quo pertinet verbum
 ὑποχάσκων. nam χάσκειν
 est *hiscere* Gloss. vett. v.
 schol.: qui idem recte
 monuit, ante Ἀρίστυλλος
 intell. ὥς. quod in Cod.
 Doru. irrepsit in ordi-
 nem. —

V. 316. Ἀλλ' εἶα νῦν

Ὑμεῖς, ἐπ' ἄλλ' εἶδος τρέπε-
 σθ'. ἐγὼ δ' ἰὼν ἤδη, λάθρα
 Βελήσομαι, τῷ δεσπότῃ
 320. Λαβὼν τιν' ἄρτον, καὶ κρέας,

σκωμμάτων. h. e. *Eia*
vero agite, mittite nunc
dicteria; graves iam
estote. Ego vero iam,
clam domino, carnes
edam ad panem; et
tum interero negotio.
 Nūn pertinet, credo, ad
 verbum τρέπεσθ' sed
 ἤδη cum Partic. ἀπαλλα-
 γέντες cohaeret. Σκώμ-
 ματα sunt *canilla, dicte-*
ria, voces, quae in ali-
 quem iaciuntur, vel li-
 berales et facetiae, quae
 tectam habeant et quasi
 indirectam contumeli-
 am (*dicta*), vel illibera-
 les et petulantes, quae
 apertam et directam ex-
 probrationem atque
 contumeliam habeant,
 et alio verbo λαιδορέαι vo-
 cantur: ut h. l. Macro-
 b. Saturn. 7, 3 negat, in lin-

gua Latina reperiri vo-
 cabulum, quo Graecum
 σκῶμμα reddi possit.
 Τῶν σκωμμάτων ἀπαλ-
 λαγῆναι est *abstinere*
dicteriis; omittere dicte-
ria: v. Duk. ad Thuc.
 p. 404 ita ut ἐπ' ἄλλο
 εἶδος τρέπεσθαι sit, ut
 opinor, *grauem esse;*
graves et seueros vultus
induere. Nam quum
 prope abessent fenae a
 domo Chremyli: dis-
 cessit ab iis Carion et
 perrexit intro. Vnde,
 ἐγὼ δ' ἰὼν ἤδη, inquit,
 λάθρα τῷ δεσπότῃ, h. e.
clam domino: quod
 dictum est, ut λαθραίως
 τῆς μητρὸς ap. Alci-
 phron. 3, 27: Βελήσο-
 μαί. ut v. 290. —
 κρέας. intell. *carnes,*
 quas e templo Apollinis

Μασσώμενος, τὸ λοιπὸν ἔτω τῷ
κόπῳ ζυνεῖναι.

secum abstulerat feruus :
vid. v. 227: Μασσώμε-
νος · edens : verbum per-
sona ferui dignum : nam
μασσᾶσθαι est mandere,
manducare : vid. Theo-
phrast. charr. 20: τὸ λοι-
πὸν est iam, postsecus,
posthac : ἔτω post Par-
ticipia ἐν ἀποδόσεσσι ele-
ganter ponitur, vt εἶτα,

ἔπειτα, τότε, ita vt La-
tine reddi saepe non
possit : vid. v. 79 et 207:
τῷ κόπῳ ζυνεῖναι negotio
interesse, adesse. nam
κόπος est negotium labo-
riosum, molestum, quo
fatigetur et delassetur
corpus. Hoc loco intell.
restitutio vsurae lumi-
num Pluti. —

A C T V S II. S C E N A II.

(Τρίμετροι Ιαμβικοί.)

ΧΡΕΜΥΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Χαίρειν μὲν ὑμᾶς ἔσιν, ὦ ἄνδρες δη-
μόται,

V. 322. Χαίρειν μὲν ὑμᾶς ἔσιν· h. e. ineptum sit et putidum, si vos, o populares, saluere iubeam: immo amplector vos, quod venistis tanto studio et contentione, ommissa omni tarditate et pigritia. Videte, ut mihi etiam in caeteris sitis adiutores, et veri seruatores dei. Bono esto animo: putabis enim, me proorsus habere vultum Martis. Neque esset ferendum, si, quum, trioboli causa, premamur subinde in concione, ipsum Plutum sinerem nobis ab aliquo eripi. At enim video etiam Blepsidemum

Ἀρχαῖον ἤδη προσαγορεύειν, καὶ
σαπρόν.

huncce accedere: gressus eius properi declarant, eum inaudiuisse aliquid de hac re. Verba ὧν ὁδρες δημόται explicata sunt ad v. 254. Mox ordo verborum est, ἀρχαῖον ἤδη ἐς καὶ σαπρόν, προσαγ. ἡμᾶς χαίρειν. Nimirum 1) ἀρχαῖον est h. l., ut alibi κρόνιον, ineptum, absouum, stultum: ut Lat. antiquum ap. Cic. Phil. 1, 10. negligimus ista, et nimis antiqua et stulta ducimus. vid. Bosius Obseruatt. Critt. c. 5 p. 20 f. et Spanhemius ad h. l. Nam antiqua, comparata cum novis, sunt, certe videntur esse, inepta et absurda: et homines antiqui (Ros. Am. 9.) putantur esse simplices et candidi: sed simplicitati et candori admixtum fere re-

peritur aliquid stultitiae: Sic σαπρόν proprie quidem est putre, rancidum, id cuius odorem nares perferre nequeant: ut ἔλαιον oleum rancidum ap. Theophrast. 11: vbi v. Casaub.: deinde ponitur, vel de eo, quod vetustate ita corruptum est, ut praestare non possit usum, ad quem comparatum est, immo noceat; atque adeo inutile, et malum et nocium: ut δένδρον σαπρόν Matth. 7, 17. 12, 33: vbi v.: λόγος σαπρός Eph. 4, 29: qui ibi opponitur λόγῳ ἀγαθῷ πρὸς οἰκοδομήν. vel de eo, quod etiam caeteros sensus, oculos, et aures, atque adeo animum, offendit: respondens Lat. putidum. ut h. l. προσαγορεύειν proprie est appellare ali-

Ἀσπάζομαι δ' ὅτι ἡ προθύμως ἤκετε,
 325. Καὶ συντεταγμένως, καὶ καταβε-
 βλακευμένως.

in concione: deinde
 omnino aliquem *appel-*
lare, compellare: deni-
 que *salutare*, quia is,
 qui alterum salutat, eum
compellat: ut h. l. et ap.
 Theophr. charr. 5. 15:
 Laërt. 3, 98. Nam προσ-
 αγορεύειν τινὰ χαιρεῖν est
aliquem ita salutare, ut
dicas, Salve; ut eum sal-
 vere iubeas. Caeterum
 χαιρεῖ proprie respondet
 Lat. *ave*, et *salve*: ὕγια-
 νε vale. v. Eccardus ad
 h. l. Ἀσπάζεσθαι proprie
 significat *complecti, am-*
plexari: nam α est
 ἄμα, aut αἰς- ἄγαν- de-
 inde *aliquem ita saluta-*
re, ut eum amplexere,
etiam suaviere oculos et
malas. ut h. l. et v. 743.
 1043. Theophr. charr.
 27. unde in Cod. Doru.
 explicatum extabat ver-

bis καταφιλῶ et περιπλέ-
 κομαι. Nam Chremylus
 censendus est accessisse ad
 fenes, eosque amplexa-
 tus esse certe unum eo-
 rum. nam, quae est scita
 scholiastae observatio,
 mutavit salutandi ratio-
 nem ob mutatam fortu-
 nam, quum fuerit antea
 pauper, nunc diuitem se
 fore speret. b) ὅτι dictum
 est pro ὅτι, ut supra
 v. 48. δηλονότι pro δη-
 λονότι. ἤκετε etiam h. l.
 vim Praeteriti habet.
 Προθύμως est *cupide, stu-*
diose, alacriter: ut v.
 257. Συντεταγμένως le-
 gitur in omnibus fere li-
 bris antiquis: quod
 Berglerus interpretatur,
ita ut parati sitis et in-
structi et ordinati, quasi
ad praelium: ut meta-
 phora ducta sit a militi-

Ὅπως δὲ μοι καὶ τὰ ἄλλα συμπω-
 ρασάται

bus instructis et ordina-
 tis: praeunte scholia-
 sta: qui et ipse legit
 συντεταγμένως. At legi
 sine vlla controuersia de-
 bet συντεταμένως* cuius
 emendationis auctor est
 Bentleyus ad Callimachi
 fragm. 233: qui assen-
 fores nactus est Kuster-
 um, cum ad h. l., tum
 ad Suidan v συντεταγμέ-
 νως* et Ducquerum, ad
 h. l. et ad Thucyd. p.
 492. Cf. ad Vueller. p.
 277. Nam primo verba
 τέταγμα et τέταγμα, et
 omnia, quae inde ducta
 sunt, vocabula, a libra-
 riis saepenumero sunt
 inter se permutata: vid.
 Doruil ad Charit. p.
 643 et Abreschius Thu-
 cyd. p. 788 f.: deinde
 certum est, schol. Doru.
 legisse συντεταμένως,
 quum adscripserit glos-

fema σπεδαιώς, h. e.
 enixe, propere, festinan-
 ter: praeterea confirmat
 hanc scripturam atque
 emendationem, et metri
 ratio, et ipsa orationis
 series. nam metri qui-
 dem Iambici leges non
 ferunt Dactylum in
 quarta regione: sed tri-
 brachys in regione se-
 cunda recte habet. Et
 Chremylus primo lau-
 dat studium et celerita-
 tem senum, qua vti
 sint in accedendo; de-
 inde eos rogat, vt ipsi
 adesse parati sint in reti-
 nendo et seruando Pluto:
 neque Adu συντεταγμέ-
 νως vilo modo opponi
 Aduerbum καταβεβλα-
 κευμένως potest: sed ad
 Adu συντεταμένως recte
 refertur: praesertim
 quum apertum sit,
 vnam eandemque rem,

Ἔσεσθε, καὶ σωτήρεις ὄντως τῷ Θεῷ.

hoc loco; quae forma loquendi Atticis maxime est perquam familiaris; expressam esse his, primo affirmatiue, deinde negatiue. Iam συντεταμένως est *contente*, *enixe*; *citato gradu*: idem vero declaratur formula ἡ καταβεβλακευμένως, nam βλάξ, et verba inde ducta, dicuntur, vel de *stupidis, tardis, socordibus*, hominibus; vid. Cyrop. 1, 4. 12 βλάξ καὶ ἡλίθιος· vt βλακὴς Oecon. 3, 17: vel se *iactantibus*: Gloss. vett. βλάξ *iactans, tardus*; nam homines *stupidi* fere se iactant: vel de *pigris, tardis, segnibus, negligentibus*: Xen. de Laced. rep. 2, 10. ὁ βλακεύων ὅπερ τάχως δει· nam *stupidi* sunt *pigri, segnes, tardi*: vel de *mollibus et luxu affluen-*

tibus: nam *mollities et luxuria* reddit homines *segnes, pigros, stupidos*. Hesych. βλάξ· ἀργός· μαλθακός v. Ruhnqu. ad Timaei Gloss. et interpp. Thomae Mag. v. βλάξ: it. Spanhemius ad h. l. et Ern. ad Memorr. 3, 13 4. Itaque ἡ καταβεβλακευμένως est *non segniter, gradu haud pigro*, h. e. *gradu citato, gressibus properis*.

V. 326. Ante ὅπως intell. ὁρᾶτε· qui Imperatiuus fere semper retinetur ante particulas ὅπως, ὅπως μὴ, μήποτε. v. praeter Bosium, Kusterus ad h. l. et ad Vueller. p. 340. Sed partiulae ὅπως iungitur Fut. indicatiui, quoties hoc Latine exprimendum est Praesenti. Τάλλα intell. κατὰ in caeteris: ne

Χο. Θάξῃ βλέπειν γὰρ ἄντικρυς
δόξεις μ' Ἄρη.

scilicet Plutus auferatur a quoquam, ut ei lumina oculorum restituantur Συμπαράσταται sunt adiutores: ut παραστάτης Memorr. 2, 1, 32 dicitur adiutrix: quo ipso loco pro eo positum legitur συλλήπτρια. nam παρίστασαι, παραστήναι, et παρεστηκέναι, dicuntur ii, qui alicui praesto sunt, adfunt, ministrant: idem quod λειτουργεῖν. vid. Luc. 1, 19 coll. Hebr. 1, 14. ὄντως ita edidit Hemsterhusius e tribus editt. Flor. Bas. Gelenii et Cod. Doruil. ὄντες, quod est in caeteris libris, re ipsa non minus, quam verborum structura, postulante. Et ut ὁ Θεός est Plutus: ita nomen σωτήρης eo spectat, quod senes isti Chremylum adiuuare

debebant in restituendis Pluto oculorum luminibus. Caeterum σωτήρης dicuntur maxime medici: Castor et Pollux (Aelian. V H. 4, 5), quia tueri credebantur nautas: ii, qui urbem aliquam ab obsidione liberant, ciuitatem a tyrannide. vid. Stauerius ad Nep. Attic. c. 10, §. 6. omninoque ii, qui alios liberant a periculis vitae, siue imminentibus, siue praesentibus. d) βλέπειν Ἄρη est vultum Martis habere: oculis toruis tueri: martialisch, fürchterlich aussehen: ut v. 424 βλέπειν μανικὸν καὶ τραγωδικὸν vultum habere hominis insani et personae tragicæ. quam potestatem verbi βλέπειν vultum habere, cernere, ausse-

Δεινὸν γὰρ, εἰ τριωβόλος μὲν εἵνεκα

hen, illustravit ad h. l. Kusterus. Pro^a *Αρη* Cod. Doruil. et libri quidam editi habent^a *Αρην*. utraque scriptura recte se habet. nam^a *Αρης* est heterocliton. v. Hemsterh. ad h. l. et Metarius dialectr p. 361. ^a*Αντικρυσ* potest reddi *omnino*, *prorsus*: *ordentlich*: *völlig*. Hesych. *ἀντικρυσ* *Φανερώς*. nam fenex respicit, ut opinor, hoc vocabulo ad verba Chremyli, *σωτήρες ὄντως* — Ostendunt igitur senes, se vultus induturos esse truces; se omnibus viribus repugnaturus esse ei, qui Plutum ipsis eripere et auferre velit. Schol. *ἀρείως καὶ ἀπειλητικῶς βλέψω πρὸς τὰς βιαζομένους* et alius, *παροιμία*, inquit, ἐπὶ τῶν ὑπισχυμένων παντὶ σθένει συμπράττειν καὶ συν-

αἰρεῖσθαι εἰς βοήθειαν. add. Suidas et Apostolius in v. *βλέπειν γὰρ ἀντικρυσ*. —

V. 329. Δεινὸν h. l. *indignissimum*, *nulla modo ferendum*; aut *maxime ineptum et absurdum*. utraque interpretatio et ipsi rei congrua est, et vocabuli ingenio. nam *δεινὸν* dicitur *quicquid* in aliquo genere *inprimis excellit*, in utramque partem, quia proprie est *terribile*. *Τριώβολον* est *nummus valens tres obolos Atticos*, cuius aduersa in parte est Iouis effigies, in auersa simulacrum noctuae: dimidia drachma. Pro *εἵνεκα* in Cod. Vatic. et Doruil. legebatur *ἐνεκα*. male, ex Ammonii observatione, qui *ἐνεκα* tradit significare *ἕτι*

330. Ὡσιζόμεσθ' ἐκάστοτ' ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ,
 Αὐτὸν δὲ τὸν Πλάτωνα παρεῖν τῷ
 λαβεῖν.

propterea quod. At v. ad
 h. l. Hemsterhusius. Iam
 ciuibus singulis, qui in-
 teressent concionibus or-
 dinariis, mercedis loco
 datos esse ternos obolos,
 hic locus satis docet cf
 ad v. 171. Loquitur
 enim senex de ἐκκλησια-
 στικά, non de τῷ δικανικῷ.
 nam verba ὥσιζόμεσθ'
 ἐκάστοτ' ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ per-
 tinent ad populum, non
 ad iudices. Sed ὥσιζεσθαι
 ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ est interesse
 concioni, quatenus eo-
 rum, qui concioni inter-
 sunt, tanta est frequentia
 et multitudo, ut alii alios
 vrgeant, impellant, pre-
 mant. nam ὥσιζεσθαι de
 pluribus, est *urgere*,
premere, *trudere*, *inter-*
se; Schol Doruīl εἰσερ-
 χόμεθα ἀλλήλους ὥθον-
 τες. Melius Hesych.

ὥσιζόμεθα (h. e. ὥσιζόμε-
 θα, forma Dorica vid.
 Gregor. p. 77.: sed At-
 tici vtuntur etiam for-
 mis Doricis. v. Pierf. ad
 Moer. p. 339. ut v. 101
 ἐξόμεθα). ὥθόμεθα,
 θλιβόμεθα, ἐκάστοτ' h.
 e. *semper*, quoties scili-
 cet concio habetur. Παρ-
 εῖν *sine rem* est Aor. ὁ
 Optat. a Praesenti παρίη-
 μι, h. e., Hesychio inter-
 prete, ἐῶ, καταλιμπάνω,
 συγχωρῶ, ἀφίημι. Vnde
 additus est Dativus τῷ
 h. e. τινί. schol. Doru.
 καταλείψαιμι τινί. Λαμ-
 βάνειν autem est *rapere*,
auferre: ut ap. Palae-
 phat. fab. 32, 10: Caete-
 rum Ducqueri coniectu-
 ra, qui pro παρεῖν puta-
 bat reponi posse παρεῖ-
 μεν, h. e. παρείημεν, quo
 numerus huius verbi re-

Χρ. Καὶ μὴν ὁρῶ καὶ Βλεψίδημον
τρίτον·

Προσίουτα. δῆλος δ' ἐστὶν, ὅτι τῷ
πράγματος

Ἀκήκοέν τι, τῇ βαδίσει καὶ τῷ
τάχει.

sponderet Numero verbi
ὥτιζόμεθα, haud dubie
vana est: quia παρεῖν
pertinet ad senes, ὥτιζό-
μεθα ad omnes ciues: et
qui suo aliorumque no-
mine loquitur, nunc Sin-
gulari, nunc Plurali, vti
recte potest.

V. 332. καὶ μὴν h. e.
at: at enim: quin et-
iam. Τῷ πράγματος

Plutum esse domi meae.
τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει
h. e. ex incessu eius pro-
pera, egressibus properis,
apparet, est enim figura,
quae ἐν δια δύοῖν vocatur
a Grammaticis. Cae-
terum δῆλος ἐστὶν di-
ctum est pro δηλόν ἐστιν:
quia idem Genus sequi-
tur. nam ἀκήκοε pertinet
ad Blepsidemum.

A C T V S II. S C E N A III.

(Τρίμετροι Ιαμβικοί).

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ, ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

335. Τί ἂν ᾔν τὸ πρᾶγμ' εἴη; πόθεν καὶ
τίνι τρόπῳ

V. 335. τί ἂν ᾔν — rum vero mihi hoc ipsum
τρόπῳ h. e. Quidnam est, qui fiat, ut, diues fa-
hoc rei sit? unde, et ctus, amicos arcessat.
quomodo, Chremylus rem certe facit nouam
diues factus est repente? neque hic usitatam. Ego
Non credo: etsi ii, qui vero tibi rem omnem
ad tonstrinas sedent, aperte dicam: o Blep-
celebrabant sermonibus deme, meliore fortuna
diuitias, quas ille re- utimur, quam antea:
pente nactus esset. Mi- neque quidquam prohi-

Χρεμύλος πεπλότῃ ἐξαπίνῃς ἔ
πείθομαι.

bet, ne tu eiusdem fortunae particeps fias. es enim de numero amicorum meorum. Scilicet Blepsidemus putandus est ista secum loquutus esse, quum, relictis tonstrinis, praeteriret domum Chremyli: sed Chremylus putari debet ad vestibulum domus suae stetisse, neque conspectus a Blepsidemo, istas eius voces percipisse auribus. Τί ἂν ἐν τῷ πρᾶγμα εἴη; est vox admirantis, *quidnam hoc rei sit?* nam particula ἐν auget vim interrogationis, et admirationis ut v. 374: ita ut reddi possit Latine *nam, quaeso*: ἐστὶ in hac forma loquendi est *sibi vult: es ist, es heisst, es bedeutet*: vid. Kypquius ad Act. 10, 17: Act. 2, 12. τί

ἂν θέλοι τὸ εἶναι et τὸ πρᾶγμα pertinet eo, quod Chremylus ferebatur diues repente euasisse. vnde Blepsidemus addit, πόθεν, h. e. *qua re, quo casu, καὶ τίνι ἐξαπίνῃς*, h. e. *subito, repente, auf einmal*, nam ἐξαπίνῃς idem est, quod ἐξάπνω Marc. 9, 8. Ducta sunt ab Adi. ἐξάπνος, a quo ductum est ἐξαπινάιος, quod ap. Xenoph. quinquies legitur. vid. Index Aem. Porti. Sed Genitiui Adi. viriusque generis ponuntur, ut Aduerbia. vnde Hesych glossam ἐξαπίνῃς interpretatur per αἰφνιδίως et ἐξαίφνης. Caeterum hoc Aduerbio vtuntur, non tantum poëtae, Theocr. 9, 34. 14, 32. 20, 20. ut Stephanus et Portus tra-

καὶ τοὶ λόγος γ' ἦν, νῆ τὸν Ἡρακλέα,
πολύς,

dunt, sed etiam historici, Cyrop. 6, 2. 10; et oratores, auctore Thoma Mag. in v. ἐξαπιναιώς· qui idem ait, ἐξάπια esse ἔχ' ἑλληνικὸν ὄλωις. Sed legitur tamen aliquoties in Versione Alexandrina, ita ut videatur esse vocab. Alexandrinum, vel Macedonicum. Et πείθεσθαι idem est, quod πιστεύειν et ὑπολαμβάνειν, opponiturque verbo ἀπιστεῖν. v. Palae-phat. prol. 1 et fab. 1, 1. 9, 2. coll. fab. 1, 1 et 11, 11. Particulae καὶ τοι recte, ut opinor, reddi possunt *quamquam*, *etsi*, ut haec verba cohaereant cum verbis ἔπειθομαι quae adeo ab iis seiungenda sunt coli nota. nam et Gloss. vett. notarunt hanc particularem vim. καὶ τοι Atqui:

quamvis, *quamquam*; et tota oratio sic apte cohaeret. nam si haec verba seiunguntur a verbis superioribus puncti signo: putanda sunt continere obiectionem, ut καὶ τοι sit at vero: *es werde doch aber stark davon geredet*. Νῆ τὸν Ἡρακλέα est Lat. *hercle*, *mehercle*: qua formula utuntur viri iurantes, et affirmantes aliquid: ut feminae νῆ τὴν Ἡραν. nam νῆ τὸν, in iureiurando, respondet Lat. Praepositioni *per*. Gloss. vett. Νῆ τὸν, ἐπὶ ὅρκῳ, *Per*. Referenda autem verba sunt ad Adi. πολὺς: *es wurde stark, viel davon gesprochen*. Nimirum erant etiam Athenis ut Romae, loca quaedam publica, in quibus homines desides et otiosi se-

Ἐπὶ τοῖσι κερείοισι τῶν καθημένων,
Ὡς ἐξαπίνης ἀνὴρ γεγένηται πλέ-
σιος.

340. Ἔστιν δὲ μοι τῷ αὐτῷ θαυμαστὸν,
χ' ὅπως,

dere, tempus terere, ru-
mores captare et ferere,
omninoque de rebus le-
vibus et inanibus confa-
bulari, solebant. v. Por-
phyr. ad Horat. i sat. 7, 3.
Haec loca dicebantur
λέσχοι v. Harpocra-
tion h. v. Hoc in numero
erant *ιατρεῖα* *medicinae*;
tabernae medicantium;
(Aelian. V. H. 3, 7: ibi-
que interpp.), *μυροπώλεια*
(Theophr. charr. 11, 3
ibique Casaub.), *ἡνιοποι-
εῖα* (Xen. Memorr. 4, 2.
1), *σκυτοτομεῖα*, *κναφεῖα*,
χαλκεῖα, etiam *κερεῖα*.
v. Aelian. V. H. 6, 12.
Plutarch. de garrul. p.
509 To. 2: Plaut. Epi-
dico 2, 2. 15. et Terent.
Phorm. 1, 2. 38 f. ibique

Vuesterhou. Solebant
autem non solum in *κε-
ρείοις* federe, sed etiam
iuxta, prope, illa, ita ut
ad ἐπὶ ea, fedilia fue-
rint necesse sit. id quod
hic locus plane docet
non minus, quam locus
Laërtii 1, 76. et Lucian.
quomodo hist. confcr.
24. p. 32. T. 2. Reit. ubi
pro Dat. est Gen. ἐπὶ *κε-
ρείς* et ἐπὶ *κερείων*. Sed *κε-
ρεῖα* erant *tonstrinae*, h. e.
interprete scholiasta, ἐρ-
γατήρια, ἐν οἷς οἱ βεβλόμενοι
καίρειν τὰς τριχὰς τῆς κε-
φαλῆς καὶ τῷ πώγωνος
ἀπιόντες ἐκείροντο, ἀπό-
τε ἐκβαῖεν τῷ μέτρει. —

V. 340. Verba τῷ αὐτῷ explicantur verbis

Χρησόν τι πράττων, τὴς φίλης με-
ταπέμπεται.

sequentibus, *χ' ὅπως - με-
ταπέμπεται* nam mi-
rabatur Blepsidemus, qui
fieret, ut Chremylus, di-
ves factus, amicos arcef-
feret, quum tanta esset
omnium Atheniensium
cupiditas habendi et aua-
ritia. Itaque particula
καί; nam *χ'* dictum est
pro *καί* quam omnes in-
terpretes Lat. aut prae-
teriere, ut Frischlinus,
aut male verterunt, ut
Berglerus, et Cod. Dor-
vil. omisit, ut Iunt. a.
1515 habet vim expli-
candi, *scilicet, nempe.*
Pierf. ad Moer. p. 188.
coni. θαυμασίον, ὅπως
quia θαυμασίον, auct.
Moer. est Ἀττικόν, θαυ-
μασὸν Ἑλληνικόν. At θαυ-
μασὸν est ap. Xen. Cyrop.
2, 1. 5. 5, 3. 17. 5, 4. 10.
Memorr. 2, 3. 2. 9. 4, 8.
6. Plat. Phaedon. 6. Eu-

thypher. 9. Accedit
quod *χ'* facilius omitti,
quam addi potuerit.
Πράττειν, iunctum Ad-
verbiis conditionem
quandam et sortem de-
clarantibus, notat *for-
tuna uti, rebus uti: in*
Umständen seyn: ut v.
344 ἄμεινον πράττειν est
*meliore fortuna, melio-
ribus rebus uti:* v. 350
εὖ πράττειν. — Iam
χρησόν vim Aduerbii ha-
bet, et Pronomen *τι*
idem est, quod *μάλλα*, ita
ut *χρησόν τι πράττειν* sit
uti fortuna admodum
bona, rebus admodum
bonis: in sehr guten
Umständen seyn: h. e.
*admodum beatum et di-
vitem esse.* nam talis for-
tuna est, certe videtur et
existimatur esse, admo-
dum utilis ei, qui ea uti-
tur. Per τὴς φίλης in-

Οὐκ οὖν ἐπιχώριόν τι πρᾶγμα ἐργάζεταιται.

tell. *senes illi*, quos Carion illuserat hactenus: et μεταπέμπεσθαι est accire, arcessere,: quod etiam μετακαλεῖσθαι dicitur, vid. Act. 11, 13 coll. c. 10, 32. Vnde vett. Gramm. μεταπ. interpr. per μετακαλεῖσθαι. Hesych. μεταπέμπεται· μετακαλεῖται. Sch. Doru. v. 609 μεταπέμψεσθον· μετακαλέσετε. l. — λέσσεσθε. Nimirum πέμπειν est saepe curare aliquem deducendum eo, quo peruenire cupit: atque adeo μεταπέμπεσθαι dicitur is, qui aliquem deducendum curat ad se, quod vno verbo accire, arcessere, exprimitur. v. Kusterus V. M. 2, 20 et Dresigius V. M. 2, 12. Nam Praepositio μετὰ cum Accusatiuo saepe idem valet, quod

ἐπὶ· vt Il. γ', 264 ὅτε ἴκοντο μετὰ Τρώας· vbi schol. ἐπὶ τῆς Τρώας. Caeterum ὅπως idem est, quod πᾶς, quomodo; quā fiat, vt. — Οὐκ ἔστιν, hoc loco, reddi potest certe non: quae f. prima est et vera harum particc. potestas: sed ἔστιν ἐπιχώριόν τι πρᾶγμα ἐργάζεταιται est certe non est auarus nec habendi cupidus. nam vt v. 47. ὁ ἐπιχώριος τρόπος erant mores vernaculi, domestici, qui vigent Athenis: in Attica nam χώρα est Attica, vt apud Ioseph. Iudaea: ita πρᾶγμα ἐπιχώριον est res, quae ab Atticis, ab Atheniensibus omnibus, fit. Vigebat autem tum Athenis et in Attica habendi auaritas et auaritia. Itaque manifestam est,

Χρ. Ἄλλ' εἰδὲν ἀποκρύψας ἐρῶ, μὰ
τὰς θεάς.

ὦ Βλεψίδημ', ἄμεινον ἢ χθὲς πράτ-
τομεν.

345. Ὡστε μετέχειν ἕξεσιν· εἰ γὰρ τῶν
φίλων.

ἐκ ἐργάζεσθαι ἐπιχώ-
ριόν τι πρᾶγμα esse non
auarum esse neque ha-
bendi auidum: Schol.
Doru. ἐντόπιον, συνη-
θές.

V. 343. Οὐδὲν ἀπο-
κρύψας ἐρῶ h. e. dicam
tibi rem omnem: f.
ipsam aperte dicam
rem. Est forma loquen-
di Atticis admodum fa-
miliaris. Sic Eteocles
ap. Eurip. Phoen. 516.
ἐγὼ εἰδὲν, μῆτερ, ἀπο-
κρύψας ἐρῶ. χθὲς h. e.
nuper, antea πρότερον:
adduntur fere verba,
καὶ τρίτην ἡμέραν· vt
Lat. heri et nudius ter-
tius; v. Proluss. nostr. de

Vitiis Lexx. N T P. 1.
p. 115. f. Caeterum
forma illa Aduerbii At-
tica est, ita tamen, vt At-
tici nec altera forma
ἐχθὲς (vid. v. 883.
1047.) abstinuerint
plane, qua caeteri Grae-
ci vsi sunt. v. Moeris et
Etymol. M. L. v. χθὲς;
itemq. interpp. Thom.
M. p. 913 f. et Pierfo-
nus ad Moerin. p. 402.
Caeterum Chremylus
ait, se ἄμεινον πράττειν,
quia sperabat, se diui-
tem futurum, si Pluto
reddidisset oculorum
lumina.

V. 345. Ὡστε-ἕξεσιν
h. e. itaque nihil prohi-

Βλ. Γέγονας δ' ἀληθῶς, ὥς λέγουσι,
πλέσιος;

Χρ. Ἐσομαι μὲν ἐν αὐτίκᾳ μάλ', ἢν
θεὸς θέλη.

bet, quin tu eadem me-
cum fortuna utare: in-
tell. μοι τῷ ἄμ. πρ. et
Genit. τῶν Φίλων est
Genitiuus partitionis,
vt vocatur: ut ap. Plat.
Phaedon. 49. extr. εἴπερ
εἰ τῶν Φιλοσόφων. h. e.
tu es de amicis meis, de
numero amicorum meo-
rum. nam τὰ τῶν Φί-
λων κοινὰ, amicorum
communia omnia.

V. 345. γέγονας δ'
ἀληθῶς, ὥς λέγουσι,
πλέσιος; h. e. factusne
vere es, vt ferunt, di-
ves? Ero quidem certe
statim, deo annuente.
Neque enim haec res ca-
ret magno periculo.
Quale vero est istud pe-
riculum? Quale? Dic,
quaeso, rem paucis. Si

rem bene gesserimus:
sempiterna nos felicitas
manet: sin male, sum-
ma miseria. Hoc graue
videtur miserumque
onus, neque mihi placet.
etenim repente sic nimis
ditari, et tamen timere,
hominis est mali et scele-
rati. Οὖν habet etiam
hoc loco hanc vim, vt
affirmationem augeat,
grauioremq; reddat,
certe, certe quidem: vt
v. 287. Λέγουσι: ferunt.
neque enim Blepside-
mus id sibi persuadere
poterat. vid. v. 336.
Αὐτίκᾳ, quod est statim,
extemplo, ilico, reddi,
hoc loco, potest breui;
vt Plaut. Rud. 55. pot-
esse eum ibi breui fieri
diuitem; atque adeo
αὐτίκᾳ μάλα per breui:

Ἐνι γάρ τις, ἐνι κίνδυνος ἐν τῷ
πράγματι.

hodie. Hesych. αὐτίκα
μάλα· εὐθὺς λίαν —
σήμερον —. Ἀριστοφάνης
μὲν ἐπὶ τῷ ἐνεσῶτος· —
αὐτίκα δὲ μάλα, πᾶρ-
αυτα, ταχέως δὴ —.
Ἦν θεὸς Δέλη est deo,
Apolline, fauente, an-
nuente, iuvante: idem
quod ζὺν θεῷ v. 114.
Κίνδυνός τις est pericu-
lum quoddam h. e.
magnum, ingens: vt
Aesch. Socr. 3, 3 θεός τι
h. e. magnus, ingens,
timor: et ap. Cic. 7
ep. 1, 13 misericordia
quaedam, h. e. ingens.
Ἐνι idem est quod ἔστι·
vt Gal. 3, 28. Col. 3, 11.
1 Cor. 6, 5 Beng. Hoc
Aristophanis loco vfi
sunt multi, vt ostende-
rent, Bezam et Vuyssi-
um in errore esse versa-
tos. nam Beza ad Gal.
d. 1, dubitabat, an ἐνι

vsquam legeretur pro
ἔστι· et Vuyssius hanc
verbi formam vindica-
bat dialecto Ionica. v.
Eccardus et Spanh. ad
h. 1, et Hutchinsonus
ad Xen. anab. 5. p. 361.
Reit. ad Lucian. p. 90.
To. 3. Certe multa ver-
ba, multae verborum
formae, ex Ionica dia-
lecto vetere, quae fuit
lingua Graecorum an-
tiquissima, et eadem
cum Attica vetere, qua
Hom. vsus est. atque
adeo fons dialectorum
quatuor principum, Io-
nicae recent qua Hero-
dot vsus est. Atticae no-
vae, Aeol Dor., non tam
venere in Atticam no-
vam, quam potius in ea
tamquam vestigia et no-
tae originis communis
remanferunt. Caeterum
verba ἐν τῷ πράγματι

Βλ. Ποῖός τις; Χρ. οἷος; Βλ. λέγ' ἀνύσας, ὅ, τι φῆς ποτε.

pertinent eo, quod Chremylus sperabat, se iam iam diuitem fore. Ποῖός τις; h. e. *quodnam*. nam Pron. τις iunctum pronomini- bus τοῖστος, τοιόσδε, et similibus, habet vim particulae Lat. *fere*: sed additum Pronominibus interrogatiuis, ut h. l., respondet Lat. *nam*: Οἷος a quibusdam ita explicatur, ut dictum sit pro τοῖστος s. τοῖς οἷος tale periculum, quale nunquam auditum est, h. e. longe maximum. nam Blepsidemus interpellat Chremylum, ut mirandum non sit, orationem non esse integram. Nam auct statim scire genus periculi: sed quia videt, Chremylum velle ita respondere, ut illud non definiat: idcirco eum

interpellat. Alii legunt οἷος; ut οἷος positum sit, metri causa, pro ποῖος. non male. certe adiuvatur ista ratio oratione Blepsidemi: λέγ' ἀνύσας, ὅ, τι φῆς ποτε h. e. *statim, paucis, rem dic.* nam verbum ἀνύτειν *perficere, conficere, exsequi*, aliis verbis iunctum indicat celeritatem, atque adeo reddi Latine potest *statim, breuiter, paucis, cito*: ut v. 413 ἀνυσ πρᾶττων h. e. *fac statim, cito*: v. 975 ἔκβεν ἐρεῖς ἀνύσασα; h. e. *non dices statim?* Moeris ἀνύσας λέγε, Ἀττικῶς· συνελών λέγε, Ἑλληνικῶς. v. Viger. p. 275 et Albertus ad Hesych. p. 409 Το. 1 et ad Ioh. 13, 27: ubi est ὁ ποιεῖς, ποιήσον τάχιστα· quem locum Al-

350. Ἡ μὲν κατορθώσωμεν, εὖ πράττειν
αἰεὶ.

bertus bene confert cum hoc loco. nam λέγε αἰνύσας idem est quod λέγε τάχιον· ut ποιήσον τάχιον idem quod ποίει αἰνύσας· et ut ὁ ποιῆς est quod facere vis, ita ὁ,τι φῆς est quod dicere vis. Caeterum particula ποτε coniungi debet, ut opinor, cum verbis λέγ' αἰνύσας. nam v. 648 eadem sententia expressa est his verbis, πέρανε, ὁ, τι λέγεις, αἰνύσας ποτέ.

V. 350. Κατορθῶν dicuntur maxime imperatores et duces, qui rem bene et praeclare gerunt: sed res bene et praeclare gestae dicuntur ἀνδραγαθήματα, non κατορθώματα. v. Phrynichus p. 106 et Herodianus pag. 208. Hoc loco, κατορθῶν est

restituere Pluto visum, lumina oculorum reddere Pluto. Opponitur huic verbo verbum σφάλλεσθαι. (Aor. 2. Pass. pro Aor. Med.) quod proprie est lapsare, titubare: deinde valet rem male gerere; calamitatem, incommodum, cladem, accipere; h. l. Pluto visum restituere non posse. Infinitivi πράττειν, et ἐπιτετρίφθαι, pendent a verbo φημί· quod ex oratione Blepsidemi intellegi debet. Itaque εὖ πράττειν αἰεὶ est utemur perpetua felicitate; quatenus Chremylus sperabat, se cum amicis cumulatam iri diuitiis a Pluto, ubi hic recepisset visum. vid. v. 88 ff. Sed ἐπιτετρίφθαι τὸ παρὰπαν est actum erit

Ἦν δὲ σφαλῶμεν, ἐπιτετρίφθαι τὸ
παράπαν.

Βλ. Τὰ τὸ πονηρὸν φαίνεται τὸ φορ-
τίον,

Καὶ μ' ἐκ ἀρέσκει. τό, τε γὰρ ἐξ-
αίφνης ἄγαν

*de nobis; miserrimi-
erimus; summa nos et
perpetua manet mise-
ria; quatenus putabat
Chremylus, se cum ami-
eis, nunquam diuitem,
semper inopem et ege-
num, fore, si Plutus cae-
cus maneret. vid. v 87
ff. 120. De vocab. τὸ
παράπαν vid. ad v. 17
Φορτίον est onus: maxi-
meque de oneribus na-
vium usurpatur: de
quibus legitur Φόρτος
Act. 27, 10: sed γόμος
c. 21, 3: quo ipso loco
ἀποφορτίζεσθαι τὸν γό-
μον est onera et merces
deponere, quod in Ta-
bula Ceбетis p. 165 di-*

*citur τὰ Φορτία ἐξαίρε-
σθαι: unde navis one-
raria vocatur ναῦς φορ-
τηγός: et πλοῖον ἐμφορ-
τον apud Laërt. 1, 31.
Φορτίον πονηρὸν est onus
grave, molestum, mise-
rum; quod eum, qui
eo premitur, miserum
reddit: nempe diuitiae,
spes diuitiarum, cum
metu et sollicitudine
coniuncta: ut Blepside-
mus paulo post ipse
ostendit. Μ' ἀρέσκει
pro μοι ἀρέσκει: sed At-
tici addunt huic verbo
Accusativum. v. schol.
ad v. 69, Gregor. p. 27,
et ad h. l. Spanhemius.
ἐξαίφνης idem est, quod*

ὣτως ὑπερπλεῖν, τό τ' αὖ δεδοι-
κέναι,

355. Πρὸς ἀνδρὸς ἑδὲν ὑγιὲς εἰργασ-
μένε.

Χρ. Πῶς δ' ἑδὲν ὑγιὲς; Βλ. εἴ τι
κακῆλοφῶς, νῆ Δία,

ἐξαιπίνης v. 335., 339.
Ἄνὴρ ἑδὲν ὑγιὲς εἰργασ-
μένος est homo malus,
facinorosus, sceleratus;
qui aliquid commisit:
nam ὑγιὲς hac in formu-
la idem est, quod καλὸν
et ἀγαθόν, atque adeo
ἑδὲν ὑγιὲς idem est, quod
κακόν. Πρὸς iungitur
Genitiuo personae, ita,
ut significet, aliquid ali-
cui convenire, in eum
cadere, ei proprium ef-
fe, eo dignum. Elegan-
ter schol. ἢ πρὸς ἐνταῦ-
θα, inquit, ἔτε περισσὴ
ἔστιν, ὡς οἶοντάς τινες, ἔτε
ἀντὶ τῆς ὑπὸ κεῖται· ἀλ-
λὰ τὸ καθῆκον σημαίνει·
et schol. Doruil. aequè
eleganter ad verba πρὸς

ἀνδρὸς scripsit, interpre-
tationis causa, ἰδίαν. La-
tine reddi recte solo Ge-
nitiuo potest. Illustra-
vit hunc Praepositionis
usum Bosius animad-
vers. p. 14. Koen. ad
Gr. p. 43 f. cf. ad Vuel-
ler. p. 391. Sic ap. Xen.
anab. 1 p. 13 ἔ γάρ ἦν
πρὸς τῷ Κύρῳ τροπῶς,
ἔχοντα μὴ ἀποδιδόναι.

V. 556. πῶς δ' ἑδὲν
ὑγιὲς; h. e. quomodo
vero hominis qui ali-
quid commiserit? Si
quid argenti, aut auri,
furatus ex Apollinis
aede domum venisti:
cuius sacrilegii fieri pot-
est ut te iam peniteat.

Ἐκεῖθεν ἦκεις, ἀργύριον ἢ χρυσίον
 Παρὰ τῷ θεῷ· καὶ πειτ' ἴσως σοὶ
 μεταμέλει,

Proh Auerrunce Apollo!
 ego non admoui manus
 sacro. Noli negare, bone
 vir! noui enim certo.
 Noli tu de me tale quid-
 quam suspicari. Vah!
 quam nulla est omnino
 integritas vsquam: im-
 mo ad unum omnes ser-
 uiunt lucro. Πῶς ἔδεν
 ὕψις; h. e. quomodo ex
 eo, quod ostendi, spem
 ditescendi meam con-
 iunctam esse cum magno
 periculo, collegis, me
 aliquid commississe? s.
 quomodo tu ex eo, quod
 ego sim, ut dixisti, diues,
 sed metuan, exstimare
 potes, esse a me aliquid
 commissum? nam in-
 tell. ἐργασμένῃ. Παρὰ
 τῷ θεῷ est e templo
 Apollinis Pythii, a Pi-
 listrato exstructo: vid.
 Meurs. Athen. Att. 2,

10: ut v. 32 ὡς τὸν θεόν
 in templum Apollinis.
 nam cohaerent haec
 verba. cum Partic. κεκ-
 λοφῶς. et παρὰ cum
 Genit. perf. indicat lo-
 cum, Xen. Cyrop. 6, 3.
 5. παρ' ὑμῶν e castris.
 Templum autem illud,
 ut alia, quum plenum
 esset donariis aureis et
 argenteis: propterea
 Blepsidemus εἰ ἐκεῖθεν
 ἦκεις· h. e. si inde do-
 mum venisti: nam ἦκεις
 vim Praeteriti habet:
 κεκλοφῶς ἀργύριόν τι ἢ
 χρυσίον· quod vno ver-
 bo ἱεροσυλεῖν dicitur
 Rom 2, 22: quod ver-
 bum in Glossar. N. T.
 Fabric. p. 96 explicatur
 verbis κλέπτειν τὰ ἀνα-
 θήματα. vnde etiam in
 Cod. Doruil. ad verba
 ἀργ. ἢ χρυσίον adscripta

Χρ. Ἀπολλων ἀποτρόπαιε μοι Δι',
ἐγὼ μὲν ἔ.

360. Βλ. Παῦσαι Φλυαρῶν, ὧ γὰρ. οἶδ' αὖ
γὰρ σαφῶς.

erant, ἀ ἀνάτιθέασιν ἀν-
δρωποι τῷ θεῷ. Caete-
rum σοὶ μεταμέλει *te*
poenitet absolute di-
ctum est pro σοὶ μετα-
μέλει τῆς κλοπῆς de
quo iam idem schol.
Doruil. admonuit: ἐπει-
τα verum potest *nunc*,
nunc demum; b) Θεοὶ
ἀποτρόπαιοι, qui idem
ἀλεξίκακοι dicuntur,
sunt *dii auerrunci*, qui
putantur auerruncare et
depellere a ciuitatibus
et hominibus pericula,
mala, atque calamitates.
Et Apollinem quidem
Ἀποτρόπαιον *auerrun-*
cum Athenis cultum
esse, docuit ad h. l.
Spanhemius. Wessel. ad
Diod. Sic. p. 252. To. 2.
Schol. Doruil. ἀποσοβη-
τα (*depulsor*) τῶν κακῶν.

Ἀπολλων Ἀποτρόπαιε
ut v. 855. igitur est vox
Chremyli admirantis
cum indignatione, et
negantis, istud scelus in
se cadere, *pro! fidem*
tuam, Apollo Auerrun-
ce! Implorat fidem
Apollinis, quia Blepsi-
demus ait, ipsum surri-
puisse donaria e tem-
plo Apollinis: Apolli-
nis Ἀποτροπέις, quia
ostendit et asseuerat, se
abesse ab isto crimine.
Caeterum post verbo
ἐγὼ μὲν ἔ, intell. ἤκω
κεκλοφῶς ἀργ. τι ἢ χρ.
παρὰ τῷ θεῷ.

V. 360. Παῦσαι Φλυ-
αρῶν h. e. *desine nugari*:
noli nugari. nam Φλυ-
αρεῖν dicuntur ii, qui, vel
omnino absurda et in-

Χρ. Σὺ μὴδὲν εἰς ἐμὲ ὑπονόει τοιοῦτο.

Βλ. Φεῦ,

Ὡς ἐδὲν ἀτεχνῶς ὑγιές ἐστιν ἐδενός.

cepta dicunt; ut v. 575. *vel* copiosa oratione id agunt, ut vana et falsa putentur esse vera, aut vera falsa, more Sophistarum; *vel* negant, interposito etiam iureiurando, id, quod manifestum sit: ut h. l. Σαφῶς. h. e. certo, plane: nempe te legisse sacrum: schol. Doru. ὅτι πεπῶν-ἐργηκας. et ᾧ γὰρ est vox obiurgantis, ut apud Terent. Eun. 5, 2. 11 — bone vir: v. 366 ᾧ ὅν-θρωνε. Ὑπονοεῖν est Lat. *suspicari*: quod etiam ὑποπτέειν dicitur: et εἰς recte reddi potest de: idem quod κατὰ. vid. schol. ad v. 364. Germ. *auf*. Φεῦ est *heu!* *vah!* vox dolentis, vel admirantis cum inful-

tatione quadam. Ὑγιές si refertur ad animum, significat, nunc omnes virtutes, nunc certum quoddam virtutis genus, ut fidem, integritatem: ut in hac formula ὥς ἐδὲν — ἐδενός h. e. *quam nulla prorsus integritas inuenitur uspiam*: h. e. omnes omnino homines sunt vani et mendaces. nam Blepsidemus putabat, Chremylum commisisse sacrilegium, quod ab eo negaretur. add v. 871. Fuit formula proverbialis. v. ad Phaedon. 39, 11. Nam ἀτεχνῶς idem est, quod τὸ παρὰ-παν Hesych. vid. ad v. 109: et ἐδενός vim Adverbii loci habet *nusquam, nuspiam*: ut αὐ-

Ἄλλ' εἰσὶ τῷ κέρδεσ ἀπαντες ἥτ-
τονες.

Χρ. Οὗτοι μὰ τὸν Δῆμντ' ὑγιαίνειν
μοι δοκεῖς.

τῷ ibi v. 236. ἥττονες, sequente Genitiuo rei, dicuntur qui dediti sunt et addicti, qui seruiunt, alicui rei: metaphora ducta ab iis, qui e praelio et iudicio inferiores discessere: qui se hostibus dedidere, atque iis adeo seruiunt: vt ap. Xen. Memorr. I, 5. ἥττων γασρός, οἶν' — ἀφροδισίων — πόν' — ὕπν': qui in N. T. vocantur δῆλοι. v. 2 Pe. 2, 19 f. Itaque τῷ κέρδεσ ἥττονες sunt qui lucro seruiunt h. e. qui ea faciunt, quae lucrum, lucri cupiditas, fieri iubet, h. e. qui sunt dolosi, fraudulentī, mendaces, nam lucri cupiditas homines iubet esse fallaces, fraudulentos, mendaces, vanos.

V. 364. Οὗτοι μὰ τὸν Δῆμντ' ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς. h. e. nequaquam tu mihi videris sanus esse. Quam multum defecit ab pristinis moribus! Insanis, mehercle! At vel oculorum mobilitas atque vultus leuitas arguit, eum admisisse aliquid. Intellego, quod tendat tua oratio; garris, me esse furatum aliquid: vis partem auferre. Ego partem auferre velim? cuius rei? Res non habet se sic, sed aliter. a) Οὗτοι est non, nequaquam Gloss. vet.: vt v. 64: quo ipso loco Chremylus iurat per Cererem, vt agricola. Ὑγιαίνειν est sanae mentis esse: nam refertur ad verbum μελαγχολᾶν. v. 365:

365. Ὡς πολὺ μεθέστηχ', ὧν πρότερον
εἶχε, τρόπων.

Χρ. Μελαγχολᾶς, ὧ ἰθρῶπε, νῆ
τὸν ἔρχνόν.

Βλ. Ἀλλ' ἐδὲ τὸ βλέμμ' αὐτὸ κατὰ
χώραν ἔχει:

quod valet *insanire*,
ut v. 12. Μεθέστηχ', ὧν
πρότερον εἶχε, τρόπων h.
e. *alius factus est*: antea
fuit *simplex*, *apertus*,
verax, nunc est *mendax*,
occultus, *simulator*. vid.
schol. nam τρόποι ἔς
πρότερον εἶχε, sunt in-
tegritas, simplicitas, ve-
racitas. Blepsidemus
enim putabat, Chremy-
lum diuitem esse sacri-
legio, quod a se commis-
sum negaret. Et Geni-
tius τρόπων pendet a
Praepositione ἀπὸ, quae
interdum reperitur ad-
dita verbo μεθεστηκέναι
quod significat proprie
aliter, *alio loco*, *stare*:
deinde *migrasse*: deni-

que *trastisse*, *defecisse*,
desciuisse nam qui mi-
grauit, transiit, desciiuit,
is alio loco stat, quam
quo antea steterat. Cae-
terum ut ὥς πολὺ *quam*
multum, ita eadem sen-
tentia ab Theophrasto
charr. 1, 3 expressa est
verbis ἕτερον γεγονέναι.
Μελαγχολᾶς vid. ad
v. 12. Νῆ τὸν ἔρχνόν sa-
ne, *profecto*. vid. ad v.
129. Τὸ βλέμμα pro-
prie *aspectus*: deinde
vultus et oculi, quia gu-
bernant quasi aspectum;
quia in aspectu vultus
et oculorum partes sunt
praecipuae: quia vul-
tus in aspectu domina-
tur. Iam κατὰ χώραν

Ἄλλ' ἔστιν ἐπιδηλόν τι πεπαισργ-
γηκότι.

dicuntur ea, quae sunt
in loco suo, neque extra
eum sunt et vagantur:
deinde ea, quae sedata
sunt et quieta. v. Ku-
sserus ad h. l. et Valqu.
ad Herodo. p. 340. Ita-
que ἐκ ἔχει κατὰ χώραν
τὸ βλέμμα est vultus
non sunt immoti et qui-
eti, immo mouent se et
vagantur modo huc,
modo illuc. hoc facere
solent vultus eorum,
qui sibi delicti alicuius
et facinoris conscii sunt;
qui commiserunt ali-
quid. animis enim eo-
rum inest et laetitia et
metus: sed animus fin-
git et moderatur vul-
tum. nam τὸ βλέμμα
est Nominat. et ἔχει ab-
solute dictum est pro
ἔχει ἑαυτὸ h. e. ἔστιν. vt
in formula τὸ ἀληθὲς
ἔχει ὥδε ap. Palaepha-

tum. nam ἔχει debet
eodem referri, quo v.
368 ἔστιν. Οὐδ' respicit
ad v. 353-355. Vnde
addit Blepsidemus, ἄλλ'
ἔστιν ἐπιδηλόν τι πεπαισργ-
γηκότι. Ita legitur in
omnibus libris: neque
scholiasles aliam inue-
nerat lectionem in suo
Codice. At quum ἐπι-
δηλον sit fere manife-
stum, et ad τὸ βλέμμα
pertineat: verborum
structura videtur labo-
rare. vnde Lamb. Bosius
Animaduers. p. 7 le-
gendum censuit ἐπιδη-
λόν τι πεπαισργγηκότι
h. e. sed vultus arguit
eum, qui perperam quid
fecit. Quam eius cor-
iecturam Hemsterhusi-
us recte vocat ingenio-
sam. At credo tamen,
eam non esse necessari-
am, Scilicet δηλον vide-

Χρ. Σὺ μὲν οἶδ', ὃ κρώζεις· ὡς ἐμὲ
τι κεκλοφότος,

tur significasse, atque adeo ἐπίδηλον, non modo id quod manifestum est et apertum, sed etiam id, quod aliquid indicat, declarat, arguit: id quod aliquid manifestum facit. Huius notionis exemplum est ap. Plat. Criton. 3 αὐτὰ δὲ δῆλα τὰ παρόντα νυν', ὅτι casus tuus declarat: legitur in editis libris ante Steph., qui reposuit δηλοῖ, auctore Cornario: sine causa, ut opinor; quum multa Adiectiua in omnibus linguis, atque adeo in Graeca, et Neutraliter ponantur, et Actiue. Leg. δῆλα sic ap. Antiph 2, 15 ubi pro δῆλα Gataqu. coni. δῆλοι. v. nos ad Plat. Criton. 3, 6. Iam quum similitudo, quae intercedit alicui rei cum altera, aliquid manife-

stum faciat, indicet, declararet, arguat: δῆλον et ἐπίδηλον arbitror ita usurpata esse, ut essent idem, quod ὁμοιον, atque adeo huius vocabuli constructionem sequerentur. nam verba notionis aliorum habentia, ita construuntur, ut ea, quorum notiones habent. Itaque τὸ βλέμμα αὐτοῦ ἐστὶν ἐπίδηλόν τι πεπανεργηκότι est ipse Chremyli vultus similis est vultui hominis, qui aliquid commisit: ipse Chremyli vultus loquitur, eum commississe aliquid: Quidni enim βλέμμα πεπανεργηκὸς possit recte dici vultus hominis, qui aliquid commisit? quomodo etiam schol. vet. verba poëtae accepit. Nam πανεργεῖν significat primo omnia aggredi s.

370. Ζητεῖς μεταλαβεῖν. Βλ. μεταλα-
βεῖν ζητῶ; τίνος;

imitari deinde vel sol-
ertem, callidum, esse,
vel versutum, vafrum,
astutum, esse: denique
aliquid committere: et-
was begehen: vt h. l.
v. Index Palaeoph. vid.
παιῆργος. maximeque
furari. vid. v. 877.
1146. Caeterum ea,
quae diximus de verita-
te vulgatae scripturae,
non parum confirman-
tureo, quod in nullo Co-
dice apparet vestigium
vllius varietatis, et quia
multorum verborum
exquisite alicuius et re-
cenditae significationis
saepe vnum tantum ex-
emplum reperitur in
iis libris, qui hodie re-
stant.

V. 369. Ὁ κρώζεις
proprie κρώζειν dicun-
tur, et corui, *crocire*,

crocitare, et cornices,
cornicari: est enim ver-
bum e voce harum
auium expressum. Ze-
nodotus ap. Valquen.
Laett. Ammonn. p. 228
ἐπὶ κοράκων κρώζειν. et
Anonymus p. 1231 Κο-
ρώνη, καὶ Κόραξ, κρώζει.
Gloss. vett. κρώζω Cor-
nicor: quomodo legi-
tur Auu. 24. Casaub. p.
60. Ioh. Bapt. Pius An-
notatt. Posterr. c. 20 p.
416. f. To. 1. Thes.
Grut. f. Fabric. ad S.
Empir. p. 698. not.
y. et B. Gr. 2. 11. 4.
Nonnunquam etiam
grues dicuntur κρώζειν.
v. ad h. l. Spanhemius.
Hoc loco vsurpatur de
Blepsidemo, propterea,
quia ea, quae dicebat,
vana erant; quia fu-
tum et sacrilegium ubi-
que, per omnem oratio-

Χο. Τό δ' ἐστὶν ὃ τοιᾷτον, ἀλλ' ἐτέρως ἔχον

Βλ. Μῶν ὃ κέκλοφας, ἀλλ' ἤρπακας;
Χρ. κακοδαίμονας.

onem, ingerebat in Chremylum. v. ad h. l. schol. Sensus est, noui, video, quo tendat tua oratio: probe intellego, quid sibi velit garrulitas tua: Ὡς idem est, quod καὶ ὡς, quasi, tanquam: v. schol. Doruil. τι κέκλοφός εἰς τὸν ἑαυτοῦ ἑστῆς ἐκ τῆς ἀπολλωνίου vid. v. 356: ζητεῖν est, vt v. 296 et alibi, sequente Infinitiuo alterius verbi, velle, cupere, et μεταλαβεῖν, vt μετέχειν v. 345, partem furti auferre. nam intell. τῆς κλοπῆς. quod in Cod. Doruil. adscriptum erat supra verbum μεταλαβεῖν, et continetur verbo κέκλοφός. du willst was davon haben. Sed omis- sum est, vt Blepsidemus

quaerere posset, τίνος; Caeterum τό δ' ἐστὶν ὃ τοιᾷτον est res se habet non sic, h. e. nihil furatus sum; non furto, sacrilegio diues factus sum: ἀλλ' ἐτέρως ἔχον sed aliter se habet res, h. e. spero, me alio modo diuitem fore.

V. 372. μῶν ὃ κέκλοφας ἀλλ' ἤρπακας; h. e. num tu non furatus es, sed rapuisti? Furis. At vero nec defraudasti quenquam? Neminem. Papae! quidnam vero cui aliud in mentem veniat? neque enim verum dicere vis. Accusas vero me ante, quam rem cognoueris. Μῶν idem est, quod μὴ ἄρα, v. 271. κέκλοφας. quod

Βλ. Ἄλλ' ἔδεμην ἀπεσέρηκας γ'
ἔδέναι;

fit clam, neque praesentibus aliis: ἤρπακας quod fit palam, et videntibus aliis. Κακοδαίμονων est furere, fere idem quod μαίνεσθαι. nam primo certum est, hoc verbo plus significari, quam verbo μελαγχολᾶν v. 366, ut hoc grauius est, quam verba ἔχ ὑγιαίνειν v. 364. deinde coniungitur nonnunquam cum verbo μαίνεσθαι, ut v. 501 μαρία et κακοδαίμονια. Causa est, quia genii mali credebantur esse furoris et insaniae auctores. In N. T. sic vsurpari putatur formula δαιμόνιον ἔχειν. Matth. 11, 18 vbi v. Albertus: et Ioh. 7, 20 vbi v. Bosius in Exercitatt.: quae certe verbo μαίνεσθαι adiuncta extat Ioh. 10, 20.

Ἄλλ' μὲν habet vim aduersatiuam, sed enim Gloss. vett.: at vero. Rectius scriptum erat in Cod. Doru. ἔδε μὲν: nam μὲν cohaeret cum ἄλλ'. quae particulae etiam alibi separatae, interuentu alius vocabuli, inueniuntur. vid. Deuarius p. 31. De verbo ἀποσερεῖν dictum est in Indice Theophrasteo: nam in primis ponitur de iis, qui deposita (Laërt. 4. 33.) et mutuo accepta, commodata etiam debita non reddunt, seque ea accepisse appellati negant: cui opp: ἀποδιδόναι τὰ δάνεια καὶ τὰς παρακαταθήκας Laërt. 3, 83 Cf. Grotius ad Matth. 19, 19: Atque sic h. l. accipi debet, quia distinguitur ab κεκλοφέναι et ἤρπακέναι.

Χρ. Οὐ δῆτ' ἔγωγ'. Βλ. Ὡς Ἡράκλεις.

Φέρε, ποῖ τις ἔν

375. Τράποιτο; τάληθές γάρ ἐκ ἐθέλεις
φράσαι.

Schol. Doruil. retulit ad sola deposita. Verba eius sunt haec, ἀποσερῶ ἔσιν, ὅταν παρακαταθήκην τινὸς λαβὼν εἰς διαβολὴν χωρήσω, καὶ ἐκ ἐθέλω δίδοναι αὐτῷ, αἰ ἔλαβον. Caeterum post εἰ δῆτ' ἔγωγ' intell. ἀπεσερῆκά γ' ἐδένα. Ὡς Ἡράκλεις est vox admirantis, cum irrisione papae! *monstro simile est!* et Φέρε respondet formulis vernaculis, *aber mein; aber sage mir, was kann einer wohl anders denken? sagen?* nam Φέρε est age: ἔν habet vim augendae interrogationis, ita ut ποῖ ἔν fit *quonam, quo vero, quo, quaeso*: Kuster. edidit ποῖα ἄν — at opt. etiam

sic simpliciter partic. ποῖ recte sequitur, ut particulas ἔως, ἐπειδὴ, aliasque similes: *τρέπε-
θα est se vertere, men-
tem, orationem, suam
convertere*: ita ut ποῖ
tis *τρέποιτο*, sit *quo
quis mentem suam con-
verterit, convertat?* h.
e. quid cui aliud in
mentem veniat? aut
quo quis orationem
suam converterit, con-
vertat? h. e. quid quis
aliud dixerit, dicat?
schol. Doruil. τί ἂν τις
εἴποι ἕτερον; nempe,
quam te aliquem de-
fraudasse, ita ut ei non
reddideris deposita, aut
mutuo accepta, si neque
furatus quidquam es,
neque rapuisti.

Χρ. Κατηγορεῖς γὰρ, πρὶν μαθεῖν τὸ
πρᾶγμα μὲ.

Βλ. ὦ τᾶν, ἐγὼ σοι τῆτ' ἀπὸ σμικρῆς
πᾶν.

V. 376. Pro γὰρ post
κατηγορεῖς in Cod. Dor-
vil. scriptum erat δέ·
quae scriptura deberi
videtur Grammaticis,
qui putarint, γὰρ h. l.
idem esse, quod δέ. At
ante verba κατηγορεῖς
γὰρ omissa est enuntia-
tio, non miror, te ita sta-
tuere: quam vocem
Chremylus putandus est
expressisse vultu et gestu
corporis. Sic intelli-
gitur recte sequi γὰρ Κατ-
ηγoreῖς· *accusas me*,
h. e. putas, suspicaris,
ais, me ditatum esse illi-
cita neque legitima ra-
tione. Τὸ πρᾶγμα μὲ·
nempe Plutum domi
meae esse, meque spera-
re diuitem fore, si Pluto
restituero oculorum lu-
mina.

V. 377. ὦ τᾶν, ἐγὼ
σοι τῆτ' ἀπὸ σμικρῆς πᾶ-
ν· h. e. ego, bone vir,
transigam tibi negoti-
um pecunia admodum
parua, ante, quam re-
sciscat ciuitas, ita, ut
obstruam os caussidico-
rum numulis. At vero
tu amicus mihi videar-
is, mehercle, is, si ex-
penderit tres minas, mi-
hi duodecim expensas
ferat. De voce ὦ τᾶν
dictum est ad v. 66. Po-
sita est, hoc quoque lo-
co, Ironice: ut v. 360.
ὦ γὰρ Τῆτ'· nempe
id, quod tu admisisti:
ὁ πεπαισθημένος schol.
Dorvil.: qui idem schol.
in formula ἀπὸ σμικρῆς
intellegi debere docet
Genit. ἀναλώματος,
parua pecunia, paruo

Ἐθέλω διαπράξαι, πρὶν πυθέσθαι
τὴν πόλιν,

Τὸ σόμ' ἐπιβύσας κέρμασιν τῶν
ῥητόρων.

sumtu: vt Equitt. 535
ἀπὸ μικρᾶς δαπάνης
mit wenig Kosten: vbi
v. Kusterus et Ducqu ad
Thucid. p. 558. Δια-
πράττειν dicitur *is*, qui
rem, negotium, alienum
transigit: sed διαπράτ-
τεσθαι, de singulis, *rem*,
negotium, suum transi-
gere; de pluribus, *rem*,
negotium, transigere
inter se. Sensus est, effi-
ciam parua pecunia, ne
tibi ob id, quod admi-
sisti, vlla creatur mole-
stia. Ἡ πόλις sunt ci-
ues: id quod attributum
πυθέσθαι, h. e. μαθεῖν,
ἀκῆσαι schol. Doruil.,
docet. Iam ostendit
Blepsidemus, quomodo
velit impedire, ne Chre-
mylo negotium facer-
fatur: τὸ σόμ' ἐπιβύσας

— ῥητόρων· ἐπιβύειν est
occludere, obstruere, ob-
turare: neque enim
compositum verbum
differt ab simplici. nam
quod h. l. dicitur ἐπιβύ-
ειν τὸ σόμα· id Pac. 644
vocatur βύειν τὸ σόμα·
Schol. Doruil. κλείσας.
Hesych. βεβυσμένη· πε-
πληρωμένη, πεφραγμένη
item: βύων τὰ ὦτα·
ἐπιφράττων· et: ἐπιβυ-
σάτωσαν· φραζάτωσαν
φιμωσάτωσαν. Κέρματα,
etiam κερμάτια, sunt nu-
muli argentei et aerei
minuti et vilioris pretii,
vt oboli; chalci, (octo
faciunt obolum) quos
mensarii lucello inhi-
antes permutant numis
aureis et argenteis ma-
ioribus, drachmis, di-
drachmis, tetradrach-

380. Χρ. Καὶ μὴν φίλος γ' ἂν μοι δοκεῖς,
νῆ τὰς θεάς;

mis, daricis: qui inde
κερματισαὶ dicti sunt;
quod vocabulum non
minus, quam nomén
κέρμα legitur Ioh. 2,
14 f. v. Hemsterhusius
ad Polluc. p. 1070 not.
15. et ipse Pollux 7,
170. 9. 87. 89. v. Pro-
lus. de vitiis Lexx. 10. p.
13. ff. Deinde omnino
pecunia, aes. vt h. l.
Gloss. vett. Κέρμα Aes.
Κερμάτιον *Fructum*, nu-
mulus. Caeterum ῥήτο-
ρες qui fuerint, dictum
est quodammodo ad v.
30. Ex hoc loco cogno-
scitur, eos obseruasse ci-
ues, qui casu aliquo di-
tati essent, iisque ita
molestos fuisse, vt eos
velut molestos indica-
rent et accusarent apud
populum, certe accusa-
re minarentur, vt ali-
quid auferret. qua in

re non tam publica com-
moda, quam sua specta-
rint ad Apol. 10, 13. v.
ad h. l. schol.

V. 380. f. in libris e-
ditis, ante Hemsterhu-
sii tempora, ita legun-
tur, Καὶ μὴν φίλος γ' ἂν
μοι δοκεῖς — ἀναλώσας
γε —. Hemsterhusius
particulam γε, post Par-
tic. ἀναλώσας, eiecit,
cum auctoritate. Cod.
Arundel. et Doruil.,
tum legum metri iussu.
nam syllaba secunda ver-
bi ἀναλίσκειν longa est.
v. 380, praeunte Cod.
Doruil. ita legi iubebat,
καὶ μὴν, φίλος γάρ, μοι
δοκεῖς, aut, καὶ μὴν, φίλος
γάρ μοι, δοκεῖς —. Mihi
vero parenthesis illa vi-
detur aliena esse ab ani-
mo Blepsidemi commo-
to: et particula ἂν, tum

Τρεῖς μνᾶς ἀναλώσας λογίσασθαι
δώδεκα.

ipfa urbanitas, legi, ut
opinor, iubet ἂν δοκεῖς.
Sensus est, at vero tu
mihi ita amicus esse vi-
deare, ut — nam
μοι cohaeret cum φι-
λος. ἂν δοκεῖς dictum
est pro δοκοῖς ἂν
εἶς — du könntest, möch-
test mich so lieb haben,
daß. et Infin. λογίσασθαι
pendet a particula ὥς,
quae sic saepe retice-
tur.

V 381. Ἀναλίσκειν
in Cod Doruil explica-
tum est verbo ἐξοδιάζειν,
quod Gloss vett. elegan-
ter interpretantur ver-
bo Lat. erogare; Vulg.
2 Regg. 12. 12. verbo
impendere: ausgeben:
(refertur ad verbum
εἰσόδιαζειν redigere
Gloss. vett. einfordern,

einbekommen: nam qui
aliquid expendit, is illud
iubet quasi exire e do-
mo, et contra. Etiam
Hesych. ἀνάλωμα ex-
plicauit nomine ἐξόδος.
Gloss. vett. ἐξόδος ἀνά-
λωμα, erogatio, expen-
sus. v. Hemsterhusius
ad h. l. et Prolus. de vi-
tiis Lexx. 7. p. 8. f. 22.
p. 12. f. Μνᾶ est mina
Attica, quae valuit cen-
tum drachmas Atticas.
v. Pollux 9, 59. 86: et
λογίζεσθαι est verbum
arithmeticum, compu-
tare primo: deinde
imputare, expensum
ferre: vth. l. et ap. The-
ophr. charr. 10. Verte,
ut, si impenderis, ero-
garis, tres minas, mihi
imputes, expensas feras,
minas duodecim.

Βλ. ὄρω τιν' ἐπὶ τῷ βήματος καθε-
δόμενον

V. 382. ὄρω τιν' ἐπὶ
τῷ βήματος καθεδόμε-
νον. h. e. video aliquem
in tribunali sedentem,
ramum olivae manu
tenentem, cum liberis et
uxore, nihil plane diuer-
sum ab Heraclidis Pam-
phili. Non, insane: sed
bonos solos, et comino-
dos, et sanos, mox red-
dam diuites. Quid ais?
Adeo multa furatus es?
Ah! occidis me! Immo
tu te ipsum, ut opinor.
Non profecto. nam Plu-
tum, improbe, habeo.
Tu Plutum? quem?
Ipsam deum. Vbi vero
est? Intus. Vbi? Domi
meae. Domi tuae? Re-
cte. Abi in malam rem!
Plutus domi tuae est?
Mehercle! Vera narras?
Vera. Per Vestam obse-
ra! Neptunum testor.
Marinum? Si vero est

alius quis Neptunus, il-
lum. Blepsidemus pu-
tabat, Chremylum com-
misisse sacrilegium, et
accusatum iri de hoc cri-
mine publico, atque ad-
eo iudicibus supplicatu-
rum esse, et ipsum ab-
soluerent. Eo spectant
verba, ὄρω τιν', nempe
ipsum Chremylum.
Καθεδόμενον. quod est
Fut. 2 Med. a Praesenti
καθέζομαι. quo Attici
vsi sunt pro Fut. καθί-
σω. vid. Moeris et Tho-
mas Mag. in v. καθεδέ-
ται. Phryn. p. 114.
Pierfonus edidit καθε-
δεῖ. quod legitur Rann.
102. Reus enim non
minus, quam accusator,
sedebat in subselliis:
quae erant ἐπὶ τῷ βήμα-
τος. nam βῆμα est tri-
bunal, h. e. et locus edi-
tus, in quo ius dicitur,

Ἰκετηρίαν ἔχοντα, μετὰ τῶν παι-
δίων

in quem ascenditur per
gradus; vnde accepit
nomen: nam βῆμα pro-
prie est gressus, passus,
et gradus: et sella, in
qua sedetis, qui iudicio
praeest. Gloss. vett *Tri-
bunal* βῆμα ἐπὶ ἄρχον-
τος. βῆμα, δικαστήριον.
Et priore quidem sensu
positum est hoc loco:
posteriore sensu legitur
Matth. 27, 10. Ἰκετηρία
fuit ramus oliuae, lana
alba reuinctus. Schol.
ἰκετηρία ἔστι κλάδος ἐλαί-
ας, ἐρίῳ πεπλεγμένος.
Schol. Dorvil. κλάδος
ἐλαίας, ἐρίῳ λευκῷ περι-
λημμένος. vnde intell.
verba Harpocratonis in
v. ἰκετηρία. ἰκετηρία κα-
λεῖται ἐλαίας κλάδος,
σέμματι ἐσεμμένος. cf.
Spanhemius ad h. l.
Eiusmodi ramum manu
gestabant omnino ii, qui

pacem peterent suppli-
ces. vnde oliua vocatur
supplex a Statio Theb.
12, 492: et ramus ille
ramus oliuae paciferae
a Virgil. Aen. 8, 116:
vbi v. interpp. Hoc lo-
co ἰκετηρίαν ἔχων dicitur
reus, qui iudicibus *sup-
plicat*, qui iudices *sup-
plex* orat, vt ipsum suis
sententiis absoluant,
certe morte ne dam-
nent. Neque vero arbi-
tror, reos praetendisse
manibus ramos oliuae;
immo Chremylo talem
ramum tribui puto a
Blepsidemo quia eum si-
mitem fore ait Heracli-
dis, a Pamphilo pictis.
sed hic eos ita pinxisse
videtur, vt tenerent ma-
nibus ramos oliuae.
Μετὰ τῶν παιδίων καὶ
τῆς γυναικός. nam rei
vt commouerent mise-

Καὶ τῆς γυναικὸς, καὶ διοίσοντ'
ἄντικρυς

385. Τῶν Ἡρακλειδῶν ἔδ' ἔτιδ' τῶν
Παμφίλῃ.

ricordiam iudicum, ducere secum in iudicium solebant, ut uxores, ita maxime liberos infantes, etiam alios necessarios et amicos. v. Vespp. 566 et Plato Apol. 23.

Ἄντικρυς est plane, *proversus*: ut v. 308. Frischlinus vertit, *si qui conferrat*. quam interpretationem respuere videtur ipsius Blepsidemi animus commotus: qui tales verborum ambages non confectatur: immo verba ἔ—ἄντικρυς explicantur verbis ἔδ' ἔτιδ' h. e. *nullo modo*: ut v. 457: Hesych. ἔδ' ἔτιδ' ἔδ' τὸ σύνολον. nam animus commotus cogit linguam cumulare verba idem valentia. Ἡρακλειδῶν sunt filii

Herculis, quos Eurystheus, Spartanorum rex, expulit e Peloponneso, post mortem patris. qui supplices confugerunt ad Athenienses. v. Isocr. Panegyri. p. 120 f. Vuolf. Τῶν Παμφίλῃ Pamphilus enim, pictor: de quo v. Iunius Catal. pictorum in Opere de Pictura: Atheniensibus expresserat in tabula Heraclidas supplices: qua tabula ornata erat Poecile. vid. schol. et Meursius Athen. Att. 1, 5. Nam, ob v. 383, praestat Pamphilum pictorem intelligi potius, quam poetam tragicum, qui reliquerit fabulam, Ἡρακλειδῶν inscriptam; praesertim quum Ari-

Χρ. Οὐκ, ὦ κακόδαιμον· ἀλλὰ τὰς
χρηστὰς μόνους

Ἐγωγε, καὶ τὰς δεξιὰς καὶ σώφρο-
νας

stophanes sciret, tabu-
lam illam Pamphili no-
tam esse spectatoribus,
non item fabulam.

V. 386. Κακοδαί-
μων est h. l. *insanus*.
nam manifestum est,
vocem illam Chremyli
eo spectare, quod Blep-
sidemus putet, ipsum di-
tatum esse illicita ne-
que legitima ratione:
quam ipsam ob causam
supra v. 372 dixerat,
κακοδαίμονας. nam vox,
ἐκ, ὦ κακόδαιμον, fa-
ne idem valet, quod
κακοδαίμονας. Caeterum
schol. Doruil. post ἐκ
intell. monet ὅψαι ἐμὲ
ἔως ἔχοντα. Χρηστοὶ
sunt proprie *homines*
frugi, *utiles*: deinde
boni, *probi*, *sancti*: ut

h. l.: qui opponuntur
τοῖς πονηροῖς ap. Aesch.
Socr. 1, 3. Δεξιοὶ sunt
omnino *apti*, *idonei*, *ad*
aliquid: hoc loco ii,
qui δεξιοὶ vocantur, ita
dicuntur *ratione consue-*
tudinis aliorum, ita ut
sint, *commodi*, *humani*:
qui adeo nullas emit-
tunt voces, quae iis, qui-
buscum versantur, ami-
cis, molestae sint: sed
σώφρονες accipiendi vi-
dentur de hominibus
non *susplicacibus*, h. e.
iis, qui non facile susci-
piunt suspicionem cu-
iusvis facinoris de aliis,
de iis, quibuscum ver-
santur, de amicis et fa-
miliaribus. Nam Chre-
mylus responso, quod
Blepsidemo dat, decla-
rat, se nihil admisisse, et

Ἀπαρτὶ πλετῆσαι ποιήσω. Βλ. τί
σύ λέγεις;

significat, quamvis ob-
scure, in Blepsidemo
esse vitia contraria illis
virtutibus, quae indi-
cantur vocabulis χρηστοί,
δεξιοί, σώφρονες. nam
susplicabatur, Chremy-
lum aliquid admisisse;
vocibus ista suspitione
plenis ei molestus erat;
sed hac ipsa re ostende-
re videbatur, se non esse
bonum probumque ho-
minem. e) Πλετῆσαι
ποιήσω idem est, quod
πλετιῶ, ditabo, locu-
pletabo. Ἀπαρτὶ Gram-
matici veteres plerique
praecipiunt differre ab
ἀπάρτι sic, ut ἀπάρτι sit
mox, paulo post, non ita
multo post, iam; ut
Matth. 26, 64: ubi
Heins. legi volebat, ut
Apoc. 14, 13, ἀπαρτὶ, ut
referretur ad verba ναὶ
λέγει. contra omnem

loquendi usum: sed
ἀπαρτὶ idem quod
ἀπηρτισμένως, omnino,
prorsus, plane. Iam
quaeritur, utrum ἀπάρ-
τι hoc loco legendum
sit, an ἀπαρτὶ? Gata-
querus A. M. P. c. 17
p. 587 praefert scriptu-
ram ἀπάρτι quam et-
iam Berglerus expressit
Versione Latina, mox:
et Hemsterhusius in
Cod. Doruil. scriptum
ἀπάρτι inuenit, addito
glossemate νῦν. Certe
res ipsa admittit istam
et lectionem et interpre-
tationem. At quia in re-
liquis libris omnibus le-
gitur ἀπαρτί. quia hu-
ius lectionis vestigia
fuerunt in Cod. Doruil.,
in quo, loco licet alieno,
legebantur glossemata
ἀπηρτισμένως καὶ τελεί-
ως. quia eandem confir-

Οὕτω πάνυ πολλά κέκλοφας; 'Χρ.
οἶμοι τῶν κακῶν,
320. Ἀπολεῖς. Βλ. σὺ μὲν σεαυτὸν, ὥς
γ' ἐμοὶ δοκεῖς.

mare videtur oratio
Blepsidemi admirantis,
ὅτω πάνυ πολλά
κέκλοφας; arbitror,
eam esse seruandum, ut
sensus sit, ego ditissimos
reddam: *ich will sie
recht reich machen*. Cf.
Alb. ad Hesych. p. 427.
To. I. Οὕτω πάνυ πολ-
λὰ κέκλοφας; h. e. *a deo
multa furatus es?* Οἶμοι
τῶν κακῶν Frischlinus
recte vertit simpliciter
ah! Est enim vox dolen-
tis et queritantis: vid.
Chariton. I, 8: sed ver-
ti etiam potest *ah! me
miserum!* Berglerus
perperam reddidit, *vah!
tu istis malis com-
memorandis ene-
cas me!* Ἀπολεῖς est
Fut., quod recte verti-
tur *enecas! occidis!* in-

dicatur continuatio.
Nam verba Graeca
ἀπολλύναι, ἀποκναιεῖν,
ἀναιρεῖν, κόπτειν, κα-
τακόπτειν, et similia,
atque Latina occide-
re (Horat. A. P. 475)
et enecare (Terent.
Eun. 3, 5. 6.), eleganter
ponuntur de iis, qui ali-
cui, animo alicuius et
auribus, molesti sunt re-
aliqua, qui aliquem ob-
tundunt: *plagen, sche-
ren*: ut h. l. de eo, qui
alteri ita molestus est, ut
ei exprobet sacrilegi-
um et furtum, quod ipse
tamen non admisit. Sed
poëta legit hoc potissi-
mum verbum, quo ac-
comodatum esset verbis
σὺ μὲν ὃν σεαυτόν· qui-
bus inest magna elegan-
tia, propter antanacla-

Χρ. Οὐ δῆτ'. ἐπεὶ τὸν Πλεῖστον, ὦ
μόχθηρε σὺ,

Ἐγώ. Βλ. σὺ Πλεῖστον; ὅποιον; Χρ.
αὐτὸν τὸν Θεόν.

Βλ. Καὶ πῶς ἔστιν. Χρ. ἐνδόν. Βλ. πῶς; παρ'
ἐμοί; Βλ. παρὰ σοί; Χρ. πάνυ.

fin. nam intell. ἀπολείς
ita ut ἀπολλύναι ἑαυτὸν
sit sibi auctorem esse
magnae calamitatis,
exilii, mortis. Caete-
rum ἔν etiam hoc loco
habet vim augendae af-
firmationis.

V. 391. Μοχθηρὸς
proprie est, ut πονηρὸς,
laboriosus, qui corpus
multis grauibisque la-
boribus fatigare cogi-
tur, ut agricolae: dein-
de miser, aerumnosus:
denique, improbus. Iam
vocem ὦ μόχθηρε σὺ
Bergl. vertit o improbe:
Frischlinus, o scelerum
caput. recte. At fortas-

sis rectius vertetur, o
miser: ut Chremylus
Blepsidemum putetur
ita vocare, quod ipse ha-
beat Plutū, quo careat
Blepsidemus. quod qui-
dem ex eo intellegi posse
videtur, quia Blepside-
mus utitur deinceps ver-
bis blandis et comibus.
Pro ὅποιον Daues. misce.
Critt. ποῖον legit, quod
ὅποιος non sit Pron. in-
terrogatiuum: at Hom.
Od. α', 171. ζ', 188. le-
gitur: ὅπποιος δ' ἐπὶ νηὸς
ἀφίκεο. καὶ πῶς ἔστιν; h.
e. ubinam vero est? nam
καὶ in interrogationibus
est fere index admiratio-
nis. vid. Raphel. et Bo-

Χρ. Καὶ μὴν ὄρω καὶ Βλεψίδημον
τῶτονι

Προσίοντα. δῆλος δ' ἐστίν, ὅτι τῷ
πράγματος

Ἀκήκοέν τι, τῇ βαδίσει καὶ τῷ
τάχει.

sponderet Numero verbi
ὥσιζόμεθα, haud dubie
vana est: quia παρεῖν
pertinet ad senes, ὥσιζό-
μεθα ad omnes ciues: et
qui suo aliorumque no-
mine loquitur, nunc Sin-
gulari, nunc Plurali, vti
recte potest.

V. 332. καὶ μὴν h. e.
at: at enim: quin et-
iam. Τῷ πράγματος

Plutum esse domi meae.
τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει
h. e. ex incessu eius pro-
pera, egressibus properis,
apparet. est enim figura,
quae ἐν διαὶ δυοῖν vocatur
a Grammaticis. Cae-
terum δῆλος ἐστίν di-
ctum est pro δηλόν ἐστιν:
quia idem Genus sequi-
tur. nam ἀκήκοε pertinet
ad Blepsidemum.

A C T V S II. S C E N A III.

(Τρίμετροι Ιαμβικοί).

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ, ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

335. Τί ἂν ἔν τὸ πρᾶγμ' εἴη; πόθεν καὶ
τίνι τρόπῳ

V. 335. τί ἂν ἔν — *rum vero mihi hoc ipsum*
 τρόπῳ h. e. *est, qui fiat, ut, diues fa-*
 hoc rei sit? unde, et *ctus, amicos arcessat.*
 quomodo, *Chremylus* *rem certe facit nouam*
diues factus est repente? *neque hic usitatam. Ego*
Non credo: etsi ii, qui *vero tibi rem omnem*
ad tonstrinas sedent, *aperte dicam: o Bleps-*
celebrabant sermonibus *deme, meliore fortuna*
diuitias, quas ille re- *utimur, quam antea:*
pente nactus esset. Mi- *neque quidquam prohi-*

Χρεμύλος πεπλότῃ ἐξαπίνης; ἔ
πείθομαι.

bet, ne tu eiusdem fortunae particeps fias. es enim de numero amicorum meorum. Scilicet Blepsidemus putandus est ista secum loquutus esse, quum, relictis tonstrinis, praeteriret domum Chremyli: sed Chremylus putari debet ad vestibulum domus suae stetisse, neque conspectus a Blepsidemo, istas eius voces percepisse auribus. Τί ἂν ἐν τῷ περᾶγμ' εἴη; est vox admirantis, quidnam hoc rei sit? nam particula ἐν auget vim interrogationis, et admirationis ut v. 374: ita ut reddi possit Latine nam, quae-so: ἔστι in hac forma loquendi est sibi vult: es ist, es heisst, es bedeutet: vid. Kypquius ad Act. 10, 17: Act. 2, 12. τί

ἂν θέλοι τὸ εἶναι et τὸ περᾶγμα pertinet eo, quod Chremylus ferebatur diues repente euasisse. vnde Blepsidemus addit, πόθεν, h. e. qua re, quo casu, καὶ τίνι. ἐξαπίνης, h. e. subito, repente, auf einmal. nam ἐξαπίνης idem est, quod ἐξάπιννα Marc. 9, 8. Ducta sunt ab Adi. ἐξάπινος, a quo ductum est ἐξαπινάιος, quod ap. Xenoph. quinquies legitur. vid. Index Aem. Porti. Sed Genitiui Adi. viriusque generis ponuntur, ut Aduerbia. vnde Hesych glossam ἐξαπίνης interpretatur per αἰφνιδίως et ἐξαίφνης. Caeterum hoc Aduerbio vtuntur, non tantum poëtae, Theocr. 9, 34. 14, 32. 20, 20. ut Stephanus et Portus tra-

καὶ τοὶ λόγος γ' ἦν, νῆ τὸν Ἡρακλέα,
πολύς,

dunt, sed etiam historici, Cyrop. 6, 2. 10; et oratores, auctore Thoma Mag. in v. ἐξαπιναίως. qui idem ait, ἐξάπιναι esse ἔχ' ἑλληνικὸν ὅλως. Sed legitur tamen aliquoties in Versione Alexandrina, ita ut videatur esse vocab. Alexandrinum, vel Macedonicum. Et πείθεσθαι idem est, quod πιστεύειν et ὑπολαμβάνειν, opponiturque verbo ἀπιστεῖν. v. Palae- phat. prol. 1 et fab. 1, 1. 9, 2. coll. fab. 1, 1 et 11, 11. Particulae καὶ τοὶ recte, ut opinor, reddi possunt *quamquam*, *et si*, ut haec verba cohaereant cum verbis ἔ' πείθεσθαι. quae adeo ab iis seiungenda sunt coli nota. nam et Gloss. vett. notarunt hanc particularum vim. καὶ τοὶ Atqui:

quamvis, *quamquam*; et tota oratio sic apte cohaeret. nam si haec verba seiunguntur a verbis superioribus puncti signo: putanda sunt continere obiectionem, ut καὶ τοὶ sit *at vero*: *es werde doch aber stark davon geredet*. Νῆ τὸν Ἡρακλέα est Lat. *hercle*, *mehercle*: qua formula utuntur viri iurantes, et affirmantes aliquid: ut feminae νῆ τὴν Ἡραν. nam νῆ τὸν, in iureiurando, respondet Lat. Praepositioni *per*. Gloss. vett. Νῆ τὸν, ἐπὶ ὄρκῳ, *Per*. Referenda autem verba sunt ad Adi. πολὺς: *es wurde stark*, *viel davon gesprochen*. Nimirum erant etiam Athenis ut Romae, loca quaedam publica, in quibus homines desides et otiosi se-

Ἐπὶ τοῖσι κερείοισι τῶν καθημένων,
Ὡς ἐξαπίνης ἀνὴρ γεγένηται, πλέ-
σιος.

340. Ἔστιν δὲ μοι τῶτ' αὐτὸ θαυμαστὸν,
χ' ὅπως,

dere, tempus terere, ru-
mores captare et ferere,
omninoque de rebus le-
vibus et inanibus confa-
bulari, solebant. v. Por-
phyr. ad Horat. i sat. 7, 3.
Haec loca dicebantur
λέσχαί· v. Harpocra-
tion h. v. Hoc in numero
erant *ιατρεῖα medicinae*;
tabernae medicantium;
(Aelian. V. H. 3, 7: ibi-
que interpp.), *μυροπώλεια*
(Theophr. charr. 11, 3
ibique Casaub.), *ἡνιοποι-
εῖα* (Xen. Memorr. 4, 2.
1), *σκυτοτομεῖα*, *κναφεῖα*,
χαλκεῖα, etiam *κερεῖα*·
v. Aelian. V. H. 6, 12.
Plutarch. de garrul. p.
509 To. 2: Plaut. Epi-
dico 2, 2. 15. et Terent.
Phorm. 1, 2. 38 f. ibique

Vuesterhou. Solebant
autem non solum in *κε-
ρείοις* sedere, sed etiam
iuxta, prope, illa, ita ut
ad ἐπὶ ea, sedilia fue-
rint necesse sit. id quod
hic locus plane docet
non minus, quam locus
Laërtii 1, 76. et Lucian.
quomodo hist. confcr.
24. p. 32. T. 2. Reit. ubi
pro Dat. est Gen. ἐπὶ *κε-
ρείς* et ἐπὶ *κερείων*. Sed *κε-
ρεῖα* erant *tonstrinae*, h. e.
interprete scholiasta, ἐρ-
γατήρια, ἐν οἷς οἱ βεβλόμενοι
καίρειν τὰς τριχὰς τῆς κε-
φαλῆς καὶ τῶ πώγωνος
ἀπιόντες ἐκείροντο, ἀπό-
τε ἐκβαῖεν τῶ μέτρῳ. —

V. 340. Verba τῶτ'
αὐτὸ explicantur verbis

Χρησόν τι πράττων, τὴς Φίλῃς με-
ταπέμπεται.

sequentibus, *χ' ὅπως - με-
ταπέμπεται* nam mi-
rabatur Blepsidemus, qui
fieret, ut Chremylus, di-
ves factus, amicos arces-
feret, quum tanta esset
omnium Atheniensium
cupiditas habendi et aua-
ritia. Itaque particula
καί; nam *χ'* dictum est
pro *καί* quam omnes in-
terpretes Lat. aut prae-
teriere, ut Frischlinus,
aut male verterunt, ut
Berglerus, et Cod. Dor-
vil. omisit, ut Iunt. a.
1515 habet vim expli-
candi, scilicet, nempe.
Pierf. ad Moer. p. 188.
coni. *θαυμάσιον, ὅπως*
quia *θαυμάσιον*, auct.
Moer. est *Ἀττικόν, θαυ-
μασὸν Ἑλληνικόν*. At *θαυ-
μασὸν* est ap. Xen. Cyrop.
2, 1. 5. 5, 3. 17. 5, 4. 10.
Memorr. 2, 3. 2. 9. 4, 8.
6. Plat. Phaedon. 6. Eu-

thypher. 9. Accedit
quod *χ'* facilius omitti,
quam addi potuerit.
Πράττειν, iunctum Ad-
verbiis conditionem
quandam et sortem de-
clarantibus, notat *for-
tuna uti, rebus uti: in
Umständen seyn*: ut v.
344 *ἀμεινον πράττειν* est
*meliore fortuna, melio-
ribus rebus uti*: v. 350
εὖ πράττειν. — Iam
χρησόν vim Aduerbii ha-
bet, et Pronomen *τι*
idem est, quod *μάλιστα*, ita
ut *χρησόν τι πράττειν* sit
*uti fortuna admodum
bona, rebus admodum
bonis: in sehr guten
Umständen seyn*: h. e.
*admodum beatum et di-
vitem esse*. nam talis for-
tuna est, certe videtur et
existimatur esse, admo-
dum utilis ei, qui ea uti-
tur. Per *τὴς Φίλῃς* in-

Οὐκ οὖν ἐπιχώριόν τι πρᾶγμα ἐργάζεταιται.

tell. *senes* illi, quos Carion illuſerat hactenus: et μεταπέμπεσθαι est accire, arceſſere,: quod etiam μετακαλεῖσθαι dicitur. vid. Act. 11, 13 coll. c. 10, 32. Vnde vett. Gramm. μεταπ. interpr. per μετακαλεῖσθαι. Helych. μεταπέμπεται· μετακαλεῖται. Sch. Doru. v. 609 μεταπέμψεσθον· μετακαλέσετε. l. — λέσσεσθε. Nimirum πέμπειν est ſaepe curare aliquem deducendum eo, quo peruenire cupit: atque adeo μεταπέμπεσθαι dicitur is, qui aliquem deducendum curat ad ſe, quod vno verbo accire, arceſſere, exprimitur. v. Kuſterus V. M. 2, 20 et Drefigius V. M. 2, 12. Nam Praepoſitio μετά cum Accuſatiuo ſaepe idem valet, quod

ἐπὶ· vt Il. γ', 264 ὅτε ἴκοντο μετα Τρῶας· vbi ſchol. ἐπὶ τὰς Τρῶας. Caeterum ὅπως idem eſt, quod πῶς, quomodo; qui fiat, vt. — Οὐκ οὖν, hoc loco, reddi poteſt certe non: quae f. prima eſt et vera harum particc. poteſtas: ſed ἔκκειν ἐπιχώριόν τι πρᾶγμα ἐργάζεταιται eſt certe non eſt auarus nec habendi cupidus. nam vt v. 47. ὁ ἐπιχώριος τρόπος erant mores vernaculi, domeſtici, qui vigent Athenis: in Attica nam χώρα eſt Attica, vt apud Joſeph. Iudaea: ita πρᾶγμα ἐπιχώριον eſt res, quae ab Atticis, ab Athenienſibus omnibus, fit. Vigebat autem tum Athenis et in Attica habendi auiditas et auaritia. Itaque manifeſtam eſt,

Χρ. "Αλλ' εἰδὲν ἀποκρύψας ἐρῶ, μὰ
τὰς θεάς.

"Ω Βλεψίδημ', ἄμεινον ἢ χθὲς πράτ-
τομεν.

345. "Ωστε μετέχειν ἕξεσιν· εἰ γὰρ τῶν
φίλων.

ἐκ ἐργάζεσθαι ἐπιχώ-
ριον τι πρᾶγμα esse non
auarum esse neque ha-
bendi auidum: Schol.
Doru. ἐντόπιον, συνη-
θές.

V. 343. Οὐδὲν ἀπο-
κρύψας ἐρῶ h. e. dicam
tibi rem omnem: f.
ipsam aperte dicam
rem. Est forma loquen-
di Atticis admodum fa-
miliaris. Sic Eteocles
ap. Eurip. Phoen. 516.
ἐγὼ εἰδὲν, μῆτερ, ἀπο-
κρύψας ἐρῶ. χθὲς h. e.
nuper, antea πρότερον:
adduntur fere verba,
καὶ τρίτην ἡμέραν· vt
Lat. heri et nudius ter-
tius; v. Proluss. nostr. de

Vitiis Lexx. N T P. 1.
p. 115. f. Caeterum
forma illa Aduerbii At-
tica est, ita tamen, vt At-
tici nec altera forma
ἐχθὲς (vid. v. 883:
1047.) abstinuerint
plane, qua caeteri Grae-
ci vsi sunt. v. Moeris et
Etymol. M. L. v. χθὲς;
itemq. interpp. Thom.
M. p. 913 f. et Pierfo-
nus ad Moerin. p. 402.
Caeterum Chremylus
ait, se ἄμεινον πράττειν,
quia sperabat, se diui-
tem futurum, si Pluto
reddidisset oculorum
lumina.

V. 345. "Ωστε ἕξεσιν
h. e. itaque nihil prohi-

Βλ. Γέγονας δ' ἀληθῶς, ὥς λέγουσι,
πλέσιος;

Χρ. Ἐσομαι μὲν ἐν αὐτίκα μάλ', ἢν
θεὸς θέλη.

*bet, quin tu eadem me-
cum fortuna utare: in-
tell. μοι τῷ ἄμ. πρ. et
Genit. τῶν φίλων est
Genitiuus partitionis,
ut vocatur: ut ap. Plat.
Phaedon. 49. extr. εἴπερ
εἰ τῶν φιλοσόφων. h. e.
tu es de amicis meis, de
numero amicorum meo-
rum. nam τὰ τῶν φί-
λων κοινά, amicorum
communia omnia.*

V. 345. γέγονας δ'
ἀληθῶς, ὥς λέγουσι,
πλέσιος; h. e. factusne
vere es, ut ferunt, di-
ves? Ero quidem certe
statim, deo annuente.
Neque enim haec res ca-
ret magno periculo.
Quale vero est istud pe-
riculum? Quale? Dic,
quaeso, rem paucis. Si

*rem bene gesserimus:
sempiterna nos felicitas
manet: sin male, sum-
ma miseria. Hoc graue
videtur miserumque
onus, neque mihi placet.
etenim repente sic nimis
ditari, et tamen timere,
hominis est mali et scele-
rati. Οὗν habet etiam
hoc loco hanc vim, ut
affirmationem augeat,
grauioremq; reddat,
certe, certe quidem: ut
v. 287. λέγουσι: ferunt.
neque enim Blepside-
mus id sibi persuadere
poterat. vid. v. 336.
Αὐτίκα, quod est statim,
extemplo, ilico, reddi,
hoc loco, potest breui;
ut Plaut. Rud. 55. pot-
esse eum ibi breui fieri
diuitem; atque adeo
αὐτίκα μάλαι per breui:*

Ἐνι γάρ τις, ἐνι κίνδυνος ἐν τῷ
πράγματι.

hodie. Hesych. αὐτίκα
μάλα· εὐθύς λίαν —
σήμερον —. Ἀριστοφάνης
μὲν ἐπὶ τῷ ἐνεσῶτος· —
αὐτίκα δὲ μάλα, πάρε-
αυτα, ταχέως δὴ —.
Ἦν θεὸς θεῶν est deo,
Apolline, fauente, an-
nuente, iuvante: idem
quod ζὺν θεῶν v. 114.
Κίνδυνός τις est pericu-
lum quoddam h. e.
magnum, ingens: vt
Aesch. Socr. 3, 3 θεός τι
h. e. magnus, ingens,
timor: et ap. Cic. 7
ep. 1, 13 misericordia
quaedam, h. e. ingens.
Ἐνι idem est quod ἔστι·
vt Gal. 3, 28. Col. 3, 11.
1 Cor. 6, 5 Beng. Hoc
Aristophanis loco vfi
sunt multi, vt ostende-
rent, Bezam et Vuyssi-
um in errore esse versa-
tos. nam Beza ad Gal.
d. 1. dubitabat, an ἐνι

vsquam legeretur pro
ἔστι· et Vuyssius hanc
verbi formam vindica-
bat dialecto Ionica. v.
Eccardus et Spanh. ad
h. 1, et Hutchinssonus
ad Xen. anab. 5. p. 361.
Reit. ad Lucian. p. 90.
To. 3. Certe multa ver-
ba, multae verborum
formae, ex Ionica dia-
lecto vetere, quae fuit
lingua Graecorum an-
tiquissima, et eadem
cum Attica vetere, qua
Hom. vsus est. atque
adeo fons dialectorum
quatuor principum, Io-
nicae recent. qua Hero-
dot vsus est. Atticae no-
vae, Aeol Dor., non tam
venere in Atticam no-
vam, quam potius in ea
tamquam vestigia et no-
tae originis communis
remanferunt. Caeterum
verba ἐν τῷ πράγματι

Βλ. Ποῖός τις; Χρ. οἷος; Βλ. λέγ' ἀνύσας, ὅ, τι φῆς ποτε.

pertinent eo, quod Chremylus sperabat, se iam iam diuitem fore. Ποῖός τις; h. e. *quodnam*. nam Pron. τις iunctum pronominibus τοῖστος, τοιόσδε, et similibus, habet vim particulae Lat. *fere*: sed additum Pronominibus interrogatiuis, vt h. l., respondet Lat. *nam*: Οἷος a quibusdam ita explicatur, vt dictum sit pro τοῖστος s. τοῖος οἷος tale periculum, quale nunquam auditum est, h. e. longe maximum. nam Blepsidemus interpellat Chremylum, vt mirandum non sit, orationem non esse integram. Nam auct statim scire genus periculi: sed quia videt, Chremylum velle ita respondere, vt illud non definiat: idcirco eum

interpellat. Alii legunt οἷος; vt οἷος positum sit, metri causa, pro ποῖος. non male. certe adiungetur ista ratio oratione Blepsidemi: λέγ' ἀνύσας, ὅ, τι φῆς ποτε h. e. *statim, paucis, rem dic*. nam verbum ἀνύτειν *perficere, conficere, exsequi*, aliis verbis iunctum indicat celeritatem, atque adeo reddi Latine potest *statim, breuiter, paucis, cito*: vt v. 413 ἀνυσ πράττων h. e. *fac statim, cito*: v. 975 ἔκεν ἐρεῖς ἀνύσασα; h. e. *non dices statim?* Moeris ἀνύσας λέγε, Ἀττικῶς· συνελών λέγε, Ἑλληνικῶς. v. Viger. p. 275 et Albertus ad Hesych. p. 409 Το. ι et ad Ioh. 13, 27: vbi est ὁ ποιεῖς, ποιήσον τάχιον· quem locum Al.

350. Ἡ μὲν κατορθώσωμεν, εὖ πράττειν
αἰεὶ.

bertus bene confert cum hoc loco. nam λέγε αἰύσας idem est quod λέγε τάχιον· ut ποιήσον τάχιον idem quod ποίει αἰύσας· et ut ὁ ποιεῖς est quod facere vis, ita ὁ,τι φης est quod dicere vis. Caeterum particula ποτε coniungi debet, ut opinor, cum verbis λέγ' αἰύσας. nam v. 648 eadem sententia expressa est his verbis, πέρανε, ὁ, τι λέγεις, αἰύσας ποτέ.

V. 350. Κατορθῶν dicuntur maxime imperatores et duces, qui rem bene et praeclare gerunt: sed res bene et praeclare gestae dicuntur ἀνδραγαθήματα, non κατορθώματα. v. Phrynichus p. 106 et Herodianus pag. 208. Hoc loco, κατορθῶν est

restituere Pluto visum, lumina oculorum reddere Pluto. Opponitur huic verbo verbum σφάλλασθαι. (Aor. 2. Pass. pro Aor. Med.) quod proprie est lapsare, titubare: deinde valet rem male gerere; calamitatem, incommodum, cladem, accipere; h. l. Pluto visum restituere non posse. Infinitivi πράττειν, et ἐπιτετερίφθαι, pendent a verbo φημί· quod ex oratione Blepsidemi intellegi debet. Itaque εὖ πράττειν αἰεὶ est utemur perpetua felicitate; quatenus Chremylus sperabat, se cum amicis cumulatam iri diuitiis a Pluto, ubi hic recepisset visum. vid. v. 88 ff. Sed ἐπιτετερίφθαι τὸ παρὰπαν est actum erit

Ἦν δὲ σφαλῶμεν, ἐπιτετρίφθαι τὸ
παράπαν.

Βλ. Τὰ τὶ πονηρὸν φαίνεται τὸ φορ-
τίον,

Καὶ μὲν ἄρ' ἐσκεῖ τό, τε γὰρ ἐξ-
αίφνης ἄγαν

de nobis; miserrimi
erimus; summa nos et
perpetua manet mise-
ria; quatenus putabat
Chremylus, se cum ami-
eis, nunquam diuitem,
semper inopem et ege-
num, fore, si Plutus cae-
cus maneret. vid. v 87
ff. 120. De vocab. τὸ
παράπαν vid. ad v. 17
Φορτίον est onus: maxi-
meque de oneribus na-
vium usurpatur: de
quibus legitur Φόρτος
Act. 27, 10: sed γόμος
c. 21, 3: quo ipso loco
ἀποφορτίζεσθαι τὸν γό-
μον est onera et merces
deponere, quod in Ta-
bula Ceбетis p. 165 di-

citur τὰ Φορτία ἐξαιρεῖ-
σθαι: unde navis one-
raria vocatur ναῦς Φορ-
τηγός: et πλοῖον ἑμφορ-
τον apud Laërt. 1, 31.
Φορτίον πονηρὸν est onus
grave, molestum, mise-
rum; quod eum, qui
eo premitur, miserum
reddit: nempe diuitiae,
spes diuitiarum, cum
meru et sollicitudine
coniuncta: ut Blepside-
mus paulo post ipse
ostendit. Μ' ἄρ' ἐσκεῖ
pro μοι ἄρ' ἐσκεῖ: sed At-
tici addunt huic verbo
Accusativum. v. schol.
ad v. 69, Gregor. p. 27,
et ad h. l. Spanhemius.
ἐξαίφνης idem est, quod

ὣτως ὑπερπλεῖν, τό τ' αὖ δεδοι-
κέναι,

355. Πρὸς ἀνδρὸς ἑδὲν ὑγιὲς ἔς' εἰργασ-
μένον.

Χρ. Πῶς δ' ἑδὲν ὑγιὲς; Βλ. εἴ τι
κεκλιόφως, νῆ Δία,

ἐξαπίνης v. 335, 339.
Ἄνθρωπος ἑδὲν ὑγιὲς εἰργασ-
μένος est homo malus,
facinorosus, sceleratus;
qui aliquid commisit:
nam ὑγιὲς hac in formu-
la idem est, quod καλὸν
et ἀγαθόν, atque adeo
ἑδὲν ὑγιὲς idem est, quod
κακόν. Πρὸς iungitur
Genitiuo personae, ita,
ut significet, aliquid ali-
cui convenire, in eum
cadere, ei proprium es-
se, eo dignum. Elegan-
ter schol. ἢ πρὸς ἐνταῦ-
θα, inquit, ἔτε περισσή
ἔστιν, ὡς οἶοντάς τινες, ἔτε
ἀντὶ τῆς ὑπὸ κεῖται· ἀλλ'
ἀπὸ τοῦ καθ' ἡκον σημαίνει:
et schol. Doruil. aequē
eleganter ad verba πρὸς

ἀνδρὸς scripsit, interpre-
tationis causa, ἴδιον. La-
tine reddi recte solo Ge-
nitiuo potest. Illustra-
vit hunc Praepositionis
usum Bosius animad-
vers. p. 14. Koen. ad
Gr. p. 43 f. cf. ad Vuel-
ler. p. 391. Sic ap. Xen.
anab. 1 p. 13 ἔ γάρ ἦν
πρὸς τῷ Κύρῳ τροπῶν
ἔχοντα μὴ ἀποδιδόναι.

V. 556. πῶς δ' ἑδὲν
ὑγιὲς; h. e. quomodo
vero hominis qui ali-
quid commiserit? Si
quid argenti, aut auri,
furatus ex Apollinis
aede domum venisti:
cuius sacrilegii fieri pot-
est ut te iam pœniteat.

Ἐκεῖθεν ἦκεις, ἀργύριον ἢ χρυσίον
 Παρὰ τῷ θεῷ· καὶ πείτ' ἴσως σοὶ
 μεταμέλει,

Proh Auerrunce Apollo!
 ego non admoui manus
 sacro. Noli negare, bone
 vir! noui enim certo.
 Noli tu de me tale quid-
 quam suspicari. Vah!
 quam nulla est omnino
 integritas vsquam: im-
 mo ad unum omnes ser-
 uiunt lucro. Πῶς ἔδεν
 ὄγυις; h. e. quomodo ex
 eo, quod ostendi, spem
 ditectendi meam con-
 iunctam esse cum magno
 periculo, collegis, me
 aliquid commisisse? s.
 quomodo tu ex eo, quod
 ego sim, ut dixisti, diues,
 sed metuan, existimare
 potes, esse a me aliquid
 commissum? nam in-
 tell. εἰργασμένῃ. Παρὰ
 τῷ θεῷ est e templo
 Apollinis Pythii, a Pi-
 listrato exstructo: vid.
 Meurs. Athen. Att. 2,

10: ut v. 32 ὡς τὸν θεόν
 in templum Apollinis.
 nam cohaerent haec
 verba. cum Partic. κεκ-
 λοφῶς. et παρὰ cum
 Genit. perf. indicat lo-
 cum, Xen. Cyrop. 6, 3.
 5. παρ' ὑμῶν e castris.
 Templum autem illud,
 ut alia, quum plenum
 esset donariis aureis et
 argenteis: propterea
 Blepsidemus εἰ ἐκεῖθεν
 ἦκεις. h. e. si inde do-
 mum venisti: nam ἦκεις
 vim Praeteriti habet:
 κεκλοφῶς ἀργύριόν τι ἢ
 χρυσίον. quod vno ver-
 bo ἱεροσυλεῖν dicitur
 Rom 2, 22: quod ver-
 bum in Glossar. N. T.
 Fabric. p. 96 explicatur
 verbis κλέπτειν τὰ ἀνα-
 θήματα. vnde etiam in
 Cod. Doruil. ad verba
 ἀργ. ἢ χρυσίον adscripta

Χρ. Ἀπολλων ἀποτρόπαιε· μὲ Δι',
ἐγὼ μὲν ἔ.

360. Βλ. Παῦσαι φλυαρῶν, ὧ γὰρ. οἶδαι
γὰρ σαφῶς.

erant, ἃ ἀνατιθέασιν ἀν-
δρωποὶ τῷ θεῷ. Caete-
rum σοὶ μεταμέλει *te*
proenitet absolute di-
ctum est pro σοὶ μετα-
μέλει τῆς κλοπῆς de
quo iam idem schol.
Doruil. admonuit: ἐπει-
τα veriti potest *nunc*,
nunc demum, : b) Θεοὶ
ἀποτρόπαιοι, qui idem
ἀλεξίκακοι dicuntur,
sunt *dii auerrunci*, qui
putantur auerruncare et
depellere a ciuitatibus
et hominibus pericula,
mala, atque calamitates.
Et Apollinem quidem
Ἀποτρόπαιον *auerrun-*
cum Athenis cultum
esse, docuit ad h. l.
Spanhemius. Wessel. ad
Diod. Sic. p. 252. To. 2.
Schol. Doruil. ἀποσοβη-
τα (*depulsor*) τῶν κακῶν.

Ἀπολλων Ἀποτρόπαιε
ut v. 855. igitur est vox
Chremyli admirantis
cum indignatione, et
negantis, istud scelus in
se cadere, *pro! fidem*
tuam, Apollo Auerrun-
ce! Implorat fidem
Apollinis, quia Blepsi-
demus ait, ipsum furri-
puisse donaria e tem-
plo Apollinis: Apolli-
nis Ἀποτροπείε, quia
ostendit et asseuerat, se
abesse ab isto crimine.
Caeterum post verbo
ἐγὼ μὲν ἔ, intell. ἤκω
κεκλοφῶς ἀργ. τι ἢ χρ.
παρὰ τῷ θεῷ.

V. 360. Παῦσαι φλυ-
αρῶν h. e. *desine nugari*:
noli nugari. nam φλυ-
αρεῖν dicuntur ii, qui, vel
omnino absurda et in-

Χρ. Σὺ μὴδὲν εἰς ἔμ' ὑπονόει τοιοῦτο.

Βλ. Φεῦ,

Ὡς ἔδεν ἀτεχνῶς ὑγιές ἐστιν ἔδειός.

cepta dicunt; ut v. 575. *vel* copiosa oratione id agunt, ut vana et falsa putentur esse vera, aut vera falsa, more Sophistarum; *vel* negant, interposito etiam iureiurando, id, quod manifestum sit: ut h. l. Σα-Φῶς· h. e. certo, plane: nempe te legisse sacrum: schol. Doru. ὅτι πεπαι-σχυμένος· et ὦ γαῖθ' est vox obiurgantis, ut apud Terent. Eun. 5, 2. 11 — *bone vir*: v. 366 ὦ ὕ-δρωπε. Ὑπονοεῖν est Lat. *susplicari*: quod etiam ὑποπτέειν dicitur: et eis recte reddi potest *de*: idem quod κατὰ. vid. schol. ad v. 364. Germ. *auf*. Φεῦ est *heu!* *vah!* vox dolentis, vel admirantis cum inful-

tatione quadam. Ὑγιές si refertur ad animum, significat, nunc omnes virtutes, nunc certum quoddam virtutis genus, ut fidem, integritatem: ut in hac formula ὥς ἔδεν — ἔδειός h. e. *quam nulla prorsus integritas inuenitur uspiam*: h. e. *omnes omnino homines sunt vani et mendaces*. nam Blepsidemus putabat, Chremylum commisisse sacrilegium, quod ab eo negaretur. add v. 871. Fuit formula proverbia-
lis. v. ad Phaedon. 39, 11. Nam ἀτεχνῶς idem est, quod τὸ παρὰ-παν Hesych. vid. ad v. 109: et ἔδειός vim Ad-verbii loci habet *nusquam, nuspiam*: ut αὐ-

Ἄλλ' εἰσὶ τῷ κέρδους ἅπαντες ἥτ-
τονες.

Χρ. Οὗτοι μὰ τὸν Δῆμντ' ὑγιαίνειν
μοι δοκεῖς.

τῷ ibi v. 236. ἥττονες, sequente Genitiuo rei, dicuntur qui dediti sunt et addicti, qui seruiunt, alicui rei: metaphora ducta ab iis, qui e praelio et iudicio inferiores discessere: qui se hostibus dedidere, atque iis adeo seruiunt: vt ap. Xen. Memor. I, 5. ἥττων γασρός, οἶνος — ἀφροδισίων — πόσις — ὕπνισ: qui in N. T. vocantur ὀφθαλμοί. v. 2 Pe. 2, 19 f. Itaque τῷ κέρδους ἥττονες sunt qui lucro seruiunt h. e. qui ea faciunt, quae lucrum, lucri cupiditas, fieri iubet, h. e. qui sunt dolosi, fraudulentī, mendaces, nam lucri cupiditas homines iubet esse fallaces, fraudulentos, mendaces, vanos.

V. 364. Οὗτοι μὰ τὸν Δῆμντ' ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς. h. e. nequaquam tu mihi videris sanus esse. Quam multum defecit ab pristinis moribus! Insanis, mehercle! At vel oculorum mobilitas atque vultus leuitas arguit, eum admisisse aliquid. Intellego, quod tendat tua oratio; garris, me esse furatum aliquid: vis partem auferre. Ego partem auferre velim? cuius rei? Res non habet se sic, sed aliter. a) Οὗτοι est non, nequaquam Gloss. vet.: vt v. 64: quo ipso loco Chremylus iurat per Cererem, vt agricola. Ὑγιαίνειν est sanae mentis esse: nam refertur ad verbum μελαγχολᾶν. v. 365:

365. Ὡς πολὺ μεθέστηχ', ὧν πρότερον
εἶχε, τρόπων.

Χρ. Μελαγχολᾶς, ὧ ἄνθρωπε, νῆ
τὸν ἔρχνόν.

Βλ. Ἄλλ' ἐδὲ τὸ βλέμμα αὐτὸ κατὰ
χώραν ἔχει.

quod valet *insanire*,
ut v. 12. Μεθέστηχ', ὧν
πρότερον εἶχε, τρόπων h.
e. *alius factus est: antea*
fuit simplex, apertus,
verax, nunc est mendax,
occultus, simulator. vid.
schol. nam τρόποι ἔς
πρότερον εἶχε, sunt in-
tegritas, simplicitas, ve-
racitas. Blepsidemus
enim putabat, Chremy-
lum diuitem esse sacri-
legio, quod a se commis-
sum negaret. Et Geni-
tius τρόπων pendet a
Praepositione ἀπὸ, quae
interdum reperitur ad-
dita verbo μεθεστηκέναι
quod significat proprie
aliter, alio loco, stare:
deinde *migrasse:* deni-

que *trastisse, defecisse,*
desciuisse nam qui mi-
grauit, transiit, desciiuit,
is alio loco stat, quam
quo antea steterat. Cae-
terum ut ὥς πολὺ *quam*
multum, ita eadem sen-
tentia ab Theophrasto
charr. 1, 3 expressa est
verbis ἕτερον γεγονέναι.
Μελαγχολᾶς vid. ad
v. 12. Νῆ τὸν ἔρχνόν sa-
ne, *profecto.* vid. ad v.
129. Τὸ βλέμμα pro-
prie *aspectus:* deinde
vultus et oculi, quia gu-
bernant quasi aspectum;
quia in aspectu vultus
et oculorum partes sunt
praecipuae: quia vul-
tus in aspectu domina-
tur. Iam κατὰ χώραν

Ἄλλ' ἔστιν ἐπιδηλόν τι πεπαισργ-
γηκότι.

dicuntur ea, quae sunt
in loco suo, neque extra
eum sunt et vagantur:
deinde ea, quae sedata
sunt et quieta. v. Ku-
sterus ad h. l. et Valqu.
ad Herodo. p. 340. Ita-
que ἐκ ἔχει κατὰ χώραν
τὸ βλέμμα est vultus
non sunt immoti et qui-
eti, immo mouent se et
vagantur modo huc,
modo illuc. hoc facere
solent vultus eorum,
qui sibi delicti alicuius
et facinoris conscii sunt;
qui commiserunt ali-
quid. animis enim eo-
rum inest et laetitia et
metus: sed animus fin-
git et moderatur vul-
tum. nam τὸ βλέμμα
est Nominat. et ἔχει ab-
solute dictum est pro
ἔχει ἑαυτὸ h. e. ἔστιν. vt
in formula τὸ ἀληθὲς
ἔχει ὥδε ap. Palaepha-

tum. nam ἔχει debet
eodem referri, quo v.
368 ἔστιν. Oudē respicit
ad v. 353-355. Vnde
addit Blepsidemus, ἀλλ'
ἔστιν ἐπιδηλόν τι πεπαισργ-
γηκότι. Ita legitur in
omnibus libris: neque
scholiaſtes aliam inue-
nerat lectionem in suo
Codice. At quum ἐπι-
δηλον sit fere manife-
ſtum, et ad τὸ βλέμμα
pertineat: verborum
ſtructura videtur labo-
rare. vnde Lamb. Bosius
Animaduerrſſ. p. 7 le-
gendum cenſuit ἐπιδη-
λὸν τι πεπαισργγηκότα
h. e. ſed vultus arguit
eum, qui perperam quid
fecit. Quam eius cor-
iecturam Hemſterhuſi-
vs recte vocat ingenio-
ſam. At credo tamen,
eam non eſſe neceſſari-
am. Scilicet δῆλον vide-

Χρ. Σὺ μὲν οἶδ', ὃ κρώζεις· ὡς ἐμὲ
τι κεκλοφόςτος,

tur significasse, atque adeo ἐπίδηλον, non modo id quod manifestum est et apertum, sed etiam id, quod aliquid indicat, declarat, arguit: id quod aliquid manifestum facit. Huius notionis exemplum est ap. Plat. Criton. 3 αὐτὰ δὲ δῆλα τὰ παρόντα νυν', ὅτι casus tuus declarat: legitur in editis libris ante Steph., qui reposuit δηλοῖ, auctore Cornario: sine causa, ut opinor; quum multa Adiectiva in omnibus linguis, atque adeo in Graeca, et Neutraliter ponantur, et Actiue. Leg. δῆλα sic ap. Antiph 2, 15 ubi pro δῆλα Gataqu. coni. δηλοί. v. nos ad Plat. Criton. 3, 6. Iam quum similitudo, quae intercedit alicui rei cum altera, aliquid manife-

stum faciat, indicet, declararet, arguat: δῆλον et ἐπίδηλον arbitror ita usurpata esse, ut essent idem, quod ὁμοιον, atque adeo huius vocabuli constructionem sequerentur. nam verba notiones aliorum habentia, ita construuntur, ut ea, quorum notiones habent. Itaque τὸ βλέμμα αὐτὸ ἔστιν ἐπίδηλόν τι πεπαιδευηκότι est ipse Chremyli vultus similis est vultui hominis, qui aliquid commisit: ipse Chremyli vultus loquitur, eum commississe aliquid: Quidni enim βλέμμα πεπαιδευηκὸς possit recte dici vultus hominis, qui aliquid commisit? quomodo etiam schol. vet. verba poëtae accepit. Nam παιδευεῖν significat primo omnia aggredi s.

370. Ζητεῖς μεταλαβεῖν. Βλ. μεταλα-
βεῖν ζητῶ; τίνος;

imitari deinde vel *sol-
ertem, callidum, esse,*
vel *versutum, vafrum,*
astutum, esse: denique
aliquid committere: et-
was begehen: vt h. l.
v. Index Palaeoph. vid.
παιῆργος. maximeque
furari. vid. v. 877.
1146. Caeterum ea,
quae diximus de verita-
te vulgatae scripturae,
non parum confirman-
tureo, quod in nullo Co-
dice apparet vestigium
vllius varietatis, et quia
multorum verborum
exquisite alicuius et re-
cenditae significationis
saepe vnum tantum ex-
emplum reperitur in
iis libris, qui hodie re-
stant.

V. 369. Ὁ κρώζεις
proprie κρώζειν dicun-
tur, et corui, *crocire,*

crocitare, et cornices,
cornicari: est enim ver-
bum e voce harum
auium expressum. Ze-
nodotus ap. Valquen.
Laett. Ammonn. p. 228
ἐπὶ κοράκων κρώζειν. et
Anonymus p. 1231 Κο-
ρώνη, καὶ Κόραξ, κρώζει.
Gloss. vet. κρώζω Cor-
nicor: quomodo legi-
tur Auu. 24. Casaub. p.
60. Ioh. Bapt. Pius An-
notatt. Posterr. c. 20 p.
416. f. To. 1. Thes.
Grut. f. Fabric. ad S.
Empir. p. 698. not.
y. et B. Gr. 2. 11. 4.
Nonnunquam etiam
grues dicuntur κρώζειν.
v. ad h. l. Spanhemius.
Hoc loco vsurpatur de
Blepsidemo, propterea,
quia ea, quae dicebat,
vana erant; quia fu-
tum et sacrilegium ubi-
que, per omnem oratio-

Χο. Τό δ' ἐστὶν ὁ τοιᾶτον, ἀλλ' ἐτέρως ἔχον

Βλ. Μῶν ὁ κέκλοφας, ἀλλ' ἤρπακας;

Χρ. κακοδαίμονας.

onem, ingerebat in Chremylum. v. ad h. l. schol. Sensus est, *noui, video, quo tendat tua oratio: probe intellego, quid sibi velit garrulitas tua: Quis idem est, quod καὶ, quasi, tanquam: v. schol. Doruil. τι κέκλοφός* e templo Apollinis vid. v. 356: *ζητεῖν* est, ut v. 296 et alibi, sequente Infinitiuo alterius verbi, *velle, cupere*, et *μεταλαβεῖν*, ut *μετέχων* v. 345, *partem furti auferre*. nam intell. *τῆς κλοπῆς*: quod in Cod. Doruil. adscriptum erat supra verbum *μεταλαβεῖν*, et continetur verbo *κέκλοφός*. *du willst was davon haben*. Sed omis- sum est, ut Blepsidemus

quaerere posset, *τίνας;* Caeterum τό δ' ἐστὶν ὁ τοιᾶτον est *res se habet non sic, h. e. nihil furatus sum; non furto, sacrilegio diues factus sum: ἀλλ' ἐτέρως ἔχον* sed aliter se habet res, h. e. *spero, me alio modo diuitem fore.*

V. 372. *μῶν ὁ κέκλοφας ἀλλ' ἤρπακας;* h. e. *num tu non furatus es, sed rapuisti? Furis. At vero nec defraudasti quenquam? Neminem. Papae! quidnam vero cui aliud in mentem veniat? neque enim verum dicere vis. Accusas vero me ante, quam rem cognoueris. Μῶν idem est, quod μὴ ἄρα, v. 271. κέκλοφας* quod

ΕΛ. Ἀλλ' εἰ μὴν ἀπετέρηκας γ'
εἰδέναι;

fit clam, neque praesentibus aliis: ἥρπαικας quod fit palam, et videtur aliis. Κακοδαίμωνον est furere, fere idem quod μαίνεσθαι. nam primo certum est, hoc verbo plus significari, quam verbo μελαγχολᾶν v. 366, ut hoc gravius est, quam verba εἰς ὑγιαίνειν v. 364. deinde coniungitur nonnunquam cum verbo μαίνεσθαι, ut v. 501 μαῖνία et κακοδαίμωνία. Causa est, quia genii mali credebantur esse furoris et insaniae auctores. In N. T. sic vfurpari putatur formula δαιμόνιον εἶναι. Matth. 11, 18 vbi v. Albertus: et Ioh. 7, 20 vbi v. Bosius in Exercitatt.: quae certe verbo μαίνεσθαι adiuncta extat Ioh. 10, 20.

Ἀλλὰ μὴν habet vim aduersatiuam, sed enim Gloss. vett.: at vero. Rectius scriptum erat in Cod. Doru. εἰ μὴν. nam μὴν cohaeret cum ἀλλὰ. quae particulae etiam alibi separatae, interuentu alius vocabuli, inueniuntur. vid. Deuarius p. 31. De verbo ἀποτέρεσθαι dictum est in Indice Theophrasteo: nam in primis ponitur de iis, qui deposita (Laërt. 4. 33.) et mutuo accepta, commodata etiam debita non reddunt, seque ea accepisse appellati negant: cui opp: ἀποδιδόναι τὰ δάνεια καὶ τὰς παράκαταθήκας Laërt. 3, 83 Cf. Grotius ad Matth. 19, 19: Atque sic h. l. accipi debet, quia distinguitur ab κελοφέναι et ἥρπακέναι.

Χρ. Οὐ δὴ τ' ἔγωγ'. Βλ. Ὡς Ἡράκλεις.

Φέρε, ποῖ τις ἔν

375. Τράποιτο; τὰληθὲς γὰρ ἐκ ἐθέλεις
Φράσαι.

Schol. Doruil. retulit ad sola deposita. Verba eius sunt haec, ἀποσερῶ ἔστιν, ὅταν παρακαταθήκην τινὸς λαβὼν εἰς διαβολὴν χωρήσω, καὶ ἐκ ἐθέλω δίδοναι αὐτῷ, ἃ ἔλαβον. Caeterum post εἰ δὴ τ' ἔγωγ' intell. ἀπεσερῆκα γ' ἐθένα. Ὡς Ἡράκλεις est vox admirantis, cum irrisione papae! *monstro simile est!* et Φέρε respondet formulis vernaculis, *aber mein; aber sage mir, was kann einer wohl anders denken? sagen?* nam Φέρε est age: ἔν habet vim augendae interrogationis, ita ut ποῖ ἔν sit *quonam, quo vero, quo, quaeso*: Kuster. edidit ποῖα ἂν — at opt. etiam

sic simpliciter partic. ποῖ recte sequitur, ut particulas ἔως, ἐπειδὴ, aliasque similes: τρέπε-
θα est *se vertere, mentem, orationem, suam convertere*: ita ut ποῖ τις τράποιτο, sit *quo quis mentem suam converterit, conuertat?* h. e. quid cui aliud in mentem veniat? aut quo quis orationem suam converterit, conuertat? h. e. quid quis aliud dixerit, dicat? schol. Doruil. τί ἂν τις εἴποι ἕτερον; nempe, quam te aliquem defraudasse, ita ut ei non reddideris deposita, aut mutuo accepta, si neque furatus quidquam es, neque rapuisti.

Χρ. Κατηγορεῖς γὰρ, πρὶν μαθεῖν τὸ
πρᾶγμα μὲ.

Βλ. Ὡ τᾶν, ἐγὼ σοι τῆτ' ἀπὸ σμικρῆς
πένου.

V. 376. Pro γὰρ post
κατηγορεῖς in Cod. Dor-
vil. scriptum erat δέ·
quae scriptura deberi
videtur Grammaticis,
qui putarint, γὰρ h. l.
idem esse, quod δέ. At
ante verba κατηγορεῖς
γὰρ omissa est enuntia-
tio, non miror, te ita sta-
tuere: quam vocem
Chremylus putandus est
expressisse vultu et gestu
corporis. Sic intelligi-
tur recte sequi γὰρ Κατ-
ηγoreῖς· *accusas me*,
h. e. putas, suspicaris,
ais, meditatum esse illi-
cita neque legitima ra-
tione. Τὸ πρᾶγμα μὲ·
nempe Plutum domi
meae esse, meque spera-
re diuitem fore, si Pluto
restituero oculorum lu-
mina.

V. 377. Ὡ τᾶν, ἐγὼ
σοι τῆτ' ἀπὸ σμικρῆς πέν-
ου· h. e. ego, bone vir,
transigam tibi negoti-
um pecunia admodum
parua, ante, quam re-
sciscat ciuitas, ita, ut
obstruam os caussidico-
rum numulis. At vero
tu amicus mihi videar-
is, mehercle, is, si ex-
penderit tres minas, mi-
hi duodecim expensas
ferat. De voce Ὡ τᾶν
dictum est ad v. 66. Po-
sita est, hoc quoque lo-
co, Ironice: ut v. 360.
Ὡ γὰρ δέ Τῆτ'· nempe
id, quod tu admisisti:
ὁ πεπαισμένος schol.
Dorvil.: qui idem schol.
in formula ἀπὸ σμικρῆς
intellegi debere docet
Genit. ἀναλώματος,
parua pecunia, parua

Ἐθέλω διαπράξαι, πρὶν πυθέσθαι
τὴν πόλιν,

Τὸ σόμ' ἐπιβύσας κέρμασιν τῶν
ῥητόρων.

sumtu: vt Equitt. 535
ἀπὸ μικρᾶς δαπάνης
mit wenig Kosten: vbi
v. Kusterus et Ducqu ad
Thucid. p. 558. Δια-
πράττειν dicitur *is*, qui
rem, negotium, alienum
transigit: sed διαπράτ-
τεσθαι, de singulis, *rem*,
negotium, suum transi-
gere; de pluribus, *rem*,
negotium, transigere
inter se. Sensus est, effi-
ciam parua pecunia, ne
tibi ob id, quod admi-
sisti, vlla creatur mole-
stia. Ἡ πόλις sunt ci-
ues: id quod attributum
πυθέσθαι, h. e. μαθεῖν,
ἀκῆσαι schol. Doruil.,
docet. Iam ostendit
Blepsidemus, quomodo
velit impedire, ne Chre-
mylo negotium facef-
fatur: τὸ σόμ' ἐπιβύσας

— ῥητόρων· ἐπιβύειν est
occludere, obstruere, ob-
turare: neque enim
compositum verbum
differt ab simplici. nam
quod h. l. dicitur ἐπιβύ-
ειν τὸ σόμα· id Pac. 644
vocatur βύειν τὸ σόμα·
Schol. Doruil. κλείσας.
Hesych. βεβυσμένη· πε-
πληρωμένη, πεφραγμένη
item: βύων τὰ ὦτα·
ἐπιφράττων· et: ἐπιβυ-
σάτωσαν· φραζάτωσαν
φιμωσάτωσαν. Κέρματα,
etiam κερμάτια, sunt nu-
muli argentei et aerei
minuti et vilioris pretii,
vt oboli, chalci, (octo
faciunt obolum) quos
mensarii lucello inhi-
antes permutant numis
aureis et argenteis ma-
ioribus, drachmis, di-
drachmis, tetradrach-

380. Χρ. Καὶ μὴν Φίλος γ' ἂν μοι δοκεῖς,
 νῆ τὰς θεάς;

mis, daricis: qui inde
 κερματισαὶ dicti sunt;
 quod vocabulum non
 minus, quam nomēn
 κέρμα legitur Ioh. 2,
 14 f. v. Hemsterhusius
 ad Polluc. p. 1070 not.
 15. et ipse Pollux 7,
 170. 9. 87. 89. v. Pro-
 lus. de vitiis Lexx. 10. p.
 13. ff. Deinde omnino
 pecunia, aes. vt h. l.
 Gloss. vett. Κέρμα Aes.
 Κερμάτιον *Fructum*, nu-
 mulus. Caeterum ῥήτο-
 ρες qui fuerint, dictum
 est quodammodo ad v.
 30. Ex hoc loco cogno-
 scitur, eos obseruasse ci-
 ves, qui casu aliquo di-
 tati essent, iisque ita
 molestos fuisse, vt eos
 velut molestos indica-
 rent et accusarent apud
 populum, certe accusa-
 re minarentur, vt ali-
 quid auferret. qua in

re non tam publica com-
 moda, quam sua specta-
 rint ad Apol. 10, 13. v.
 ad h. l. schol.

V. 380. f. in libris e-
 ditis, ante Hemsterhu-
 sii tempora, ita legun-
 tur, Καὶ μὴν Φίλος γ' ἂν
 μοι δοκεῖς — ἀναλώσας
 γε —. Hemsterhusius
 particulam γε, post Par-
 tic. ἀναλώσας, eiecit,
 cum auctoritate. Cod.
 Arundel. et Doruil.,
 tum legum metri iussu.
 nam syllaba secunda ver-
 bi ἀναλίσκειν longa est.
 v. 380, praeunte Cod.
 Doruil. ita legi iubebat,
 καὶ μὴν, Φίλος γὰρ, μοι
 δοκεῖς, aut, καὶ μὴν, Φίλος
 γὰρ μοι, δοκεῖς —. Mihi
 vero parenthesis illa vi-
 detur aliena esse ab ani-
 mo Blepsidemi commo-
 to: et particula ἂν, tum

Τρεῖς μνᾶς ἀναλώσας λογίσασθαι
δώδεκα.

ipfa urbanitas, legi, ut
opinor, iubet ἂν δοκεῖς.
Sensus est, *at vero tu*
mihi ita amicus esse vi-
deare, ut — nam
μοι cohaeret cum Φί-
λος· ἂν δοκεῖς dictum
est pro δοκοῖς ἂν
εἶς· *du könntest, möch-*
test mich so lieb haben,
daß. et Infin. λογίσασθαι
pendet a particula ὥστε,
quae sic saepe retice-
tur.

V 381. Ἀναλίσκειν
in Cod Doruil explica-
tum est verbo ἐξοδιάζειν,
quod Gloss vett. elegan-
ter interpretantur ver-
bo Lat. erogare; Vulg.
2 Regg. 12 12. verbo
impendere: *ausgeben:*
(refertur ad verbum
εἰσόδιαζειν *redigere*
Gloss. vett. *einfordern,*

einbekommen: nam qui
aliquid expendit, is illud
iubet quasi exire e do-
mo, et contra. Etiam
Hesych. ἀνάλωμα ex-
plicauit nomine ἐξόδος·
Gloss. vett. ἐξόδος ἀνά-
λωμα, erogatio, expen-
sus. v. Hemsterhusius
ad h. l. et Prolus. de vi-
tiis Lexx. 7. p. 8. f. 22.
p. 12. f. Μνᾶ est mina
Attica, quae valuit cen-
tum drachmas Atticas.
v. Pollux 9, 59. 86: et
λογίζεσθαι est verbum
arithmeticum, *compu-*
tare primo: deinde
imputare, expensum
ferre: vth. l. et ap. The-
ophr. charr. 10. Verte,
ut, si impenderis, ero-
garis, tres minas, mihi
imputes, expensas feras,
minas duodecim.

Βλ. 'Ορῶ τιν' ἐπὶ τῷ βήματος καθέ-
δόμενον

V. 382. ὁρῶ τιν' ἐπὶ
τῷ βήματος καθεδόμε-
νον· h. e. video aliquem
in tribunali sedentem,
ramum olivae manu
tenentem, cum liberis et
uxore, nihil plane diuer-
sum ab Heraclidis Pam-
phili. Non, insane: sed
bonos solos, et comino-
dos, et sanos, mox red-
dam diuites. Quid ais?
Adeo multa furatus es?
Ah! occidis me! Immo
tu te ipsum, ut opinor.
Non profecto. nam Plu-
tum, improbe, habeo.
Tu Plutum? quem?
Ipsum deum. Vbi vero
est? Intus. Vbi? Domi
meae. Domi tuae? Re-
cte. Abi in malam rem!
Plutus domi tuae est?
Mehercle! Vera narras?
Vera. Per Vestam obse-
cro! Neptunum testor.
Marinum? Si vero est

alius quis Neptunus, il-
lum. Blepsidemus pu-
tabat, Chremylum com-
misisse sacrilegium, et
accusatum iri de hoc cri-
mine publico, atque ad-
eo iudicibus supplicatu-
rum esse, et ipsum ab-
soluerent. Eo spectant
verba, ὁρῶ τιν', nempe
ipsum Chremylum.
Καθεδόμενον· quod est
Fut. 2 Med. a Praesenti
καθέζομαι· quo Attici
vsi sunt pro Fut. καθί-
σω· vid. Moeris et Tho-
mas Mag. in v. καθεδέ-
ται. Phryn. p. 114.
Pierfonus edidit καθε-
δεῖ· quod legitur Rann.
102. Reus enim non
minus, quam accusator,
sedebat in subselliis:
quae erant ἐπὶ τῷ βήμα-
τος. nam βῆμα est tri-
bunal, h. e. et locus edi-
tus, in quo ius dicitur,

Ἰκετηρίαν ἔχοντα, μετὰ τῶν παι-
δίων

in quem ascenditur per gradus; vnde accepit nomen: nam βῆμα proprie est gressus, passus, et gradus: et sella, in qua sedetis, qui iudicio praeest. Gloss. vett Tribunal βῆμα ἐπὶ ἄρχοντος. βῆμα, δικαστήριον. Et priore quidem sensu positum est hoc loco: posteriore sensu legitur Matth. 27, 10. Ἰκετηρία fuit ramus oliuae, lana alba reuinctus. Schol. ἰκετηρία ἔστι κλάδος ἐλαίας, ἐρίῳ πεπλεγμένος. Schol. Doruil. κλάδος ἐλαίας, ἐρίῳ λευκῷ περιελημμένος. vnde intell. verba Harpocratonis in v. ἰκετηρία. ἰκετηρία καλεῖται ἐλαίας κλάδος, σέμματι ἐσεμμένος. cf. Spanhemius ad h. l. Eiusmodi ramum manu gestabant omnino ii, qui

pacem peterent supplices. vnde oliua vocatur supplex a Statio Theb. 12, 492: et ramus ille ramus oliuae paciferae a Virgil. Aen. 8, 116: vbi v. interpp. Hoc loco ἰκετηρίαν ἔχων dicitur reus, qui iudicibus supplicat, qui iudices supplex orat, vt ipsum suis sententiis absoluant, certe morte ne damnent. Neque vero arbitrator, reos praetendisse manibus ramos oliuae; immo Chremylo talem ramum tribui puto a Blesidemo quia eum similem fore ait Heraclidis, a Pamphilo pictis. sed hic eos ita pinxisse videtur, vt tenerent manibus ramos oliuae. Μετὰ τῶν παιδίων καὶ τῆς γυναικός. nam rei vt commouerent mise-

Καὶ τῆς γυναικὸς, καὶ διοίσοντ'
ἀντικρυς

385. Τῶν Ἡρακλειδῶν ἔδ' ὅτιεν τῶν
Παμφίλῃ.

ricordiam iudicum, ducere secum in iudicium solebant, ut uxores, ita maxime liberos infantes, etiam alios necessarios et amicos. v. Vespp. 566 et Plato Apol. 23.

Ἀντικρυς est plane, prorsus: ut v. 308. Frischlinus vertit, *si qui confectur*. quam interpretationem respuere videtur ipsius Blepsidemi animus commotus: qui tales verborum ambages non confectatur: immo verba ἔ—ἀντικρυς explicantur verbis ἔδ' ὅτιεν h. e. *nullo modo*: ut v. 457: Hesych. ἔδ' ὅτιεν· ἔδ' τὸ σύνολον. nam animus commotus cogit linguam cumulare verba idem valentia. Ἡρακλειδάς sunt filii

Herculis, quos Eurystheus, Spartanorum rex, expulit e Peloponneso, post mortem patris. qui supplices confugerunt ad Athenienses. v. Isocr. Panegyri. p. 120 f. Vuolf. Τῶν Παμφίλῃ Pamphilus enim, pictor: de quo v. Iunius Catal. pictorum in Opere de Pictura: Atheniensibus expresserat in tabula Heraclidas supplices: qua tabula ornata erat Poecile. vid. schol. et Meursius Athen. Att. 1, 5. Nam, ob v. 383, praestat Pamphilum pictorem intelligi potius, quam poetam tragicum, qui reliquerit fabulam, Ἡρακλειδάς inscriptam; praesertim quum Ari-

Χρ. Οὐκ, ὦ κακόδαιμον· ἀλλὰ τὰς
 χρηστὰς μόνους
 ἔγωγε, καὶ τὰς δεξιὰς καὶ σώφρο-
 νας

stophanes sciret, tabulam illam Pamphili notam esse spectatoribus, non item fabulam.

V. 386. Κακοδαίμων est h. l. *insanus*. nam manifestum est, vocem illam Chremyli eo spectare, quod Blepsidemus putet, ipsum ditatum esse illicita neque legitima ratione: quam ipsam ob causam supra v. 372 dixerat, κακοδαίμονας. nam vox, ἐκ, ὦ κακόδαιμον, sane idem valet, quod κακοδαίμονας. Caeterum schol. Doruil. post ἐκ intell. monet ὅψαι ἐμὲ ἅτως ἔχοντα. Χρηστοὶ sunt proprie *homines frugi, utiles*: deinde *boni, probi, sancti*: ut

h. l.: qui opponuntur τοῖς πονηροῖς ap. Aesch. Socr. 1, 3. Δεξιοὶ sunt omnino *apti, idonei, ad aliquid*: hoc loco ii, qui δεξιοὶ vocantur, ita dicuntur *ratione consuetudinis aliorum*, ita ut sint, *commodi, humani*: qui adeo nullas emittunt voces, quae iis, quibuscum versantur, amicis, molestae sint: sed σώφρονες accipiendi videntur de hominibus non *susplicacibus*, h. e. iis, qui non facile suscipiunt suspicionem cuiusvis facinoris de aliis, de iis, quibuscum versantur, de amicis et familiaribus. Nam Chremylus responso, quod Blepsidemo dat, declarat, se nihil admisisse, et

Ἀπαρτὶ πλετῆσαι ποιήσω. Βλ. τί
σύ λέγεις;

significat, quamvis ob-
scure, in Blepsidemo
esse vitia contraria illis
virtutibus, quae indi-
cantur vocabulis χρηστοί,
δεδεικτοί, σώφρονες: nam
suspicebatur, Chremy-
lum aliquid admisisse;
vocibus ista suspicione
plenis ei molestus erat;
sed hac ipsa re ostende-
re videbatur, se non esse
bonum probumque ho-
minem. e) Πλετῆσαι
ποιήσω idem est, quod
πλετιῶ, ditabo, locu-
pletabo. Ἀπαρτὶ Gram-
matici veteres plerique
praecipiunt differre ab
ἀπάρτι sic, ut ἀπάρτι sit
mox, paulo post, non ita
multo post, iam; ut
Matth. 26, 64: vbi
Heins. legi volebat, ut
Apoc. 14, 13, ἀπαρτὶ, ut
referretur ad verba ναὶ
λέγει: contra omnem

loquendi usum: sed
ἀπαρτὶ idem quod
ἀπηρτισμένως, omnino,
prorsus, plane. Iam
quaeritur, utrum ἀπάρ-
τι hoc loco legendum
sit, an ἀπαρτὶ? Gata-
querus A. M. P. c. 17
p. 587 praefert scriptu-
ram ἀπάρτι quam et-
iam Berglerus expressit
Versione Latina, mox:
et Hemsterhusius in
Cod. Doruil. scriptum
ἀπάρτι inuenit, addito
glossemate νῦν. Certe
res ipsa admittit istam
et lectionem et interpre-
tationem. At quia in re-
liquis libris omnibus le-
gitur ἀπαρτί: quia hu-
ius lectionis vestigia
fuerunt in Cod. Doruil.,
in quo, loco licet alieno,
legebantur glossemata
ἀπηρτισμένως καὶ τελεί-
ως: quia eandem confir-

Οὕτω πάνυ πολλά κέκλοφας; ἼΧρ.
οἶμοι τῶν κακῶν,
320. Ἀπολεῖς. Βλ. σὺ μὲν σεαυτὸν, ὥς
γ' ἐμοὶ δοκεῖς.

mare videtur oratio
Eplepsidemi admirantis,
ὅτω πάνυ πολλά
κέκλοφας; arbitror,
eam esse seruandum, ut
sensus sit, ego ditissimos
reddam: ich will sie
recht reich machen. Cf.
Alb. ad Hesych. p. 427.
Το. I. Οὕτω πάνυ πολ-
λὰ κέκλοφας; h. e. adeo
multa furatus es? Οἶμοι
τῶν κακῶν Frischlinus
recte vertit simpliciter
ah! Est enim vox dolen-
tis et queritantis: vid.
Chariton. I, 8: sed ver-
ti etiam potest ah! me
miserum! Berglerus
perperam reddidit, vah!
tu istis malis com-
memorandis ene-
cas me! Ἀπολεῖς est
Fut., quod recte verti-
tur enecas! occidis! in-

dicatur continuatio.
Nam verba Graeca
ἀπολλύναι, ἀποκναίειν,
ἀναιρεῖν, κόπτειν, κα-
τακόπτειν, et similia,
atque Latina occide-
re (Horat. A. P. 475)
et enecare (Terent.
Eun. 3, 5. 6.), eleganter
ponuntur de iis, qui ali-
cui, animo alicuius et
auribus, molesti sunt re
aliqua, qui aliquem ob-
tundunt: plagen, sche-
ren: ut h. l. de eo, qui
alteri ita molestus est, ut
ei exprobet sacrilegi-
um et furtum, quod ipse
tamen non admisit. Sed
poëta legit hoc potissi-
mum verbum, quo ac-
comodatum esset verbis
σὺ μὲν ἐν σεαυτέν· qui-
bus inest magna elegan-
tia, propter antanacla-

Χρ. Οὐ δῆτ' ἐπεὶ τὸν Πλάτωνα, ὦ
μόχθηρε σὺ,

Ἐγώ. Βλ. σὺ Πλάτωνα; ὅποιον; Χρ.
αὐτὸν τὸν Θεόν.

Βλ. Καὶ πῶς ἔστιν. Χρ. ἔνδον. Βλ. πῶς; παρ'
ἐμοί; Βλ. παρὰ σοί; Χρ. πάνυ.

fin. nam intell. ἀπολείς
ita ut ἀπολλῦναι ἑαυτὸν
sit sibi auctorem esse
magnae calamitatis,
exilii, mortis. Caete-
rum ἔν etiam hoc loco
habet vim augendae af-
firmationis.

V. 391. Μοχθηρὸς
proprie est, ut πονηρὸς,
laboriosus, qui corpus
multis grauibisque la-
boribus fatigare cogi-
tur, ut agricolae: dein-
de miser, aerumnosus:
denique, improbus. Iam
vocem ὦ μόχθηρε σὺ
Bergl. vertit o improbe:
Frischlinus, o scelerum
caput. recte. At fortas-

sis rectius vertetur, o
miser: ut Chremylus
Blepsidemum putetur
ita vocare, quod ipse ha-
beat Plutū, quo careat
Blepsidemus. quod qui-
dem ex eo intellegi posse
videtur, quia Blepside-
mus utitur deinceps ver-
bis blandis et comibus.
Pro ὅποιον Daues. misce.
Critt. ποῖον legit, quod
ὅποιος non sit Pron. in-
terrogatiuum: at Hom.
Od. α', 171. ζ', 188. le-
gitur: ὅπ ποίης δ' ἐπὶ νηὸς
ἀφίκεο. καὶ πῶς ἔστιν; h.
e. ubinam vero est? nam
καὶ in interrogationibus
est fere index admiratio-
nis. vid. Raphel, et Bo-

ΒΛ. Οὐκ ἐς κόρακας; Πλάτωνος παρὰ
 σοί; Χρ. νή τὸς θεούς.

fius ad Marc. 10, 26. *Ἐνδον intus h. e. domi meae: ut Chremylus ipse interpretatur, παρ' ἐμοί. v. ad Apol. Socr. 1, 16. Prolus. 13. p. 6. Ter. Eun. 4, 6. 9 Heaut. 1, 1. 120. 3, 1. 21. domi apud me, nam παρὰ Dativo Personae iunctum indicat fere locum, in quo est, esse solet, persona, cuius Dativus additus est: ut v. 394 παρὰ σοί; domi tuae? (chez.) Sic Act. 10, 6 ξενίζετο παρὰ τινι Σίμωνι. sed v. 32. ξενίζεται ἐν οἰκίᾳ Σίμωνος. add. Xen. Memor. 2, 7. 4 coll. f. 2: Theophr. charr. 8, 3. Οὐκ ἐς κόρακας; intell. ἀπελεύση, οἰχήση, ἐρρήσεις -. nam Pac. 499 est ἔκ ἐς κόρακας ἐρρήσετε: sed Vespp. 51 ἐς κόρακας οἰχήσεται. Dicitur etiam ἀπαγ' ἐς*

κόρακας Theophrast. charr. 25, 31. βάλλ' ἐς κόρακας Aristoph. Plut. 782: ἐρρ' ἐς κόρακας, etiam simpliciter ἐς κόρακας. v. Spanhemius ad h. l. nam Attici his in formulis dicunt ἐς non εἰς. v. Tho. Mag. in v. ἐς κόρακας. Respondent formulis Lat. *abi in malam rem; abi hinc in malam rem: i in malam rem hinc: quae ap. Terent. leg. Utuntur iis homines aliis irati, nam Blepsidemus putabat, falsum esse id, quod a Chremylo iactaretur: sed id ab eo iactari, ut ipsi aegre faceret, ut ipsum derideret. Scilicet Athenis erat locus alte effossus, in quem deiici solebant homines scelerati, mortis damnati. hic locus dictus est*

395. Βλ. Λέγεις ἀληθῆ; Χρ. Φημί Βλ.

πρὸς τῆς Ἑσίας;

Χρ. Νῆ τὸν Ποσειδῶ. Βλ. τὸν θαλάτ-

τιον λέγεις;

Βάραθρον, v. 431. et
ὄρυγμα vid. Meursius
Lectt. Att. 1. 25: etiam
κόρακες, quia in illo lo-
co magna semper cor-
vorum frequentia erat.
nam Attici solent locis
imponere nomina re-
rum, quae in iis sunt.
quod genus ἵπποι, κρέας,
ἰχθῦς, forum equinum,
carnarium, piscaria. v.
Pollux 10, 19.

V. 394. Νῆ τὰς θεάς
idem est, quod Φημί
v. 395., h. e. πάνυ v.
393. voce aientis
recte Πρὸς τῆς Ἑσίας h.
e. per Vestam te oro:
per fidem Vestae te ob-
testor: obsecro! est vox
admirantis, et obtestan-
tis Chremylum, ut vera
dicat. Per Ἑσίαν in-
tell., non Vesta, Saturni

mater, cuius simula-
crum erat Athenis in
Prytaneo: v. Meurs.
Athen. Att. 1, 8: sed
Saturni filia, virgo,
quae credebatur esse
praefes ignis, et ae-
dium, et colebatur ad
focum. v. schol. unde
et focus et domus vo-
catur Ἑσία. Obtestatur
autem Blepsidemus
Chremylum et orat per
Vestam, domus custo-
dem, quia hic aiebat,
Plutum esse domi suae.
Caeterum de Vesta se-
paratim scripsere Li-
pius et Ez. Spanhemius.
Νῆ τὸν Ποσειδῶ h. e.
πάνυ, Φημί ut v. 394.
νῆ τὰς θεάς. Ποσειδῶ
Attice dictum est pro
Ποσειδῶνα ut v. 988.
Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα

Χρ. Εἰ δ' ἔστιν ἕτερός τις Ποσειδῶν,
τὸν ἕτερον.

Βλ. Εἴτ' ἔ διαπέμπεις καὶ πρὸς ἡμᾶς
τὰς φίλους;

v. Herodi. Philet. p. 439. et Koen. ad Gregor. p. 71. Iurat autem Chremylus per Neptunum, ut deum maximum a Ioue: per quem iurare verebatur, quia sciebat, Iouem orbasse Plutum, ne aedes hominum proborum intraret —: vid. v. 87 ff.: et quia Plutus eum rogabat, ut omnia ageret Ioue clam. Τὸν Θαλάττιον* ita edidit Hemsterh. e Cod Doruil. pro τὸν Θαλάσσιον, quae forma vocabuli communis est in caeteris libris. v. Gregor. p. 10. et ibi Koen. Neptunus, qui h. l. ὁ Θαλάττιος vocatur, dicitur etiam Πόντος Thesmophorr. 329: et ὁ Ἀλυκὸς Lysistr. 404:

quia erat deus maris. Sed Neptunus etiam alia reperitur habuisse cognomina Athenis: ut Ἰππιος Nubb. 83: ὁ Ἐλάτης: ὁ Κυνάδης: ὁ Ἀσφάλειος v. Meurs. Athen. Att. 2, 13. (L. B. 1624. 4.) Apparet igitur, cur Blepsidemus quaeratur Chremylo, per quem iuravit Neptunum: sed Chremylus ridens respondet, εἰ δ' ἔστιν — τὸν ἕτερον* nam sciebat, Neptunum variis quidem cognominibus gaudere, sed vnum tamen esse eundemque deum. —

398. εἴτ' ἔ διαπέμπεις* h. e. tu vero eum non mittis etiam ad nos, amicos tuos? Res

Χρ. Οὐκ ἔστι πῶ τὰ πράγματ' ἐν
τέτῳ. Βλ. τί φήσ;

400. Οὐ τῷ μεταδῆναι; Χρ. μὰ Δία δεῖ
γὰρ πρῶτα. Βλ. τί;

nondum eo rediit, ut
eum mittere possim.
Quid ais? Res nondum
eo rediit, ut eum nobis
tradas? Nondum: o-
portet enim ante —.
Quid? Visum restituere
nos. Cui visum resti-
tuere? Dic, age. Plu-
to: hic ut recipiat vi-
sum, unice agendum
est. Verene vero cae-
cus est? Vere. Non te-
mere igitur ad me venit
nunquam. At nunc,
volentibus diis, veniet.
Particula εἴτῃα habet hoc
quoque loco, ut v. 45,
vim augendae interro-
gationis, ita ut simul
significet admirationem
cum indignatione qua-
dam coniunctam. Οὐ
διαπέμπεις· nempe Plu-
tum. Attici enim de-

lectantur usu verborum
e Praepositione διὰ com-
positorum pro simpli-
cibus. Πρὸς ἡμᾶς reddi
potest in nostras do-
mos. nam πρὸς sic sae-
pe indicat locum, in
quo quis est. vid. Act.
21, 18. 11, 3 coll. v. 12.
Πῶ cohaeret cum ἔκ,
nondum: Pluralis τὰ
πράγματα habet vim
Singularis, quia sermo
est de re magna. nam
ἐν τέτῳ pertinet ad ver-
ba διαπέμπειν πρὸς τὰς
Φίλῃς· hoc sensu, res
nondum eo rediit: ut
mittere Plutum ad ami-
cos possim. Τῷ μεταδῆ-
ναι cohaeret cum verbis
ἐν τέτῳ, ita, res non-
dum eo rediit, ut nobis
quoque Plutum tradas?
Μὰ Δία· intell. ὅτι. Πρῶ-
P

Χρ. Βλέψαι ποιῆσαι νό. Βλ. τίνα

βλέψαι; φράσον.

Χρ. Τὸν Πλῆτον, ὥσπερ τὸ πρότε-
ρον, ἐνί γε τῷ τρόπῳ.

Βλ. Τυφλὸς γὰρ ὄντως ἐστί; Χη. νῆ
τὸν ἔρανον.

Βλ. Οὐκ ἐτὸς ἄρ' ὥς ἐμ' ἦλθεν εἰδε-
πώποτε.

τα idem est, quod πρῶ-
τον, prius: ante. Νῶ
idem est, quod ἡμᾶς,
vt v. 969. idem quod
ἡμεῖς. Moeris: Νῶ,
δυϊκῶς, Ἀττικῶς ἡμεῖς,
Ἑλληνικῶς. Hesych.
Νῶ ἡμᾶς. Βλέψαι
intell. δεῖ ποιῆσαι νό.
Ὡς τὸ πρότερον ita
edidit Hemsterh. de
coniectura Bentleii, le-
gum metri iussu, pro
ὥσπερ τὸ πρότερον quae
est caeterorum libro-
rum lectio. Ἐνί γε τῷ
τρόπῳ h. e. quouis
pacto: quocunque id
fiat modo. Schol. Dor-

vil. interpretatus est, μιᾷ
τινι μηχανῇ poeta ipse
Thesmaphorr. 437 di-
xit, μιᾷ γέ τῳ τέχνῃ.

V. 403. Γὰρ h. l. ha-
bet vim augendae inter-
rogationis, ita vt indi-
cet admirationem mag-
nam: *verene vero coecus
est?* Ἐτὸς a Gramma-
ticis antiquis explica-
tur, vt Aduerbum.
Schol. Doruil. et He-
sych. ἐτὸς μάτην item:
ἐκ ἐτός ἐματαιίως,
ἐκ ἀληθείας. Schol. ἐκ
ἀλόγως, ἀλλὰ δικαίως
ἢ ἀντὶ τῆς ἐκ ἀληθείας
ἐπιρρηματικὸν γὰρ ἐστίν

405. Χρ, 'Αλλ', ἦν θεοὶ θέλωσι, νῦν ἀφί-
ζεται.

ἀντί τῃ ἐτῶς, ἀπὸ τῇ
ἐτεῶς συνηρημένῃ. Suidas
adeo ἐτῶς legit hoc loco
(in v. ἐτῶς). add. Alb.
ad Hesych. p. 811.
To. 2. Mihi ita vide-
tur de hoc vocabulo.
Proprie puto esse Ad-
iectivum, quod signi-
ficet *verum*: nam Ety-
mol. M. in v. ἔτος —
ἐτὸς δὲ ὀξύτόνως σημαί-
νει τὸν ἀληθῆ. Hesych.
ἐτά· ἀληθῆ, ἀγαθά·
sed deinde per ἀντί-
φρασιν, *vanum*. Iam
Adiectiva saepe ponun-
tur pro Aduerbiis: et
quia homines vani o-
mnia, quae dicunt, vel
faciunt, dicunt et fa-
ciunt temere et sine
caussa et ratione: patet,
cur Grammatici illud
interpretentur Aduer-
biis ἀληθῶς, ματαί-
ως, ἀλόγως. Hoc loco

ἐκ ἐτὸς — ἦλθεν est non
vanus, temerarium, h. e.
temere, sine causa — ve-
nit: h. e. quia caecus
fuit, quia domum
meam inuenire non po-
tuit, propterea nun-
quam in eam venit:
nam ὡς ἐμὲ ad me est in
domum meam. vid ad
v. 393. Altera inter-
pretatio, quam schol.
attulit, vt ἐτὸς esset
ἀληθῶς, paulo durior
videtur: non *ratione*
adductus, *nunquam*
venit in aedes meas, h.
e. non propterea, quod
nollet me, vt indig-
num, diuitem reddere.
Caeterum ἦν θεοὶ θέλω-
σι idem est, quod σὺν
θεοῖς Phoen. 637: σὺν
τοῖς θεοῖς Cyrop. 2, 4.
20, cum dīs volenti-
bus. Off. 1, 12. extr.
vid. ad v. 347. —

Βλ. Οὐκ ἔν ἰατρὸν εἰσαγαγεῖν ἐχρήν
τινα;

406. ἔκ ἔν ἰατρὸν εἰσαγαγεῖν. h. e. oportet igitur medicum aliquem arcessere. Quis, quaeso, medicus est nunc in urbe? Neque enim quisquam medicis honorem habet, neque ars medendi ipsa ab ullo tractatur. Videbimus. At nullus est in urbe medicus. Nec ego credo ullum in urbe esse medicum. Immo optimum est, quod dudum in animo habebam facere; Plutum iubeamus incubare in templo Aesculapii. Longe vero optimum. noli, quaeso, cessare: immo propera id facere. Et vero id facio. Festina, quaeso. Festinare me vides. Ἰατρὸς h. l. est medicus, qui manu medetur: medicus ophthalmicus: nam

medicina tum diducta erat in tres partes: διαιτητικὴν, quae victu medetur: φαρμακευτικὴν, quae medicamentis medetur: χειρουργικὴν, quae manu medetur. vid. Celsus praefat. lib. 1. Plutus vero caecus indigebat chirurgi maxime opera. Ἐχρήν. oportet: sed poeta posuit Imperf., quia Blepsidemus verebatur, ut Chremylus arcesseret medicum. add. v. 967. vbi sch. Doru ἀντὶ τῆς χερός. v. nos ad Plat. Apol. 1, 5. Nam qui medicum arcessit, is eum introducit in domum et cubiculum, in quo est aegrotus. Τίς δ᾽ ἔστ᾽ ἰατρός ἐς; h. e. quis, quaeso, medicus, ophthalmicus est: nempe qui sua in arte excellat:

Χρ. Τίς δῆτ' ἰατρός ἐστι νῦν ἐν τῇ
πόλει;

Οὔτε γὰρ ὁ μισθὸς ἔδέν ἐστι, ἔθ' ἢ
τέχνη.

Βλ. Σκοπῶμεν. Χρ. ἀλλ' ἐκ ἔστιν. Βλ.
ἐδ' ἐμοὶ δοκεῖ.

410. Χρ. Μὰ Δί', ἀλλ' ὅπερ πάλαι παρε-
σκευαζόμεν

ἐν τῇ πόλει. *Athenis.*
Chremylus addit eius
rei causam hanc, ὁ μι-
σθὸς ἔδέν ἐστι h. e. *nemo*
est, qui medicis hono-
rem habeat: qua voce
exprobrare simul poeta
iubet Chremylum Athe-
nienfibus auaritiam.
nam res ea et ars dici-
tur ἔδέν εἶναι, quae par-
ua est, vilis, tenuis,
neque digna, quae
commemoretur, cola-
tur, exerceatur: quae
iacet: vnde ἢ τέχνη
ἔδέν ἐστιν est *nemo est,*
qui artem manu me-
dendi magnopere te-

neat et sequatur. Σκο-
πῶμεν. h. e. *videbimus,*
an forte inueniamus
medicum ocularium,
chirurgum ocularium.
Οὐκ ἔστιν. nempe ἰατρὸς
ἐν τῇ πόλει. Μὰ Δί',
ἀλλ' h. e. *immo: πάλαι*
dudum; de spatio tem-
poris admodum breui:
nam Chremylus paulo
ante domum venerat
cum Pluto e templo
Apollinis: ὅπερ παρε-
σκευαζόμεν — int. ποιῆ-
σαι h. e. *in animo ha-*
bebam, decreueram, fa-
cere, nam qui decernit
aliquid facere, is quasi

Ἐγὼ· κατακλινεῖν αὐτόν εἰς Ἀσκληπιῶν,
 Κράτισόν ἐστι. Βλ. πολὺ μὲν ἔν, νή τες
 θεός.

Μή νυν διατρίβῃ· ἀλλ' ἄνυσε πράττων
 ἐν γέ τι.

comparat illud animo
 suo: is se parat ad id
 faciendum ut Xen. Cyr.
 7, 2. 2. Εἰς Ἀσκλη.
 πῶ· intell. τὸ ἱερόν.
 ut v. 62. Erat enim
 Athenis Aesculapii
 templum: de quo v.
 Meurf. Ath. Art. 2, 7.
 Κατακλίνειν, quod fere
 dicitur de iis, qui alios
 iubent *accumbere*: v.
 Luc. 9, 14. Aelian V.
 H 8, 7: h. l. est ali-
 quem *iubere incubare*
 in fano Aesculapii, h. e.
 dormire ad accipien-
 dum responsum: de
 quo *incubationis* genere
 scripsit separatim Henr.
 Meibomius. nam ae-
 groti in fano Aescu-
 lapii solebant dormire

ad accipienda responsa,
 quibus admonerentur,
 quid fieri oporteret, ut
 valetudinem recupera-
 rent, incubantes pelli-
 bus stratis, (vnde ἐγκα-
 τακλίνειν v. 62.), et
 tum dicebantur ἐγκοιμᾶ-
 σθαι v. Aen. 7, 88. et
 Plautus Curcul. 1, 1.
 61: ita ut κατακλίνειν
 fit ποιεῖν ἐγκοιμᾶσθαι.
 Fut. positum est, quia
 indicatur actionis con-
 tinuatio. Πολὺ μὲν ἔν·
 intell. κράτισόν ἐστι. nam
 ἔν auget affirmationem,
 ut v. 390 437. Νυν ut
 ap. Hom. vv. idem est
 quod δή· ut v. 414: v.
 Hogeu. h. v. vid. schol.
 et διατρίβειν idem est
 quod βραδύνειν et μέλ-

Χρ. Καὶ δὴ βαδίζω. Βλ. σπεῦδε νυν.

Χρ. τῆτ' αὐτὸ δῶ.

λεῖν cessare, cunctari, morari vt v. 622: sed *ἄννε* (f. *ἄνντε*) *πράττων* ἔν γέ τι *est propera id facere*, vt Plutum iubeas incubare in fano Aesculapii: de quo usu

verbi *ἀνίτειν* vid. ad v. 379. καὶ δὴ. *et vero: βαδίζω*. h. e. *recte*. vt Plutum e domo mea ducam in fanum Aesculapii. —

ACT V S II. SCENA IV.

(Τρίμετροι Ιαμβικοί.)

ΠΕΝΙΑ, ΧΡΕΜΥΛΟΣ, ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

415. ὦ θερμόν ἔργον, καὶ νόσιον καὶ πα-
ράνομον,

V 415. ὦ θερμόν ἔργον h. e. o homunculi miseri, qui facinus audetis aggredi temerarium et nefarium et iniustum! quorsum? quorsum? cur fugitis? non consistetis? Mehercle. Ego enim vos per-

dam malos male. facinus enim aggredimini non ferendum et omnino novum atque inauditum. actum est de vobis! Chremylo et Blepsidemo, Plutum deducere instituentibus in Aesculapii templum,

Τολμῶντε δρᾶν ἀνδρωπαρίῳ κακο-
δαίμονε.

superuenit Πενία, Pau-
pertas; nam πτωχεία
est *Egestas*, *Mendicitas*;
exprobrat iis temerita-
tem, ita, vt aiat, semet
existere hominibus pa-
rentem et auctorem
omnium bonorum: qua
tamen eius oratione fe-
nes non mouentur: v. sc.
4 et 5. Θερμός proprie
est *calidus*: tropice *te-
merarius*, *audax*, *incon-
sideratus*, nam homines
animi feruidi sunt fere
audaces, temerarii, prae-
cipites. vnde ἔργον Θερ-
μὸν est *facinus praecipitans*,
temerarium, *inconside-
ratum*, *incogitatum*, cu-
ius poeniteat facile au-
ctorem: vt Lat. *consilia
calida* dicuntur temera-
ria. v. Cic. Off. 1, 24.
vbi *consilia calida* et *co-
gitata* inter se oppo-
nuntur. Schol. Doruil.

σπερδαῖον καὶ τολμη-
ρόν. Ἔργον ἀνόσιον est
facinus nefarium, *im-
pium*, quod legibus na-
turae et diuinis repu-
gnat. v. Platonis Euthy-
phron: quo in dialogo
quaeritur, quid sit ὄσιον.
Sed ἔργον παρὰ νόμον est
facinus iniustum, *illici-
tum*, quod repugnat le-
gibus humanis. Nam
Chremylus et Blepside-
mus id agebat, vt Pau-
pertas, si Plutus rece-
pisset oculorum lumina,
eiiceretur ex vrbe,
quum tamen leges, et
diuinae, et humanae,
velint pauperes mixtos
esse diuitibus. Deminu-
tium ἀνδρωπαρία· di-
citur etiam ἀνδρώπια et
ἀνδρωπίσκει· positum
est contemptus et eleua-
tionis caussa, ita, vt si-
mul commiseratio quae

Ποῖ, ποῖ; τί Φεύγετον; ὃ μὲν εἶτον;

Χρ. Ἡράκλεις.

Πε. Ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς ἐξολῶ κακὸς
κακῶς.

dam indicatur. Ἄνθρωποι κακοδαίμονες sunt homunculi, homunciones miseri. Ποῖ; ποῖ; h. e. quorsum? quorsum? sc. σπένδετον tenditis; Hesych. ποῖ· εἰς τινὰ τόπον. Φεύγειν est festinare, laufen: nam qui fugit, festinat: aut int. με, fugere, ut Paupertas putetur putasse, Chremylum et Blepsidemum ipsam fugere: ut v. 441. was reißt ihr aus? atque adeo μένειν consistere, resistere: warten. ut v. 440 ὃ μὲν εἶς; h. e. μένει sed v. 444 εἴθι. Φεύγετον etiam Hemsterhusius edidit, Cod. Doruil. auctoritate, pro Φεύγετ', quae est Iuntinarum editionum lectio. nam etsi haec le-

ctio neque linguae, neque metri, legibus adversatur: tamen dubitari non potest, quin ei praeferenda sit illa altera. nam syllaba ον, a librariis potuit facile negligi, quum sequatur οὐ et sequitur idem Numerus, μὲν εἶτον. Ἡράκλεις est Lat. *mehercle*: et h. quidem I. vox aientis, idem declarans, quod μὲν εἶμεν· sed debet εἰρωνικῶς accipi. Pro Ἐγὼ γὰρ Cod. Doru. habebat Ἐγὼ μὲν. recte: ut verbis Ἐγὼ μὲν respondeant verba σὺ δὲ v. 422. At nec altera lectio repudianda est, quum Paupertas continuet orationem, ut non videatur audiisse vocem Chremyli; id quod ac-

Τόλμημα γὰρ τολμάτων ἐκ ἀνα-
σχετόν,

4^ο. Ἄλλ' οἶον εἰδὲς ἄλλος εἰδεπάπογε,
Οὔτε θεός, ἔτ' ἄνθρωπος· ὥστ'
ἀπολάλατον.

cidere nouimus homini-
bus commotis; atque
adeo causam afferat,
cur ipsa senes resistere
iusserit. nam ἐξολῶ, h.
e. ἐξολέσω. idem est,
quod ἀπολῶ v. 65 et 68:
ubi etiam extant addita
verba κακὸν κακῶς.
utuntur enim hac for-
mula ii, qui ostendunt,
se velle a scelestis poe-
nas meritas sumere:
vt Matth. 21, 41. Pau-
pertas autem Chremy-
lum et Blepsidemum vo-
cat κακὸς, quia volebant
Pluto restituere oculo-
rum lumina, et Pauper-
tatem e suis aliorumque
domibus eiicere.

V. 419. Τόλμημα per
se est *ausus*, *ausus*, Gloss.
vett. *facinus audax*:

sed τόλμημα τολμάων
idem est quod v. 415 f.
ἔργον τολμάων δεῖν *aude-
re facinus*: nam nomi-
na a verbis ducta iun-
guntur verbis, a quibus
ducta sunt; ita, vt aut
omnino nihil signifi-
cent, nempe si notio eo-
rum simplex est; vt λῆ-
ρον ληρεῖν v. 517. aut
simplicem sibi notionem
subiectam habeant:
nempe si per se duplici
sunt potestate praedita;
vt h. l. τόλμημα. quam
formam loquendi, vt
plures alias, Graeci mu-
tuati sunt ab Hebraeis:
Iudd. 8, 24. atque adeo
τόλμημα τολμάων ἐκ ἀνα-
σχετόν *facinus audere,
aggredi, non ferendum
f. indignissimum*. Οἶον-
ἔτ' ἄνθρωπος h. e. *plane*

Χρ. Σὺ δ' εἶ τίς; ὥχρα μὲν γὰρ εἶναι
μοι δοκοῖς.

Βλ. Ἰσως Ἐριννύς ἐστὶν ἐκ τραγωδίας.

novum, prorsus inaud-
tum et incognitum.
nam ante οἶον intell.
τοῖον f. τοῖστον, et οἶον
pendet a verbo ἐτόλμη-
σε. Caeterum ἀπολώλα-
τον est periistis! actum
est! nam Paupertas lo-
quitur de re futura, tan-
quam de praeterita, ut
ostendat, eam certissime
futuram esse. —

V. 422. σὺ δ' εἶ τίς;
h. e. tu vero quae es?
pallida enim esse mihi
videris. Fortassis Furia
est e tragoedia: vultum
certe quidem habet ad-
modum furibundum et
tragicum. At vero non
habet taedas. Ergo
verberabitur. Quam me
esse putatis? Lenam,
aut leguminariam: ne-
que enim tantopere in-

clamasses nobis, nihil
laesa. Ὠρχὸς est palli-
dus: unde Ὠρχιδῶν Nubb.
103 pallere: sed Ὠρχ-
κιδῶν Rann. 484. et alibi,
deliquium animi pati:
quod alii Graeci dicunt
λειποψυχεῖν. vid. Tho.
Mag. in v. ὥχρος. nam
deliquium animi comi-
tatur oris pallor. Pau-
pertas autem dicitur ef-
se pallida, quia homines
pauperes fere fame la-
borant: sed fames ora
pallida reddit. Schol.
Doru. τοῖστοι (pallidi)
γὰρ οἱ πένητες. Cacte-
rum δοκεῖς εἶναι, per vr-
banitatem et modestiam
Atticam, dictum et pro
εἶ v. Stephanus ad Cy-
rop. I, 1. 1: Berglerus
ad h. l. et Index Theo-
phrast. h. v. Ἐριννύς est
Lat. Furia, ita dicta ab

Βλέπει γέ τοι μανικόν τε καὶ τραγ-
ωδικόν.

ira. Pausan. 8, 25 p. 649 Ἐρινύς, ὅτι τᾷ θυμῷ χρηῖσθαι καλεῖσιν Ἐρινύειν οἱ Ἀρκάδες. Etymol. M. ἐρινύειν, κατὰ Ἀρκάδας τὸ ὀργίζεσθαι. Nam Furiae feruntur esse speculatrices et vindices facinorum atque scelerum, cum has in terris, tum ap. inferos. unde etiam Ποναί dicuntur: v. Axioch. 21: etsi ibi distinguuntur ab Ἐρινύσι: v. Ind. h. v. et per ἀντίφρασιν, Ἐυμένιδες. Feruntur earum esse tres, Alecto, Tisiphone, Megaera. vid. Apollod. 1 p. 5 Fab. Sed ab Aeschilo, qui scripsit fabulam, Ἐυμένιδας inscriptam, inducitur chorus quinquaginta Furiarum adeo terribilium, ut grauidae abortum passae sint. Hanc

Aeschyli *fabulam* petit, schol. vet. auctore, Aristophanes verbis ἐκ τραγωδίας. h. e. est una de quinquaginta illis *Furiis et tragoedia Aeschyli*. Quae quidem observatio confirmari videtur verbis v. 424 — μανικόν τι. — cf. h. l. Cic. p. Rosc. Am. c. 24.

V. 424. Particulas γέ τοι schol. vet. ait idem esse, quod δέ, aut γάρ: et schol. Dorvil. interpretatus eas est per γάρ. non male: sed Latine melius vertentur particulis *certe quidem*. Utuntur enim illis ii, qui signa, indicia, argumenta, causas, alicuius rei afferunt. vid. v. 147 et 1042. Cf. Deuarius p. 95 f. et Hogeuenus doctrina particc. Grr. p. 166. f. ed. Schütz.

425. Χρ. Ἀλλ' ἐκ ἔχει γὰρ δ᾿ ἄδας. Βλ.
ἐκδὲν κλαύσεται.

Βλέπειν, ut ad v. 328, vidimus, Casum quartum nominum Substantiuorum iunctum sibi ita habet, ut sit *vultum habere*: *aussehen*: eandem vim habet, additum Adiectiuis Neutris generis, quae vi Adverbiorum praedita sint: et quum *μανικος* sit *insanus* atque adeo *μανικὸν* homini insano conueniens: Gloss. vett.; *βλέπειν μανικὸν* est *habere vultum furibundum* s. *hominis furibundi insani*: *τραγωδικὸς* est *tragicus*; is qui actoris, cantoris, tragici personam suscipere possit; et *τραγωδικὸν* tragicum, id, quod actori tragico conueniens est, atque adeo *triste*: ita ut *βλέπειν τραγωδικὸν* sit *habere*

vultum tristem: et quum Pronomen τι Adiectiua ita comitetur, ut vim eorum augeat, h. e. idem significet, quod Aduerbia *μαλα*, *πάνυ*, *λίαν*, *σφόδρα* *βλέπειν μανικὸν τι καὶ τραγωδικὸν* intelligitur esse *habere vultum hominis insigniter insani et terribiliter tristis*. Ἀλλὰ γὰρ est *at enim*, atqui, et obiectioni inferuit. Schol. monuit, particulam γὰρ esse, hoc loco, superuacaneam: τὸ δὲ γὰρ ἀργὸν, ὡς ὑποτασσόμενον τῷ ἀλλὰ· cui eius obseruationi quid tribuendum sit, docet Deuarius p. 19. qui orationem plenam esse ostendit, ἀλλ' ἐκ ἔστιν Ἐρμῆς· ἔγὰρ ἔχει δ᾿ ἄδας. Δ᾿ ἄδες sunt *faces*, *taedae ardentes* (Cic. Legg. I,

Πε. Οἷεσθε δ' εἶναι τίνα με; Χδ. παν-
δοκεύτριαν.

14): quae Axioch. 21. dicuntur λαμπάδες. Furiis enim tribuuntur faces et taedae ardentes a veteribus, quibus vrantur scelerati homines, et hac in vita, et ap. inferos: vid. Index Aeschin. v. λαμπάς. quo quidem commento apparet a barbaris declaratos esse angores et dolore, animi, quos conscientia delictorum maleque factorum pareret. Κλαύσεται. h. e. *verberabitur*: scilicet quia terrere nos vultu truci conatur: v. ad v. 58 et 62. Et quia Attici maxime scriptores vtuntur sic semper Fut. Medio: Vid. v. 572. collegi inde recte posse puto, κλαίειν proprie habuisse vim *Actiuam*, non *Neutralem*, h. e. significasse

lacrymas mouere, flere iubere. vid. ad v. 18 et 111. Vnde non est mirandum, κατακλαίειν ap. Plat. Phaedon. 66 ita positum legi, vt sit *lacrymas mouere* vbi v.

V. 426. Πανδοκεύτρια ductum est a nomine masculino πανδοκεύς. sic enim scripsere veteres Attici vtrumque nomen, non πανδοχεύς, nec πανδοχεύτρια v. Tho. M. in v. πανδοκεύς. Phrynichus p. 134, et nos ad Theophrast. 6, 2. et ad Palae-phat. 46, 2. Est autem πανδοκεύτρια *cora, caupona; mulier, quae cauponariam, exercet; deuersoriaria, stabularia*: vt πανδοκεύς in Gloss. vett. vocatur, et *stabularius, et deuerso-*

Ἡ λεκιθοπωλιν. ἔ γάρ ἂν τοσούτον;

viarius. Sed quia copae erant fere, ut hodie, eadem lenae: πανδοκεύτρια dicta est etiam lena, femina, quae mulieres quaestuaris prostituit: eine Kupplerin: ut h. l. id quod declarat res ipsa. vid. v. 427 f. Caeterum hoc vitae quaestusque genus fuisse ap. Athenienses contemtum, apparet satis e Theophrasti charr. 6, 2: quo loco πανδοκεῦσαι, ut πορνοβοσκῆσαι, ponitur in quaestibus turpibus et illiberalibus. Λεκιθοπωλιν vulgo traditur esse mulier, quae oua vendit, ὠόπωλιν. nam ἡ λεκιθος f. λέκυθος est, interprete schol. vetere, τὸ ξανθὸν τῷ ὠθ, h. e. vitellus, pars oui lutea. Gloss. vett. λέκιθος ὠθ Vitellum item: λέκυθος Quiletum, vitellus. At

primo docendum erat, λέκυθον poni de ouo: deinde, oua Athenis vendita esse a mulierculis. Puto igitur λεκιθοπωλιν esse mulierem, quae vendit pisa omni- noque legumina: nam primo λέκυθος significavit pisum, pisa, Erbsen: quia referunt colore vitellos: Gloss. vett. λέκυθος Pisum: v. schol. ad h. l. et Foefius Oecon. Hippocr. h. v.: deinde, praeter schol. vet., etiam Doruillianus glossam λεκιθοπωλιν interpretati sunt per ὀσπριόπωλιν: ita, ut vnius leguminum generis nomen vim habeat nominis ὀσπριον, quod declarantur legumina omnis generis: quae ratio non noua est: Gloss. vett. ὀσπριοπώλης Leguminarius: deni-

Ἐνέκρωγες ἡμῖν ἔδεν ἡδίκημένη.

Πε. Ἀληθές; ἔ γάρ δεινότατα δε-
δράκατον;

quæ e Lyfistr. 561, quæm locum ipse schol. vetus attulit, intellegitur, legumina Athenis vendita esse ab aniculis. nam λέκιθον ibi esse legumina, non οὐα, oratio reliqua docet. Caeterum hoc nomen non confundi debet cum nomine λεκιτοπώλης, quod seruauerunt Glossæ vett., quo significatur scrutarius, ut scruta dicta sunt λέκιτος. In verbis ἔ - τοσδτονὶ ἐνέκρωγες ἡμῖν inest magna vrbinitas. nam ἐγκράζειν τινὶ est proprie inclamare alicui: einen anschreien: quod facere solent ii, qui aliquid vendunt, atque adeo lenæ et leguminariae. Sed h. l. ἐγκράζειν est conuiciis et ma-

ledictis insectari: quomodo Latini quoque vsurpant verbum inclamare, auctore Festo. vid. v. 415 ss. Schol. Doruil. ἐλαιδόρεις; ὥσπερ αἱ κύνες ποῖσι: quasi metaphora ducta sit a canibus allatrantibus. —

429. Ἀληθές; ἔ γάρ δεινότατα δεδράκατον. h. e. nihil laesa? nonne vero summa me iniuria afficere studetis; quum hoc agatis, ut me ex omnibus locis eiiciatis? Restat igitur tibi barathrum. Sed dic continuo, quæ tu sis. Ego sum ea, quæ poenas a vobis sumtura sum hodie, quia me studetis hinc eiicere. Ἀληθές; ita etiam Hemsterhusius

430. Ζητῶντες ἐκ πάσης με χώρας ἐκ-
βαλεῖν;

edidit, non ἀληθές· ut in multis aliis libris legitur. Certe altera illa scriptura et personae Paupertatis, et orationi eius reliquae, accommodatior est. vid. v. 123 f. Nam ἀληθές; est vox irridentis et indignantis: nos ita dicere, in lingua patria, solemus, *ist's wahr?* *Nihilne laesa?* nam respicit ista vox verba εἰδὲν ἡδικημένη· Sch. Doru. ἀληθῶς τῶτο λέγεις; ἴσι δὲ τῶτο εἰρωνιόν. Hanc irrisiōnem et indignationem mirandam adiuuat Paupertas verbis, εἰ γὰρ δεινότατα—. nam particula γὰρ habet hoc loco, ut v. 124, vim particulae δέ· ut εἰ γὰρ sit *non vero*, *nonne vero*: ut in lingua ver-

nacula particula *denn*. Δεινότατα εἰδὲν est *indignissima neque ullo modo ferenda facere: summa afficere iniuria*. nam fenēs dicuntur fecisse (δεδράκατον) id, quod constituerant facere; nempe visum restituere Pluto, qui divites redderet omnes bonos. Hinc addit Paupertas, Ζητῶντες, h. e. βουλόμενοι ut v. 434. (vid. v. 296. coll. v. 290), ἐκ πάσης με χώρας ἐκβαλεῖν, h. e. *ex omnibus Atheniensium aedibus exigere*. nam χώρα est omnino *locus*: sed loca, in quibus Paupertas Athenis quasi habitabat, erant domus civium bonorum. nam in malorum aedibus habitabat Plutus. Quia igitur fenēs

Χρ. Οὐκ ἔν ὑπόλοιπόν σοι τὸ βάρα-
θρον γίνεται.

Ἄλλ' ἢ τις εἶ, λέγειν ἔχεῖν αὐτί-
κα μάλα.

constituerant restituere
Pluto visum, ut etiam
bonos ditaret: egisse
eos apparet hoc, ut
exigerent Paupertatem
ex omnibus Athenien-
sium domibus. Conf.
v. 453. Iam Chremy-
lus ridens subiicit,
ἐκ ἔν ὑπόλοιπον-γίνεσθαι,
h. e. *potes igitur com-
morari et habitare in
barathro*: qua voce
ostendit, se agere cum
muliercula scelestissima,
quae digna sit, ut in
barathrum amandetur.
nam βάραθρον erat
Athenis, ut ad v. 394.
vidimus, locus alte
effossus, puteo similis,
in quem praecipitaban-
tur morte damnati. Ti-
maeus Gloss. Platonn.
βάραθρον· ὄρυγμα φρέ-

ατι ὁμοιον, ἐνθα οἱ κα-
ταδικαθέντες ἐβάλλοντο
add. schol. et Harpocra-
tio h v. Haec vorago
dicta est alio vocabulo
τὸ ὄρυγμα et *carnifex*
inde audiit et ὁ ἐπὶ τῷ
ὄρύγματι, et ὁ πρὸς τῷ
ὄρύγματι v. Meursius
Lectt. Att. i, 25. L. B.
1617, 4. Caeterum
ὑπόλοιπος idem est,
quod λοιπός, *reliquus*,
residuus. nam ὑπό in
multis verbis compo-
sit vi omni caret, ut in
ὑπεναντίος et aliis. Iam,
omisso ioco, Chremylus
redit ad gravitatem,
ἢ τις εἶ, inquit, λέγειν-
μάλα. nam αὐτίκα μά-
λα est *continuo*: ut v.
347: et ἔχεῖν poeta
scripsit, non χεῖ, quia
Chremylus verebatur,

Πε. Ἡ σφῶ ποιήσω τήμερον δῆναι
δίκην,

Ἀνθ' ὧν ἐμὲ ζητεῖτον ἐνθ' ἐνδ' ἀφα-
νίσαι.

435. Βλ. Ἄρ' ἐστὶν ἡ καπηλὶς ἢ ἢ τῶν γει-
τόνων,

vt Paupertas diceret, quaenam esset. vid. ad v. 406. Caeterum Hemsterhusius edidit, vt Ald. Ph. Iunt. et Crat., ἐχρῆν αὐτίκα, pro ἐχρῆν σ' αὐτίκα: quae est reliquorum librorum lectio; Cod. Doruil. auctoritate.

V. 433. Σφῶ· vt v. 401 νῶ· Hesych. σφῶ· ὑμεῖς, ἢ ὑμᾶς. Et formula δῆναι δίκην est formula Lat. dare poenas: dicitur etiam τισαι δίκην. τήμερον autem Attice dictum est pro σήμερον· vt v. 232. Ἀνθ' ὧν est propterea quod. Hac ipsa formula vsus est Lucas c. 1, 20: ex-

pressit sc vv. Hebr. *al-ascher* quae οἱ ὁ reddere iisdem verbis Graecis 2 Sam. 3, 30. aliisque locis. Ἐνθ' ἐνδ' Athenis: quod v. 429 poeta dixit ἐκ πάσης χώρας: et ἀφανίσαι idem est, quod illo ipso loco ἐκβαλεῖν. Nam ἀφανίζειν est omnino aliquid tollere e conspectu, vt non appareat, aut omnino, aut certe tale, quale fuit. hinc valet necare: exterminare: euertere: perdere: deformare. v. Albertus, Kypquius, et Krebsius, ad Matth. 6, 16. —

V. 435. Ἄρ' ἐστὶν ἡ

Ἡ ταῖς κοτύλαις αἰεί με διαλυ-
μαίνεται;

καπηλῖς· h. e. num est
ista cora vicina, quae
heminiis semper me lae-
dit et perdit. Ego vero
Paupertas sum, quae
vobiscum habito multos
annos. o Apollo; o dii,
quo quis fugerit hinc!
Heus Tu! quid agis?
o timidissimum animal:
non exspectabis? Mini-
me omnium. Non ma-
nebis? Viri vero duo
mulierculam fugimus
unam? Paupertas
enim est, miser, qua nul-
lum uspiam reperitur
animal pestilentius. Re-
siste, obsecro te: resiste!
Nequaquam. Κάπηλος
proprie est is, quae ven-
dit, emit, vel ab αὐτοπώ-
λῃ, vel ab ἐμπόρῳ· vt
κάπηλος ἀσπίδων Pac.
446: v. schol. ad Plut.
1156: Salmasius Ob-
servatt. I. A. p. 94 f.:

fed maxime dicitur ita
is, qui vinum aliunde
emtum vendit, caupo, s.
copro atque adeo καπηλῖς
cora: vt h. l. id quod
reliqua Blepsidemi ver-
ba fatis docent. Schol.
Doruil. ἡ οἶνοπώλῃς v.
1121. Καπηλῖς ἢ κ τῶν
γετόνων est cora, quae
est e vicinia: quae ha-
bitat in vicinia: vicina.
Κοτύλη est mensura li-
quidorum ea, quae fere
hemina vocatur, capiens
dimidium sextarium.
Schol. κοτύλη ἔστιν εἶδος
μέτρος, ὃ λέγομεν ἡμεῖς
ἡμίξετον. Διαλυμαίνεσθαι
idem est, quod simplex
λυμαίνεσθαι. haec verba,
et omnia eiusdem ori-
ginis vocabula, dicuntur
proprie de apris, leoni-
bus, lupis, locustis,
agros et segetes deuas-
tantibus, et ouiculas

Πε. Πενία μὲν ἔν, ἥ σφᾶν ξυνοικῶ
πέλλ' ἔτη.

rapientibus. v. Aelian. V. H. 4, 5. Zosim. 1, 57. Xen. Oecon. 5, 6. Dan. 6, 22. Pf 79, 13. cf. Albertus ad Act 8, 3. Deinde transfertur ad ea omnia, ad eos omnes, qui aliquid *lacedunt*, perdunt, *euertunt*. vid. Act 8, 3. Zosim. 2, 39 init. Isocr. Nicocl. p. 68: ubi construitur cum Dativio: Paneg. p. 148: ubi iungitur Accusativio, ut h. l. Scholiastes et antiquus et Doruil. verba Blepsidemi eo spectare putat, quod muliercula ipsum fefellerit heminis non iustis, aut ipsi vendiderit vinum, non merum, sed dilutum et mistum aqua: ego vero illa malim ita accipere, ut mulierculam sibi vendere Blepsidemus queratur vinum, non pu-

rum, sed fucatum: ita ut ταῖς κοτύλαις αἰεὶ με διαλυμαίνεται sit quae mihi nunquam purum, semper fucatum, vinum vendit, atque adeo laedit perditque meam valetudinem. nam caupones ita fallunt emtores, ut iis vendant vinum fucatum et adulteratum. unde καπηλεύειν τὸν λόγον τῷ Θεῷ dixit Paulus 2 Cor. 2, 17. quod c. 4, 2 dicitur δοῦν τὸν λόγον τῷ Θεῷ. tradere doctrinam divinam, non rectam, sed pravam, non sinceram et integram, sed corruptam et fucatam. b) Πενία est paupertas: ut πτωχεία egestas: et particula ἔν hoc quoque loco, ut. 412, affirmationem auget. reddi potest, in immo ego sum Pau-

Βλ. Ἄναξ Ἀπολλων, καὶ θεοὶ ποῖ
τις φύγοι;

Χρ. Οὗτος, τί δρᾷς, ὦ δειλότατον
ἐν θερίον,

peritas. Σφῶν· h. e.
ὕμν· scribitur· etiam
σφῶν· vt v. 467 in Cod.
Doruil., qui h. l. σφῶν
exhibet. *Ευνοικῶ* quia
Chremylus et Blepside-
mus pauperes erant, vt
Paupertas videretur ha-
bitare in eorum aedibus.
Ἄναξ Ἀπολλων· dii
omnes dicuntur ἄνακ-
τες qui imperant homi-
nibus· sed in primis
Castor et Pollux, Διόσ-
κouroi· quorum etiam
templum vocatur Ἀνά-
κειον· et Apollo ap. Ho-
merum saepe simplici-
ter Ἄναξ appellatur.
Blepsidemus Apollinem,
quia erat in diis Auer-
runcis (ἀποτροπαίοις):
vid. v. 359. ἀποπομ-
παῖοι, ἀλεξίκακοι, λύσιοι
et iungit ei reliquos

deos (οἱ ἄλλοι θεοὶ), vt
Ioui v. 1. Auerfatur e-
nim Paupertatem: ποῖ
τις φύγοι; quo quis fu-
gerit? h. e. non possum
manere: quam vocem
Blepsidemus putandus
est ita emisisse, vt conti-
nuo instituerit, non tam
abire, quam aufugere.
vnde Chremylus, ἔτος,
inquit, τί δρᾷς; h. e.
heustu! quid agis? nam
ἔτος sic ponitur, vt in-
teriectio, ita, vt saepe
praemittatur ὦ. vid. v.
927. Nubb. 220. Plato
Sympos. 1. 30. Timaeus
Gloss. Plat. et Hesych. ὦ
ἔτος· ὦ σύ. Reit. ad
Lucian. p. 154. To. 2.
Et vt indignationis ma-
gnitudo Chremylum
coëgit Blepsidemum no-
minare δειλότατον θε-

440. Οὐ παραμενεῖς; Βλ. Ἡκιστα πάντων.

Χρ. ὁ μενεῖς;

Ἄλλ' ἄνδρε δύο γυναῖκα φεύγομεν
μίαν;

Βλ. Πενία γὰρ ἐστίν, ὧ πόνηρ, ἧς
ἔδαμξ

φίον· et Blepsidemum
Paupertatem v. 443.
ζῶον· lingua patria sic
frequentat nomen
Thier: ita παραμένειν,
quod verbum fere de
feruis fidelibus poni-
tur, qui manent neque
aufugiunt, et refertur
ad verbum ἀποδιδρά-
σκειν, etiam φεύγειν, da-
von laufen, ausreißen:
h l relatum ad Chre-
mylum idem fere est,
quod μένειν, et σῆναι v.
444., resistere.

V. 442. Ante verba
Πενία γὰρ ἐστίν intell.
recte vero fugimus, quae
verba Blepsidemus pu-
tandus est expressisse

gestu aliquo: vt par-
ticulae γὰρ sua constet
potestas: et vt ἀλλὰ re-
cte verti potest vero, at,
vt obiectioni inferuire
intellegatur: ita non
necesse est, vt pro φεύ-
γομεν legatur φεύγωμεν
e Cod. Doruil., nec
φεύγοιμεν ex edit. Ge-
len. Chremylus a Ble-
psidemo vocatur πονη-
ρὸς, quia erat agrico-
la, atque adeo laborio-
sus, et vero miser.
Schol Doruil. γεωργέ-
Οὐδαμξ est nusquam,
idem quod ἔδαμῶς·
quod erat in C. Doruil.
πέφυκε est natura: et
ἐξώλης, hoc quidem
loco, idem est, quod

Οὐδὲν πέφηκα ζῶον ἐξωλέσειρον.

Χρ. Στῆθ', ἀντιβολῶ σε, σῆθι. Βλ.

Μὰ Δί', ἐγὼ μὲν ὄ.

445. Χρ. Καὶ μὴ λέγω, δεινότατον ἔργον
παρὰ πολὺ

ἐλέθριος, interprete
schol. Doruil, idem
quod ἐξολέσαι δυνάμενος,
schol antiquo auctore,
perniciosus : noxius :
exitialis : atque Pau-
pertas vocatur animal
vnum omnium perni-
ciosissimum, nempe ho-
minibus, quia eos pri-
vat omni voluptatum
et gaudiorum genere;
quia eos cogit esse la-
boriosissimos. — Στῆθι
h. e. *resiste : mane :
warte* : idem quod
μένε v. 440. : et verba
ἀντιβολῶ σε interpo-
nuntur ita, vt nonnun-
quam omittatur Prono-
men : vid. v. 103 : sicut
a Latinis, *obsecro te,*
obsecro, quaeso, sodes,

445. καὶ μὴν λέγω
h. e. *at, mihi crede,*
rem faciemus omnium
longe indignissimam, si
deum solum relinque-
mus, et fugiemus ali-
quo, huius metu capti
ita vt nec repugnare
audeamus. Quibus ar-
mis, aut quibus viri-
bus, freti? Quam enim
loricam, quem clypeum,
nos non cogit oppigne-
rare sceleratissima? Bo-
no es animo : scio enim,
hunc deum solum victo-
rem istius fore. Καὶ
μὴν est atqui, at vero :
et λέγω, hoc loco, idem
est, quod εὖ ἴδι, εὖ ἴδι
ὅτι, εὖ τῶτο ἐπίσω, si-
milesque formulae, et
in N. T. formula ἀμὴν
λέγω, mihi crede : pro-

Ἔργων ἀπάντων ἐργασόμεθ' εἰ
τὸν Θεόν

Ἔρημον ἀπολιπόντες ποί Φευξέ-
μεθα,

Τηνδὶ δεδιότε, μὴ δὲ διαμαχέ-
μεθα.

fecto. Eriam in N. T. ita legitur λέγω ὑμῖν, et λέγω ὑμῖν ὅτι vid. Matth. 11, 22. 24. Φημί Iust. M. Apol. 1, 14. Ἔργον ἔργων ἀπάντων παραπολύ δεινότατον est res, facinus, omnium omnino longe indignis- simum, nulloque prorsus modo ferendum: ratione Pluti, qui caecus erat, sed cui restitui visus poterat et debebat; ratione ipforum senum, qui suis deesse sic rationibus videri poterant; ratione Apollinis, qui Chremylum monuerat, ne discederet a Pluto. Nam ὁ Θεός est Plutus: et ἔρημος est

solus, ab omnibus desertus. Pro Φευξέμεθα in libris quibusdam editis extat Φευξέμεθον quae scriptura deberi videtur Grammaticis. nam primo Pluralis et Dualis saepe coniunguntur: v. Aesch. Socr. 2, 2. 1. ἐτυχέτην παριόντες vbi nos v. deinde Codd. omnes, etiam Doruil., legunt Φευξέμεθα denique etiam v. 448. est διαμαχέμεθα. Τηνδὶ Paupertatem. nam Pronomen positum est δεικτικῶς. Διαμάχεσθαι idem est, quod simplex μάχεσθαι, vt διαμάχη idem valet, quod μάχη, re-

Βλ. Ποίοισιν ὄπλοις, ἢ δυνάμει πε-
ποιθότες;

450. Ποῖον γὰρ εἰ θώρακα, ποῖαν δ'
ἄσπίδα,

Οὐκ ἐνέχυρον τίθηςιν ἢ μιαιωτάτη;

pugnare, resistere, Pau-
pertati, ne Plutum exi-
gat domo —. Forma
Fut. Attica, ut *μαχέ-
μαι* v. 1077. vbi Cod.
Leid. *μαχέσομαι*. Δυ-
νάμει· nam pauperes
fere, nec corporis ro-
bore, nec fortitudine,
pollent. *Πεποιθότες*·
ita Hemsterhusius edi-
dit, pro *πεποιθότε*, ut
aliorum librorum, ita
etiam Cod. Doruil.,
auctoritate. nam quod
Eustath. ad Il. α', 29 p.
47. Rom. de usu Plur. et
Dualis ap. Homerum
praecipit, *ἴσέον, ὅτι ἔθος*
Ὁμήρῳ ἀδιαφορεῖν ἐν
τοῖς δυϊκοῖς καὶ τοῖς
πληθυντικοῖς vel etiam
de aliis poëtis et scri-

ptoribus praecceptum
putari debet. Ὀπλα
sunt Lat. et *tela*, quibus
vtimur ad vim aliis in-
ferendam, et *arma*,
quibus vtimur ad de-
fendendos aliorum im-
petus maximeque haec
hoc in numero, praeter
gladium et galeam, est
θώραξ h. e. *lorica*, mu-
nimentum pectoris: et
ἄσπις h. e. *clypeus*, qui
formam orbicularem
habet: qui ab Aqu. Hof.
II, 8 et aliis simpliciter
ὄπλον vocatur, ut schol.
Doruil. et Hesychius
glossam θώραξ inter-
pretantur per ὄπλον.
Οὐκ ἐνέχυρον — ἢ μιαι-
ωτάτη· Paupertas vo-
catur ἢ μιαιωτάτη spur-

Τε. Θάξσει. μόνος γὰρ ἔστος οἷδ' ἔ
θεός, ὅτι

Τροπαῖον ἀναστήσαιο τῶν ταύτης
τρόπων.

cissima, inquinatissima, h. e. sceleratissima, sceleratissima, puto, propterea, quia gregales suos cogit violare leges. nam legibus Atheniensium videtur fuisse veritum (v. schol. et Meurs. Them. Att. I, 9) oppignerare arma. Paupertas vero dicitur ciues cogere arma oppignerare. nam ἐνέχυρον· dicitur fere ab Atticis in Plur. ἐνεχυρά· vid. ad h. l. schol. et Tho. Mag. h. v. et Pierf. ad Moer. p. 338. est pignus; et ἐνέχυρον τιθέναι est pignori opponere, vno verbo oppignerare, et Gr. ἐνεχυράζειν· de quo verbo, et de nomine ἐνέχυρον, v. Salmas. de Modo Vsurr. p. 550 ff.

Sed Paupertas ipsa dicitur facere id, quod pauperes facere iubet, atque adeo cogit. Caeterum notanda est consequutio verborum, ποῖον· & θώρακα· & ἐνέχυρον· cui prorsus similis est ap. Theopraft. charr. 8, 5 ποῖα γὰρ ἔσται, ποῖα δὲ ἐργασηέω, ποῖα δὲ μέρεα τῆς ἀγορᾶς, & διημερεύσαν —. Sensus est, nam neque lorica habeo, neque clypeum. Paupertas enim nos etiam arma pignori opponere cogit. Μόνος solus, sine nobis, sine opera et auxilio nostro: et ἔστος ὁ θεός est Plutus. Τροπαῖον, vel τροπαῖον, quae est recentiorum Atticorum scriptura (v. schol. ad h. l.), proprie

Πε. Γρύζειν δὲ καὶ τολμᾶτον, ὦ καὶ
θάρματε

est *monumentum* victi
et profligati hostis; vi-
ctoriae monumentum:
vid. schol. ad h. l. Ap.
Romanos erat palus, cui
affixa erant arma, lorica,
galea, clypeus, apud
Graecos columna lapi-
dea cum titulo. v. Diod.
S. 13, 24 et ibi Vuesse-
lius: item Potterus ad
Lycophron. v. 1328.
Ἀναστήσαιτο Hemster-
hufius reuocauit e libris
editis ante Kusterum, a
quibus nec Doruil. Co-
dex dissentit. Kusterus
enim edidit ἂν στήσαιτο
e Suida, cuius in libris
ita legitur in v. τρόπαια.
Per se, si natura verbor.
στησ. et ἀναστησ. metrum-
que spectetur, vtraque
lectio recte habet: nam
dicitur et στήσαι, et
ἀναστήσαι, τροπαῖον:
sed leges consequit.

Tempp. et rei ipsius na-
tura, legi iubent ἂν στή-
σαιτο nam an sic ἂν possit
et addi, et omitti, vt
Hemsterhufius ad h. l.
praecipit, dubito. Sed
στήσαι τροπαῖον, et
στήσαιθαι τροπαῖον,
differunt inter se sic, vt
illa formula ponetur de
eo, qui tropaeum *erigit*
et *statuit*, erigi et statui
iubet, victori, nomine
victoris; haec de ipso
victore, qui sibi erigit,
sibi erigendum curat,
tropaeum. Et quia tro-
paeum erigit victor:
στήσαιθαι τροπαῖον, hoc
loco, est *victorem esse*:
per τῆς τῆς ἱερίας τρό-
πης intelligitur *iniqui-
tas* Paupertatis, quod
homines miseros reddit,
atque adeo cogit violare
leges: vid. v. 451: et
οἶδα ὅτι ἔτος ὁ θεὸς τρέ-

455. Ἐπ' αὐτοφάγῳ δεινὰ δρῶντ' εἰλημ-
μένῳ;

παῖον - τροπῶν est scio,
confido Plutum victu-
rum esse Paupertatem,
ita, ut eam exigat ex
omnium Atheniensium,
bonorum scil. et proborum,
aedibus, ut nusquam
appareat amplius.
nam Plutus pollicitus
erat, si visum recepisset,
se bonos omnes ditaturum
esse: qua re euenturum
erat, ut mali et improbi
omnes fierent probi et boni —.

V. 454. γρύζεν δὲ
καὶ πολυμάστον· h. e. his-
cere vero etiam audetis,
scelera, in ipso facinore
nefario deprehensi? Tu
vero, scelestissima, quid
nos conniciis laceffis,
quam nullo a nobis modo
laedaris? Nihil vero,
proh! dii immortales,
putatis vos me laedere,
quum id agatis, ut Plu-

to' restituatis visum?
Quomodo igitur laedi-
mus te eo, si omnibus
hominibus compara-
mus bonum! Quidnam
vero vos boni reperire
possetis? Quidnam?
primum hoc, ut te exi-
gamus e Graecia. Me
ut exigatis? Et quopu-
tatis vos malo affectu-
ros maiore homines?
Quo? Si destiterimus
incepto. Γρύζεν est pro-
prie verbum factitium,
formatum e voce et sono
suum, γρύ (vid. ad v. 17),
ut Lat. grunnire, et ver-
nac. grunzen: nam dic.
etiam γρυλλίζεν. Zeno-
dorus: περὶ Φωνῶν ζῶων
ap. Valqu. Animaduerff.
ad Ammon. 4, 18 p. 229.
ἐπὶ χοίρων, γρυλλίζεν καὶ
γρύζεν. Anonymus p.
231. χοῖρος γρυλλίζει
deinde vsurpatur de iis,
qui summis loquun-

Χρ. Σύ δ', ὦ κάκισ' ἀπολασμένη, τί
λοιδορεῖ

tur, et os ad loquendum
aperiunt, ita, ut respon-
deat verbo patrio *mu-*
cken, mucksen, et Latino
hiscere: Cic. Phil. 2,
43 *respondebisne ad*
haec? aut omnino hi-
scere audebis? quae
sunt verba Aristopha-
nis, γρύζειν τε καὶ τολ-
μᾶτον; et *mutire*: Te-
rent. Andr. 3, 2. 25 *nihil*
iam mutire audeo:
Vespp. 739 σιγαῖ, καὶ δὲν
γρύζει. Hesych. γρύζειν.
Φθέγγεσθαι, λέγειν. me-
lius schol. Doruil.
ποσῶς (aliquatenus
Gloss. vett.) Φθέγγε-
σθαι. Κάθαρμα ductum
est a verbo καθάριεν.
quod valet omnino rem
aliquam, vel personam,
vel locum, a sordibus
purgare, mundare:
singulatim lustrare, ex-
piare, aqua, sulphure,

igni, catulo, porcello,
squilla —: quod etiam
περικαθαίρειν dicitur,
quia res illae porta-
bantur et ducebantur
circa personas, loca. —
v. Theophr. charr. 16,
3 et ibi Casaub. Vnde
καθάρματα dic omni-
no ea omnia, quae vel
ad mundandum, vel ad
expiandum, adhibentur:
singulatim, apud Athe-
nienſes, primo porcelli,
qui immolabantur ad
expiandam concionem:
— nominabantur etiam
καθάρσιαι v. Harpocr.
v. καθάρσιον. deinde
homines ignobiles, in-
vtilis, scelerosi, qui ale-
bantur publice, et,
grassante pestilentia,
alioue quodam morbo
graviore (v. schol. ad h.
l.), ducebantur in locum
aliquem editum, ut inde

Πε. Οὐδὲν γὰρ, ὃ πρὸς τῶν θεῶν,
νομίζεται

in mare praecipitarentur, ad expiandam ciuitatem, atque adeo ad depellendas calamitates publicas: aliis verbis dicebantur δημόσιοι, et Φαρμακοί: denique homines viles, abiecti, scelerati, quibus alii: *Canailles*: ita vt is, in quem quis inueheretur, diceretur κάθαρμα, vt h. l. v. Bosius ad 1 Cor. 4, 13.

V. 455. Ἐπ' αὐτοφώρῳ proprie usurpatur, de iis, qui in ipso furto deprehenduntur: deinde ponitur de iis omnibus, qui in quouis alio facinore deprehenduntur, quorum facinus manifesto comperitur et deprehenditur, tanquam adulterium: v. Ioh. 8, 4. Hesych.

ἐπ' αὐτοφώρῳ ὁ Φανερῶς κατειληφθεὶς - ἢ ἐπ' αὐτῷ τῷ κλέμματι ευρεθεὶς, ἔτι κατέχων αὐτό. Schol. Doruil. Φανερῶς ἐπ' αὐτῇ τῇ κλεψίᾳ κρατηθέντες. Hoc loco Chremylus et Blepsidenus dicuntur ἐπ' αὐτοφώρῳ δεῖν, ἵνα δρῶντ' εἰλημμένῳ, quia in animo habelant. Plu. to visum vestituere, quod Paupertas ex aedibus omnium bonorum eiceretur. — vid. v. 430. Caeterum simplex εἰλημμένῳ positum est pro composito κατειλημμένῳ, vt ap. Gellium 11. 18 manifesto furto prehensus. Ὡς κακὸς ἀπολγμένη. e. scelestissima; digna, quae pereas miserrime: vt v. 713 Ὡς κακὸς ἀπολγμένε. Λοιδόρεῖν est male dicere; maledictis, conuiciis, in-

Ἀδικεῖν με, τὸν Πλάτωνα ποιεῖν πει-
ρωμένω

*cessere; facere conuiu-
um*: et construitur cum
Accusatiuo. v. Actt. 23,
4 f.: quo loco λοιδορεῖν
et κακῶς ἐρεῖν sunt syno-
nyma. Sed Medium,
non Passiuum, vt male
schol. praecipit, poni-
tur, vel de pluribus, ita
vt sit iurgio, conuiciis,
inter se contendere; vel
de singulis, ita vt sit
conuiciis proscindere;
conuicia ingerere; sed
construitur cum Dati-
uo: vid. schol. et Mo-
schopolus περὶ σχέδων
p. 179. Paris. 1545. 4 et
Kusterus V. M. 1, 42 f.:
vt h. l. nam ἡμῶν pertinet
ad vtrumque verbum.
Vnde recte λοιδορεῖ (h. e.
λοιδορεῖ, vt in Cod. Doru.
male legitur. vid. ad 40
et 60) editum est ab Al-
do, perperam mutatum
in λοιδορεῖς in ed. Phil.

Iuntae, Crat. et Gelen.:
v, ad Plat. Euthyphron.
19, 4. et Hemsterhusius
intelligenter restituit
postliminio λοιδορεῖ, et-
iam Cod. Doru. consen-
su et auctoritate. Caete-
rum ἔδ' ὅτις est, vt v.
385, *nequicquam; nul-
lo modo; ne tantillum
quidem*: Xen. Cyrop.
6, 1. 16. Οὐδὲν γὰρ h.
e. nihil vero. nam γὰρ
hoc quoque loco, est
particula aduersantis et
indignantis: vt in lin-
gua vernacula *denn*. In
Cod. Doru. ad initium
versus adscripta erant
verba τί Φατέ; quae
tamen intellegi nul-
lo modo possunt:
etiamsi intellegi pos-
sent, tamen γὰρ non
fieret coni. causalis:
intercedente ipso ver-
borum ingenio et ordi-

460. Βλέψαι πάλιν; Χρ. τί ἔν ἀδικῶμεν
τῷτό σε,

ne, qui hanc paupertatis vocem interrogatiue accipi iubet. Verba ὦ πρὸς Θεῶν ita intellego. Interiectio ὦ separari a verbis πρὸς Θεῶν debet, nempe quum Chremylus iratus dixisset ὦ κἀκίς ἀπολασμένη, Paupertas vehementer isto conuicio commota volebat regerere in fenes simile conuicium: coepit igitur exclamare ὦ sed indignationis vehementia impedit, ne ipsum conuicium addat: id quod etiam schol. Doru. sensit, qui ad ὦ adscripsit ἄνδρες: succedit obtestatio πρὸς τῶν Θεῶν. Caeterum non nescio, et Aristoph. ipsum, et scriptores alios pro πρὸς τῶν Θεῶν dicere ὦ πρὸς τῶν Θεῶν. vid. v. 1177. Xén. Cyrop. 6,

2.7. Νομίζετον. Ald. et alii libri habent νομίζετε non male: sed Hemsterhusius tamen retinuit Dual. νομίζετον, qui est in ed. Bern. Iuntae, cum Cod. Doru. admonitu, tum quia idem Numerus sequitur v. 464. At si, quod sentio dicendum est: poëta mihi, hoc loco, scripsisse videtur νομίζετε, vt consuleret auribus, quibus putaret molestam esse repetitionem eiusdem syllabae triplicem; quod secus est v. 464. Et recte tamen sequitur πειρωμένω, vt v. 447. f.: atque verisimilius est, νομίζετον extitisse ex νομίζετε, quam contra, νομίζετε ex νομίζετον. Caeterum ποιεῖν βλέψαι dictum est, vt v. 116: et ex eo, quod, hoc loco

Εἰ πάντων ἀνθρώποις πορίζομεν ἀγα-
θόν:

Πε. Τί δ' ἂν ποθ' ὑμεῖς ἀγαθὸν
ἐξεύροιθ'; Χρ. ἔ, τι;

dicitur βλέψαι πάλιν, euidentis est, v. 95, vbi poëta dixit εἰ πάλιν ἀνα-βλέψεως, verbum compositum habere vim simplicis.

V. 460. Τί ἔν' ἀδικῶ-μεν τῷτό σε· ita legitur in omnibus libris. At non dubito assentiri Hemsterhusio, qui haec verba ita distinguenda censuit, τί ἔν'; ἀδικῶμεν τῷτό σε· certe oratio sic reperietur conuenientior Chremyli expostulantis personae. In τῷ-το intell. κατὰ, vt schol. Doruil. bene admonuit. Caeterum πορίζειν ἀγα-θὸν dicitur *is, qui alteri comparat et affert bo- num*, vt *is, qui sibimet boni alicuius auctor est*,

πορίζεσθαι ἀγαθόν. vid. Kufterus V. M. I, 20. Et quanquam verum est, concinnitatem numero- rum legi iubere, aut ἀγαθὸν πορίζομεν, aut ἀγαθὸν τι πορ., quum leges metri Iambici non ferant tribrachyn in quinta sede: tamen videndum erit, quum omnes libri consentiant in altero verborum ordine, annon poëta maluerit negligere metri leges, quam orationis grauitatem minuere, quae videretur vocabu- lo ἀγαθὸν vltimum fla- gitare locum. Τί δ' ἂν ποθ'· ita Hemsterhusi- vs edidit e Cod. Doruil. pro τί δ' ἂν γ' ὑμεῖς, — quum Pyrrhichio (ἀγα-θὸν) locus in medio ver-

Σὲ πρῶτον ἐκβαλόντες ἐκ τῆς Ἑλ-
λάδος.

Πε. Ἐμ' ἐκβαλόντες; καὶ τί ἂν
νομίζετον

465. Κακὸν ἐργάσασθαι μεῖζον ἀνθρώ-
πος; Χρ. ὅ, τι;

Εἰ τῷτο δεῖν μέλλοντες ἐπιλαθοί-
μεθα

Πε. Καὶ μὴν περὶ τέττ σφῶν εἶθέλω
δεῖναι λόγον

fu Iambico non possit. Bentleius legendum coniecerat τί δῆτ' ἂν ὑμεῖς: — qui idem v. 464 legi iubebat καὶ τί γ' ἂν, vt v. 471. 485, - vt vitaretur concursus vocalium. Duc quero leg. videbatur, τί δ' ἂν γε ὑμ., aut τί δ' ἂν γάρ ὑμ. Τῷτο nempe ἐκβάλλειν σε ἐκ τῆς Ἑλλάδος. cf. v. 430. Ἑλλάς accipi potest de Athenis, non de Attica, multo minus de vniuersa Graecia. nam etiam Ἑλληνες

sunt saepe *Athenienses* v. Ephorus ap. Macrobian. 5, 18. p. 506. et nos ad Theophr. prooem. 1. et ad ἐπιλαθοίμεθα intell. δεῖν. h. e. si propositum destituerimus. -

V. 467. καὶ μὴν περὶ τέττ σφῶν. h. e. atqui ego volo vos docere prius id, quod dixi: et si ostendero, me solam esse vobis bonorum omnino omnium et vitae auctorem; mutate propositum: sin minus, in pro-

Τὸ πρῶτον αὐτῷ· καὶ μὲν ἀποφύγω,
μόνην

posito permanete. Hoc tu oudes, scelestissima, dicere? Tu audi modo: nam spero me facillime demonstraturam esse, te omnino errare, si putas, te bonos redditurum esse locupletes. O fustes, et nervi, non feratis opem? Non oportet lamentari et clamare prius, quam rem cognoveris. Quisnam possit non clamare, heu! heu! talia audiens? Is qui sapit. Σφῶν· h. e. ὑμῶν Hefych. et schol. Doru.: sed librarii valde inconstantes reperiuntur fuisse in scribendo hoc vocabulo: nunc enim scripsere σφῶν, ut Doru. h. l. et v. 563, et v. 437 Vatic.; nunc σφῶν· nunc σφῶν· quae postrema scriptura, Moe-ride, aliisque Gramma-

ticis auctoribus, recta est. Λόγον δένα περὶ τῶν αὐτῶν est docere hoc ipsum; nempe verum esse id, quod ego dixi (v. 465), nihil perniciosius et magis exitiale accidere posse Graecis, Atheniensibus, meo exilio. nam is, qui rationem reddit, docet; et αὐτῶν recte referri ad τῶν potest, quum haec Pronominum disiunctio nec in soluta oratione nova sit. v. Phaedon. 66. Τὸ πρῶτον est ante, prius, quam instituatis Pluto lumina reddere, meque exilio multare. Ἀποφαίμεν est docere, ostendere, vincere: quod v. 474. ἀποδείξαι dicitur: ut ap. Hom. Odys. γ', 173. f. φαίμεν et δεικνύμεν sunt synonyma: et Il. β', 309 verbum

Ἀγαθῶν ἀπάντων ἔσαν αἰτίαν ἐμὲ
 470. Ὑμῖν, δι' ἐμέ τε ζῶντας ὑμᾶς; εἰ
 δὲ μή,

Ποιεῖτον ἤδη τῷ, ὅ, τι γ' ἂν ὑμῖν
 δοκῇ.

Χρ. Τετὶ σὺ τολμᾶς, ὧ μισρωτάτῃ
 λέγειν;

Φαίνεν explicatur verbis
 ἵεναι φάωσδε. Οὕσαν·
 Partic. pro Infinitiuo.
 Δι' ἐμέ· *meo beneficio*:
 vt v. 143. v. Deuarius
 p. 114 f. Post verba ζῶν-
 τας ὑμᾶς deest apodosis,
 quod fere semper fit in
 enuntiationibus hypo-
 theticis: exemplo
 Hebr. 1 Sam. 12, 14.:
 nam vox, vultus, gestus,
 omninoque corporis,
 tali in oratione vices
 verborum sustinent:
 Grammatici vocant ἀν-
 αὐταπόδοτον· v. schol.
 ad h. l. Koen. ad Gregor.
 p. 19, f. V.D. Obseruatt.
 misce. Vol. 3. p. 143. f.

et Prolusio nostra de
 scientia litt. Grr. inte-
 riore f. 5. p. 124. ff.
 Schol. vetus monet, in-
 tellegi posse ἐάσατε·
 schol Doruil. παύσαθε
 τῆς ἐγχειρήσεως. Ὅ, τι
 γ' ἂν ὑμῖν· h. e. *restitui-
 te Pluto visum, et me
 exilio multate.*

V. 472. Ὡ μισρωτά-
 τη· vid. v. 451: τετὶ·
 λέγειν· nempe, te esse
 nobis auctorem bono-
 rum omnino omnium,
 et nos tuo beneficio vi-
 vere. Διδάσκειν est
*doceri se iubere et sine
 re, vel docendum cura.*

Πε. Καὶ σὺ γε διδάσκῃ πάνυ γὰρ
οἶμαι ῥαδίως

Ἐπανθ' ἀμαρτάνοντά σ' ἀποδείξειν
ἐγώ,

475 Εἰ τὸς δίκαιος Φῆς ποιήσειν πλῆ-
σίς.

Βλ. ὦ τύμπανα, καὶ κύφωνες, ἐκ
ἀρήξετε;

re: h. e. discere, audi-
re, animadvertere, at-
tendere. v. 477 πρὶν ἂν
μάθῃς. ῥαδίως cohae-
ret cum Infinit. ἀποδεί-
ξειν, vt πάνυ cum ῥαδίως.
Ἐπαντα est omnino: et
ἀμαρτάνειν, quod pro-
prie ad verbum τυγχά-
νειν refertur, valet *er-
rare, in errore versari*.
Φῆς h. e. *putas, speras*:
et Pronomen omissum
est, quia Infinitivus et
verbum finitum ad ean-
dem personam perti-
nent: vt v. 59. 241: —
quod tamen non sem-
per fit, vid. v. 473 f.
Caeterum οἱ δίκαιοι sunt,

certe hoc loco, iidem,
qui alibi dicuntur οἱ
ἀγαθοὶ et οἱ χρηστοί, bo-
ni, sancti. Verba ὦ τύμ-
πανα, καὶ κύφωνες, ἐκ
ἀρήξετε; quae in libris
editis tribuuntur Blep-
sidemo, Chremylo vin-
dicauit Hemsterhusius,
auctoritate Codicis Va-
tic. et Doruil, quam ad-
iuuit rationibus idoneis
in ipsis notis: vt verba
v. 478, et v. 481 καλῶς
λέγεις. nam tales voces
non cadunt in hominem
timidissimum qualis
erat Blepsidemus. vid.
v. 478. ff. Per τύμπανα
intelleguntur, non equi.

Πε. Οὐ δεῖ σχετλιάζειν καὶ βοᾶν,
πρὶν ἂν μάθῃς.

lei. h. e. stipites ita constructi, quibus adstricti et illigati rei, membris expansis, distenderentur, totoque corpore verberibus paterent; verum *fustes*, quibus caedebantur, ut alii rei, ita etiam ii, qui falsum dixissent testimonium: quod conuenit in h. l. nam Paupertas Chremylo videbatur falsa dicere, vid. Polyb. 6, 35: qui hoc genus poenae vocat *ξύλοκοπίαν*. Lat. *fustuarium*. Illustrant hoc nomen, et verbum *τυμπανίζεισαι*, praeter interpretes N. T. ad Hebr. 11, 35, Iungermanus in notis ad Hier. Magii libellum de Equuleo p. 273-288 (Amstel. a. 1697, 12): Gatacquerus AA. PP. c. 46: add. Hemsterhus.

ad Polluc. p. 897. n. 34. Esse autem *τύμπαναι*, hoc loco, *fustes*, recte collegi potest ex eo, quia iis adiunguntur *κύφωνες*. nam *κύφωνες* erant *vincula lignea*, quibus colla maleficorum ita illigabantur et constringebantur, ut *erigere se* non possent: unde etiam nomen accipere: quae poena et supplicium dicebatur *κυφωνισμός*. et tum caedebantur fustibus, vid. schol. ad h. l. et ad v. 606, et Hesychius h. v. et ibi interpp. Aliis verbis dicuntur *συνάγχειν*, et *κάλια*, et *κλοιοί*. *Ἀρήγειν* idem est, quod *βοηθεῖν*, Hesych. *succurrere, opitulari*. Vtitur autem Chremylus ista voce, ut ostendat, Paupertatem esse femi-

Βλ. Καὶ τίς δύναιτ' ἄν μὴ βοᾷν, ἰὲ
ἰὲ,

Τοιαῦτ' ἀκέων; Πρ. ὅς τις ἐστὶν εὖ
φρονᾷν.

nam facinorofam, et in-
fanam atque dignam,
quae afficiatur supplicio
κυφωτισμῷ et fustuarii:
quo redeat ad sanitatem
vt schol. recte monuit.

V. 477. Σχετλιαῖζειν
est lamentari, quiritari,
h. e. aliorum fidem,
opem, auxiliū, implo-
rare, vel suo, vel alterius,
romine: id quod facere
solent ii, qui, vel pati-
vntur indigna; vel au-
diunt non ferenda, vt
h. l. Chremylus: et qui
hoc faciunt, ii fere cla-
mant. vnde addita sunt
verba, καὶ βοᾷν. Sensus
est, non debes clamare,
me insanam esse, me di-
cere dictu indigna, te
audire auditu indigna,

prius, quam rem omnem
cognoueris. Καὶ in inter-
rogationibus exprimit
fere admirationem, vt
Marc. 10, 26 καὶ τίς δι-
ναται σωθῆναι; vbi vid.
Raphelius. Ἰὲ, ἰὲ est
vox gementis et dolen-
tis, vel suam, v. 853.
vel alterius sortem: vt
h. l. nam natura ho-
mines repetere fere, at-
que iterare, istiusmodi
voces cogit: et βοᾷν ἰὲ,
ἰὲ, idem est fere, quod
σχετλιαῖζειν καὶ βοᾷν.
Τοιαῦτ' ἀκέων nempē
homines viuere Pauper-
tatis beneficio: — vid.
v. 458 ff. 474. — Εὖ
φρονᾷν sanus, sa-
piens.

480 Χρ. Τὸ δὴ τὰ σοι τίμημ' ἐπιγράχω
τῇ δίκῃ,

V. 480. Τὸ δὴ τὰ τί-
μημ' ἐπιγράψω τῇ δίκῃ.
h. e. qua, quaeso, poena
aestimabo tibi litem
victo? Qua tu ipse vis.
Recte. Eandem enim
poenam vos quoque vi-
ctos subire oportet. Pu-
tasne, quaeso, sufficere
mortes viginti? Huic
quidem: nobis vero suffi-
cient duae. Nonne vos
statim moriamini? aut
habetis, quo causam de-
fendere vestram possitis?
Δὴ τὰ Pronomini Inter-
rogatio hanc addit
vim, ut exprimi Latine
possit et debeat, nam,
tandem, quaeso: denn.
vid. Devarius p. 114.
Hogeuen. c. 15. § 12.
p. 216. Δίκη est omni-
no causa, et publica et
privata: sed saepe re-
fertur ad γράφην, ita,
ut γράφη sit causa

publica, δίκη c. priva-
ta. Iam Paupertas aie-
bat, se esse hominibus
auctorem omnium bo-
norum, homines sibi vi-
tam debere: sed Chre-
mylus et Blepsidemus id
ipsum negabant. erat
igitur eorum causa
publica, pertinens ad
omnes homines. id
quod etiam reliqua ver-
ba docent. nam τίμημα,
ut vocab. forense, est
primo aestimatio litis s.
causae: deinde, in caus-
is et iudiciis privatis,
multa; in iudiciis et
causis publicis, p. ena,
supplicium, amissio bo-
norum, mors: - ut h. l.
Scilicet accusator, et
petitor, in formula pe-
tionis, et accusationis,
aestimabat, quam mul-
tam, quamue poenam,
meruisset reus, si causa

Ἐάν γ' ἄλῶς Πε. ὅ, τί σοι δοκεῖ.

Βλ. καλῶς λέγεις.

Πε. Τὸ γὰρ αὐτό γ', εἰάν ἡττᾷσθῃ,
καὶ σφῶ δεῖ παθεῖν.

cecidisset; et contra;
nisi quidem multa, et
poena, legibus iam de-
finita et constituta esset.
v. Salmas. Obseruatt.
I. A. et R. c. 8. ad Apol.
Socr. 11, 3. Atque hoc
dicebatur τίμημα ἐπι-
γράφειν τῇ δίκῃ, h. e.
litem aestimare, multa
vel poena. Itaque τί
τίμημά σοι ἐπιγράψω τῇ
δίκῃ; est qua poena ego
tibi aestimabo litem?
Ἐάν γε ἄλῶς h. e. si
quidem caussa cecideris;
si victa fueris; si in-
ferior e iudicio disces-
seris. nam ἄλῶναι pro-
prie est sinisse se capi:
nam est a Praef. ἄλωμι,
pro quo ἀλίσκω dicitur:
sed Aor. 2 Act. in verbis
in μι desinentibus habet
vim Mediam: h. e.

captum esse, victum esse,
atque adeo est verbum
bellicum: sed deinde
translatum est, vt alia
huius generis verba, ad
forum, vt sit cecidisse
caussa; victum, infe-
riorem, discessisse, e
foro, e iudicio. Eius-
dem modi verbum est
ἡττᾷσθαι nam ἡττᾷσθε
contractum est ex ἡττᾷ-
σθε: quod refertur pro-
prie ad verbum νικᾶν,
— (v. 487) valetque
vinci, victum, inferio-
rem, discedere: in foro,
caussa cadere; perdere
litem. Theophrastus
charr. 1, 1 dixit ἡττᾷ-
σθαι simpliciter: sed c.
11, 2 ἡττᾷσθαι δίκην.
Καλῶς λέγεις est vox
assentientis, et appro-
bantis alterius oratio.

Βλ. Ἰκανὸς νομίζεις δῆτα θανά-
τους εἴκοσιν;

nem, recte: σφῶ est
vas, ὑμᾶς: vt v. 433:
et vt verbum ἀποτίσαι,
in foro, pertinet ad
multam, ita παθεῖν re-
ferendum est ad poenam
corporis, ad mortem:
v. Plato Apol. 26. init.
et nos ibi. Itaque sen-
sus est, si vos litem per-
dideritis, eandem vos
poenam pendere et sub-
ire debetis, qua mihi
litam aestimaueritis.

V. 483. Vnde Blep-
sidemus, ἰκανὸς, inquit,
νομίζεις - εἴκοσιν; h. e.
putasne, quaeso, satis
esse, si litam aestimaue-
rimus viginti mortibus,
i. e. hac poena, hoc sup-
plicio, vt victa moriatur
vicies, vt victa afficiatur
viginti mortis generi-
bus? De particula δῆτα
vid. v. 450: et εἴκοσι

θανάτοι cadunt in eum,
qui, non semel, sed vi-
cies, occidetur et neca-
tur: vt Socrates apud
Plat. Apol. 17 εἰ μέλ-
λω πολλάκις τε-
θάναι: et apud Aesch.
Socr. 3, 12 ἡ ἀπώτευξις
dicitur θανάτων μυρί-
ων χείρων, h. e. grauior
et acerbior, quam mors
sexcenties repetita: h. e.
longe acerbissima. Ex
quo intellegitur, for-
mam illam loquendi
tum Atticis fuisse admo-
dum familiarem: quum
dicere vellent, aliquem
ob insignem improbita-
tem dignum esse, qui va-
riis mortis generibus
afficeretur, vt Sen. de
Clem. 1, 18. mille mor-
tibus dignus, h. e. in-
signiter sceleratus et im-
probus. — Sed quia
oratio Blepsidemi Chre-

Χρ. Ταύτη γε νῶν δε δύ' ἀποχρήσασιν μόνω.

485. Π. Οὐκ ἂν φθάνοιτον τῆτο πράττοντ' ἢ τί γ' ἂν

mylo videbatur ambigua; ut ostenderet, Paupertati litem aestimari viginti h. e. multis mortibus, mortis generibus: subiicit, ταύτη γε. h. e. *Paupertati quidem*, nempe ἱκανοὶ ἔσονται, i. e. ἀρκέσασιν εἴκοσι θάνατοι. Νῶν. h. e. ἡμῖν. Cod. Doru. νῶν. vid. v. 218. Δύο μόνω. nempe θανάτω: utrique nostrum simplex, vnum mortis genus sufficiet. Et ἀποχρήσασιν. idem est, quod ἱκανῶ ἔσεσθαι, h. e. ἐξαρκέσετον. nam ἀπόχρη idem est, quod ἐξαρκεί Hefych. ἀρκετὸν ὑπάρχει schol. vet. ἀρκεί schol. Doru.

apud Atticos in primis, saepe idem est, quod πάσχειν, nam qui patitur aliquid, is finit, iubet aliquid fieri, sed qui finit, iubet, aliquid fieri, is quodam modo agit. vid. Kusterus, Spanhemius, et Berglerus ad h. l. nam τῆτο πράττειν est τῆτο πάσχειν, h. e. ἀποθνήσκειν. necari se sinere, iubere, nam τῆτο pertinet ad verba Chremyli, νῶν δε δύ' ἀποχρήσασιν μόνω (θάνατω). Certe schol. Doruil. ad πράττοντες adscripsit glossema πάσχοντες, addita ratione, πράττω, καὶ τὸ ποίω, καὶ τὸ πάσχω. Schol. vet. ἀντὶ τῆ ἀποθανόντες. Iam φθάνειν proprie est antevertere, ut

V. 485. Πράττειν,

ἔχοι τις ἂν δίκαιον, ἀντεῖπεν ἔτι.

cūpare: zuorkommen.
 vtv. 685. μὴ φθάσειε με
 — ἐλθὼν *ne Aesculapi-*
us prius veniret ad ol-
lam, quam ego: add. v.
 1103. sed verbis aliis
 iunctum habet vim Ad-
 verbiorum, *prius: sta-*
tim, continuo: vt h. l.
 ἐκ ἂν φθάνοιτον τέτο
 πρόττοντε; h. e. *nonne*
statim, continuo, morie-
mini, necari vos iubebi-
tis? f. quin vos statim
necari vos iubete: cui
 loco similes loci sunt v.
 875. 1134: apud Xen.
 Memor. 2, 3. 11. 3, 11. 1
 ap. Ceber. tab. c. 5. Hanc
 vim verbi φθάσειν co-
 gnoscere licet ex anti-
 quis scholiis, quorum
 auctor haec habet, ἀντὶ
 τῆς ταχέως ἀπελθόντες
 τελευτήσατε. Scilicet
 Paupertas emisit istam
 vocem, quia putabat,
 veritatem stare ab ipsa;

quia confidebat, se vi-
 ctricem, se superiorem,
 discessuram esse: ita, vt
 appareret, paupertatem
 esse hominibus omnium
 bonorum, commodo-
 rumque parentem. Pro
 γ' ἂν ἔχοι τις ἂν Hem-
 sterhusio legendum vi-
 debatur γὰρ ἔχοιτον ἂν,
 vt hoc membrum spe-
 ctaret et ipsum ad Chre-
 mylum et Blepsidemum.
 At nec altera lectio pati-
 tur verba illa alio refer-
 ri. nam, *aut quid ha-*
buerit quis, quod oppo-
nere mihi recte possit?
 in tali orationis contex-
 tu, idem est, quod *aut*
habetis vos, habet alter-
uter vestrum, quod affe-
ratis, afferat ad defen-
dendam et confirman-
dam c. vestram? i. e. quo
 doceatis, me non esse
 hominibus commodo-
 rum omnium parentem,

homines non viuere
 meo beneficio? id quod
 vel vernacula loquendi
 consuetudo ostendit.
 vnde etiam, in scena
 quinta, Chorus senes
 iubet contra dicere
 et Chremylus insti-
 tuit causam dicere, ad-
 iuuante Blepsid. Caete-
 rum particula *αὖ* in vno
 eodemque orationis
 membro saepe gemina-
 tur, vt ab aliis scripto-
 ribus Atticis, ita maxi-
 me a Platone, et Xeno-
 phonte, et Aristophane:
 quae est elegans obser-
 uatio Gregorii de Dia-
 lectis p. 18: vbi v. Koe-

nus et ad Plat. Apol.
 24, 2. Verbum *αὐτε-
 πεν* vsurpatur, maxime
 in foro et in iudiciis, de
 reo, accusatoris argu-
 menta refellente, aut de
 accusatore reo respon-
 dente. vid. Luc. 21, 5.
 Actt. 4, 14. Et *δυνασιν*
 dicitur *quicquid facit et
 valet ad defendendam et
 confirmandam causam;
 adiumentum causae;
 argumentum; ratio.*
 Sic *τὰ δυνασιν* ap. Xen.
 Cyrop. 3, 1. 8 et apud
 Theophrast. Charr. 17,
 3: et *iusta* ap. Terent.
 Phorm. 2, 1. 50. *prae-
 sidia* Cic. Orat. 2, 76,

A C T V S II. S C E N A V.

(Τετράμετροι, Καταληπτικοί, Ἀναπαιστικοί,
Ἀρισοφάνεοι.)

ΧΟΡΟΣ, ΧΡΕΜΥΛΟΣ, ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.
ΠΕΝΙΑ.

Ἄλλ' ἤδη χρῆν τι λέγειν ὑμᾶς σοφὸν ὃ
νικήσετε τηνδὶ,

V. 487. ἄλλ' χρῆν τι *Videor* equidem mihi
λέγειν ὑμᾶς σοφόν· h. e. cognouisse, constare in-
iam vero oportet vos op- ter omnes, aequae ae-
pugnare istam rationi- quum esse, ut boni utan-
bus docte et solerter ex- tur rebus secundis, sed
cogitatis, ut vincatis: mali et impii aduersis
non debetis isti cedere. scilicet. Quod ut fieret,

Ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες· μα-
λακόν δ' ἐνδύσετε μηδέν.

nos exoptantes, vix tan-
dem iniimus rationem
honestam, et fortem at-
que virilem, et omnino
utilem. nam si Plutus
nunc receperit visum,
ut non cogatur oberra-
re caecus: domos bono-
rum intrabit, neque in-
de discedet; sed malo-
rum et impiorum aedes
fugiet; tum vero omnes
malos reddet bonos, at-
que adeo diuites, ut opi-
nor, et pios. Quis vero
eare quidquam repere-
rit melius hominibus?
Nemo: habes huius rei
testem: noli hanc inter-
rogare. χεῖν pro χεῖ·
nam agricolae senes, qui
constituunt etiam h. l.
chorum, ut Act 2. sc. 2.
v. 328. (XV.), vereban-
tur, ut Chrem. et Blepsid.
id facerent. vid. ad v.
406. 432. et ad Plat.

Apol. 1, 5. Ὑμᾶς Chre-
mylum et Blefidemum.
Σοφόν· ut σοφὸς dicitur
doctus, peritus alicuius
rei: ita σοφὸν est scite,
solenter, docte, acute,
excogitatum. Iam ἐν
τοῖσι λόγοις ἀντιλέγειν
(v. 486. ἀντειπεῖν) est
oppugnare orationem
alterius rationibus, con-
tra disputare: sed λέ-
γειν σοφόν τι afferre ra-
tiones, solenter admo-
dum et acute excogita-
tas. nam in libris scri-
ptis et editis legitur
ἀντιλέγοντες, ut verba
ἐν τοῖσι λ. ἀντιλ. cohae-
reant cum verbo νικήσε-
τε· sed schol. legit ἀντι-
λέγοντας, quod pende-
ret a verbis χεῖν ἡμᾶς.
Quae quidem scriptu-
rae varietas ipsum loci
sensum non mutat.
Νικήσετε τηνδί· h. e.

Χρ. Φανερόν μὲν ἔγωγ' οἶμαι γινῶναι,
τῷτ' εἶναι πᾶσιν ὁμοίως,

quibus vincatis, Pau-
pertatem, non bonorum
et commodorum, immo
malorum et incommo-
dorum, omnium existe-
re parentem et aucto-
rem hominibus. Caete-
rum Chorus ita agens
cum Chremylo Blepsi-
demo inducitur a poëta,
quia Paupertatem, (su-
periore scena (v. 485 f.),
fecerat eos laceffentem.
Versus scenae sunt te-
trametri catalectici,
Anapaestici: quo de
metro v. Hephaest. Alex.
Enchir. περὶ μέτρων p.
25. f. Ἐνδιδόναι proprie
est porrigere, praebe-
re; deinde cedere, inferio-
rem esse: vt ap. Caes.
B. G. 2, 8. 3 verba ubi
nostros non esse inferio-
res intellexit Metaphra-
stes Gr. vertit ἔπειτα δὲ
τὸς ἑαυτῷ ἐκ ἐνδιδόναι

τοῖς πολεμίοις ἰδῶν. Ti-
maeus Gloss. Plat. ἐνδῶ-
ναι· προδῶναι, παρὰ-
δῶναι, ἢ καὶ εἰζαῖ.
Kusterus sic intellegi
vult verba μαλακὸν τι
se remissum et mollem
praebe- cf. Reit. ad
Lucian. p. 763. To. 1.
Itaque μαλακὸν ἐνδιδό-
ναι ἔδεν est non cedere,
nihil cedere: quae for-
mula legitur etiam ap.
Herodo. 3, 105. Futu-
rum ἐνδώσετε habet vim
Imperatiui. vid. Kuste-
rus ad h. l.

V. 489. Mox ordo
verborum est, ἔγωγ'
οἶμαι γινῶναι, τῷτο Φανε-
ρόν εἶναι πᾶσιν ὁμοίως
h. e. equidem videor
cognouisse, constare ae-
que omnibus; videre
omnino omnes atque
intellegere. Δικαίον ἐστὶ

490. Ὅτι τὰς χρηστὰς τῶν ἀνθρώπων εἰ
 πράττειν ἐστὶ δίκαιον,
 Τὰς δὲ πονηρὰς καὶ τὰς ἀθέτας, τέ-
 των τὰναντία δὴ πρ.
 Τὸτ' ἐν ἡμεῖς ἐπιθυμῶντες, μόλις
 εὖρομεν ὅς τε γενέσθαι,

i. e. *aequum est*: vt
 Eph. 6, 1. τὸτο γὰρ
 ἐστὶ δίκαιον. Et vt οἱ χρη-
 στοὶ τῶν ἀνθρώπων sunt
 proprie *homines frugi*,
utiles, deinde *probi*,
sancti, *homines*; qui
 v. 495. dicuntur οἱ ἀγα-
 θοὶ τῶν ἀνθρώπων. nam
 πονηροὶ oppon. v. 491
 ita εὖ πράττειν est flore-
 re opibus et diuitiis,
opulentum esse atque di-
uitem: nam opponitur
 formulae κακῶς πράτ-
 τειν v. 504: haec au-
 tem refertur ad verbum
 πλετεῖν v. 502. nam
 πράττειν est *fortuna uti*.
 Ἀθεοὶ sunt primo ii,
 qui *deum esse negant*;

qui *vim numenque di-*
vinum tollunt: deinde
impii aduersus deum;
 ii qui *nefariis se sceleri-*
bus contaminant; *sce-*
lerati: ἀσεβεῖς v. Span-
 hemius ad h. l. et Els-
 nerus ad Eph. 2, 12.
 Opponuntur enim iis
 v. 497. οἱ τὰ θεῖα σέ-
 βοντες, h. e. οἱ εὐσεβεῖς
religiosi, *pii aduersus*
deum. Τέτων τὰναντία
 h. e. κακῶς πράττειν
 v. 504, *pauperes*, *in-*
opes esse. Δὴ πρ addi-
 tur, vt Lat. *scilicet*, *ni-*
mirum, *credo*: vt v. 497.
 519. 523. —

V. 492. Verba ὥς τε
 S 2

Βέλημα καλόν, καὶ γενναῖον, καὶ
χρήσιμον εἰς ἅπαν ἔργον.

γενέσθαι cohaerent cum
verbis τῶτ' ἐπιθυμῶντες·
et τε est particula πα-
ραπληρωματικὴ, ita ut
ὡς τε idem sit, quod ὡς
ut dicitur, et οἶον, et
οἶόν τε. quae est schol.
antiqui observatio: ἐν
δὲ τῷ ὡς τε γενέσθαι,
παραπληρωματικὸν κεῖ-
ται τὸ τε, ὡς καὶ ἐν τῷ,
οἶόν τε. Caeterum μόλις
respondet particulis Lat.
vix, vix tandem. Βέ-
λημα est *ratio, via*,
qua quid effici potest:
h. l. qua boni et probi
fieri possunt diuites,
mali et improbi paupe-
res. Schol. vet. docet,
nomina Βέλημα et
Βέλευμα differre inter
se sic, ut Βέλευμα sit
τὸ ἴδιον, sed Βέλημα sit
ἡ γῶμη τῇ δημοσίῃ· at
ista differentia neglegi-
tur saepenumero. Hanc

rationem Chremylus
vocat Βέλημα καλόν·
honestam, quia con-
sentanea esse videtur vo-
luntati et legibus natu-
rae: γενναῖον· *fortem*,
magnanimam, genero-
sam, vel quia declarat
liberalitatem et huma-
nitatem, bonis et malis
tribuere fortem dignam,
vel quia index est atque
testis fortitudinis et
constantiae. nam Iu-
piter Plutum orbarat
luminibus oculorum;
quae ei reddere, non
carebat periculo. Γεν-
ναῖος autem refertur ad
δειλός, idemque est,
quod ἀνδρεῖος, *fortis*.
nam homines generosi
sunt iidem fere fortes.
v. Index Aeschin. h. v.
Sed quia diuitiae bono-
rum impulsurae erant
malos, quos Plutus, si

Ἦν γὰρ ὁ Πλάτος νυνὶ βλέψῃ, καὶ
μὴ τυφλὸς ὢν περινοσῇ,
495. Ὡς τὰς ἀγαθὰς τῶν ἀνθρώπων βα-
διεῖται, καὶ ἀπολείψει.

visum recepisset, minatus erat fugere, ut et ipsi amplecterentur virtutis studia; quia ea res utilis futura erat vitae hominum omni; propterea vocatur βάλημα χρήσιμον εἰς ἅπαν ἔργον· ut 2. Tim. 2, 14. εἰς ἑδὲν χρήσιμον.

V. 494. Περινοσεῖν est, ut v. 121, *oberrare, circumerrare*, h. e. facilius regredi et redire illuc, ubi ante fueras. Ὡς τὰς ἀγαθὰς· *in aedes, in domos, bonarum*: vid. v. 89. 97. nam ὡς τὰς ἀγ· est ὡς πρὸς τὰς ἀγ· sed πρὸς cum Accus. pers. indicat locum — ut Act 11, 3. πρὸς ἀνδρας εἰσῆλθες v. 12. εἰσῆλθομεν εἰς τὸν οἶκον γὰρ ἀνδρός· et de

forma Futuri βαδιεῖ-
θαι v. ad v. 90. Moeris: βαδιεῖμαι, βαδιῇ, βαδιεῖ-
ται, καὶ τὰ ὅμοια. Ἀττικῶς. Schol. τὸ δὲ βαδι-
εῖται, καὶ φευξεῖ-
ται, ἔμνον Αἰολικά, εἴτε Δωρικά ἢ ἤδη καὶ Ἀττικά. Ἀπολείψει· h. e. *inde, ex eorum aedibus, discedet*. vid. v. 104. Et v. 496 f. intellegi ita debent, *et tum* Plutus, si coeperit intrare bonorum, non item malorum, domus, si mali viderint, diuitias esse virtutis praemia, *omnes malos reddet bonos, et pios atque adeo divites, ut opinor*. nam verba τὰ τε θεῖα σέβοντας cohaerent cum verbis ποιήσῃ χρηστὰς et τὰ θεῖα

Τὸς δὲ πονηροῖς, καὶ τοῖς ἀθέοις
 Φευξεῖται· καὶ πάντα ποιήσει
 Πάντας χρεῖς καὶ πλετύντας
 δῆπρ, τὰ τε θεῖα σέβοντας.
 Καὶ τοι τέτθ τοῖς ἀνθρώποις τίς
 ἂν ἐξεύροι πότ' ἄμεινον;

σέβοντες opponuntur
 τοῖς ἀθέοις v. 491 et
 495: nam Actium σέ-
 βειν eandem vim habet,
 quam habet Med. σέβε-
 ῶν, non Passium, ut
 schol. et Stephanus per-
 peram tradunt, apud
 scriptores posteriorum
 temporum: sed verba
 καὶ πλετύντας δῆπρ et
 ipsa pertinent ad no-
 men χρεῖς, ita qui-
 dem, ut ἐν παρενθέσει
 posita e istimanda sint:
 Καὶ τοι atqui: iam vero.
 Est enim, hoc quidem
 loco, particula et illa-
 tiua; collegit enim
 Chremylus aliquid ex
 iis, quae ante dixerat;
 et aduersatiua; nam
 oratio Chremyli aduer-

fatur orationi Pauper-
 tatis v. 464 f. Verbis
 τέτθ τοῖς ἀνθρώποις —
 ἄμεινον continetur haec
 sententia, nihil reperiri
 a quoquam et excogita-
 ri ullo modo potest me-
 lius et hominibus uti-
 lius hoc, ut omnes fiant
 et sint boni et pii, atque
 adeo diuites. Sed Chre-
 mylus utitur interroga-
 tione, eaque graui;
 nam τίς ποτε est quis-
 nam? quis tandem;
 quo magis rem audien-
 tibus persuadeat; quo
 magis ostendat, rem ve-
 rissimam esse atque cer-
 tissimam: de quo iam
 schol. rectissime admo-
 nuit.

Βλ. Οὐ τις ἐγὼ σοι τέτθ μάρτυς·
μηδὲν ταύτην γ' ἀνερώτα.

500. Χρ. Ὡς μὲν γὰρ νῦν ἡμῖν ὁ βίος τοῖς
ἀνθρώποις διάκειται,

V. 499. Οὐ τις· ἐγὼ
σοι· ita rescripte Cod.
Vatic. et ex Ald. libro
Hemsterhusius: in edit.
Kuster. est, Οὐ τις ἂν·
ἐγὼ σοι: — in Gelen.
Οὐδεὶς ἂν ἐγὼ σοι μή
ταύτην: — Cod. Doru.
Οὐδεὶς ἂν ἐγὼ σοι τέτθ·
μηδὲν ταύτην ἀνερώτα.
At tres hae lectiones re-
pugnant metri legibus.
Τέτθ· nempe nihil fa-
lutarius hominibus esse,
quam ut omnes fiant bo-
ni, atque adeo diuites.
Μάρτυς nam Chremy-
lus loquitur, ut reus:
vid. v 480 ff.: qui ad-
eo testes producere de-
bebat. Ταύτην· Pauper-
tatem: et ἀνερωτᾶν
idem est, quod ἐρωτᾶν.
Schol. τὸ δὲ ἀνερώτα —
περιττήν ἔχει τὴν πρό-

θεσιν. v. Prolus. 5. de
vitiis Lexx. N. T. p. 6. -

500. ὥς μὲν γὰρ νῦν
ἡμῖν· h. e. nam ita
vivere, uti nunc vi-
vimus, quis non putet
esse insanorum, vel po-
tius furiosorum? Mul-
ti enim hominum mali
diuites sunt, qui diui-
tias inuenere viis non
rectis: multi vero ap-
prime boni pauperes
sunt, atque adeo egeni,
et tecum ut plurimum
versantur. Igitur ratio-
nem, quae his malis me-
deatur, aio esse hanc, si
Plutus tandem visum re-
ceperit: quam si quis ad-
hibuerit, maiora homi-
nibus comparabit bona
et commoda. Ὡς - νῦν
ἡμῖν ὁ βίος τοῖς ἀνθρώ-
ποις διάκειται· verbum

Τίς ἂν ἔχ᾽ ἡγοῖτ' εἶναι μανίαν, κα-
κοδαιμονίαν τ' ἔτι μᾶλλον;
Πολλοὶ μὲν γὰρ τῶν ἀνθρώπων
ὄντες πλατῆσι πονηροὶ

de verbo, *uti nunc nobis hominibus vita est*, h. e. tali vitae conditione uti, quali nunc utimur; ita vivere, uti nunc vivimus. Μανία est *insania*, *vesania*: et quum particulae ἔτι μᾶλλον, ut fere μᾶλλον δὲ, respondeant particulae Lat. *immo*, vel potius, atque adeo, h. e. corrigant dicta, atque adeo augeant orationem: apparet κακοδαιμονίαν esse, hoc loco, non *miseriam*, ut Frischlinus vertit, sed *furorem*, ut recte interpretatus est Berglerus. vid. schol. Sic verbum κακοδαιμονῶν *furere* v. 372 postponebatur verbo μελαγχολῶν *insanire* v. 366. Caeterum γὰρ referri debet ad oratio-

nem Chremyli v. 493. Αὐτὰ· intell. *χρήματα*· quod nomen latet, qua notionem, in verbo πλατῆσι, quod praecedit. nam saepenumero Pronomina ita ponuntur, ut referri debeant ad nomina, quae continentur, vel qua originem, vel qua potestatem, in uno quodam eorum verborum, quae praecedunt: cuius rationis exempla nonnulla attulimus ad Aeschin. Socr. 2, 1: quibus addi possunt loci N. T. hi: Ioh. 8, 44 ὅτι ψεύτης ἐστὶ, καὶ ὁ πατήρ αὐτοῦ· intell. ψεύδης Gal. 2, 2 καὶ ἀνεθέμην αὐτοῖς· sed v. 1 praecedunt verba, ἀνέβην εἰς Ἱεροσόλυμα. Caeterum syllaba posterior voca-

Ἀδίκως αὐτὰ ζυλλεζάμενοι. πολλοὶ
 δ' ὄντες πάνυ χρηστοί
 Πράττεσι κακῶς, καὶ πεινῶσιν, μετὰ
 τοῦ τε τὰ πλεῖστα σύνεισιν

buli αὐτὰ longa est, quia sequitur duplex consona. nam etsi Hemsterhusius putabat, legi posse αὐτὸν, ut intell. πλεῖστον. tamen haec eius coniectura inanis videtur, quia poëta alterum Numerum et genus praetulisse censendus est, ut auribus et ori confuleret; ne scilicet tot Consonantes concurrerent, neque idem sonus o repeteretur. Ζυλλεζάμενοι. nam ζυλλέγειν dicuntur ii, qui aliis aliquid collegunt, ζυλλέγειν, qui sibi. Πράττειν κακῶς est primo, mala, aduersa fortuna fortuna vti, egenum, miserum esse, δυσυχεῖν, deinde inopem esse, pauperem esse: *carere rebus*

ad vitam necessariis: cui formulae contraria est formula εὐπράττειν. v. 490. diuitem esse. v. Ind. Aeschin. v. πρᾶττειν. Idem vero declaratur verbo πεινῶν. nam qui victu caret, esurit: etiam Luc. 1, 53 πεινῶντες, et πλετῶντες, opponuntur inter se: et c. 6, 25 οἱ ἐμπεπλησμένοι diuites dicuntur πεινάσειν. et formula μετὰ σθ', h. e. μετὰ Πενίας, τὰ πλεῖστα, i. e. fere, plerumque, ut plurimum, σύνεισιν. Caeterum Kusterus primus recte rescripsit πεινῶσιν, ut Hemsterhusius scriptum postea in Cod. Doruil. reperit, pro πεινῶσι. quae est librorum editorum reliquo-

505. Οὐκ ἔν εἶναι Φημί, ἢ παύσει ταῦτ',
 ἣν βλέψῃ ποθ' ὁ Πλούτος,
 Ὀδόν, ἣν τιν' ἰὼν τοῖς ἀνθρώποις
 ἀγάθ' ἂν μείζω πορίσειεν.

rum lectio: quum leges
 metri respuant tro-
 chaeum.

V. 505 f. Bentleio et
 Hemsterhusio visi sunt
 laborare, qua sententi-
 am, qua verba: qui
 quomodo ei succurrere
 conati sint, e notis Hem-
 sterhusii cognoscant stu-
 diosi. Mihi enim omnia
 sana et integra esse vi-
 dentur, modo legatur
 ἔκῃν, et post ὀδόν pona-
 tur nota coli. Ordo
 verborum est, ἔκῃν Φημί,
 igitur aio, puto, εἶναι
 ὀδόν, ἢ παύσει ταῦτ',
 h. e. esse rationem,
 quae huic malo; nempe
 quod boni sunt inopes;
 mederi possit, scilicet

hanc, ἣν βλέψῃ ποθ' ὁ
 Πλούτος, si Plutus tan-
 dem receperit visum:
 nam Plutus ostenderat,
 si visum recepisset, se
 ditaturum bonos: ἣν
 τιν' ἰὼν, i. e. quam ra-
 tionem qui adhibuerit;
 qui Pluto visum resti-
 tuerit; is comparauerit
 hominibus, vitae homi-
 num, maiora bona et
 commoda. nam quia
 Plutus tantum bonos
 ditaturus erat: Chre-
 mylus recte sperare
 poterat, numerum bo-
 norum posthac maio-
 rem fore, et qui adhuc
 boni fuissent, eos nun-
 quam futuros esse ma-
 los: malos bonos.—

Πε. Ἄλλ', ὃ πάντων ῥᾶς ἀνθρώπων
ἀναπεισθέντ' ἔχ' ὑγιαίνειν,
Δύο πρεσβύτα, ξυνδιασώτα τῷ λη-
ρεῖν καὶ παραπίειν,

V. 507. Ἄλλ', ὃ πάν-
των ῥᾶς ἀνθρώπων. h. e.
ego vero, o vos omnium
hominum insanissimi se-
nes, et deliri, nego eam
rem vobis fore utilem.
nam si Plutus v sum re-
ceperit, omnesque red-
diderit aequae diuites:
neque artem hominum
quisquam, neque scien-
tiam eius et facultatem,
curabit: quae utraque
re neglecta, quis volet
esse faber aerarius, aut
faber naualis, aut sar-
tor, aut fabricator ve-
hicularius, aut coria-
rius, aut fullo, aut sub-
actarius, aut agricola?
si vobis liceat vivere de-
sidibus, nec ista omnia
curantibus. Nugaris.
haec enim nobis omnia,
quae tu nunc enumera-

sti, serui laborabunt.
Vnde vero seruos habe-
bis? Ememus argento
scilicet. Δύο πρεσβύτα.
intell. Chremylus et
Blephidemus: πάντων
ῥᾶς ἀνθρώπων ἀναπει-
θεῖς ἔχ' ὑγιαίνειν est, is,
qui se omnium homi-
num facillime eo redigi
passus est, ut insaniret,
h. e. longe insanissimus;
qui optimum et utilis-
simum hominum ratio-
nibus putat esse id,
quod iis est perniciosissi-
mum atque pessimum.
Atque ut ostendat insi-
gnem stultitiae erroris-
que senum magnitudi-
nem commota Pauper-
tas, senes vocat ξυνδια-
σώτα τῷ ληρεῖν καὶ παρα-
πίειν deliros. Scilicet
ληρεῖν est nugari, deli-

Εἰ τὸ το γένοιθ', ὁ ποθεῖθ' ὑμεῖς,
οὐ φημ' ἂν λυσίτελεῖν σφῶν.

rare: maximeque de
senibus dicitur, ut Lat.
delirare. Zosim. 4, 18.
4: et παραπαίειν pro-
prie valet *male*, *perpe-
ram*, *caedere*, *ferire*; in
caedendo aberrare.
nam praepos. παρὰ in
multis verbis composi-
tis hanc vim habet, ut
sit *male*, *perperam*,
prave: ut παραβαίνειν
praeuarricari, fulcos
prauos neque rectos du-
cere; παραγνώσκειν *ma-
le statuere* (Xen. Me-
morr. I, 1. 17) deinde
transfertur ad eos, qui
desipiunt, *delirant*, *in-
faniunt*: a Plat. Sym-
pos. 2 coniungitur
cum verbo μάνομαι et
Hesych. illud inter-
pretatur verbis μαινέ-
σθαι, ληρεῖν, παραφρο-
νεῖν. Iam poeta τὸ
ληρεῖν, et τὸ παραπαίειν,

facit quasi deas. nam
ξυνδιασώτης ductum est
a nomine Δίασος quo
significatur *sodalitas*,
sodalitium, *collegium*
eorum, qui coeunt, ut
certum quendam deum,
ut Bacchum, Hercu-
lem, Apollinem, die-
bus statis et certis, co-
lant, ei sacrificent, et
peracto sacrificio, una
epulentur: *sodales* sin-
guli dicuntur ab Atticis
διασῶται, a reliquis
Graecis Διασίται. Har-
pocratio h. v. Θιάσος
ἐστὶ τὸ ἀθροιζόμενον πλῆ-
θος ἐπὶ τελετῇ καὶ τιμῇ
θεῶν — Θιασῶται δὲ
ἐκαλεῖντο οἱ κοινωνοὶ
τῶν θιάσων. Moeris
Θιασῶται, διὰ τὸ ω,
Ἀττικῶς θιασίται, Ἑλ-
ληνικῶς. v. Salmaf.
Observatt. ad I. A. p.
146 f.: Dalius dissertt.

510. Εἰ γὰρ ὁ Πλάτων βλέψει πάλιν,
διανείμει τ' ἴσον ἑαυτὸν,

ad Marm. antt. 9, 1: Albertus ad Hesych. p. 1717. To. 1: et Spanhemius ad h. l. Neque aliter, hoc loco, dicuntur *ζυνθιασῶται* quam glossam schol. Doruil. explicauit verbis *συγχορευταὶ καὶ κοινωνοί*. Itaque *ζυνθιασῶται* τὸ ληρεῖν καὶ παρὰ πάειν sunt sodales *Desipientiae et Delirationis*, h. e. desipientes et deliri.

V. 509. Εἰ τὸτο -- ὑμεῖς · vid. v. 510: ἔφημι est nego: v. Index Palaeph. v. *φημί* et *λυσιτελεῖν* proprie est *soluere, pendere, vectigalia*: deinde omnino *conducere, prodesse*. *Διανέμειν ἴσον ἑαυτὸν*, de Pluto, est *homines omnes aequae diuites red-*

dere. nam *διανέμειν* dicitur *is, qui aliquid distribuit inter alios, ita, ut ipse nullam accipiat partem*: sed *διανέμεσθαι* Med. ponitur, vel de pluribus, et valet *aliquid distribuere inter se, vel de singulis, et significat aliquid distribuere aliis, ita, ut ipse partem accipias tuam*. Caeterum schol. vet. ad haec verba scripsit haec, *πᾶσι δηλονότι*: et in plerisque libris editis ante Kuster. male legitur *διανέμειν*. *Τέμνη* pertinet ad *artes sordidas maxime et sellularias*, quarum genera nonnulla recensentur v. 513 fs.: earumque cognitionem, tractationem, et exercitationem: et *σοφίας* declarat *scientiam* ea-

Οὐτε τέχνην ἂν τῶν ἀνθρώπων,
 ἔτ' ἂν σοφίαν μελετῶη
 Οὐδεὶς· ἀμφοῖν γ' ὑμῖν τέτοιον ἀφαι-
 νισθέντοιν, ἐθέλησει

rum et facultatem et doctrinam: v. schol. sed quum μελετᾶν sit, hoc loco, curare, ἐπιμελεῖσθαι· refertur enim ad verbum ἀμελεῖν v. 516.: apparet, sensum esse, nemo fuerit, qui studet addiscere, et exercere, artem aliquam: cuncti negligent omnes artes: nemo attinget ullam artem. Ἀμφοῖν· τέτοιον· artium scientia et tractatione: quae dicuntur ἀφαισθέναι, quatenus a nemine curantur; quatenus a nemine, neque discuntur, neque tractantur: et Dativ. ὑμῖν mihi quidem ita explicandus videtur, ut Paupertas ostendat, contumtionem et neglectio-

nem artium futuram esse auctoribus Chremylo et Blepsidemo; eorum culpa et stultitia. Etiam lingua vernacula ita utitur Dativus personae.

V. 512. Ἐθέλησει χαλκεύειν idem est, quod χαλκεύσει· vid. v. 518. nam verba ἐθέλειν et βέλεσθαι saepe aliis verbis ita iunguntur, ut faciant periphrasin, nempe tum, quum quis id, quod Infinitivus alterius verbi indicatur, sponte, neque inuite facere intelligitur. v. Gataquerus ad Anton. 10, 8. p. 293. add. v. 528. Χαλκεὺς proprie quidem est faber aërius: sed deinde ita

Τίς χαλκεύειν, ἢ ναυπηγεῖν, ἢ ῥάπ-
τειν, ἢ τροχοποιεῖν,
ἢ σκυτοτομεῖν, ἢ πλινθεργεῖν,
ἢ πλύνειν, ἢ σκυτοδεψεῖν.

dicitur quivis alius
artifex, qui metalla,
vt ferrum, aurum, ar-
gentum, conflat, tra-
ctat, et inde aliquid
fabricatur. Hesych.
χαλκεύς· πᾶς τεχνίτης
καὶ ὁ ἀργηροκόπος, καὶ
ὁ χρυσοχόος. Certe ab
Homero *aurifex* voca-
tur χαλκεύς Odyss. γ',
432. coll. 435: et οἱ ὁ
2. Parr. 24, 12. ha-
bent χαλκεῖς σιδήρεσ καὶ
χαλκῆ. Vnde χαλκεῖεν
potest accipi, vt ver-
bum formae, *fabrum*
aerarium esse: sed pot-
est etiam, vt verbum
generis, accipi, esse
fabrum aerarium, *fer-*
rarium, *aurarium*,
argentarium. Ναυπη-
γεῖν est *naues fabricari*,
aedificare; *fabrum na-*

valem esse. nam ναυ-
πηγὸν Gloss. vettr. no-
minant *fabrum naua-*
lem. Ῥάπτειν est *sar-*
torem; *vestiarium*; esse.
vnde acus dicitur ῥα-
φίς. Τροχοποιεῖν est,
schol. Doruil. inter-
prete ἀμάξας ποιεῖν,
vehicula, *carpenta*, *fa-*
cere; *fabrum vehicu-*
larium, *carpentarium*,
carrucarium, esse: nam
rotae, τροχοί, sunt
principes vehiculorum
partes. Σκυτοτομεῖν
est *coriarium* esse; *co-*
ria tractare, atque inde
aliquid conficere. nam
σκῦτος est, interprete
Hesychio, πᾶν δέρμα.
vid. ad v. 162. Πλινθερ-
γεῖν est *lateres ducere*
et *coquere*, *laterarium*
esse: nam πλινθος est,

Ἡ γῆς ἀρότροις ῥήξας δάπεδον,
καρπὸν Δηῆς θερίσασθαι;

auctore Hesychio *πηλὸς ὀπτηθεὶς* h. e. *later*: et *πλυνθεγὸς* in Gloss. vett. dicitur *laterarius*. *Πλύνειν* est *fulloniam artem exercere*; *fullo-nem esse*. nam fullo-nes vestes fordidas for-
dibus purgabant aqua, pedibus eas calcando, adhibita etiam vrina, creta item, et nitro. unde ab Atticis fullo ab hac artis suae parte dictus est *πλυνεύς*. v. ad v. 166 ubi erat *πλύνειν κώδια*. *σκυλοδεψεῖν* est *pelles, coria, subigere*; *suba-ctarium esse*: *gerben*: quod v. 167 dicebatur *βυρσοδεψεῖν*. dicitur et-
iam *σκυτοδεψεῖν*, ut le-
gitur in libris scriptis et editis Aristophanis: quod Hemsterhusius mutauit in *σκυλοδεψεῖν*, dictum est pro γῇ. Δηώ

primo ut metro subser-
viret; deinde ne aures offenderentur iteratis, in eodem versu, syl-
labis *σκυτο*; - denique ut constantiae poetae con-
fuleretur, qui primam syllabam in *σκυτοτομεῖν* produxisset. Quae ra-
tiones an idoneae sint, viderint alii. Certe et-
iam ap. Theocrit. Idyl. 25, 142. prior syllaba nominis *σκύτος* brevis est. Conf. Vuessele. ad Diod. Sic. p. 189. To. I. Hesych. *σκυτοδέψης*. *δερματομαλάκτης*. item: *σκυλοδέψιος*. ὁ τὰς βύρσας βυρσεύων.

V. 514. *Δάπεδον γῆς ἀρότροις ῥήξαι* est *scindere, proscindere, terram aratri*. nam *δάπεδον γῆς*, solum ter-
rae, per periphrasin

Ἦν ἐξῆ ζῆν ἀργοῖς ἱμῖν τέτων πάν-
των ἀμελεῖσιν;

Χρ. Λῆρον λῆρεῖς. ταῦτα γὰρ ἡμῖν
πάνθ', ὅσα νυνὶ κατέλεξας,

est Ceres, quae fere Δη-
μήτης vocatur. Hesych.
Δηώ· Δημήτης· Καρ-
πὸς Δηῆς est *seges*, et
καρπὸν Δηῆς *θερίσασθαι*
segetem metere. Differt
enim Act. *θερίζειν* pro
quo Attici dicunt *ἀμᾶν*.
v. Moerish. v.: a Medio
θερίζεσθαι sic, ut hoc sit
suas segetes metere, il-
lud *alienas segetes me-
tere*. Sensus est, *nemo
colet agrum: agricul-
tura iacebit*. Forma
loquendi est paulo re-
motior ab oratione co-
mica vid. schol. vet.
*Ἀργαῖς desidibus: otio-
sis*. nam *ἀργὸς* opponi-
tur *ἐργάτῃ*, ut verbum
ἐργάζεσθαι verbo *ἀργεῖν*.
v. Xen. Memorr. 1, 2.
57. Τέτων πάντων· ar-
tes ante commemora-
tas. Caeterum verba, ἦν
ἐξῆ — ἀμελεῖσιν, omitti

poterant, saluo sensu, et
vero debebant, e legibus
structurae orationis.
nam verba v. 512 ἀμφοῖν
— ἀφανισθ. continent
eandem sententiam, et
constituunt primam pe-
riodi partem. Vnde
fuere, auctore scholia-
sta, qui verba ἦν ἐξῆ κ. λ.
feiungerent a superiori-
bus, et ante ἦν intell.
σκοπεῖτε. At solet hoc
fieri in sermone coti-
diano, ut in fine oratio-
nis repetatur eius ini-
tium verbis aliis iisque
fere magis perspicuis,
post longas maxime in-
terpositiones. vid. Plato
Apol. 16 init. Xen. Cy-
rop. 1, 1. 3. Herodo. 1,
101. Suet. Tiber. 18.
vbi verba *tunc praeter*
— *communicavit* Er-
nestio suspecta erant
sine causa. — Λῆρον
T

Οἱ θερᾶποντες μοχθήσουσιν. Πε.
 πόθεν ἔν' ἔξεις θερᾶποντας;
 519. Χρ. Ὀνησόμεθ' ἀργυρεῖς δὴ πρ. Πε.
 τίς δ' ἔσται πρῶτον ὁ πωλῶν

ληρεῖς. h. e. *'deliras: nugaris, blatis, garris, nugas: vel etiam nugae: qua voce utuntur ii, qui ostendunt, alterum ea dicere, quorum non sit habenda ratio; vana, futilia. nam Attici maxime, exemplo Hebraeorum, addunt verbis nomina inde ducta, sine vlla emphasi: vid. ad v. 10: schol. vet. Ἀττικὴ ἢ φράσις, καὶ τὸ σχῆμα' schol. Doruil. Ἀττικὴ παρήχησις. add. Greg. de dial. p. 5 f. Καταλέγειν est recensere, enumerare: ἀπαριθμεῖν schol. Doru.: vt Memorr. 2, 4. 4. Μοχθήσουσιν. h. e. laborabunt: facient. nam μοχθεῖν, vt πονεῖν ponitur de iis, qui labores ma-*

gnos et graues, quibus corpus fatigetur, perferunt, vt de iis, qui arant, fodiunt: — vid. v. 525. Ὀνησόμεθ' ἀργυρεῖς h. e. *ememus pecunia. nam pecunia, nuuii, ab Atticis dicuntur ἀργύριον, non ἀργύρια. vid. ad v. 131: et cur ὠνεῖσθαι sit emere, vidimus ad v. 7.*

V. 519. τίς δ' ἔσται πρῶτον ὁ πωλῶν. h. e. *quis vero erit primo, qui seruos vendat, quum et ipse argentum habeat? Mercator aliquis, lucri cupidus, veniens e Thessalia, plagiaris referta. At nec erit primo ullus omnino plagiaris, vt opinor, ex iis, quae tu dixisti. quis enim dives audebit cum*

520. Ὅταν ἀργύριον καὶ κεῖνος ἔχῃ; Χρ.
κερδαίνειν βελομένος τις
Ἐμπορος ἦκων ἐκ Θετταλίας παρὰ
πλείσων ἀνδραποδιστῶν.

vitae suae periculo plagium facere? Itaque tu ipse arare, et fodere, caeterosque labores subire, cogeris, ita, ut trahas vitam in aerumnis et molestiis multo grauioribus, quam nunc. Capiti sint ista tuo! Πρῶτον absolute positum est, ita, ut non sequatur εἴτα, ut πρῶτον ἀπάντων v. 522. id quod fere fieri solet in sermonibus quotidianis, ut oratio ab vna re transeat ad aliam prius, quam attulerit omnia ad rem illam pertinentia, et ita ut ordinis particulas reliquas omittat. Κερδαίνειν βελομένους est quae-stus, lucri, cupidus. Ἐμπορος est proprie, Lat.

mercator, Gloss. vett. is, qui mare traiecit, et e terris alienis petit merces, quas vendat in terris suis. vid. Horat. i. od. 1, 15. 17. Schol. ἔμπορος ὁ πραγματευτὴς ἀνθρώπος· κυρίως δὲ ὁ πλέων θάλασσαν. — Παρὰ πλείσων ἀνδραποδιστῶν.

V. 521. Ἀνδραποδιστῶν sunt *plagiarii*; ii, qui vel homines liberos rapiunt, eosque vendunt pro seruis; vel seruos, quos aliis vendant. v. schol. Ipsum *plagii* crimen dicitur ἀνδραπόδισις· cui apud Athenienses propositum erat vitae supplicium. v. Xen. Apol. 25. et conf. v. 524. Schol. Doruil. τῶν τὰς ἀνθρώ-

Πε. Ἄλλ' ἔδ' ἔσαι πρῶτον ἅπαντων
 ἔδεις ἔδ' ἀνδραποδισῆς,
 Κατὰ τὸν λόγον, ὃν σὺ λέγεις, δή-
 πρ. τίς γὰρ πλετῶν ἐθελήσει
 Κινδυνεύων περὶ τῆς ψυχῆς τῆς
 αὐτῆς, τῆτο ποιῆσαι;

πρς δεσμέντων· et v.
 522 interpr. λησῆν.
 Huiusmodi hominibus
 referta quondam Thes-
 falia erat. v. Eustath. ad
 Il. η' p. 692, 26 Rom.
 Theffali enim feruntur
 fuisse omnino *leues* et
perfidi et *fraudenti*
 homines. v. Plato Cri-
 ton. 15 not. 11: et,
 praeter Hemsterhusium
 ad h. l., Kuhnus ad
 Poll. 7, 112 p. 768.
 Vnde Auctor Ep. Crit.
 de notis Bentleii in
 Phaedr. p. 49 pro παρὰ
 πλείων, praeunte
 scholiasta, reponi iu-
 bebat παρ' ἀπίων·
 Hemsterhusius coni.
 παρ' ἀπλήων· ita ta-

men, ut vulgatam lectio-
 nem recte retineri posse
 iudicaret. Certe notio
 verborum ἀπίων et
 ἀπλήων iam continetur
 notione nomini ἀνδρα-
 ποδισαί, ita, ut sint fri-
 gida epitheta: quod in
 vocab. πλείων non ca-
 dit.

In v. 522 notanda est
 triplex negationis repe-
 titio. Δήπρ, ut opinor,
 scilicet, referri debet ad
 verba ἔδ' ἔσαι. Κατὰ
 τὸν λόγον — λέγεις· si
 Plutus omnino omnes
 reddiderit aequae diui-
 tes. vid. v. 510. Κιν-
 δυνεύων περὶ τῆς ψυχῆς·
 h. e. cum vitae, capitis,

525. Ὡς τ' αὐτὸς ἀρεῖν ἐπαναγκασθεῖς,
καὶ σκάπτειν, τ' ἄλλα τε μοχθεῖν,
Ὀδυνηρότερον τρίψεις βίον πολὺ
τῷ νῦν. Χρ. ἐς κεφαλὴν σοι.

periculo. nam ψυχὴ est *vita*: vt multis in locis N. T. ad modum Hebr. *Nephesch.* v. Marclandus ad Lyfian p. 546. Τῷ τ'ο· referendum est ad verbum ἀνδραποδίζειν, quod latet in verbis ἔδει ἀνδραποδισῆς v. 522. vid. ad v. 503. Caeterum ex his verbis Paupertatis intelligitur, etiam in aliis ciuitatibus plagiarios multatos esse morte, si quidem deprehensi essent. c) Ἀρεῖν est verbum Atticum, Moerida et Tho. Magistro auctoribus: pro quo Graeci reliqui dicunt ἀροτρίαν. Et σκάπτειν fodere (Luc. 16, 3) ei adiungitur, vt ap. Terent. Heautont. 1, 1. 17 in fundo — Fo-

dere aut arare. Caeterum quum verba ἀρεῖν et σκάπτειν sint verba formarum; μοχθεῖν verbum generis: id quod manifestum est ex adiecto vocab. τ' ἄλλα· vid. v. 518 coll. v. 513 ff. nemo non videt, μοχθεῖν respondere, vt πονεῖν (vid. v. 254), verbo Lat. *laborare* (Ter. Heaut. 1, 1. 86), opus rusticum facere, atque adeo errare Arnaldum animaduers. p. 19, qui praecipit, πόιον esse *laborem manuum*, μόχθον *laborem aerumnosum*. Τρίβειν βίον πολὺ ὀδυνηρότερον est *agere, degere, vitam multo miseriorem et aerumnosiore*: Schol. Doru. διαβιβάσεις· sed

Πε. Ἐτι δ' ἔχ' ἔξεις ἔτ' ἐν κλίνῃ
καταδαρθεῖν, ὃ γὰρ ἔσονται.

τρίβειν ponitur sic tantum de iis, qui vitam trahunt in laboribus et aerumnis, vel de iis, qui vitam perdunt studio rerum leuium et vanarum et inutilium. Ἐς κεφαλήν σοι. intell. τρέποιτο. quod additum extat Acharn. 835. Est formula male precantis, diras malasque preces interponentis, optantis, ut omen ab ipso auertatur in alterum. Terentius Hecyr. 3. 1. 54 ita dixit, *Capiti illorum!* Cic ad diu. 8., ep Coel. 1, 9. Tibullus 1, 2. 12 ubi v. Brucufius. Originem formulae demonstrare conatus est Berglerus ad h. l. Petita ei videbatur ex Aegyptiorum sacris, qui boum, quos immolassent, capita praecedentes, illis mala, quae

vel sacrificii auctori, vel vniuersis Aegyptiis, euentura viderentur, imprecati essent, deinde alienigenis vendidissent, vel in Nilum abiiecissent, v. Herodo. 2, 39.

V. 527. ἔτι δ' ἔχ' ἔξεις ἔτ' ἐν κλίνῃ h. e. non poteris amplius neque in lecto dormire; non enim habebis; neque incubare tapetibus: quis enim ea texet, quum aurum habeat? neque poteritis vos unguentis delibuerere stillaticiiis, quum sponsam domum ducetis: neque vos ornare palliis versicoloribus sumptuosis. Iam vero quid prosunt diuitiae, quum sit istorum omnium inopia: sed a me vobis contingit eorum omnium, quibus indigetis, copia. ego enim sedeo, tanquam

Οὐτε τάπησιν. τίς γὰρ ὑφαίνειν
ἐθελήσει, χρυσίῳ ὄντος;

domina, cogens opificem, propter indigentiam et paupertatem, quaerere victum. Ἐξείς poteris: quam vim hoc verbum habet, quoties ei adiuncti sunt Infin. aliorum verborum: ut Lat. habere. Κλίνη est locus, super quo, ita quiescimus, ut reclines cubemus. nam καταδαρδάνεν proprie est dormire, obdormire, obdormiscere: certe ap. Plut. Phaeton. 16, τὸ καθεύδειν dicitur nasci e τῷ καταδαρδάνεν. deinde dormire, idem quod κοιμηθῆναι, Hesychio interprete. nam quod Schol., et ex eo Suidas, praecipiunt καταδαρδεῖν proprie esse τὸ ἐν δέρμασι κοιμηθῆναι, valde vereor, ut auctoritate scriptorum vete-

rum et usu confirmari possit. Cf. ad v. 300. Caeterum tenendum est, Singularem ἐν κλίνῃ sequi verbum Plurale ἔσσονται. etiam propterea, quia Singularis ille quasi Collectivus est.

V. 528. Οὐτε τάπησιν. ita legitur in Codd. Arund. Doruil. et in edit Ald. aliisque: quidam libri editi habent, ἔτ' ἐν τάπησιν. contra leges metri. Hemsterhusius poetam scripsisse putabat, ἔτ' ἐν δάπισιν. certe ita scriptum fuisse olim in nonnullis Codd. testatur schol. ad Vespp. 674, et Suidas v. δάπιδας. nam dicitur τάπισ, δάπισ, δάπης et τάπης. quam ultimam scripturam Tho. Mag. v. τάπητες. praeferendum

Οὐτε μύροισιν μυρίσαι σακτοῖς,
 ὁπόταν νύμφην ἀγάγησθον,

caeteris censet. Τάπης
 autem fuit *stragulum*
 textile (sequitur enim,
 τίς ὑφαίνειν, h. e.
texere, ἐθέλησαι, χερσὶς
 ὄντος), ex altera parte
villosum: eine zottichte
Madraze: quod a La-
 tinis et *tapetum* dicitur,
 et *tapete*, et *tapes*.
 quum ἀμφιτάπης sit
stragulum textile, ex
 utraque parte villosum.
 v. schol. Ammonius v.
 v. τάπης, et Tho. Mag.
 v. τάπητες. Utebantur
 etiam *tonsis* neque vil-
 losis *stragulis*, iisque fe-
 re *pictis*: vel acu, vel
 pectine: quae dicuntur
 ψιλὰ ποικίλα, etiam
 βαβυλωνικὰ et
 ψιλὰ πολίμιτοι.
 v. Proluss de Verff. Grr.
 p. 88. Incubuisse autem
 veteres *tapetibus*, e
 multis scriptorum vtri-

vsque linguae locis ma-
 nifestum est. v. Aen. 9,
 325 f. et ibi interpp.
 Νύμφη dicitur a barba-
 ris scriptoribus, vel
noua nupta, sponsa, vt
 h. l.: Hesych. νύμφη
 ἡ νεωστὶ γαμηθεῖσα vel
uxor: vt apud Eurip.
 138: vbi v. Sed in N.
 T. legitur etiam de
nuru, quam ipsi Graeci
 vocant *νυόν* quia He-
 braei et *sponsam*, et
nurum, nominant *cal-
 lah*. vid. ad Matth.
 10, 35. Et νύμφη ἀγε-
 θαι, non ἀγεῖν, est *spon-
 sum*, nouam nuptam,
domum ducere. v. Ku-
 sterus V. M. 1, 28. et in-
 terpp. Tho. Mag. vid.
 ἀγεται γυναῖκα. At ap.
 Diod Sic. 18, 23. tamen
 legitur, ἦγε την Νίκαιαν
 vbi v. Vuesselingius p.
 276. Μῦρα sunt *un-*

530. Οὐδ' ἱματίων βαπτῶν δαπάναις
κοσμηῖσαι ποικιλομέρφων.

guenta, quae fiunt ex oleis, ἐλαίοις, variis, et odoribus, atque adeo constant *succo*, i. e. oleis, et *corpore*, i. e. odoribus: v. Plin. H. N. 13, 1 qui est locus de vnguentis classicus. Μῦρα σακτὰ schol. ait esse ὑγρὰ καὶ χρίσιμα, quae ita dicuntur ratione τῶν ζηρῶν. Ego vero arbitror, μῦρα σακτὰ esse *unguenta stillaticia* s. *stillatiua* h. e. *liquida*, quae consent tantum *succo*, h. e. olei generibus, atque adeo *fundantur*: quae opponantur *unguentis spissis*, quae consent et *succo*, et *corpore*, i. e. odorum generibus, atque adeo *linantur*. Μυρίσαι igitur idem est, quod ἀλείφειν *ungere*, *delibuerere*, ut Marc. 14, 8. coll. v.

3: quum χρίειν sit *linere*. Caeterum ex hoc loco patet, Athenis sponfos consueuisse, die nuptiali, *corpus*, h. caput et collum, supercilia et capillos, vnguentis liquidis perfricare: quare nihil habet Eschenbachius de Vnctionibus Gentilium p. 466 f.

V. 530. ἱμάτια sunt *pallia*: et δαπάναις ἱματίων sunt *pallia pretiosa*, *sumtuosa*. nam Abstractum habet vim Concreti: ut v. 268. χρυσὸς ἐπῶν h. e. *nuntius aureus*, i. e. *exoptatissimus*. Quam formam loquendi lingua Graeca debet Hebraeae, ut plures alias. ἱμάτια βαπτὰ ποικιλόμορφα sunt *pallia florida*, variis coloribus picta, texta

Καί τοι τί πλέον πλατεῖν ἔστιν,
πάντων τέτων ἀπορῶντας;

filis varii coloris: quae etiam ἀνθηραὶ, αἰθινά, (at ποικίλα quid?) nominantur: v. ad v. 1200- quae ars ab Alexandri- nis inuenta dicitur. v. Salmasius ad hist. Aug. p. 318 f. Gerebant huiusmodi vestes femi- nae opulentae et mere- trices, etiam viri in pompis: v. Ferrarius R. V. 1, 3. 22: atque adeo sponsi, die nu- ptiali, ap. Athenienses. id quod hic locus docet. Καί τοι at vero: at- qui: τί πλέον ἔστι h. e. quid prodest? Xen. Cy- rop. 5, 5. 10. extr. τί ἐμοὶ πλέον h. e. quid mihi prodest? v. Mure- tus Varr. 12, 13. Val- quen. diatr. Eurip. p. 150 qui coni. ἀπορῶντι, quod huic formulae fere Dativus personae ad-

deretur immo ἀπορῶσι nam agit P. cum Chrem. et Bleps. vid. v 529. 532. At Codd. vet. abdicunt: et cum non licuerit poë- tae uti hoc in genere Ac- cus., praesertim quum Accus. cohaereat cum Inf.—Hogeu ad Viger. 3, 10. 7. Ἀπορῶντας intell. ὑμᾶς pertinet enim ad Chremylum et Blepsidemum. Schol. τίς χρεῖα ἐστὶ τῶ πλατεῖν, ὅτε ἀπορῶντε, ἂν χρεῖζε- τε. Et ut ἀπορῶν est non habere, carere: ita εὐπορα sunt ea, quo- rum facilis et magna copia est, adeo, ut πάντα ταῦτα παρ' ἐμῶ ἔστω ὑμῶν sit haec omnia (lecti, tapetes, vnguen- ta, pallia pretiosa) a me vobis facile con- tingunt; haec omnia a me potestis habere; haec

Παρ' ἐμῶ δ' ἔστιν ταῦτ' εὐπορα πάνθ'
 ὑμῶν ὧν δεῖσθον. ἐγὼ γὰρ
 Τὸν χειροτέχνην, ὥσπερ δέσποιν',
 ἐπαναγκάζω καὶ θέμαι
 Διὰ τὴν χρεῖαν, καὶ τὴν πενίαν
 ζητεῖν, ὅπόθεν βίον ἔξει.

*omnia facile nancisci
 potestis, meo beneficio.*
 Κάθημαι *sedeo*, h. e.
sum: et ἐπαναγκ. κα-
 θέμαι idem est quod
 ἐπαναγκάζω. sed usus
 est poëta verbo formae
 et periphrasi propter
 adiecta verba ὥσπερ δέ-
 σποινα. nam dominae
 et herae sedent, serui
 et ancillae stant. χειρο-
 τέχνης est *opifex*: ut v.
 617: qui ab Aesch.
 Socr. 3., II. χειρωνα-
 κτικοὶ dicuntur; ab He-
 rodoto et aliis χειρῶνα-
 κτες. v. Foësius Lex.
 Hippocr. v. χειρῶνακτες.
 Schol. Doruil. hic et
 v. 617 interpretatus

est per πτωχός. immo
 uti debebat vocab. πένης.
 nam opifices sunt pau-
 peres, non egeni et
 mendici. unde Pauper-
 tas ipsa iis tribuit πε-
 νίαν. Blos est *victus*, res
 ad viuendum necessa-
 riae, τὰ ἐπιτήδεια. ita
 ut ζητεῖν, ὅπόθεν βίον
 ἔξει sit *quaerere victum*:
quaerere viam, qua in-
 veniat res ad viuendum
 necessarias. Caeterum
 ut πενία cadit in paupe-
 res, quales sunt opifi-
 ces: ita χρεῖα idem est,
 quod ἐνδεία *indigentia*:
 ut in formula οἱ ἐν χρεῖαι
 ὄντες, qua significantur
 egeni. —

535. Χρ. Σὺ γὰρ ἂν πορίσαι τί δύναι
ἀγαθόν, πλὴν φάδων ἐκ βαλανείας,

535. σὺ γὰρ ἂν πο-
ρίσαι τί δύναι ἀγαθόν.
h. e. tu enim quid po-
tueris afferre homini-
bus boni, nisi pustula-
rum e balneo multitu-
dinem, et puerorum
esurientium, anicula-
rumque, voces et gemi-
tus: pediculorum item,
et culicum, et pulicum,
copiam innumerabilem:
qui cum bombo stridunt
circa caput, et dormien-
tibus ita molesti sunt,
ut eos excitent, et
quamvis esurientes, ta-
men surgere iubeant:
praeterea tu das pro
palliis integris lacera;
pro lectis strata iuncea,
cimicibus plena; quae
dormientes excitent;
pro tapetibus tegetes
putridas; pro ceruica-
libus lapides praegran-
des; pro panibus mal-

vas; pro maza rapha-
norum exilium folia;
pro sella operculum fra-
ctae diotae; pro mac-
tra dolioli costam, eam-
que diffissam. Multo-
rum ego te bonorum
doceo omnibus homini-
bus auctorem esse? Par-
ticula γὰρ posita est pro
δὲ vel τοί: aut dicen-
dum est, ante ista verba
Chremyli omissam esse
integram enuntiatio-
nem, nihil dicis; vana
iactas et falsa: ita, ut
Chremylus eam expref-
sisse putetur gestu ali-
quo et motu corporis.
Sic certe sensisse videtur
schol. Doruil., qui in-
itio versus adscripsit
haec verba, εἰδὲν (ᾧν)
λέγεις, παρέχῃς τοῖς
ἀνθρώποις. Similis lo-
cus est v. 912. Schol.
antiquus animaduertit,

Καὶ παιδαρίων ὑποπεινώντων, καὶ
γραιδίων κολοσυρτόν,

πλήν, hoc loco, non esse *χωρὶς praeter*, sed significare εἰ μὴ *nisi*. sine causa. nam particulam πλήν sequitur, non tantum Genitiuus, sed omnino omnis Casus, qui praecedit, ut iam Deuarius monuit p. 318. Sic v. 106. erat, ὃ γὰρ ἔστιν ἄλλος, πλήν ἐγώ: Quia igitur hoc loco praecedit quartus Casus: recte idem Casus iungitur particulae πλήν. ut Cyrop. 3, 2. 2. Nam κολοσυρτόν pertinet etiam ad Φάδων, non tantum ad παιδαρίων et γραιδίων. Scilicet κολοσυρτός proprie est, scholiasta antiquo auctore, ἦχος Φρυγάνων συρομένων h. e. sonus, strepitus, quem edunt sarmenta, virgulta, cremia, Reiss-

holz, quum humi trahuntur. nam κόλα dicuntur, Etymologo M. aliisque Grammaticis auctoribus, τὰ Φρίγαννα, h. e. virgulta, sarmenta, cremia. Quae quidem scholiastae ratio praestare videtur rationi eorum, ut Etymologi M. et Suidae, qui tradunt, κολοσυρτόν proprie esse τὸν ὑπὸ τῶν κόλων συρόμενον κόνιν. Neque enim sic satis potest intellegi, qui factum sit, ut κολοσυρτός diceretur de tumultu et strepitu: quae est secunda vocabuli potestas. vnde ab Hesychio aliisque Grammaticis explicatur verbis ταραχή, θόρυβος, συρφετός, ὄχλος. Ita legitur Il. μ', 147. ν', 472: et hoc loco extat de tumultu

Φθειγῶν τ' ἄριθμόν, καὶ κωνώπων, καὶ
ψυχῶν, ἔδὲ λέγω σοί

et *strepitu*, quem faciunt gemitus et voces *anicularum* (γραιδίων) et *puellorum* puellarumque (παιδαρίων) *esurientium* (ὑποπεινώντων. nam ὑπὸ in multis verbis compositis vi omni caret: vt v. 431. ὑπόλοιπος). Sed quia notioni *tumultus* et *strepitus* inest notio copiae et *multitudinis*: propterea Aristophanes recte dicere potuit, πλὴν Φώδων ἐν βαλανεῖς — κολοσυρτόν. Praestat enim hunc amplecti verborum ordinem; ita vt aut κολοσυρτός sit *copia*, *multitudo*: neque enim nouum est, pluribus nominibus et verbis iungi vnum nomen et verbum, quod proprie quidem accommodatum sit tantum ei

nomini, cui proximè additum est, sed cuius tamen notio tam late pateat, vt referri etiam ad reliqua possit: v. Gron. ad Sen. de Ira 3, 3. Graeu. ad Flor. 3, 21. 26. aut κολοσυρτός Φώδων sit *strepitus*, quem faciunt gemitus et voces eorum, quorum in corpore vi ignis excitatae sunt pustulae et vesiculae: vt id, quod hominibus tribuendum erat, tribuatur rei, quae est eius causa, quam dicere; quae erat Kusteri opinio; Genit. Φώδων pendere a particula πλὴν, ita vt sint huic loco impressa vestigia ἀνακολυθίας Φώδες s. Φώδες sunt *pustulae*, *vesiculae*, vi ignis *excitatae*: ita dictae a nomine Φῶς ignis. Schol.

ὑπὸ τῷ πλήθει αἱ βομβῆσαι περὶ
τὴν κεφαλὴν ἀνιῶσιν,

Φλύκταιναι Eustath. ad Il. ε' p. 1123. Rom. ἀποκαύματα et ad Il. ν' p. 962. αἱ ἀπὸ φλογὸς Φλύκταιναι Hesych. τὰ ὑπὸ πυρὸς ἐν σώματι γινόμενα ἐκφυσήματα Etymol. M. Φῶς - εἴρεται παρὰ τὸ Φῶς, ὅπερ ταυτόν ἐστι τῷ πυρὶ καὶ σημαίνει τὰ ἐν τοῖς σκέλεσι γινόμενα ἐκκαύματα ἀπὸ τῆς πυρὸς schol. Doruil. Φέσκα vesica. Cang. Gloss. h. v. Lex. Cyr. Φαίδας τὰ φλογίσματα, p. 23 Anecd. Matthaei To. I. Ommino de vocabulo Φῶδες v. Foësius Lex. Hippocr. h. v. Additur ἐκ βαλανεῖς quia homines ege- ni, hiemis tempore, confugiebant Athenis in balnea publica, ut se ab iniuria frigoris de- fenderent, et in iis

dormiebant. vid. v. 903 f.

V. 537. Φθειρες sunt pediculi: unde Φθειρία- σις dicitur morbus pedi- lularis: quem Gloss. vett. vocant pediculatio- nem. Κώνωπες sunt omnino culices: singu- latim culices vinarii Matth. 23, 24. v. Vor- stius Adagg. N. T. c. 3. Ψύλλαι sunt pulices. nam Attici dicunt ψύλ- λα, non ψύλλος. Moë- ris: ψίλλα, θηλυκῶς, Ἀττικῶς ἀρσενικῶς, Ἑλληνικῶς. Phrynichus p. 146. ψύλλος, βάρεβα- ρον ἢ δὲ ψύλλα δόκιμον, ὅτι καὶ ἀρχαῖον. Schol. tamen antiquus auctor est, Dores dixisse, mas- culino genere, τὸν ψύλλον. Caeterum ser- vata lectione Φθειρῶν τ'

Ἐπεγείρεσαι, καὶ φράζεσαι, πει-
νήσεις, ἀλλ' ἐπανίσω.

ἀριθμὸν quae pendent a
πλήν, verba ἔδὲ λέγω
σοι ὑπὸ τῷ πλήθους posi-
ta putari debent ἐν παρ-
ενθέσει, sic, *hos*, nempe
pediculos, culices, puli-
ces, *tibi* enumerare ne-
queo *prae* multitudine:
nam ὑπὸ est *prae*, *pro-*
pter: vt v. 289. 1006.
At fortassis praestat cum
Kustero legere φθειρῶν
δ' ἀριθμὸν, ita, vt post
κολοσυρτὸν ponatur nota
coli. Αἱ βομβῆσαι haec
verba plerique referunt
ad κώνωπας· et quum
κώνωψ sit masculini ge-
neris, dicunt, poëtam
scripsisse αἱ βομβῆσαι,
quasi pro κωνώπων dixis-
set ἐμπίδων· nam ἐμπί-
δες sunt *muscae*: Gloss.
vett. ἐμπὶς *Musca vina-*
ria: vt Homerus *Odyf.*
μ', 75. dixit τὸ μὲν,
quum praecedat v. 74.

νεφέλη, quasi praecede-
ret νέφος. Hi igitur
absunt ab eo errore ve-
terum quorundam
Grammaticorum, quos
notauit schol. vetus;
qui ex hoc loco college-
runt, Atticos dixisse
etiam τὰς κώνωπας. At
non opus puto esse istis
ambagibus. nam *primo*
si Aristophanes verba
αἱ β. referri voluisset
tantum ad culices, non
video, quidni scripserit
potius οἱ βομβῆντες —
ἐπεγείροντες — φράζον-
τες· deinde et si ver-
bum βομβεῖν hoc loco
cadit, et cadere potest,
in culices: nam βομ-
βεῖν est *bombire*, *bom-*
bum facere; *stridere*
cum bombo; *edere so-*
num raucum, neque
admodum acutum;
qualem edunt *apiculae*;

540. Πρὸς δὲ γε τέτοισι, ἀνδ' ἱματίῃς
μὲν ἔχειν ῥάκος, ἀντὶ δὲ κλίνης

quae proprie dicuntur
βομβεῖν. *summen*,
brummen: quibus tri-
buitur proprie βόμβος.
Etymol. M. in v. βόμβη-
δόν. — κυρίως βόμβος, ὁ
τῶν μελισσῶν ἔστιν ἦχος.
Anonymus περὶ φωνῶν
ζῶων ap. Valquen. Anim.
aduerff. Ammon. p. 231
μέλιττα βομβεῖ. sed
sonus culicum similis est
quodammodo sono api-
cularum: tamen quum
κῶνωπες et ipsi proprie
dicantur σφικῶν. Ano-
nymus d. l. κῶνωψ σφι-
κῶ. dubitari non pot-
est, quin idem illud ver-
bum βομβεῖν a Chremy-
lo, per iocum, recte
transferri potuerit et-
iam ad pulices et pedi-
culos: ut significaretur
eorum copia singularis.
Atque hoc ipsum di-
ctum esto de verbis περὶ

τὴν κεφαλὴν. nam culi-
ces petunt proprie ca-
put. Caeterum syllaba
media vocab. ἀριθμόν
brevis est. nam, se-
quente muta, aspirata,
θ, et liquida μ, breue
est. Ἀνιάν est *molestum*
esse: et ἐπεγείρειν idem
est, quod simplex ἐγεί-
ρειν v. 541: utrumque
valet *auertere somnos*:
nicht schlafen lassen:
ut Horat. i sat. 5, 14.
f. *mali culices*, ranaeque
palustres, *Auertunt*
somnos. Neque ἐπ' ἀνίστα-
σθαι differt a simplici
ἀνίστασθαι. Moeris:
ἀνίστω, Ἀττικῶς. ἀνίστα-
σο, Ἑλληνικῶς. Caeterum
hic quoque locus osten-
dit, ἀνίστασθαι non sem-
per poni de eo, qui sur-
git e lecto, in quo cu-
buerit quamuis adhuc
vigilans, sed saepe de

Στιβάδα σχοίνων κόρεων μεσῆν, ἢ
τὰς εὐδοντας ἐγείρει.

Καὶ φορμὴν ἔχειν ἀντὶ τάπητος
σαπρὸν· ἀντὶ δὲ προσκεφαλαίᾳ

eo, qui surgit electo, in
quo cubuerit quamvis
adhuc vigilans, sed
saepe de eo, qui surgit
e lecto, in quo cubuerit
dormiens. v. Abresch.
Lectt. Aristaeonett. p. 148
et p. 339. Ἐχειν· hic
Infinitivus pendet a ver-
bis οὐ πορίσαι τί δύναϊ
ἀγαθόν, πλὴν v. 535.
Et quum ἱμάτιον sit pal-
lium integrum: appa-
ret, ῥάκος esse pallium
lacerum, et detritum.
Schol. Doru. διεῖρηγμέ-
νον χιτῶνα· melius He-
sychius: ῥάκος· διεῖρω-
γὸς ἱμάτιον. Dictum
est de hoc nomine ad
Matth. 9, 16. Στιβάς
est *stratum* e frondibus
teneris, straminibus,
graminibus, foliis, cul-
mis, calamis: *torus*.
Hesych. στιβάς· ἀπὸ
ῥαίβδων καὶ χλωρῶν κόρ-

των τρώσις καὶ φύλλων,
ἢ χαμαικοίτη. Itaque
στιβάς σχοίνων est *stra-
tum iunceaum*, e iuncis
factum: *eine Streue von
Binsen*. nam materiae
vocabula ponuntur in
Genitivo. Κόρες autem
sunt *cimices*. Gloss.
vett. κόριδες *Cimices*.
Et eleganter tribuitur
strato cimicibus pleno
id, quod proprie tri-
buendum erat cimici-
bus, ἢ εὐδοντας
ἐγείρει.

V. 542. Φορμὴς
omnino est, schol. vete-
re auctore, πᾶν πλεκτὸν
crates vimineae omnis
generis; quicquid tex-
tum est et plexum e
iunco, *ulua* palustri fo-
liis palmae, sparto, scir-
po, omninoque vimini-
bus; velut quali, cor-
bes, tegetes: singulatim

Δίδον σύμεγέθη πρὸς τῇ κεφαλῇ·
σιτεῖσθαι δ' ἀντὶ μὲν ἄρτων

ita dicitur *teges*, vel *stragulum*, *scirpeum*; *storea*; *matta*: in qua dormire solebant homines tenues: quae ab Atticis etiam χαμεύνιον dicitur, a reliquis Graecis ψιάθος. v. Moeris. vid. χαμεύνιον. Vnde schol. ἐν ταῦθα δὲ τὸ ψιάθιον· h. e. *storea*, *teges*, *stragulum*, *scirpeum*. v. Cangius Gloss. v. ψιάθιον. Σαπρὸν proprie est *putre*: deinde quicquid est eiusmodi, ut non praestare possit usum eum, ad quem comparatum est. v. ad Matth. 7, 17. Itaque Φορμὸς σαπρὸς est, ut opinor, *storea*, aut *laccra*, neque integra, aut *impura*. neutra enim apta est ad usum eum, ad quem comparata est: et ap. Hesych. extat glossa, σαπρὸν· παλαιον,

αἰσχροῖον, ἀκάρθαρτον. v. 814. πινυκίσκοι σαπροί. Caeterum pro τῶπης· v. ad v. 528: scriptores Graeci, maxime Christiani, recentioris aetatis, dixere ἐπεύχιον· v. Cangius Glossar. h. v.: quia tapetes substerni solebant iis, qui preces ad deum funderent. Προσκεφάλαιον est *cervical pulvinus*, qui supponitur capiti: ut Marc. 4, 38 et ap. Theophr. charr. 25, 2: ap. quem tamen c. 2, 5 τὰ προσκεφάλαια dicuntur pulvini, ano suppositi. Εἰμεγέθης est *praegrandis*: *amplus*. nam εὖ habet etiam in verbis compositis hanc vim, ut idem sit, quod μάλα et πάνυ. Σιτεῖσθαι med. est *cibum capere*: *edere*, *vesci*, *epulari*: nam σιτεῖν, ut σιτίζειν, est *cibum prae-*

Μαλάχης πτόρθος, ἀντὶ δὲ μάζης
φύλλει' ἰσχυρῶν ῥαφανίδων.

bere, nutrire, alere: nam
σίτα est *frumentum*,
cibus e frumento confe-
ctus, panis: *cibus omnis*
generis: vt σίτα καὶ
ποτά *esculenta et potu-*
lenta: de variis panum,
ἄρτων, generibus, qui-
bus vet. vsi sunt, legi
potest Athenaeus 3, 26.
30: μαλάχη· haec
enim scriptura Attica
est; reliqui Graeci scri-
bunt et dicunt μολόχη·
v. Moeris h. v.: est *mal-*
va, eaque *sylvestris*
ἀγρία· est enim etiam *sā-*
tiua, κηπευομένη· quam
malopen vocari, auctor
est Plinius H. N. 20, 21:
qui est locus de malua
classicus: quocum con-
ferri possunt ea, quae
de malua disputat Sta-
pelius ad Theophr. hist.
plantt. 7, 8 p. 824 f. et
Casp. Bauhinus in Πί-
νακι theatri Botanici p.

314 f. Iam πτόρθος est,
vel *ramus*, de arbori-
bus: vt Odyss. ζ', 128:
vel *germen, cauliculus*,
de plantis: vt h. l. He-
sych. πτόρθος· κλάδος,
βλαστός· item: πτόρ-
θος· ὄρπηξ, βλαστός,
κλάδος, ἢ ἑκφυσίς
τῶ δένδρε, θαλλός. Sch.
Doru. μολόχης κλάδος.
Μαλάχης πτόρθοι
igitur sunt *maluae cau-*
liculi, f. *surculi*, h.e.
maluae: vt Horat. 1 od.
31, 15 f. *me pascunt* —
leues maluae. Fuit ci-
bus hominum tenuium
et pauperum. id quod
hic locus satis docet.

V. 544. Μᾶζα (sic
enim scripsere Attici,
non μάζα. v. Moeris v.
μᾶζαν) fuit genus quod-
dam *pultis*, confecti e
farina hordei tosti, sub-
acta aqua (v. Cyrop. 6,
2. 11) etiam lacte, et

545. Ἀντὶ δὲ θράνης σάμνη κεφαλὴν κα-
τεαγότος· ἀντὶ δὲ μάκτρας,

et oleo. Schol. Aristoph. ad Pac. ἡ μάζα κυρίως ἡ τροφή ἢ ἀπὸ γάλακτος καὶ σίτης. Hesychius: μάζα· ἄλφιτα πεφυμέ-
να ὕδατι καὶ ἐλαίῳ. Athenaeus 14 pag. 663 vocat τροφὴν δημοτικὴν καὶ κοινήν. vid. Foefius Oecon. Hippocr. h. v. Φυλλεῖα nam pro φύλλ', quod est in libris omni-
bus, et scriptis, et editis antiquis, Christi. Vuaf-
sius primus vidit leges metricas legi iubere Φυλλεῖ', quod recepit adeo Kusterus, et post eum Hemsterhusius: non differunt a φύλλοις. certe Hesych. φύλλιον· πέταλον. Hoc tamen loco intelligi debere videntur *folia derepta et reiecta*, ita, ut Φυλ-
λαῖα ῥαφανίδων sint *folia raphanorum*, radicum,

eaque derepta, desecta, *reiecta*. nam Φυλλεῖα sunt, auctore schol. ad Acharn. 468, cuius verba Suidas descripsit, τὰ ἀπολεπίσματα τῶν λαχάνων· sed ex hoc ipso loco patet, Φυλλεῖα fuisse cibum hominum tenuium. Et ἰσχνῶν dictum puto pro ἰσχνά· ut hoc Adiectivum pertineat, non ad ipsos raphanos, verum ad eorum folia: ut Acharn. d. l. Φυλλεῖα ἰσχνά· autem sunt *folia flaccida, marcida*: μεμαραμμένα καὶ εὐτελῆ Suid. et schol. ad Acharn. d. l. nam ἰσχνὸν dicitur *quicquid est tenue, exile, gracile*: huiusmodi autem sunt folia flaccida: et Hesych. vocab. ἰσχνός et ipse interpretatur per ξηρός. Notatur igitur

Πιθάρκνης πλευράν, ἐρῶ γυῖαν καὶ
ταύτην· ἄρα γε πολλῶν

et reprehenditur Pau-
pertas a Chremylo tri-
plici nomine. Primo
homines edere cōgit
φυλλεῖα· deinde
φυλλεῖα ἰσχνά· deni-
que φυλλεῖα ἰσχνά
ῥαφανίδων. nam ῥα-
φανὶς est *raphanus*, *ra-
dix*: quam caeteri Grae-
ci vocant ῥάφανον·
quum ῥάφανος Atticis
sit *brassica*, κράμβη· v.
Tho. Magister in v.
ῥάφανον, et Pollux 1,
247. Singulatim ita
vocatur *radix sylvestris*,
raphanus sylvester.
Gloss. vet. ῥαφανίδες
Armoracia. Raphanus
autem fuit εὐτελὲς σφό-
δρα ἔδεσμα. v. Athen. 2,
16. p. 57. Ex quo elu-
cet insignis magnitudo
βδελυρίας eius, quem
Theophrastus charr.
11, 5 ostendit numerare

et in tabulas referre ra-
phanos semesos, ne for-
te a seruis auferantur.

V. 545. Θράνος, au-
ctore scholiasta, vet. et
Doruil. est ὑποπόδιον,
quod ab Homerus θρή-
νος appellatur, *scabel-
lum*. Iam non dubito,
quin ita vsurpatum fue-
rit hoc nomen. nam et
Hesychius, et Etymol.
M., et Suidas, hanc eius
potestatem notarunt. At
hoc quidem loco *sellam*
intellegi arbitror. nam
primo ipsa Chremyli
oratio ostendit, eum lo-
qui de sella, qua vsi sint
homines diuites: dein-
de Pollux 10, 48. ait,
Θράνος sibi videri esse
διφρεος· eamque in rem
affert hunc poëtae lo-
cum, ita tamen, vt pro
Θράνος legat Θράνος· vt

Ἀγαθὸν πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις ἀπο-
φαίνω σ' αἰτίαν ἔσσαν;

Attici dixerunt σκοτός, & et 85. δίφρος autem legitur saepe de sella curuli magistratuum RR.: denique non abdicit origo vocabuli, a verbo θρόν, θρήσας, vel θρήσασθαι, h. e. sedere, καθέζεσθαι, καθιῆσθαι: unde etiam θρόνος solium ductum est. Κεφαλή est operculum, τὸ ἄνω πρὸς τῷ σώματι schol. quod proprie πῶμα vocatur: der Deckel: ut Hom. Odys. γ', 392 utitur nomine κρήδεμνον, quo proprie velamen capitis, κεφαλῆς φόρημα, significatur, quod schol. min. explicat per πῶμα, Eustathius per τὸ σκέπασμα. Pendet autem Accusat. κεφαλὴν a verbo ἔχειν v. 542. Στάμνος quod h. l. masculini generis est, quum

fit fere femininum (Hebr. 9, 4.): veteres Grammatici interpretantur per ἀμφορεύς v. Moeris v. ἀμφορέας et Tho M. v. ἀμφορεύς. Fuit igitur vas, fere vinarium, fictile, quod cepit sextarios xxxvi. vel, auctore Festo, xlviii., utrinque anatum. Schol. animadvertit, pro στάμνος in quibusdam Codd. extitisse scriptum κεράμις quae lectio nata videtur e glossmate. nam κεράμιον est amphora, quadrantal Gloss. vett. Caeterum Med. κατεσγότος habet, e ratione Lat., vim Passui: de cuius forma vid. schol. Sch. Doru. τετραυσμένε. Μάκτρα est vas ligneum, in quo subigitur farina, quod etiam a Lati-

Πε. Σὺ μὲν ἔ τὸν ἐμὸν βίον εἴρηκας,
τὸν τῶν πτωχῶν δ' ὑπεκρέσσω.

nis *mactra*, vel *magis*, nominatur: a verbo μάσσειν ἢ μάττειν. Plato Phaedo. 47 vocat κάρδοπον· *ein Backtrog*. Schol. θυεῖα ἐπιμήκης, ἐν ἣ μάττειται τὰ ἄλευρα. Hesych. ἀβάκιον, ἐνθα μάσσειται τὸ ἄλευρον. Πλευρά de dolio, *costa*, *latus*, *eine Taube*: et πιθάκη proprie quidem est *Deminutivum parvum dolium, doliolum*. v. Suid. et Phaul. h. v. Sch. vet. ὑποκοριστικῶς δὲ λέγεται ἡ πιθάκη, κατὰ τὸ πολίχνη. Schol. Doru ὑποκοριστικῶς δὲ λέγεται ἡ πιθάκη, κατὰ τὸ πολίχνη. Schol. Doru il. ὑποκοριστικῶς, μικρὸν πίδα. Etymol. M. μικρὸν πιθάριον. Sed usurpatur tamen, exemplo aliorum istius generis verborum, ut *Primitivum*. Caeterum

scribi debebat Φιθάκης, auctore Suida h. v. et Moeride: Φιθάκη, Ἀττικῶς· πιθάκη, Ἑλληνικῶς. vbi v. Salierius et Pierfonus. Et ἐρῶ γυῖαν habet vim *Passivam*: ut paulo ante κατεαγότης· quod ipsum verbum declarat, intellegi *dolium ligneum*, non fictile. Verbis autem ἀρά γε — ἔσαν utitur Chremylus, ut derideat Paupertatem, quae v. 468 f. dixerat, καὶν μὲν ἀποφῆναι — αἰτίαν ἐμὴ ὕμιν. —

V. 584. σὺ μὲν ἔν ἔ τὸν ἐμὸν βίον εἴρηκας· h. e. *tu non meam vitam persequutus es: sed vitam egenorum incessisti. Paupertatem vero dicimus, ut opinor, esse Egestatis sororem. Vos quidem, qui etiam Thrasybulo Dionysium*

Χς. Οὐκ ἔν δὴ πρ τῆς πτωχείας πενίαν
Φαμὲν εἶναι ἀδελφὴν.

*aitis esse similem. At
mea vita non est talis:
neutiquam: neque talis
futura est. Nam egeni
vita, de qua tu loquu-
tus es, est, vivere ita, ut
nihil quidquam habeat:
sed pauperis vita est,
vivere parcum et labo-
ribus intentum, ita, ut
nihil ei supersit, sed nec
quidquam desit. Bίον vi-
tam, vitae rationem;
quatenus continetur ra-
tione victus et cultus
corporis, omninoque
iis, quae cadunt in ho-
minem, qua animantem
rationalem: sed quate-
nus homo animam du-
cit, edit, bibit, ambulat,
vigilat, dormit, hactenus
dicitur ζῆν: hactenus ei
tribuitur ζωή. Bίος est vi-
ta rationalis, ζωή vita
animalis. v. Ammonius.
v. Bίος. Τὸν τῶν πτω-*

*χῶν: ita legitur in Cod.
Doru. et ed. Ald., etiam
ap. Suidam in v. ὑπεκρέ-
σω: neque aliter legi fi-
nunt leges metri et lin-
guae. nam Kusterus edi-
dit τὸν δὲ πτωχῶν
ὑπεκρέεσθαι, hoc loco,
est verbis incessere, ex-
agitare; inuehi. Meta-
phora ducta est, ut iam
schol. animadvertit, ab
iis, qui pulsant fides et
neruos, siue manu, siue
plectro. Suidas inter-
pretatur per ἡνίξω.
schol. vet. per ἐφ' ἐγξω.
Doruil. per ἐδήλωσας.
non omnino bene. Il-
lustrari potest usu verbi
ἐπιπλήττειν, de iis, qui
alios obiurgant et in-
crepant. nam verba
factorum et orationis
non raro vices permu-
tare solent suas, quia
facta et verba coniun-*

550. Πα. 'Υμεῖς γ', οἵπερ καὶ Θρασυβέ-
λαρ Διονύσιον εἶναι ὁμοιον.

cta sunt. Pollux 9, 139
laudat ex h. l. ἐπιμερῶσα-
σαι, quod ait esse ὑπε-
τῆσαι. Caeterum verba
τὸν ἐμὸν βίον pertinent
omnino ad vitam pau-
perum. nam πένητες
sunt pauperes, πενία
paupertas: sed πτωχοὶ
sunt egeni, mendici,
πτωχεία egestas, men-
dicitas. quae verba
quomodo inter se dif-
ferant, ex hoc loco, et e
v. 552-554, plane pot-
est cognosci. nam πτω-
χὸς ductum est a verbo
πτάσσειν, h. e. ἐπαυτεῖν.
mendicare: vid. Odyss.
σ', 362: sed πένης a
verbo πένεσθαι, h. e.
ἐνεργεῖν, quia victum
quaerit labore. vid.
schol.

V. 549. Οὐκ ἔν δὴ πρ
h. e. atqui, ut opinor,

ni fallor: enimvero.
Deuarius p. 111. legi
iubet, ἔκ εν δὴ πρ —
ἀδελφὴν. h. e. nonne
igitur — At repugnat,
ut opinor, particula
δὴ πρ, quae in interro-
gationibus sic locum ha-
bere non solet. vid.
v. 587. Ἀδελφὴν soro-
rem, aut omnino simi-
lem. id quod et respon-
sio Paupertatis v. 550.
declarat, et usus voca-
buli ἀδελφός. v. Phae-
don. 57. extr. not. 37.
Εἶναι. intell. φατέ. vn-
de in editt. quibusdam
legitur, Διονύσιον φάθ'
ὁμοιον. v. Hemsterhu-
sius ad h. l. Nam Dio-
nysius superior oppref-
sit libertatem Syracusa-
norum, omninoque
Siculorum: v. Iustin.
20, 1: sed Thrasybulus
Athenas, a triginta ty-

Ἄλλ' ἔχ' οὐμὸς τῷτο ἰπέπονθεν
 βίος· ἔ' μὰ Δί', ἔδ'ε γε μέλλει.
 Πτωχῷ μὲν γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις,
 ζῆν ἔστιν μηδὲν ἔχοντα.
 Τῷ δὲ πένητος, ζῆν Φειδόμενον, καὶ
 τοῖς ἔργοις προσέχοντα,
 Περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ
 μέντοι μηδ' ἐπαλείπειν.

rannis seruitute oppres-
 fas, in libertatem vin-
 dicauit. v. Nep. Thra-
 syb. 1, 5 fs. Notat igitur
 Paupertas stultitiam
 senum, qui res pror-
 sus dissimiles aiant esse
 similes. Οὐχ οὐμὸς τῷ-
 το πέπονθεν βίος· non
 accidit hoc vitae meae,
 h. e. vita pauperum
 non est talis, qualem
 tu eam esse demonstra-
 sti. οὐμὸς contractum
 est ex οὐμὸς, vt v. 275.
 οὐπίτρεπτος ex οὐπίτρε-
 πτος. Λέγεις· perse-
 quutus es: μηδὲν ἔχον-
 τα· vnde ἔχειν τι est

diuitem esse: v. Aesch.
 Socr. 2, 13: et ἔδ'ε
 ἔχειν inopem, egenum,
 esse: vid. v. 1180, et
 Palaeph. fab. 3, 6: et
 1 Cor. 11, 22. egeni,
 inopes, dicuntur οἱ μὴ
 ἔχοντες. Φειδόμενον·
 parcum, diligentem,
 τοῖς ἔργοις προσέχοντα·
 laboriosum: idem quod
 μοχθήσαντα v. 556:
 quo de verbo v. ad v.
 525. nam τὰ ἔργα per-
 tinent ad agricolas et
 opifices. Περιγίγνεσθαι
 est, hoc loco, super-
 esse, restare: idem quod
 περιττεύειν· nam verbi

555. Χρ. Ὡς μακαρίτην, ὦ Δάματερ,
τὸν βίον αὐτῇ κατέλεξας,

vim, praeter schol.,
notavit Tho. Mag. v.
περιγένετο refertur
enim ad verbum ἐπιλεί-
πειν, h. e. deesse. He-
sych. περιγίνεται — πε-
ριττεύει. Gloss. vet.
περιγίνεσθαι restare. —

555. ὥς μακαρίτην,
ὦ Δάματερ h. e. quam
beatam, ita me Ceres
amet! eius narraſti vi-
tam, qui, quamvis
parcus et laboriosus,
tamen non relicturus
sit, unde efferatur. Io-
cari videris et cauillari,
neque serio agere. ne-
que enim vides, me
praestare viros meliores
et mente et facie, quam
Plutonium. nam ubi Plu-
tus est, ibi sunt poda-
grici, et ventrosi, et
crassipedes et obesi supra
modum: sed ubi ego

sum, ibi sunt tenues,
et graciles, et inimicis
molesti. Haud scio e-
nim, an tu iis gracili-
tatem et tenuitatem
compares fame. ὦ
Δάματερ loquitur e-
nim Chremylus agrico-
la - appellat igitur Cere-
rem, agrorum praesi-
dem. vid. v. 64. 364 —.
Ὡς est particula admi-
rantis, quam! Μακα-
ρίτην videri possit di-
ctum pro μακάριον,
quod accipiatur Ironice,
quam beatam, felicem,
h. e. quam miseram,
narras vitam! Hanc
ipsam interpretationem
sequutus est schol. ant.,
ὅτι ἀπλῶς, inquit,
καὶ ἀσυνήθως κατεχί-
σατο ἀντὶ τῆς μακάριον.
Sed addidit etiam aliam
hanc, εἰ μὴ ἄρα παίζει,
ἀντὶ τῆς νεκρόβιον quae

Εἰ φεισάμενος καὶ μοχθήσας, κα-
ταλείψει μηδὲ ταφῆναι.

Berglero vera videbatur. Scilicet μακαρίτης dici-
tur εὐφύμως, vt ait
Suidas, ὁ τεθνεὺς, ὁ
ἀποθανὼν, mortuus: v.
Hesychius h. v. Mortui
autem carent, vt in-
commodis, ita etiam
commodis vitae, omni-
bus. Iam quum homi-
nes pauperes nec ipsi
fruantur vitae commo-
dis; quum iis careant
propemodum omnibus,
vt videantur non viuere:
idcirco Chremylus io-
cans vitam eorum vocat
μακαρίτην βίον vi-
tam mortuam, ein
todtes Leben; vi-
tam non vitalem, mi-
seram. mihi tamen
prior illa interpretatio
huic praeferenda vide-
tur, ob ea, quae Pau-
pertas respondet v. 557.
b) Αὐτῷ nempe τῷ

πένητος et κατέλεξας
h. l. idem est, quod v.
548. εἴρηκας. nam Pau-
pertas non recensuit
singulas vitae pauperum
partes, sed simpliciter
dixit, pauperes esse
parcos et laboriosos, et
nec abundare victu, nec
carere. Μοχθήσας
idem quod τοῖς ἔργοις
προσέχειν v. 553. Par-
ticula μηδὲ proprie per-
tinet ad verbum κατα-
λείψει, et Infinit. τα-
φῆναι pendet a particu-
la ὥς vel ὥςτε, quae in-
tellegi debet; ita vt
καταλείπειν μηδὲ ταφῆ-
ναι fit nec relinquere,
qui effertur, vt loqui-
tur Corn. Nepos. nam
qui effertur, propterea
effertur, vt sepeliatur,
h. e. ex oculis et con-
spectu viuentium tolla-
tur et deferatur in lo-

Πε. Σκώπτειν πειρᾷ καὶ κωμῳδεῖν,
τῷ σπερδάζειν ἀμελήσας,
Οὐ γινώσκων, ὅτι τῷ Πλάτῳ παρέχω
βελτίονας ἄνδρας.

cum, vbi corpus putrescat etc.: de qua vi verborum *θάπτειν*, et *sepelire* v. Cuper. Obsf. 1, 7: Vuessel. ad Diod. Sic. p. 223 To. 1: et Stauerius ad Nepot. p. 600. *Σκώπτειν* et *κωμῳδεῖν*, hoc quidem loco, differre inter se non videntur: vtrumque est *cauillari* et *iocari*, *risu cauillari*, *höhnern*, *scherzen*. nam primo vtrique verbo opponitur vnum verbum *σπερδάζειν*, quod est *serio loqui*: ad quod Memorr. 1, 3. 7. referatur, et *πάίζειν*, et *ἐπισκώπτειν*: de verbo *σκώπτειν* et nomine *σκῶμμα* vid. ad v. 316 Macrobian. Satt. 7, 3. deinde Timaeus Gloss. Plat. verbum

κωμῳδεῖν interpretatur verbo *σκώπτειν*: nam in Comœdiis cauillationes et ioci, liberales et illiberales, vigent: *denique* res ipsa hoc ostendit. nam Paupertas dixerat, pauperes victum sibi quaerere laboribus, ita, ut ipsis nihil quidquam superfit, nihil desit. hanc eius vocem calumniatur Chremylus, ita, ut inde collegat, pauperes non relinquere, vnde efferantur, eorumque vitam iocans nominet beatam. ex quo intellegitur id, quod supra dixi, *μακάριτην* recte accipi dictum pro *μακάριον*, sed ironice.

καὶ τὴν γνώμην, καὶ τὴν ἰδέαν.
παρὰ τῷ μὲν γὰρ ποδαγρῶντες,

V. 559. Βελτίονας
τῆς γνώμης. *meliores*
ingenio et animo et
moribus: vid. v. 563:
τὴν φρόνησιν sch. Doru.
sed verba βελτίονας τὴν
ἰδέαν explicantur v. 559
ff. Vnde evidens est,
ἰδέαν esse, hoc loco, *fa-*
ciem, totam corporis
formam: μορφὴν schol.
Doruil. Iam Tho. Mag.
animaduertit, nullum
scriptorem bonum ἰδέαν
dicere de homine, sed
uti verbis εἶδος et ὄψις.
Hoc igitur eius praece-
ptum vanum esse, sunt,
qui ex hoc loco intellegi
posse aiant: ut Albertus
ad Matth. 28, 3. Mihi
vero Thomas praecipe-
re videtur, os et vultum
hominis recte dici εἶδος
(Ioh. 5, 37) et ὄψιν
(Ioh. 11, 44), non item
ἰδέαν. Itaque hic locus

huic eius praecepto non
repugnat: quo nec puta-
ri debet cum Trillero
petiisse scriptores N. T.
nam solus Matthaeus c.
28, 3. ἰδέαν posuit de ore
et vultu, non hominis,
sed angeli: qui expref-
sisse isto nomine vide-
tur nomen Hebr. *ma-*
r'eh: ut Theodot. Dan.
1, 18, 15: vbi οἱ ὅ ha-
bent ὄψις. Παρὰ τῷ μὲν
quum Praepos. παρὰ,
Datiuo personae iuncta,
fere locum significet, in
quo est persona illa,
cuius vocabulum addi-
tum est: vera haec arbi-
tror ita explicanda esse,
ibi, ubi Plutus est; in do-
mibus diuitum. Lectio-
nem παρ' αὐτῷ μὲν, quae
est in editt. quibusdam,
non ferunt metri leges:
et quum τῷ μὲν dictum
sit pro τῷ, non video,

560. Καὶ γαστρώδεις, καὶ παχύκνημοι,
καὶ πίνονες εἰσιν ἀσελγῶς.

cur nonnulli τῶ simpliciter accipiant pro τῆ-
τω. Ποδαγρῶντες sunt
podagri, *podagrīci*; ii,
qui *podagrae* morbo
laborant. *podagra*
autem est pedum dolor,
aut alterius, aut utrius-
que, cum punctationibus,
incipiens a vestigio, aut
plantae cavitae, vel
saepius a maiore digito.
v. Aurelian. de morbis
chronn. 5, 2. Hesych.
τὸ τῶν ποδῶν πᾶσις.
Nasci creditur fere e
nimia luxuria. Dicitur
etiam ποδαλγία. unde
pro ποδαγρῶντες qui-
dam legunt h. l. ποδαλ-
γῶντες. contra leges
metri, quae desiderant
Anapaestum, repudiant
Bacchium. f) Γαστράδεις
sunt *ventriofī*, *ventrofi*;
qui habent magnum et
prominulum ventrem.

Hesych. γαστροειδής· προ-
γάρωρ, ἢ γαστροποιῶν· vt
legitur etiam in Phauo-
rini libris. Sed legen-
dum videtur γαστρώδης,
et γαστροπίων. Παχύκνη-
μοι sunt *crassipedes*:
quod fuit cognomen
Romanum: ii, quibus
sunt *crura crassa*. nam
κνήμη est *crus*, et conti-
netur duabus partibus:
quarum altera dicitur
ἀντικνήμιον· vid. v.
784: *tibia*; altera γασ-
τροκνήμιον *sura*. vid.
Pollux 2, 190. Πίνονες
sunt *pingues*, *obesi*: et
πίνονες ἀσελγῶς sunt
supra modum, *praeter*
modum, *in primis*, *ob-*
esi: ita tamen vt simul
respiciatur ad luxuriam,
qua opulenti obesitatem
nimiam contrahant.
Nam ἀσελγής proprie
quidem est *petulans*;

Παρ' ἐμοὶ δ' ἰσχυροὶ, καὶ σφηκώδεις,
καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἀνιαιοὶ.

insolens; lascivus; libidinosus; luxuriosus: nam ductum putatur a Σέλγη, quod fuit Pisi-
diae opidum, cuius ciues dicuntur fuisse egregie modesti, sancti, continentes, temperantes. Strabo 12. p. 570. Casaub.: deinde omnino *magnus, ingens, inprimis:* Hesych. ἀσελγής — ἔστι δὲ ἀσελγής ὁ μέγας καὶ σφοδρὸς, ὥς Πλάτων (Comicus) ἀσελγόκερων τὸν μεγαλόκερων. et in v. Κριὸς ἀσελγόκερος — τὸ γὰρ ἀσελγὲς οὐ μόνον ἐπὶ τῷ ἀκολάστῳ ἔταττον οἱ παλαιοὶ, ἀσελγῇ λέγουσιν, ὥς Εὐπολῖς. add. Pollux 1, 111, qui ipse illa verba Eupolidis attulit, et glossam ἀσελγής explicavit per βίαιος. Hinc apparet, ἀσελγῶς πίνοντας

esse praeter modum obesos. Sch. Doru. ἀσωφρόνως - ἀισχυρῶς λιπαροί.

V. 561. Παρ' ἐμοί, h. e. *ibi, ubi ego sum, in domibus pauperum.* Ἰσχυροὶ sunt *macri, tennes, graciles* Gloss. vett. nam referuntur, ut opinor, ad παχυκνήμους, et ad πίνοντας ἀσελγῶς: sed σφηκώδεις referuntur ad γαστρώδεις, ita, ut per eos intellegantur homines, qui habent ventrem tenuem, contractum, depressum, strigosum, neque prominulum: Schol. ad v. 310. καὶ τὰς λαγαρὰς (*laxi, fluxi*) δὲ τοῖς σώμασιν ἀνθρώπων καὶ μὴ προκοιλίης, σφηκώδεις φασίν. Etymol. M. σφηκώδεις. οἱ κάτισχυνοὶ τοῖς σώμασι. καὶ γὰρ οἱ σφῆ-

Χρ. Ὑπὸ τῆ λιμῆ γὰρ ἴσως αὐτοῖς
τὸ σφηκῶδες σὺ περιΐζεις.

Πε. Περὶ σωφροσύνης ἤδη τοίνυν
περὶ σφῶν, καὶ ναδιδάξω,

καὶ τὴν κοιλίαν ἐπισυνήγ-
μένην ἔχεις. Haec Ery-
mologi, et scholiastae,
verba descripsit Suidas
h. v. Stephanus igitur
recte ait, σφηκῶδης idem
esse, quod σφηκοειδής.
Ex quo intelligitur,
Adiectiua, in ῶδης desi-
nientia, etiam similitudi-
nem significare. Iam
vero vespae et crabro-
nes iis, a quibus irri-
tantur, admodum infe-
sti sunt et molesti: v.
Aeschin. Socr. 2, 1.
Vnde Paupertas quum
pauperes dixerit σφηκῶ-
δεις, eleganter et venuste
addit, eos esse τοῖς
ἐχθροῖς ἀνιερῶς inimicis,
aduersariis, hostibus,
inensos, molestos. nam
ἀνιερὸς idem est, quod
λυπηρὸς et μοχθηρὸς

schol. Doru. et Hesych.
Caeterum ex iis, quae
dicta sunt, apparet, τὸ
σφηκῶδες pertinere ad
tenuitatem et gracilita-
tem ventris: et ὑπὸ τῆ
λιμῆ est propter famem;
prae fame; fame; quia
eos cogis famelicos esse;
quia iis victum non
praebes; victus pe-
nuria. —

V. 565. σωφροσύνης
ἤδη τοίνυν. h. e. iam ve-
ro de virtute vobis ex-
ponam, et docebo, mode-
stiam habitare mecum,
sed Plutum esse iniurio-
riosum et insolentem.
Homini certe quidem
plane modesti est furari,
et parietes perfodere.
Profecto quomodo non
sit modesti furari et

Ὅτι κοσμιότης οἰκεῖ μετ' ἑμῶν τῶν
Πλάτῃ δ' ἔστιν ὑβρίζειν.

parietas perfodere, si
quidem id ita fiat, ut ne
deprehendatur. Vide
vero in ciuitatibus ora-
tores quam iusti sint,
dum pauperes sunt, erga
populum et remp. qui
opibus ciuitatis ditati
sunt, et insidiantur mul-
titudini, et hoc agunt,
ut tollatur imperium
populi. Tu vero quam-
vis maledica, nihil ho-
rum mentiris. Nihilo
tamen minus exilio
multaberis: noli glo-
riari, te nobis persua-
suram esse, Paupertatem
meliolem esse diui-
tiis. Et tu quidem con-
vincere me nondum po-
tes, sed nugaris et fru-
stra consumis oratio-
nem. Σωφροσύνη pro-
prii tribuitur iis, qui
sunt sana mente, et re-
fertur ad μανίαν; de-

inde quum ii, qui sunt
sana mente praediti,
virtutis omnis studiosi
reperiantur, σωφροσύνη
ponitur, nunc ut voca-
bulum generis, h. e. ita,
ut significet omnia vir-
tutis genera; nunc ut
verbum formae, h. e.
ut indicet certam quan-
dam virtutem: semper
consulenda est orationis
series, et videndum,
primo de quo sermo sit,
deinde quae virtus sita
esse in quoque debeat.
Sic hoc loco σωφροσύνην
puto esse omnino virtu-
tem. nam Paupertas v.
558 f. dixerat, se prae-
stare ἀνδρας βελτίονας
καὶ τὴν γνώμην καὶ τὴν
ιδεάν· hoc docuit v.
559-561: iam v. 563
transit ad illud· et v.
564. laudat genus quod-
dam virtutis, ita, ut

565. Χρ. Πάνυ γὰρ κλέπτειν κόσμιόν ἐστιν,
καὶ τὰς τοίχας διερύττειν;

σωφροσύνη videatur esse
omnino *virtus*. Περαι-
νεν proprie est *finire*,
conficere: deinde *aliquid*
esumtis, ἐκ τῶν προτά-
σεων, *collegere*, *conclude-*
re: denique omnino *ex*
ponere, *docere*, *dicere*:
vt v. 648. Intellegi vo-
lunt Grammatici λόγον.
sine causa. sed sic intel-
legitur, quomodo in
Cod. Vatic. venerit λό-
γον pro σφῶν. Schol.
Doru. ἀποδείξω. Ἀνα-
διδάσκειν idem est, quod
simplex διδάσκειν.
Κοσμιότης est, hoc loco,
modestia, quae cadit in
eum, qui neminem lac-
dit, qui neminem vlla
afficit iniuria. nam op-
ponitur ei verbum ὑβρί-
ζειν, quod, vt nomen
ὑβρις, usurpatur de iis,
qui alios afficiunt *iniu-*
ria, siue id fiat *verbis*,

siue *re ipsa*: et, vt in
generibus τῆς ὑβριως
numerantur furtum,
parietum perfossio, in-
iustitia, v. 565. 569 f.,
ita κοσμιότητι praediti
dicuntur esse iusti, v.
568. Causa est, quia
κοσμιότης cadit omnino
in eos, qui imperant,
neque parent cupidita-
tibus corporis et volu-
ptatibus: qui adeo
κόσμιοι nominatur. vid.
ad v. 89: Perizon. ad
Aelian. V. H. 14, 7 p.
938. Sensus igitur est,
docebo, pauperes esse
modestos, diuites inso-
lentes. Ἰὼν est certe *qui-*
dem: utique. nam po-
nitur haec particula fe-
re tum, quum exem-
plum alicuius rei, ar-
gumentumue, affertur.
Totus autem locus iro-
nice accipi debet. vid.

Βλ. Νή τὸν Δί', εἵγε δεῖ λαθεῖν
αὐτὸν, πῶς ἔχῃ κόσμιόν ἐστι;

Deuarius v. γ' p. 97.
De formula τὰς τοίχας
διορύττειν, quae est Plau-
tina *persodere parietes*,
dictum est ad v. 165.

V. 566, vt spurium,
deleri et induci iubebat
Bentleius, quod in eo
nec metro sua consta-
ret ratio, nec sententia
contineretur Aristopha-
nis ingenio digna. At
primo legitur in omni-
bus Codicibus: *deinde*
metro ita succurri pot-
est, vt legatur cum Ku-
stero, Νή Δία γ', εἵ γε
λαθεῖν αὐτὸν, πῶς
κ. λ., aut cum Hem-
sterhusio, Νή τὸν Δία γ',
εἵ γε λαθεῖν αὐτὸν δεῖ,
πῶς ἔχῃ κόσμιόν ἐστι;
nam Pron. αὐτὸν perti-
net ad κλέπτῃν et τοι-
χωρύχον, quae nomina
continentur verbis

κλέπτειν et τὰς τοίχας
διορύττειν. vid. ad v.
503: *denique* fieri pot-
est, vt Aristophanes re-
spexerit ad mores Laco-
num, omninoque vete-
rum Graecorum, nam
vt Lacedaemone, e Ly-
curgi institutis, pueris
et adolescentibus im-
pune furari licebat, sed
ita, vt in furto ne de-
prehenderentur: vid.
Xen. de rep. Laced. c.
2. vel p. 535 f Leocl.: ita
ap. Graecos antiquos et-
iam laudi ducebatur la-
trocinari et furari:
quem morem leguntur
multae Graeciae ciuita-
tes retinuisse postea.
vid. Thucyd. 1, 5. et
schol. ad h. l.: praeser-
tim quum non ipse lo-
quatur, sed Eplepside-
mum loquentem indu-
xerit. Δεῖ autem recte

Πε. Σκέψαι τοίνυν γ' ἐν ταῖς πόλε-
 σιν τὰς ῥήτορας, ὥς, ὁπόταν μὲν
 ὦσι πένητες, περὶ τὸν δῆμον καὶ
 τὴν πόλιν εἰσὶ δίκαιοι·
 Πλῆτῆσαντες δ' ἀπὸ τῶν κοινῶν,
 παραχρῆμ' ἀδικοὶ γεγέννηται,

accipi potest pro πρέπει
 Hesych.

V. 567 ordo verbo-
 rum est, σκέψαι τοίνυν,
 ὥς ἐν τ. πόλ. οἱ ῥήτορες,
 ὁπόταν. -- nam ὥς idem
 est, quod ὅτι, ut v. 339.
 et 573: et ἐν ταῖς πόλε-
 σιν accipi potest pro ἐν
 τῇ πόλει, ut intell. *Athe-
 nae*. nam sequitur τὸν
 δῆμον - τὴν πόλιν. et
 poeta Paupertatem ius-
 sisse videtur uti Plurali
 numero, ne forte offen-
 deret rhetoras. nam
 Athenis constitutierant,
 a Solone, decem ῥήτορες,
 qui, et in senatu, et in
 concione, res et com-
 moda ciuitatis defende-
 rent et tuerentur: sua-
 derent ea, quae publice

vtilia essent, dissuade-
 rent publice inutilia. v.
 Sigon. R. A. 4, 6. ad
 Apol. 10, 13. Eo spe-
 ctant verba περὶ τὸν δῆ-
 μον καὶ τὴν πόλιν εἰσὶ
 δίκαιοι. Sed rhetores isti
 captabant fere gratiam
 populi; suadebant in
 concione ea, quae vide-
 rent multitudini grata
 esse; sequebantur sua
 commoda, ita ut cor-
 rumpi se sinerent ab ad-
 versariis et hostibus,
 atque adeo suaderent
 publice perniciofa. vn-
 de erant bonis ciuibus
 exosi. vid. v. 30: et
 Plato Apol. 20. Atque
 eo pertinent verba,
 πλῆτῆσαντες δ' ἀπὸ τῶν
 κοινῶν. τὰ κοινὰ sunt
 pecunia publica, opes

570. Ἐπιβιβλέουσιν τε τῷ πλήθει, καὶ
τῷ δήμῳ πολεμῶσιν.

Χρ. Ἀλλ' ἐψεύδει τέτων γ' ἐδέν,
καίπερ σφόδρα βάσκανος ἔσται

publicae, τὰ δημόσια
χρήματα schol. Doruil.:
παραχρῆμ' ἄδικοι γε-
γένηται nam γεγένη-
ται idem est, quod εἰσι
v. 568: et ἄδικοι dicun-
tur, quatenus spectant
priuata commoda, non
publica; quatenus con-
sulunt suis rationibus,
non ciuitatis. vnde in-
terpretationis causa
adiecta sunt verba,
ἐπιβ. τε — πολεμῶσιν.
nam ἐπιβιβλέειν est,
schol. Doru. interprete,
κακῶς βιβλέειν, ita vt
ἐπιβιβλέειν τῷ πλήθει
male consulere multitu-
dini, plebi, sit ea sua-
dere, quae sint multitu-
dini inutilia et perni-
ciosa; quae saluti et
rationibus multitudi-
nis obsint: sed τῷ δήμῳ
πολεμῶν est *populum,*

populi maiestatem, op-
pugnare; hoc agere et
moliri, ut tollatur prin-
cipatus, imperium, po-
pulare. add. v. 665 f.
Ψεύδεις. Attice pro
ψεύδῃ, quod est in Cod.
Doruil. vid. v. 456: et
ad Euthyphr. 19, 4. vt
mox v. 572. κλαυσει.
Βάσκανος, vt βασκαίνειν,
dicitur tripliciter: pri-
mo de iis, qui *fascinant,*
h. e. qui oculis, vel ver-
bis, vel alia quadam oc-
cultā ratione, aliis no-
cent, ita, vt eos adeo in-
terficient: deinde de iis,
qui *invident;* et tum
additur verbo βασκαίνειν
Datiuus personae: He-
sych. βάσκανος. Φθονε-
ρός. Gloss. vett. βάσκα-
νος *Fascinator, inuidus:*
denique de iis, qui cri-
minantur, obtrectant

Ἄτὰρ ἔχ' ἥττον γ' ἔδεν κλαύσει·
 μηδὲν ταύτῃ γε κομήσης,
 Ὅτι γε ζητεῖς τῷτ' ἀναπείσειν ἡμᾶς,
 ὥς ἔσιν ἀμείνων
 Πενία πλέτθ. Πρ. καὶ σὺ γ' ἐλέγ-
 ξαι μ' ἔπω δύνασαι περὶ τέτθ,

male dicunt, ut βασκαί-
 νειν idem sit, quod δια-
 βάλλειν. vid. omnino
 Lamb. Bosius Exercitatt.
 ad Gal. 3, 1 et Tho. Mag.
 in v. βασκαίνειν. Hoc
 loco Chremylus Pauper-
 tatem vocat βάσκανον,
 quod sit criminatrix,
 maledica, quod facile
 obtrechet aliis. vid.
 schol.

V. 572. Ἄτὰρ est at
 Gloss. vett.: et ἔχ' ἥτ-
 τον ἔδεν κλαύσει est non
 minus, nihilo minus,
 exigere ex urbe et agro
 Atheniensium, e Graecia.
 vid. v. 463. — v. 58. 62
 et 425: hoc verbo saepe
 significatur res, quae est

caussa fletus: haec re-
 periri debet indicio re-
 liquae orationis. Κο-
 μᾶν est h. l., ut v. 170,
 se efferre, se iactare, su-
 perbire. Sch. ὑπερηφα-
 νήσης et sch. Doruil.
 ἐπαρθῆς. Ταύτη est pro-
 pterea, διὰ τῷτο. He-
 braei sic dicunt besoth
 2 Parr. 19, 2: et Lucas
 c. 10, 20, ἐν τῷτω. Sen-
 sus est, caue putes;
 noli sperare, te nobis
 persuasuram esse. Τῷτο
 explicatur verbis ὥς ἔσιν
 ἀμείνων Πενία πλέτθ
 h. e. Paupertatem uti-
 liorem esse diuitiis;
 paupertatem plura ho-
 minibus et maiora af-
 ferre commoda, quam

575. Ἀλλὰ Φλυαρεῖς, καὶ πτερυγίζεις.

Χρ. καὶ πῶς Φεύγεσί σ' ἅπαντες;

diuitias. Ἐλέγξαι με
περὶ τῶν h. e. con-
vincere, redarguere, me
mendacii et vanitatis:
vt Ioh. 8, 46. τίς ἐξ
ὑμῶν ἐλέγχει με περὶ
ἀμανητίας; add. c. 15,
8. Φλυαρεῖν, de quo
verbo diximus supra ad
v. 360, est nugari, garri-
re, h. e. multa dicere,
sed inepta, quae ad rem
non pertineant, quibus
non refellatur aduer-
sarii oratio. vnde addit
poëta, καὶ πτερυγίζεις.
nam πτερυγίζειν pro-
prie dicuntur auiculae,
quae alas expandunt, et
volare tentant, atque
conantur, sed frustra:
sed deinde eleganter
transfertur hoc verbum
ad eos, qui multa conan-
tur et moliuntur, mul-
tum laborant, in aliquo
genere, sed frustra; sed

ita, vt nihil promoue-
ant, nihil efficiant: vt
h. l. multa excogitare,
afferre, quibus doceas,
diuitias meliores esse
paupertate, sed e quibus
intelligi hoc atque per-
spici neutiquam possit;
frustra consumere ora-
tionem in aliquo refel-
lendo. Schol. vet. κῆΦα
λαλεῖς - ματαιοπονεῖς.
Sch. Doru. ματαιάζεις.
Hesychius: πτερυγίζειν
μηδὲν ἀνύειν. ὅταν γὰρ
τὰ μήπω δυνάμενα πέτε-
σαι τῶν ὀρνέων πειράζον-
ται ἐπιβάλληται καὶ κηῖ
τὰς πτέρυγας, πτερυ-
γίζειν λέγεται: quod
ipsum traditur in scho-
liis antiquis: e quibus
transtulit Phauorinus
h. v. Caeterum in Cod.
Dornil. ad verba καὶ σύ
γε ἐλέγξαι adscripta
erant, supplendae quasi

II. Ὅτι βελτίους αὐτὲς ποιῶ. σκέ-
ψασθαι δ' ἔστι μάλιστα

sententiae causa, haec,
καὶ ζητῶ τὸ εἰκότως.
scil. ἀναπ. ἱμας, ὡς ἔστιν
ἀμ. π. πλῆτ8. —

V. 575. καὶ πῶς Φεύ-
γσι' σ' ἅπαντες; h. e.
qui vero fit, ut te fugi-
ant omnino omnes?
Quia ipsos reddo melio-
res. Discere hoc et co-
gnoscere licet maxime
in pueris, parentes
enim fugiunt, suaden-
tes ipsis optima. Adco
difficile est, dignoscere
bonum! Iouem igitur
ais non recte dignoscere
optimum? etenim ille
Plutem secum habet:
hanc vero amandat ad
nos. O vos ambo vere
caecos et stultos! Iupi-
ter enim pauper est: et
hoc iam plane te docebo.
nam si esset diues: quo-
modo, instituens ipse lu-
dos Olympicos, ad quos

Graecos uniuersos quin-
to quoque anno conue-
nire iubet, citari iuberet
victores, corona oleagi-
na ornatos: immo co-
ronis eos aureis donare
deberet, si quidem diues
esset. Καὶ h. l. in inter-
rogatione ita positum
est, ut admirationi ser-
uiat: nos ita dicere in
lingua patria solemus
ih! Latine reddi potest
vero, tandem, igitur.
Sic Marc. 10, 26 καὶ τίς
δύναται σωθῆναι, ubi v.
Raphelius. Sensus est,
qui igitur fit, ut omni-
no omnes te fugiant et
auersentur, ut nemo te
recipere in aedes suas
velit? Βελτίους melio-
res; honestatis et vir-
tutis amantiores, studio-
siores. Σκέψασθαι schol.
Doruil. bene explicauit
per μαθεῖν. nam Pau-

Ἀπὸ τῶν παίδων· τὰς γάρ πατέ-
 ρας Φεύγεσι, Φρονέοντας ἄριστα
 Ἀυτοῖς ἔτω διαγιγνώσκειν χαλεπὸν
 πρᾶγμ' ἐστὶ δίκαιον.

pertas ait, in pueris
 posse cognosci planissi-
 me, exemplo puerorum
 (ἀπὸ τῶν παίδων an-
 den Kind-ern) constare
 maxime, homines fuge-
 re solere consuetudinem
 eorum, qui ipsis aucto-
 res sint virtutis studii;
 usum et conspectum
 praeceptorum et magi-
 strorum virtutis. Φρο-
 νεῖν τινι ἄριστα est alicui
 optime consultum velle;
 alicui optime cupere:
 ut ἀγαθὰ Φρονεῖν bene
 cupere Odyf. α', 43: at-
 que adeo suadere alicui
 optima, utilissima, re-
 ctissima; cohortari ad
 studium honestatis et
 virtutis; id agere, ut
 aliquem reddas opti-
 mum et sanctissimum.

cf. Bosius exercitatt. ad
 Luc. 1, 17. c) Οὕτω
 χαλεπὸν πρᾶγμ' ἐστὶ
 h. e. adeo difficile est:
 quod etiam vno verba
 dicitur, ἔργον ἐστὶν. The-
 ophr. char. 25, 2. Xen.
 Cyrop. 1, 1. 5. 3, 3. 14.
 — Δίκαιον iustum, quod
 legibus humanis con-
 venit, hoc loco, opinor
 esse bonum, utile, ἀγα-
 θόν, ita ut διαγιγνώσκειν
 (Cod. Doru. διαγνώ-
 σκειν male. v. ad Aesch.
 Socr. 1, 10. 2. contra
 metrum tribrachyn non
 fert hoc genus ver-
 sum — :) δίκαιον sit di-
 gnoscere bonum et utile
 ab inutili et malo:
 nam primo hoc docent
 v. 576. f.: deinde v.
 572. est διαγιγνώσκειν

Χρ. Τὸν Δία φήσεις ἄρ' ἐκ ὀρθῶς
 διαγιγνώσκειν τὸ κράτιστον;
 580. Καὶ κεῖνος γὰρ τὸν Πλῆτον ἔχει,
 ταύτην δ' ἡμῖν ἀποπέμπει
 Πε. Ἄλλ', ὦ Κρονικαῖς γνώμας ὄν-
 τως λημῶντες τὰς φρένας ἄμφω,

τὸ κράτιστον *dignoscere*,
optimum, *utilissimum*:
 denique δίκαιον et δι-
 καία interdum signifi-
 cant omnino *virtutem*,
honestatem: haec au-
 tem bona est atque uti-
 lis. v. Bosius ad Luc. 1,
 17. d) ἄρ' igitur, nam
 ap. poëtas ἄρα et affir-
 mat, non semper inter-
 rogat v. Doruill. Van.
 Crit. p. 226. Ἐχει
secum habet, *secum re-*
tinet: conf. v. 589: ἐὰν
 παρ' ἑαυτῶ· nam re-
 fertur ad verbum ἀπο-
 πέμπειν *amandare*, *ab-*
legare: quod singula-
 tim ponitur ab Atticis
 de maritis uxores repu-
 diantibus, cum iis di-

vortium *facientibus*,
 (Hero. 6, 63.) vt ἐκ-
 πέμπειν· vnde *divor-*
tium ab iisdem et ἀπο-
 πομπή dicitur et ἐκ-
 πομπή. v. Valquen. ad
 Herodo. 3, 148. p. 273.
 Cacterum servata scri-
 ptum vulgata, Chremy-
 lus putandus est verba
 τὸν Δία — ἔχει dixisse ad
 Paupertatem, reliqua
 ad Blepsidemum. Sed
 praestat, cum Bent-
 leio verba, ταύτην δ' ἡ.
 ἀποπ., tribuere Blepsi-
 demo. nam α) Blepsi-
 demus etiam alibi in-
 terpellat orationem
 Chremyli: et β) sic ma-
 gis apparet, cur Pauper-
 tas e) dicat, Ἄλλ' ὦ Κρο-

Ὁ Ζεὺς δὴ πρὸς πένεται, καὶ τῷτ' ἤδη
Φανερώς σε διδάξω.

νικᾶς — ἄμ Φω. Scilicet Κρονικός, et Κρόνιος, est primo *Saturnius*, ad Saturnum pertinens quocunque modo: deinde *antiquus*, *vetustus*, quia Saturnus omnium deorum antiquissimus fuisse fertur: porro *desitus*, *inufitatus*: denique *delirus*, *desipiens*, *stultus*: ut h. l. γινῶμαι Κρονικὰ sunt *opinionēs*, *sententiae*, *stultae*, *ineptae*, ut Nubb. 97. Sch. Doruil. παλαιαῖς καὶ μωραῖς. cf. Erasmi. Adagg. pag. 110. Itaque sic legit etiam Suidas v. Κρονικαῖς et λήμη. nam in Scholiis antiquis dicitur pro γινῶμαι etiam λήμαις legi: quod fieri potest e priore Pluto petatum fuerit. Δημῶντες Hemsterhusius restituit ex Ald.: quam lectionem etiam in Cod. Doru. ex-

tituisse ait: pro λημῶντες Florentt. et Bass. e quo Kusterus fecerat λημῶντέ γε. nam Dualis et Pluralis promiscue ponuntur: vid. ad v. 256: ita nec coniunctio utriusque Numeri noua est. vid. ad v. 447. Λημῶν ductum est a nomine λήμη. λήμη autem sunt *graminae*, *pituita* *crassior in oculis*: *humor albus in oculis concretus*: *das Eiter in den Augen*. Hesych λήμη· λευκὸν ὑγρὸν ἐν ὀφθαλμοῖς συνιζόμενον. — Sch. τὸ πεπηγὸς δάκρυον, ὅπερ ἐπικαθεζόμενον βλάπτει τὰς ὀφθαλμούς. v. Foesius Lex. Hippocr. h. v. Vnde ληματίας dicitur *lippus*: et λημῶν *lippire*: sed qui lippitudine laborant, impediuntur, ne cernant; oculi eorum caecutiunt. unde λημῶν

Εἰ γὰρ ἐπλέτει, πῶς ἂν ποιοῶν
αὐτὸς τὸν Ὀλύμπι' ἀγῶνα.

significat etiam *caecuti-*
re, ἀμβλυάττειν, ἀμβλυ-
ωπεῖν· quod h. l. trans-
latum est ad mentem:
ita ut λημῶντες τὰς
Φρένας sint caeci mente;
in quibus est mens caeca,
qui aliquid non perspi-
ciunt satis: τετυφλω-
μένοι τὰς Φρένας schol.
vet.: cuius caecitatis
caussa dicuntur esse
Κρονικαὶ γνώμαι stultae,
ineptae, opiniones. At-
que hinc intellegitur,
Κρονικαῖς γνώμας ὄντως
λημῶτας τὰς Φρένας
esse vere stultos, desi-
pientes..

V. 582. Δῆπερ reddi
potest h. l. utique, sane,
nimirum, quum sit non
tam σοχαστικὴ, quam
βεβαιωτικὴ, particula.
ut v. 587. Πένεθαι est
pauperem esse. Hesych.

πένεθαι· — ἀχρηματεῖ.
— vid. v. 553 f. Pro
καὶ τὸτ' ἤδη, quae erat
etiam Cod. Doru. scri-
pta a, in Ald aliisque
libris legitur καὶ τὸτό
γε δὴ, quum tamen le-
gitima caesura cadere
non debeat in vocem
mediam. — Sic v. 583.

pro ³πῶς ⁴ποι | ⁵ὦν ⁶αὐ |
⁷τὸν ⁸τὸν Ὀ | ⁹λύμπια |
¹⁰κὸν ¹¹ἀγῶ | ¹²να, quae est
editt. omnium etiam
Cod. Doru., lectio, sed
legibus metri contraria,
quae non admittunt da-
ctylos in quinta et sexta
regione simul, cuius in
locum Kusterus substitui

iubebat hanc, ³πῶς ⁴ἂν |
⁵ποιῶν | ⁶τὸν Ὀλυμ | ⁷πι-
⁸κὸν ⁹αὐ | ¹⁰τὸς ¹¹ἀγῶ | ¹²να,

ἵνα τὰς Ἑλλήνας ἀπαντας αἰεὶ δὲ
ἔτῃς πέμπτε ξυναγείρῃς.

Hemsterhusius recepit in textum emendationem Bentleii, πῶς αὖν ποιεῖν αὐτὸς τὸν Ὀλύμπι' ἀγῶνα. nam particula αὖν erat in Cod. Vatic. et Arund; et quum exquisitius dicatur Ὀλύμπια ἀγῶν, Ὀλυμπιακός et Ὀλυμπικός· credibile est, Grammaticos ad Ὀλύμπι' scripsisse Ὀλυμπιακόν. Ὀλύμπια ἀγῶν igitur sunt *Olympia*, certamen Olympiacum, ludii Olympiaci: qui celebrati sunt, quinto quoque anno in honorem Iouis Olympii, iuxta Pisam, f. Olympiam in Elide. Certabant tum Graeci inter se, in stadio, equis singularibus, bigis, trigis, quadrigis, cursu, lucta, saltu, disco, iaculo. v.

Pind. O. 10, 69. — 89.
Herod. 8, 26. Ὀλύμπια — ἀγῶν γυμνικός καὶ ἵππικός. v. Eduardi Corfinii dissertatt. Agonist. dissert. 1. p. 2-28. (Florent. a. 1747. 4). Horum certaminum auctor creditur fuisse Hercules: quae ipse Iupiter dicitur ποιεῖν *facere, instituere*, quia ea fieri et institui finit. —

V. 584. ἵνα est, schol. Doruil. interprete, ὅπῃ *ubi; quo*, ad quae certamina. Ἀεὶ Δὲ ἔτῃς πέμπτε· h. e. *quinto quoque anno; post quintum quemque annum*. nam διὰ nomīnibus temporis iunctum, idem est, quod μετὰ, *post*: v. Perizon. ad Aelian. V. H. 13, 42. et Kypquius ad Marc.

385. Ἀνεκέρυττεν τῶν ἀθλητῶν τὰς
νικῶντας, σεφανώσας
Κοτίνῃ σεφάνῳ· καὶ τοὶ χρυσῶ
μᾶλλον ἐχρῆν, εἶπερ ἐπλέται.

2, 1. Animaduersh.
nostr. ad Weller. Vol.
III. P. 2. p. 167 sq. Sed
explicari debet fere sita,
vt id, quod fieri, fa-
ctumque esse, dicitur,
fieri, factumque esse,
putetur, eo tempore,
intra id tempus, quod
nominatur: quomodo,
et μετὰ vsurpatur, vt
μετ' ἡμέραν, Hero. 2, 150
ref. ad νυκτὸς interdiu
Caes. B. G. 6, 33. post
diem septimum, i. e. die
septimo vbi v. Vossius.
ap. Latinos post. Vnde
bene schol. Doruil.
κατὰ πεντέχρονον. nam
πεντέχρονον (int. f. διά-
σημα) est spatium quin-
que annorum. nam
χρόνος recentt. annus.
Ξυναγείρει h. e. conue-
nire iubet. nam ξυνα-

γείρειν idem est, quod
ξυνάγειν, συλλέγειν, et
ξυναθροίζειν. ἂν ἀνεκέρ-
υττεν h. e. citari iu-
beret, sineret. nam vi-
ctores, Olympionicae,
a praecone citabantur,
h. e. nomine vocaban-
tur ad petendum capi-
endumque victoriae
praemium. Τῶν ἀθλη-
τῶν οἱ νικῶντες sunt
Olympionicae: Olym-
piae victores. nam
ἀθληταὶ sunt certato-
res, qui certant inter se
cursu, lucta, saltu, ia-
culo, disco. Κότινος est
vocabulum Atticum,
idem declarans, quod
ἀγριέλαιος in dialecto
communi (Rom. 11, 17)
v. Moeris et Tho. Mag.
h. v. h. e. oleaster;
olea sylvestris. Hesych.

Χρ. Οὐκ ἔν τέτῳ δὴ πρ δηλοῖ τιμῶν
τὸν πλεῖστον ἐκεῖνος.

κότινος· ἀγριέλαιος· ἢ
ὁ ἐξ ἀγριελαιίας σέφανος
Ὀλυμπιακός. Φασὶ γὰρ
αὐτὸν κότινον εἶναι. Στέ-
φανον κοτίνε igitur est
corona oleaginea; co-
rona e ramo oleastri
confecta: de qua cō-
piose disputavit Car.
Paschalius de Coronis 6,
18 et 19. Caeterum ut
σεφανὲν σεφανῶ est coro-
na donari iubere: ita
σέφανος κοτίνε dictum
est, ut v. 541. σιβάς
σχόινων. Quae forma
loquendi ex Oriente vi-
detur in Graeciam ve-
nisse. Certe sch. Doru.
κοτίνε interpretatur per
ἐλαῖνω· et Anacreon,
qui Odar. 42, 5. habet
στεφανίσκος ὑακίνθων,
dixit Odar. 5, 15. ῥοδί-
νοισι στεφανίσκοις, et 6,
1. ἰ σεφάνε ῥοδίνε.
Χρυσῶ ἐχρῆν· scil.

σεφανῶσαι. Hoc vero
etiam euenit. nam
Olympionicae postea
donati sunt coronis au-
reis. v. Nep. Alcib. 6,
3: Paschalius d. l. 6,
20.- Pind. N. 1, 25-27.

V. 587. ἐκὲν τέτῳ
δὴ πρ δηλοῖ· h. e. hac
vero re ille declarat
utique, se magni aesti-
mare diuitias: dum
enim parcit, neque vult
quidquam de his impen-
dere; rebus nihili donat
victores: ita, ut sibi ser-
uet diuitias. Tribuere ei
conaris rem multo tur-
piorem paupertate, si
quum diues sit, ita illi-
beralis est atque lucri
cupidus. At te Iupiter
perdat, corona oleagi-
nea donans! Negare
enim audere vos, omnia
vobis bona contingere,

Φειδόμενος γὰρ, καὶ βεβλόμενος
τέττε μὴδὲν δαπανᾶσθαι,

paupertatis beneficio, nonne stultum et temerarium est? Οὐκᾶν — δήπε· atqui — sane ergo — utique: nam δήπε est hoc quoque loco particula βεβαιωτική, non σοχαστική· vt v. 549. Τέττω· quod Olympionicas donari iubet coronis oleagineis, neque aureis. Nam est Ablat. neutrius generis. Temere schol. Doruil. adscripsit, τέττω, Δημοῖ τιμῶν idem est, quod δημοῖ ὅτι τιμᾶ, vel τιμᾶν, h. e. *declarat Iupiter, se magni facere, magni aestimare diuitias.* nam etiam verbis declarantibus ea, quae ab affectionibus animi proficiscuntur, Participia iunguntur pro Infinitivis: vt Eur. Alcest. 678. αὐχεῖς ἐλαύ-

νων Cod. Flor. pro ἐλαύνειν. —, sed diuitiarum amans ostendit, se eas magni facere. Δαπανᾶσθαι idem est, quod ἀναλίσκειν· Aesch. Socr. 1, 9: *impendere de suis, consumere, absumere:* vt Marc. 5, 26. δαπανήσασα τὰ παρ' ἐαυτῆς πάντα. Δήροι, de rebus quum vsurpatur, sunt *res vanae, inanes, viles, nihili, nullius pretii:* Φαῦλα πράγματα sch. Doruil.: vt a Latinis *nugae* dicuntur omnia, quibus mulieres vtuntur, ad corpus colendum et ornandum, quia pro rebus vanis atque inanibus habentur: vt Nonius 2, 587: vt apud Plaut. Aulul. 3, 5, 51. *nugiendi* dicuntur ii, qui mulieribus vendunt aliquid eiusmodi, No-

Λήροισ ἀναδᾶν τὰς νικῶντας, τὸν
πλεῖστον ἑᾷ παρ' ἑαυτῷ.

590. Πε. Πολὺ τῆς πενίας πρᾶγμ' αἴσχιον
ζητεῖς αὐτῷ περιάψαι,

nio auctore. Hoc loco
intell. *coronae oleagi-
neae*, quae ita dicuntur
ratione coronarum
auricarum: quia in di-
vitiis non censentur.
Et ἀναδᾶν (v. 764) idem
est, quod *σεφάνδν** for-
tasse propterea, quia co-
ronae fere adhaerebant
taeniis h. e. fasciis la-
neis, quibus redimie-
bantur, euinciebantur,
tempora. v. Paschal. de
Coronis 48. Sic Geo-
ponicc. 9, 1. τὰς νικῶν-
τας ἐν ἄλλοις τὸν κότι-
νον σεφάνον ἀναδᾶσιν - :
vbi Subst. est pro Ad-
iect., vt Cod Doru. v.
586 et 592 κοτίνω σεφ.
Ἐᾷ παρ' ἑαυτῷ h. e. re-
linquit sibi, sibi seruat:
qui verbi vsus a Ste-
phano non est observa-

tus. v. 580 ἔχει. Ζητεῖν
velle: conari: hoc age-
re, vt — : idem quod
ἐπιχειρεῖν: vt Hebr.
bakesch, sequ. Infinit.
Περιάπτειν proprie est
appendere, circumliga-
re: vt περιάπτα sunt
monilia, quae etiam πε-
ριάμματα vocantur,
itemque amuleta: de-
inde eleganter transfer-
tur ad eos, qui, vel sibi,
vel aliis, aliquam rem
comparant, conciliant,
tribuunt, inesse dicunt,
vel ostendunt, in vtram-
que partem. vid. Xen.
Cyrop. 1, 5. 7. 8. 4. 15.
Memorr. 2, 6. 13. Hier.
11, 13. Homerus sic
vsus est verbo ἀναίπτειν
Odyf β', 36. Hoc loco
περιάπτειν i πολὺ τῆς
πενίας πρᾶγμ' αἴσχιον τῷ

Εἰ πλέσιος ὢν, ἀνελεύθερος ἐσθ'
 ἔτῳσι, καὶ φιλοκερδής.
 Χρ. Ἀλλὰ σέ γ' ὁ Ζεὺς ἐξολέσειεν,
 κατὶνῶς σεφάνῳ σεφανώσας.

Διὶ est nomen Iouis ad
 spergere multo maiore
 et turpiore macula,
 quam est paupertas:
 tribuere Ioui id, quod
 ei multo maiori turpi-
 tudini et dedecori sit,
 quam paupertas. Πλέ-
 σιος ὢν· h. e. quum sit
 diues. vt v. 211. Θνητὸς
 ὢν quum sis mortalis.
 v. ad Palaeph. fab. 5. not.
 2. Caeterum vt ad ἔτῳ-
 σι ab sch. Doruil. recte
 scripta sunt haec, καθὼς
 αὐτὸς λέγει· ita cha-
 racter ἀνελεύθερος illibe-
 ralis est ap. Theophr.
 charr. 22. Sic enim voca-
 tur is, qui lucro et quae-
 stui potius seruit; vnde
 poëta adiecit φιλοκερδής
 quam honori, laudi,
 existimationi: qui ma-
 vult laudis, existimatio-

is, honoris iacturam
 facere, quam rei. - Sch.
 Doru. interpretatur per
 φειδωλός. Chremylus a
 Paupertate in angustias
 et ad silentium redactus,
 vt non reperiat, quo-
 modo a Ioue auaritiae
 et illiberalitatis suspi-
 cionem defendat et re-
 moueat; quum eius rei
 caussa sit sermo, ortus de
 corona oleaginea;
 Olympiae victorum
 praemio: iratus, Ἀλλὰ
 σέ γ', inquit, ὁ Ζεὺς ἐξο-
 λέσειεν, h. e. te vero Iu-
 piter perdat: qua re?
 quomodo? κατὶνῶς σε-
 φάνῳ σεφανώσας h. e.
 ita, vt te corona olea-
 ginea donet, i. e. inopia
 te premat: nam quum
 talis corona sit res nihi-
 li; quem precamur, vt

Πε. Τὸ γὰρ ἀντιλέγειν τολμᾶν, ὑμᾶς,
 ὥς ἔ πάντ' ἔς' ἀγαθ' ὑμῖν,
 Διὰ τὴν πενίαν; Χρ. παρὰ τῆς Ἑκά-
 της ἔξεσιν τῶτο πυθέσθαι,

Iupiter tali corona do-
 net: eum intellegimur
 iubere inopem esse.
 Bene sch. vett. τὸ δὲ κοτ.
 σεφ. σεφανώσας, παιγνι-
 ωδῶς διττολογεῖται.

Ante V. 593. intel-
 legi debet, ἄφες ὀργὴν,
 μέθες ὀργῆς, *ne saevi*
tantopere; mitte iram
in me tuam, similisue
 enuntiatio, quam Pau-
 pertas censenda fit ex-
 pressisse voce, gestu
 corporis, vultu: ut par-
 ticulae γὰρ sua constet
 potestas. nam etiam
 post verba τὸ γὰρ ἀντι-
 λέγειν — διὰ τὴν πενίαν,
 intellegi debent verba
 ἔ μωρόν ἐστιν; non stul-
 tum et temerarium est?
 sch. Doru. auctore, ali-
 aue similia: v. schol.

vet.: ut Nubb. 267.
 aliisque locis, ubi ve-
 hementia commotionis
 animi loquentem non
 finit perficere oratio-
 nem, quia spiritus de-
 ficit, ut hic indignatio-
 nis vehementia Pauper-
 tatem. v. Bosius ellips.
 p. 376 f., et Berglerus
 ad h. l. Sensus est, *non*
est mirandum, vos la-
borare, neque scire,
qui vos honeste expedia-
tis. hoc enim non pot-
est non accidere iis, qui
audent negare omnia
hominibus bona contin-
gere Paupertatis bene-
ficio. —

594. παρὰ τῆς Ἑκά-
 της ἔξεσιν τῶτο h. e.
Hecate docere nos hoc
potest, meliusne sit,

595 Εἴτε τὸ πλατεῖν, εἴτε τὸ πεινῆν
βέλτιον. Φησὶ γὰρ αὕτη,

diuitem esse, an inopem.
haec enim ait, opulen-
tos singulis mensibus
coenam mittere, sed
inopes eam rapere ante,
quam fuerit deposita.
Abi vero in malam rem,
neque omnino hiscere
amplius aude. nam etsi
persuaseris: tamen non
mouebis. O vos Ar-
giui, auditis, quae
dicat? Pauson voca,
sodalem tuum. Quid
agam misera? Abi
ocys a nobis in malam
rem. Quo terrarum
abeam? In neruum:
sed festinare te oportet,
non cunctari. Ἐκάτη
est, vel Diana, in syl-
vis; vel Proserpina, ap.
inferos; vel Luna Virg.
Aen. 4, 511. in caelo:
h. l. Schol. Doru. Σελή-
νης. id, quod ea docent,
quae deinceps dicuntur

de huius deae coena.
Gloss vett. Ἐκάτη Luci-
fera: Ἐκάτη νυκτοφά-
γος Nocticula, l. nocti-
luca, nam nomen Ἐκά-
τη ductum est ab Adu.
ἐκὰς procul, e longin-
quo, eminus: sed Pro-
serpina et Luna procul
a nobis remotae sunt:
Luna splendorem osten-
tat e longinquo: Diana
eminus sagittas mittit.
Ποθέειν est h. l. cog-
noscere, discere, idem,
quod μαθεῖν, quo verbo
interpretatus est schol.
Doruil. Ex quo iudi-
cari potest, ap. Suidan,
qui in v. Ἐκάτην hunc
locum ita laudat, vt
legat μαθεῖν, hanc le-
ctionem natam esse e
glossimate. Additur
huic verbo fere Casus
personae secundus: qui
vnde pendeat, hic lo-

Τὲς μὲν ἔχοντας καὶ πλετῶντας,
δεῖπνον κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν,

cus docet. v. Iud. Palaeph. v. πυνθάνεσθαι, nam πυνθάνεσθαι est interrogare, percontari, quaerere; sed quae interrogauimus, ea fere cognoscimus, discimus. Εἴτε-εἴτε utrum-an: et τὸ πεινῶν, quum opponatur τῷ πλετῶν diuitiis, est inopia, egestas, πτωχεία. Sic etiam Luc. i, 53. opponuntur inter se πεινῶντες, egeni et πλετῶντες diuites, ad quem locum Lamb. Bosius in exercitatt. philologg. non oblitus est afferre hunc poëtae locum. recte. Sed ad illustranda Mariae verba magis facit usus loquendi Hebraicus. nam ab Hebraeis egeni dicuntur famelici, vid. Ps. 107, 36.—

V. 595. Pro Φησὶ

γὰρ αὕτη Cod. Doruik. exhibebat Φασὶ γὰρ αὕτῃ vnde Hemsterh. coni. Φησὶ γὰρ, αὕτῃ s. αὕτῃ. nam Pluralem Φασὶ repudiat, et metrum; respuit enim trochaicum, syllaba τ, in βελτίον longa est, et orationis Chremyli series. nam αὕτη pertinet ad Hecaten. τὲς ἔχοντας, et πλετῶντας, eosdem esse patet, *primum* inde, quia iis opponuntur οἱ πένητες h. e. πτωχοὶ τῶν ἀνθρώπων. deinde ex usu verbi ἔχειν, possidere, quod fere simpliciter ponitur ita, ut sit *opulentum*, diuitem, esse: ut ap. Lat. habere. v. Graeuus et Cortius ad Cic. 7. ep. 29, 2. vnde οἱ ἔχοντες sunt diuites ap. Palaeph. fab. 49, 1: et ap. Isocra

Τὲς δὲ πένητας τῶν ἀνθρώπων
ἀρπάζειν πρὶν καταθεῖναι.

Arcopag. p. 370: vbi
opponuntur τοῖς σπανι-
ζομένοις egenis; qui
Luc. 18, 24 dicuntur
οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες
et I. Cor. 11, 22. in-
opes vocantur οἱ μὴ
ἔχοντες: vid. Ind. Pa-
laeph. et Aeschin. v.
ἔχειν. Δείπνον κατὰ
μῆνα: nam homines di-
vites et beati singulis
nouiluniis; nam καὶ αἱ
μῆναι εἰσι καθ' ἑκάστον μῆνα,
vt καὶ ἔτος, καθ' ἡμέραν.
Hecatae, Lunae appo-
nebant vesperi in tri-
viis et compitis, f. qua-
driuiis, quibus praesse
illa credebatur (v. Euer.
Otto de Tutela viarum
1, 8), oua et caseos:
schol. Doruil. supra
δείπνον adscripsit verba
ἐξ ὧν καὶ τυρεῖ: add.
schol. vet.: h. e. δείπ-
νον: hos cibos vix ap-

positos rapiebant pau-
peres et inopes (cf. v.
764.) vnde Ἐκάτης
δείπνον, Hecates coena,
dicta est coena vilis et
tenuis. v. Spanhemius
adh. 1; Erasmus Adagg.
p. 267; et interpp. Pe-
tronii ad c. 135.

V. 596. Κατὰ μῆν'
ἀποπέμπειν: ita edidit
Hemsterhusius e Suida,
qui hunc locum in v.
Ἐκάτην ita legit, Bent-
leii auctoritate. nam in
Ald. et aliis est, κατὰ
μῆνα προσάγειν: contra
leges metri. vnde Bent-
leius coni. προσάξειν.
Bened. Iunta, Gelen.,
Kusterus, habent, καὶ αἱ
μῆναι ἀποπέμπειν: quae
mihi quidem vera vide-
tur esse lectio. nam est
metri legibus consenta-
nea: parit sensum com-

Ἀλλὰ φθείρε καὶ μὴ γρύζης

modum; nam *προπέμ-
πειν* est, aut *publice*,
palam, omnibus inspe-
ctantibus, *mittere*, aut
idem, quod simplex
πέμπειν, vt Il. α', 552;
verbum hoc in genere
proprium: v. Hemsterh.
ad Lucian. p. 330: in-
tellegi ita facilius pot-
est, qui nata sit lectio
μῆν' ἀποπέμπειν, quam
vnde venerit scriptu-
ra μῆνα προπέμπειν:
καταθεῖναι· *deposue-
runt*, *posuerunt*, in tri-
viis diuites: vt κατα-
θέσθαι legitur Rann.
166.

V. 598. φθείρε· h. e.
abi in malam rem: vt v.
610: quod ἔρ' ἔς κόρα-
κας v. 604 *apage te
a nobis*: idem, quod
ἐκ ἔς φθόρον; v. Span-
hem. ad Callim. h. in
Apol. 113. ἀπαγ' ἔς κό-

ρακας Theophr. charr.
25, 3.: ἀπερ' ἔς Nubb.
781.: ἐκ ἔς κόρακας
ἀποφθερεῖ; Nubb. 787.
Equitt. 888.: ἐκ ἔς κόρα-
κας; Nubb. 869.:
βαλ' ἔς κόρακας Plut.
782. vbi schol. Doruil.
ἀπελθε. Sch. Dor. ἀφα-
νίσθητι· sed ἀφανίζε-
σθαι Graecis ferioribus
est *abire in malam rem*,
monente Hemsterhusio.
Gloss. vett. φθείρεσθαι
Perire. Hesych. ἔρ' ἔς·
φθείρε, ἀπαλλάσσει.
conf. Berglerus ad h. l.
Γρύζειν est verbum fa-
etitium, formatum e
voce et sono suum γρύ
(v. 17.) vt Lat. *grunnire*,
et vern. *grunzen*: dein-
de de iis, qui summis-
se loquuntur, et os ad lo-
quendum aperiunt,
ita vt respondeat,
Latinorum *hiscere*, et
mutire vid. ad v. 454.

Ἔτι μὴδ' ὅτι ἔν·

600. Οὐ γὰρ πείσεις, ἔδ' ἦν πείσης.

Πε. ὦ πόλις Ἀργεε, κλύεθ' οἷα
λέγει;

Etiam h. l. schol. vet. animaduertit, κυρίως δὲ γρύζειν ἔστι τὸ τὰς μικρὰς χοῖρας φωνὴν προῖεσθαι· et sch. Doruil. φθέγγεσθαι δὴ ὡς χοῖρος ποσῶς. nam in Cod. Doruil. scriptum erat, καὶ μὴ γρύζειν· recte v. Hemsterhusii notae. nam Attici vtuntur Infinitivis pro Imperatiuis, et Subiunctiuis, Imperativorum vim habentibus. v. Koen. ad Gregor. p. 198. Γρύζειν igitur μὴδ' ὅτι ἔν est omnino non hiscere: ganz und gar nichts reden. Hesych. μὴδ' ὅτι ἔν· μὴδέ τι ποτε, ne tantillum quidem. Caeterum de metro huius et sequentium versiculorum v. scholiastes.

V. 600. In verbis, οὐ γὰρ πείσεις, ἔδ' ἦν πείσης, inest elegans quaedam *Antanaclassis*. nam πείθεν, posteriore loco positum est, persuadere, h. e. eo redigere, ut videas et fateare, paupertatem esse hominibus bonorum omnium auctorem: sed prius illud πείθεν est mouere, h. e. Chremylum et Blepsidemum eo redigere, ut Plutum deferant et destituant, ut eum exigant ex aedibus, et Paupertatem illuc recipiant. Sch. καὶ πείσης, ἔχ' ἔξεις ἡμῶς πειθομένους σοι. ὦ πόλις Ἀργεε· h. e. ὦ Ἀργεῖοι· vnde additur, κλύεθ' οἷα λέγει; Idem versiculus legitur

Χρ. Παύσωνα κάλει τὸν ζύσσιτον.

Equitt. 810: quo loco schol. animaduertit, partem eius priorem sumtam esse ex Euripidis Telepho, posteriorem e Medea (v. 168). Hemsterhusius notauit errorem scholiastae, qui ad hunc locum obseruat, versiculum istum petatum esse ex Euripidis Phoenissis. nam Aristophanes omnino multa in Plutum transtulit e Medea Euripidea, risus captandi ergo. v. Valquenar. ad Phoeniss. 626. Caeterum hic locus docet, Argiuos incolas Argorum, urbis Peloponnesi, fuisse pauperes v. schol. vet. aut certe paupertatis amantiore, quam diuitiarum.

V. 602. Παύσων fuit, scholiasta auctore, pictor egeus illius aetatis: de quo v. Franc. Iunius filius in Catalogo pictorum h. e. in Opere de Pictura vet. libris III. Roterd. a. 1694. fol. Ex quo extitit Prouerb. Παύσωνος πτωχότερος: pauperrimus. v. Suidas h. v.: Mich. Apostolius Paroem. 15, 76: Berglerus ad h. l.: et Erasmus Adagg. p. 564: qui tamen verba poëtae male vertit, *Pausonem adhibe tibi conuiuium*. sic enim Artic. omitti debuisset. Immo Chremylus quum videret, Paupertatem, ipsius voce ε' π. εδ' ἢ π commotam, quiritare, eam ita quiritare iubet, vt testem stultitiae scilicet ipsius citet Pausona so-

Πε. Τί πάθω τλήμων;

Χρ. Ἐρρ' ἐς κόρακας θᾶττον ἀφ'
ἡμῶν.

dalem et conuictorem suum. nam ζύσιτος est idem quod σύντροφος et σηνδιαιτητής schol. vet. et Suid. Gloss. vett. σύσιτος *Sodalis*. Τί πάθω τλήμων; *quid mihi fiet?* nam τλήμων habet vim Pronominis personalis. nam Paupertati timendum erat, ne, si Plutus Chremyli opera visum recepisset, ipsa eiiceretur ex agro Atheniensi. Formula autem τί πάθω; primus sic usus est Homerus *Odyf. ε', 465*: quo loco interpretatio eius adiecta legitur. nam ibi est, ὦ μοι ἐγώ· τί πάθω; τί νυ μοι μήκιστα γένηται; sed v. 299. ὦ μοι ἐγὼ δειλός, τί νυ μοι μήκιστα γένηται; Theocr. *Idyl. 3, 24*.

Ἐρρ' ἐς κόρακας — ἀφ' ἡμῶν h. c. *abi in malam rem: apage te a nobis*. Theophr. *charr. 25, 3*. ἀπαγ' ἐς κόρακας. v. 782. βάλλ' ἐς κόρακας. v. ad v. 598. Scilicet ἀπαγε, βάλλε, ἔρρε, sunt synonyma: nisi quod ἔρρε simul interitum indicat: *abi — ut intereas*: Θᾶττον est *statim, ocys*. nam Comparat. habet vim Positiui. Sch. Doru. *ταχέως*. Hesych. *θᾶττον· εὐθύς, τάχιος, ταχέως*. Et ipsa forma Comparatiui est Attica. Moeris: *Τάχιον· ὃ λέγεται παρ' Ἀττικαῖς, ἀλλὰ θᾶττον*. Εἴμι habet vim Futuri, vt ἀπειμι. v. 70. Sch. Doru. *πῶ πορεύσομαι*. adduntur ei Futura:

605. Πε. Εἴμι δὲ ποῖ γῆς;

Χρ. Ἐς τὸν κύφω, ἀλλ' ὃ μέλλειν
Χρῆν σ', ἀλλ' ἀνύτειν.

Πε. Ἡ μὲν ὑμεῖς γ' ἔτι μ' ἐνταυθοῖ

v. S.c. Theb. 1076. Perfl.
851. f. Ποῖ γῆς· nam
Aduerbiis locorum iun-
guntur Genitiui nomi-
num locorum. vt Hero.
2, 43. ἔδαμῃ Αἰγύπτῳ.
Gell. 1, 19. extr. *nus-
quam loci*: Cic. 8. ad
Att. ep. 10. *quo loci*.
Iam Chremylus, Pau-
pertatem deridens, ad-
dit| ἔς τὸν κύφω· de
quo verbo diximus ad
v. 476. Schol. κύφω ὁ
ξύλινος δεσμός, ἐν ᾧ δεσ-
μεύονται οἱ ἐν τῇ φρεσὶ.

V. 606. Μέλλειν idem
est, quod βραδύναι sch.
vet. et Doru., i. e. *cun-
ctari, tergiversari*: vt
Act. 22, 16. Αἰύτειν
igitur, quod Attice di-

ctum est pro ἀνύειν· v.
Hemsterh. ad h. l.: va-
let idem, quod σπεύδειν,
et ἐπείγασθαι sch. vet.,
festinare, properare:
Χρῆν· nam nesciebat
Chremylus, an Pauper-
tas id factura esset. vid.
ad v. 406. 432. Nam
etiam h. l. in edd. non-
nullis est χρῆ· quae
erat ipsius Cod. Doru.
lectio: in quo etiam ad-
ditum erat glossema
πρέπει.—

V. 608. Ἡ μὲν ὑμεῖς
γ' ἔτι μ' ἐνταυθοῖ h. e.
*vos quidem, mihi credi-
te, rursus me huc arces-
setis. Tum redibis:*
nunc vero abi in malam
rem. Praestat enim,

Μεταπέμψεσθον.

610. Χρ. Τότε νοσήσεις, νῦν δὲ φθείρε.

me diuitem esse, te miseram in primis. Ego quidem certe volo diues epulari cum liberis et uxore, lotusque, et nitens e balneo prodiens oppedere opificibus et Paupertati. Ἡ μὲν sunt particulae, quibus vtuntur ii, qui aliquid confirmant *βεβαιωτικαί*. Latine reddi possunt *certe, profecto, mihi credite*: Hesych. et Suidas: ἡ μὲν ὅντως δὴ. vnde ap. schol. Doru. pro ὅντως δὲ leg. ὅντως δὴ. Saepe adhibentur in iureiurando: vt Hebr. 6, 14. quo loco apud τὰς ὁ respondent particulae Hebr. *ki*. Gen. 22, 17. v. Hogeu. c. 21, 2. 7. ff. "Εἰ, reddi com-

mode potest *rursus*. Hesych. ἐτι πάλιν. *Ενταυθοῖ*. Athenas; in agrum Atheniensem. Caeterum μεταπέμπεσθαι cur sit *accire, arcessere, venire iubere*, dictum est ad v. 341. Sch. Doru. μετακαλέσεται. leg. — λέσεσθε. Certe Hesych. μεταπέμπεται. μετακαλεῖται.

V. 610. Τότε. nempe ὅτε μεταπεμψόμεθα schol. Νοσήν est h. l. *redire*. Schol. Doru. ἐπαναζέψεις. Hesych. νοσήσαι. — ὑποσέψαι. — Φθείρε. *abi in malam rem*. vt v. 598. Sed Atticos hoc verbo ita vfos esse, vt ostende-

Κρεῖττον γάρ μοι πλετεῖν ἐστίν·
 Σε δ' εἴαν κλάειν μακρὰ τὴν κε-
 φαλήν.

rent, se velle alterum
 iam abire, neque sibi
 amplius molestum esse,
 patet, cum ex eo, quia
 Chremylus Paupertatem
 iubet *redire* et Pau-
 pertas abiisse dicitur v.
 619: tum inde, quia
 Moeris et Tho. Mag.
 praecipunt, formulam
 ἀποφθάρηθί μὲν apud
 Atticos idem valere,
 quod ap. caeteros Grae-
 cos formulam ἀπαλλά-
 γηθί μὲν. Idem tenen-
 dum est de formulis si-
 milibus, ἀπαγε εἰς κό-
 ρακας ἔρρ' εἰς κόρακας,
 βάλλ' εἰς κόρακας, ἔκ εἰς
 κόρακας; —.

V. 612. Ἐάν· schol.
 Doru. explicat per κα-
 ταλιμπάνειν· sed pot-

est recte reddi *sinere*.
 Κλάειν· quae est scri-
 ptura verbi Attica, pro
 κλαίειν, vt κἀειν pro καί-
 ειν· quidam tamen
 Grammatici malunt
 scribere κλάειν, κἀειν
 omisso Iota: v. Etym.
 M. v. αἰετός· μακρὰ
 τὴν κεφαλήν videtur
 proprie dictum esse de
 iis, qui colaphis, et
 pugnis, caesi caput, ve-
 hementer et acriter;
 nam hoc est μακρὰ, v.
 Ecclesi. 425: flent: de-
 inde translatum ad eos,
 qui omnino miseriae
 suas easque graues et
 ingentes, lugent; qui in
 miseriis grauibus sunt;
 ita vt videndum sit,
 quod genus miseriae
 intellegatur, idque Latine

Βλ. Νῆ Δί' ἔγωγ' ἐν ἐθέλω πλε-
τῶν

Ἐνωχεῖσθαι μετὰ τῶν παίδων,
615. Τῆς τε γυναικὸς, καὶ λασάμενος,

ne exprimatur. vt h. l. intellegitur *exilium* nam Chremylus Pluto visum restituere cogitabat, eaque re diues fieri: sed hac ipfa re futurum erat, vt Paupertas relinquere cogeretur urbem agrumque Atheniensium. vid. v. 605. — Itaque κλάειν μ. τὴν κεφ. est *exulem esse*: et totus locus verti potest, *præstat me diuitem esse, te miseram et exulem*. Sic necesse non est, vt intell. τύπτουσιν· cum schol. vet. et Doruil. Ἐνωχεῖσθαι proprie dicuntur ii, qui capiunt ea cibi, etiam potus, genera, quae nec corpus laedant, nec animum, atque adeo facile comparantur: v. Xen. Memor. 3, 14. 7. extr.: deinde etiam ii, qui bene et laute epulantur: vt h. l. et συνενωχεῖσθαι 2. Pe. 2, 13. ep. Iud 12. Sch. Doru εὐφραίνεσθαι epulari laute, quomodo hoc verbum legitur Luc. 15, 24. coll. 16, 19. Λασάμενος lotus de quo verbo vid. ad v. 85 Nam et Graeci et Romani ad coenam veniebant loti

Λιπαρὸς χωρῶν ἐκ βαλανείῃς,
 Τῶν χειροτεχνῶν,
 Καὶ τῆς πεινίας καταπαρδεῖν.

et vincti: unde post ho-
 ram octauam ibant in
 balneum: loti vnge-
 bantur oleo, ἵνα οἱ πόροι
 ὑπὸ θερπῆς ἀνεωχθέντες
 κλεισθῶσιν ὑπὸ τῆς ἐλαίας
 schol. v. Vrsinus Ap-
 pend. ad Ciaccon. de
 triclinio p. 129 ff. Eo
 spectant verba λιπαρὸς
 χωρῶν ἐκ βαλανείῃς. nam
 λιπαρὸς est nitidus, ni-
 tens, h. l. oleo: χωρῶν
 idem est, quod ἐργεῖσθαι
 schol. Doruil: et bal-
 nea erant, vel priuata,
 vel publica vid. v. 535.
 953. Caeterum χειρο-
 τέχναι sunt opifices:

vid. v. 533: qui quum
 sint pauperes, non egeni,
 idcirco additur, καὶ τῆς
 πεινίας. sch. Doru τῶν
 πτωχῶν. immo τῶν
 πεινύτων: et vsus verbi
 καταπαρδεῖν, a quo Ge-
 nitiui illi pendent, vitio
 verti non debet homini
 plebeio et pauperi, qui
 sperabat, sese iamiam
 diuitem fore. nam di-
 vites, praesertim ii, qui
 ante fuerint pauperes,
 sunt fere superbi, atque
 adeo insolentes: sed in
 signis et argumentis in-
 solentiae eorum est et-
 iam hoc, quod ventris

crepitus edunt versus *ταπέδεν*, quia conti-
 homines tenues et pau- nuatio rei significatur,
 peres, in eorum con- Lat. *oppedere*. v. Horat.
 temtum et contume- 1. Sat. 9, 70. —
 liam, hoc vero est κα-

ACTVS II. SCENA VI.

(Τρίμετροι Ιαμβικοί.)

ΧΡΕΜΥΛΟΣ, ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

*Αυτὴ μὲν ἡμῖν ἡ 'πίτρειπτος οἷχε-
ται,

V. 619. *Αυτὴ μὲν *Aesculapii, eumque ibi*
 ἡμῖν ἡ 'πίτρειπτος οἷχε- *incubare iubebimus.*
 ται· h. e. ista quidem *Vide vero, ne tergiuer-*
 nobis *scelestā abiit: semur, ne quis denuo*
 nos vero quam primum *nobis suo interuentu*
 ducemus deum in aedem *impedimento sit, ne id*

620. Ἐγὼ δὲ, καὶ σύ γ', ὥς τάχιστα τὸν
θεόν

facere possimus. Carion, stragulas effer: et ipsum duc Plutum, ut moris est: et porta reliqua, quae sunt intus apparatus. a) Αὕτη μὲν ἡ 'πίττειπτος'? nempe Paupertas: quae ita vocatur, quia Chremylo et Blepsidemo molesta fuerat loquacitate sua; quia ausa erat docere, se praestantiorum esse atque meliorem Pluto; quia conata erat mouere utrumque, ut Plutum aedibus eiicerent, ipsam reciperent; quia impedimento fuerat, ne Plutum, cui visum reddere quam primum vellent, in templum Aesculapii deducere possent. Diximus de hoc vocabulo ad v. 275. Schol. Doruil. ἡ ἀξία ἐπιτετρίφθαι. Vnde apparet, huius esse

Datium commodi, ut vocant. Idem sch. οἶχε-
ται explicat per ἀπῆλ-
θεν. recte. Sed Graeci solent de iis, qui modo abire, neque peruenire illuc, quo tendunt, Praesentia ponere ipsius naturae admonitu. nam tales homines dum in via sunt et nondum peruenire eo, quo student, abire usque videntur.

V. 620. Τὸν θεόν. Plutum. vid. 625. Εἰς Ἀσκληπιῶν. intell. ἱερόν. vel ναόν, vel τέμενος. v. 659: ut v. 411: ubi vidimus, intellegi templum Aesculapii, quod erat in vrbe, et quidem in via a theatro ad arcem ferente. Sch. vet. τὸν ἐν ᾧ λέγει Ἀσκληπιόν. Sch. Doru. τὸν ναόν δη-
λαδὴ. Ἐγκατακλινόντ'.

Ἐγκατακλινῶντ' ἄγωμεν εἰς Ἀσκλη-
πιῶ.

Βλ. Καὶ μὴ διατρέβωμέν γε, μὴ
πάλιν τίς αὖ

ita etiam in Cod. Doru.
scriptum erat, nam in
Ald., aliisque editt. an-
tiquis, legitur ἐγκατα-
κλινῶντες. vtramque
lectionem admittunt, et
linguae; nam Pluralis
etiam de duobus poni-
tur; et metri leges. Sed
probabilius tamen est,
Grammaticos e Duali
fecisse Pluralem, qui
responderet scilicet ver-
bo ἄγωμεν. Ἐγκατα-
κλίνειν autem idem est,
quod κατακλίνειν v.
411. et 662, *incubare*
iubere. Sed Praeposi-
tio ἐν addita est, quia
aegroti in templo Aes-
culapii iubebantur ita
dormire, ut cubarent *in*
stragulis, ut ad v. 624.
dicetur.

V. 622. Διατρέβειν
idem est, quod v. 606.
μέλλειν, *morari*, *cuncta-*
ri: ut v. 413. et ante
μὴ intelligi potest ἄρα.
πάλιν - αὖ schol. Doru.
animaduertit dictum
esse ἐκ παραλλήλων, h. e.
coniunctas esse hoc loco
duas particulas idem
significantes. recte,
nam Hesychius, alique
Grammatici, particu-
lam αὖ interpretantur
per πάλιν, et Attici so-
lent, ut alia verba (v. ad
Phaedon. 27, 11.), ita
maxime particulas
duas, quae idem decla-
rent, coniungere. ut
Arist. Nubb. 1383. et
Rann. 440. αὖθις αὖ.
qui Nubb. 971, coniun-
xit adeo tres eiusmodi
particulas, αὖ πάλιν

Ἐλθὼν διακωλύσει τὰ πρῶτα ποιεῖν.

αὐθις, v. Ind. Aesch. v. αὐ Reusmanus ad Devar. p. 78. Διακωλύειν hoc quoque loco habet vim verbi simplicis: vt Matth. 3, 14. Cod. Doru. habebat, διακωλύσει· quam scripturam contemnendam non esse, Hemsterhusius recte monuit. Sic v. 1147. idem Codex, μὴ μνησικακήσεις. Τὰ πρῶτα dicuntur proprie ea, quae faciendae sunt ante, quam res aliqua ipsa suscipiatur et fiat: vt nuptiae sunt τὸ ἔργον· sed τὰ πρῶτα ea, quae agenda sunt ante nuptias: v. Orus Milesius ap. Etyim. M. v. πρῶτα· deinde ea, quae sunt bona, utilia, necessaria. nam eiusmodi sunt ea, quae ante rem aliquam agenda sunt, ita, vt res ipsa sine iis suscipi et

fieri nequeat: schol. Doru. interpretatus est per τὰ ἀναγκαῖα· quod vocabulum nonnunquam cum verbis τὰ πρῶτα coniungitur: et Hesychius glossam πρῶταίτερον explicat verbis προτιμότερον, κρεῖττον, ἀναγκαιότερον, ὠφελιμότερον. Iam τὸ ἔργον, quod Chremylus et Blepsidemus suscipere constituerant, erant restitutio luminum oculorum Pluti; sed ante, quam id fieret, necesse erat, vt Plutum in templum Aesculapii ducerent, eumque ibi incubare iuberent. haec erant τὰ πρῶτα. Itaque sensus loci est, ne quis alius rursus interveniat, qui impedimento sit, ne Plutum in aedem Aesculapii deducere, eumque ibi incubare

Χρ. ὦ παῖ Καρίων, τὰ σρώματ' ἐκ-
φέρειν ἐχρῆν,

625. Αὐτὸν τ' ἄγειν τὸν Πλῆστον, ὥς
νομίζεται,

iubere, possumus. d) Παῖς
est h. l. *seruus.* nam
Chremylus erat Cario-
nis dominus. Moeris:
παῖδα, τὸν δῆλον, καὶ ἢ
γέρον, Ἀττικῶς. add.
Pollux 3, 78. Qui qui-
dem vocabuli vsus pro-
fectus videtur a studio
urbanitatis Atticorum.
Ἐκφέρειν e domo mea:
ἐχρῆν quia verebatur
Chremylus, ne Carion
tergiuersaretur: v. ad
Apol. 1, 5, et ad v. 607.
τὰ σρώματ' *stragula* f.
stragulas. nam incubu-
isse aegrotos in aede
Aesculapii, alios in ali-
orum deorum templis,
pellibus ouium stratis,
ad v. 411. docuimus ex
Aen. 7, 88.

difficultatis habent, vt
vel e scholiis antiquis
cognosci potest, quia
non satis apparet, quo
verbum ἄγειν pertine-
at; quid verba ὥς νομι-
ζεται sibi velint; vnde
denique pendeant verba
καὶ τὰ ἄλλ'. — Mihi qui-
dem ita videtur. Ἄγειν
arbitror pertinere ad
Carionem, vt eum Chre-
mylus iubeat ducere in
templum Aesculapii:
nam quanquam v. 620 f.
Chremylus dixit, ἐγὰρ δὲ
καὶ σύ γ' - ἄγωμεν τὸν
θεόν. tamen ἄγειν τὸν
θεόν recte dici possunt
ii, qui eum ab alio duci
iubent; praesertim
quum Chremylus et
Blepsidemus prosequu-
ti sint Plutum in fanum
Aesculapii: verba ὥς

V. 625. f. aliquid

Καὶ τὰλλ', ὅσ' ἐσὶν ἐνδον ἡυτρε-
πισμένα.

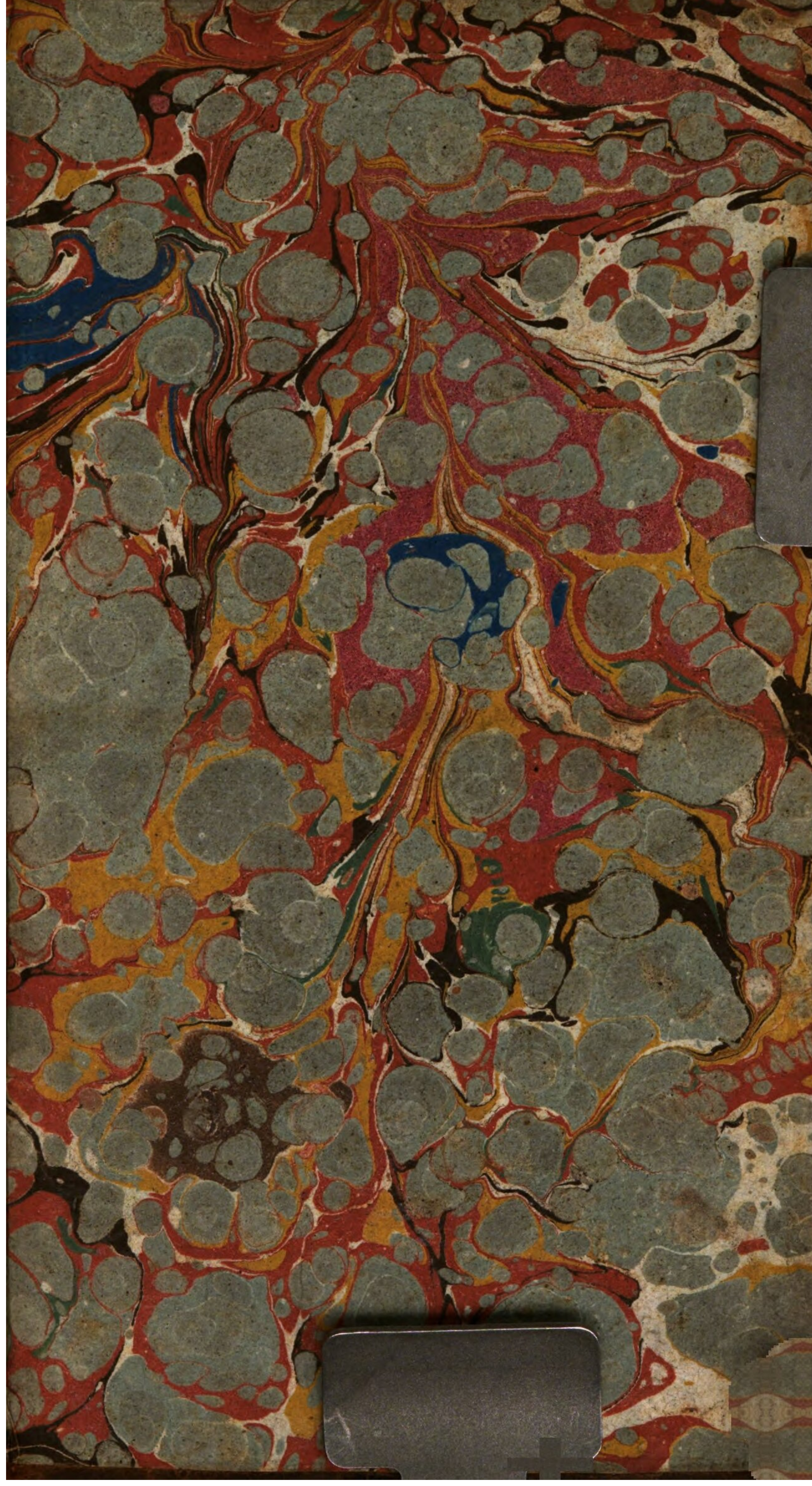
νομίζεται ut moris est ita intellego, ut caeci dicantur solere duci in templum Aesculapii ab aliis, et quidem a servis, si domini iubeant et velint eos ibi incubare: denique verba καὶ τὰλλα - pendere puto a verbo ἄγειν, ita, ut tum significet *ferre, portare*, atque adeo idem sit, quod φέρειν. nam etsi ἄγειν proprie de ἐμψύχοις, φέρειν de ἀψύχοις, dicitur: ta-

men ἄγειν etiam ab Homero de ἀψύχοις ponitur. vid. Schraderus ad Musaeum p. 128. f. Caeterum et εἶδον *intus est in domo*, Chremyli, et εὐτρεπίζεσθαι *parari, apparari* Gloss. vett.: ita per τὰλλ' ὅσ' ἐσὶν ἐνδον ἡυτρεπισμένα intellegenda sunt *liba et placentae*. vid. v. 660.: quo loco commemorantur πόπανα, et προθύματα, et πέλανος. —

S c h l e u s i n g a e,

stanno Caroli Gottlob Hoffmanni.

Aristophanes, / Fischer, Johann F. / Kühnöl, Christian Gottlieb,

Opera

Giesa 1804

A.gr.a. 458

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10232625-1